

Đại Mũ Tiểu Mạch

Contents

Đại Mũ Tiểu Mạch	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	23
9. Chương 9	25
10. Chương 10	28
11. Chương 11	31
12. Chương 12	34
13. Chương 13	37
14. Chương 14	41
15. Chương 15	44
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	55
19. Chương 19	57
20. Chương 20	61
21. Chương 21	64
22. Chương 22	69
23. Chương 23	73
24. Chương 24	75
25. Chương 25	79
26. Chương 26	82
27. Chương 27	85
28. Chương 28	88
29. Chương 29	92
30. Chương 30	96
31. Chương 31	99
32. Chương 32	102
33. Chương 33	107
34. Chương 34	110
35. Chương 35	113
36. Chương 36	117
37. Chương 37	121
38. Chương 38	124
39. Chương 39	128
40. Chương 40	131
41. Chương 41	136

42. Chương 42	140
43. Chương 43	144
44. Chương 44	147
45. Chương 45	150
46. Chương 46: Thanh Tâm Tình Khí Bí Lục	154
47. Chương 47: Một Góc Nhìn Khác	156
48. Chương 48: Thế Giới Động Vật	158

Đại Mẽ Tiểu Mạch

Giới thiệu

Editor: nntcm Thể loại: Hiện đại đô thị, 1×1, HE, âm áp văn *trả hình bi kịch* Truyện kể về quá trình

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-me-tieu-mach>

1. Chương 1

Bác sĩ Mạch, quý danh Mạch Uy, lạc thú lớn nhất chính là lên mạng. Gã có tổng cộng khoảng ba mươi tài khoản chat QQ, mỗi tài khoản sắm vai từng nhân vật khác nhau. Trong đó có người trẻ tuổi hứa hẹn thành công, có Lolita[1] sinh Hàn sinh Nhật, có bà chị quyền quý lạnh lùng xinh đẹp đôi lúc oán giận kinh nguyệt không đều, có người phụ nữ trung niên cứ mãi cần nhân hoài nghi chồng ngoại tình, có những thằng đáng khinh chuyên lên mạng đùa giỡn mấy cô bé nhỏ, vân vân và vân vân. Mặt khẩu của ba mươi tài khoản QQ này cũng không giống nhau, từng cái đều dựa vào sự khác biệt giữa bạn bè, giai cấp xã hội, mỗi nhân vật đều có lối suy nghĩ, thói quen, cách dùng từ, bối cảnh hư cấu, bằng cấp khác biệt, bác sĩ Mạch chưa hề tính sai. Bác sĩ Mạch tự hào nhất là trí nhớ vô cùng tốt và khả năng logic của mình. Gã gọi đây là ‘Nhân cách Internet’. Ngày nào cũng phải tự cao tự đại với y tá đủ một chết rồi, sau khi hết giờ làm về nhà gã muốn đem những gì tích tụ một ngày toàn bộ trút ra.

“Đây là bản ngã, là cái tôi, là cái siêu tôi[2], vượt qua ngoài cơ thể, gắn kết với thần thánh nhất.” Bác sĩ Mạch nói như thế.

“Kỳ thật cậu là rảnh rang quá mà thôi.” Bạn vô cùng tốt của bác sĩ Mạch, La Tĩnh Hòa nói.

Trong đó, gã cải trang thành Lolita là thuận buồm xuôi gió nhất. Cái loại sinh Nhật sinh Hàn sinh đến thần chí không rõ này khiến người khác phải ghét bỏ. Bị người khác điên cuồng xua đuổi chẳng khác nào bọn quỷ ngoại xâm, gã còn có loại cảm giác... khụ, hưng phấn đến chẳng hiểu tại sao.

Trên cơ bản việc lừa lọc của gã coi như đánh đâu thắng đó, không gì cản nổi. Có lần đang lúc dụ dỗ một tiểu nam sinh, cậu chàng một thân chính nghĩa giáo huấn gã không thể có lỗi với tổ quốc với nhân dân, cho dù yêu thích phim truyền hình hay nhạc Hàn thì cũng không thể phát biểu những lời bán nước như thế. Tiểu nam sinh đánh chữ thông thả, dùng từ non nớt, còn sai ngữ pháp nữa, nhưng thật ra khí thế rất hào hùng sắc bén, thế là bác sĩ Mạch hận đến mức sao không thể kéo cậu chàng ra khỏi máy tính mà ôm một

cái. Vì thế hai người họ thành bạn tốt, tiếp tục trò chuyện đến vui vẻ. Sau khi hiểu rõ mới biết, cu cậu có ID ‘Tiểu Trúc Duẩn’ thế nhưng còn học tiểu học, năm nay mới sáu cái xuân xanh, vừa vào lớp một. Bác sĩ Mạch lú lười, quả nhiên bắt được một bé con. Tiểu Trúc Duẩn hỏi gã mấy tuổi, gã xấu hổ thẹn thùng nửa ngày không nói, cuối cùng làm nũng rằng, “Ghét quá nha! Mình lớn hơn bạn hai tuổi nha~”

Sau đó tiếp tục trò chuyện. Trò chuyện về phim hoạt hình, Tiểu Trúc Duẩn gần đây luôn xem ‘Cừu vui vẻ và sói xám’[3], vì để tìm được đề tài chung với Tiểu Trúc Duẩn, bác sĩ Mạch dành riêng cả đêm để xem bổ sung một bộ hai bộ. Nội dung đơn giản, trên cơ bản chính là tuyên dương tà không thể thắng chính, là một câu chuyện xưa đơn thuần đáng yêu.

Thế giới của trẻ nhỏ đó nha. Bác sĩ Mạch than thở.

Tiểu Trúc Duẩn cũng rất thích nói chuyện cùng gã, nói tới nói lui bác sĩ Mạch sẽ nói qua những rắc rối nhỏ mà gã thấy vô cùng đáng yêu, hoặc nói bậy một câu con mẹ nó – tất nhiên thường không cẩn thận mới tán gẫu đến loại chuyện này. Tiểu Trúc Duẩn nói ba mẹ bé rất chi là bận rộn, bé vẫn ở cùng chú bé. Chú bé luôn yêu cầu bé thời gian làm việc và nghỉ ngơi nhất định phải theo quy luật, nếu không sẽ không lớn không cao đâu, thế là thời gian mỗi ngày bé lên mạng chẳng được bao nhiêu. Bác sĩ Mạch cảm giận thay, “Người lớn và những thứ tương tự đều rất đáng ghét!”

Tiểu Trúc Duẩn bên kia nửa ngày không đáp lời. Bác sĩ Mạch đang bận rộn trả lời trên diễn đàn phụ nữ, xem phải làm thế nào để đối phó với cò bồ nhí của ông chồng ngoại tình bên ngoài, thế nên cũng không để ý lắm. Đến khi diễn biến trong topic vợ hợp pháp đại chiến bồ nhí đang đến cao trào, bất chợt tiếng buzz vang lên dọa gã nhảy dựng. Khung đối thoại bắn ra, ‘Tiểu Trúc Duẩn’ đáp lại câu: Cũng chẳng phải cháu bên ấy.

Trong phút chốc Bác sĩ Mạch không kịp phản ứng. Sau khi kịp phản ứng thì vội vàng gửi qua biểu tình vô tội: Người ta không có cháu mà

~Lại trong chốc lát, văng ra một câu: Là nam chứ gì.

Bác sĩ Mạch .

Tiếp theo một câu: Diễn khá thành công, đồng chí cần tiếp tục cố gắng.

Bác sĩ Mạch chùi mắt, đáp lại một câu: Bên ấy không phải Tiểu Trúc Duẩn, bên ấy là ai

“Tiểu Trúc Duẩn” đem quý danh vốn là font chữ in nghiêng màu xanh nhạt sửa thành font chữ thể tổng[4] màu đen size nhỏ, trông cứng nhắc hệt giọng điệu của mình: Tôi là chú nó.

Bác sĩ Mạch không biết phải trả lời thế nào mới tốt.

Đối diện gửi đến một câu: Ngủ sớm dậy sớm mới tốt cho cơ thể. Ngủ ngon.

Bác sĩ Mạch luôn luôn theo thuyết vô thần đột nhiên cảm thấy sống lưng lạnh toát, gần đây lừa gạt tình cảm người khác lừa đến mức quên trời quên đất, khó tránh khỏi chột dạ.

Dù sao ta đây không lừa tiền. Bác sĩ Mạch tự an ủi mình.

Đương nhiên, tốt nhất vẫn nên tin ‘Trên đầu ba thước có thần linh’, ít nhất chuyện rất đui lý không thể làm. Bất ngờ bị người vạch áo xem lưng nên vô cùng hoảng sợ là lẽ tất nhiên. Khi đó gã còn không biết đây là lần đầu tiên mình và Mễ Hi Huy gặp nhau, duyên phận là chuyện nơi chốn u minh đã sớm định, cho dù bạn không biết, nó vẫn có mặt như cũ.

Bác sĩ Mạch một đêm không an giấc, ngày hôm sau rời giường thì bất mãn. Buổi sáng là thời gian gã thành bác sĩ chủ trì phòng khám bệnh, phải đi sớm. Kiểm tra thể, ung dung vào thang máy, lên tầng mười một, tiếp tục ung dung ra thang máy. Sau khi gã thay áo blouse trắng trong phòng thay đồ xong, y tá trưởng mở hết cửa phòng khám ra, cô giúp việc đẩy chiếc xe dọn vệ sinh đi qua bên cạnh gã, chào gã một tiếng. Tiếp theo gã liền thấy một chàng trai ngồi trên ghế phía bên ngoài phòng khám chuyên khoa ôm một đứa bé, đoán chừng lúc mới sáu bảy giờ đã đến đây xếp hàng đăng ký. Bác sĩ Mạch gật đầu với người đó, để cậu ta và bản thân mình cùng vào phòng chẩn bệnh. Sau khi mang găng vào tay trái đầu vào đấy, gã ngồi xuống, nhả nhặn nhu hòa hỏi, “Bé nó sao vậy”

Người kia ngồi xuống đối diện gã, khoảng hai mươi tuổi, đáng vẻ hết như tinh anh của xã hội, vậy mà chẳng biết sao lại có đứa con lớn đến năm, sáu tuổi. Bé con bị cậu ta ôm rất chặt, bất chợt bé khóc nức nở nói, “Chú ơi, con ngứa...”

Bác sĩ Mạch giật mình. Kể từ tối qua, gã bắt đầu có phần mất cảm với danh từ ‘Chú’ này.

Chàng trai trẻ tuổi cầm lấy tay bé con, giọng dịu dàng, “Đừng gãi, ngứa cũng đừng gãi.” Sau đó chàng trai cởi bỏ quần lót bé con, trên lưng và cặp mông nhỏ của bé là một mảnh bọt nước vàng. Chàng trai lo lắng nói, “Đêm qua vẫn rất tốt, sáng nay đột nhiên nổi bọt nước toàn thân, còn vô cùng ngứa.”

Bác sĩ Mạch vươn tay trái vén quần áo bé để nhìn, nói, “Đừng lo đừng lo, may là không gãi. Ngàn vạn lần không thể gãi. Có nổi hạch bạch huyết không?”

Chàng trai cởi quần áo bé con ra, bác sĩ Mạch cẩn thận kiểm tra hết một lần, “May là không nổi, đây là mụn mủ lở ra thôi, bệnh thông thường của trẻ nhỏ, hiện mới ở giai đoạn đầu. Gần đây có nổi mẩn ngứa hay sảy ngứa gì tương tự không?”

Chàng trai ngẩn người, thấp giọng hỏi, “Út chừng, trước đó có ngứa qua à?”

Giọng bé con oan ức, “Dạ có ~ nhưng mà ba nói không sao hết, bôi một ít thuốc viêm da bình thường là được rồi ~”

Chàng trai nói, “Quả thật là có bị qua.”

Bác sĩ Mạch tìm đưa ra nhiệt kế, để chàng trai đặt dưới cánh tay bé con đo nhiệt độ. Bác sĩ Mạch chú ý rằng chàng trai vẫn giữ lấy tay bé con không cho bé gãi, ừ, coi như sáng suốt. Đến khi đủ thời gian lấy ra thì thấy, ba mươi tám độ. Bác sĩ Mạch nói, “Không nổi hạch bạch huyết, nhưng đã bắt đầu phát sốt. Tiêm một mũi kháng sinh trước, tôi kê một ít thuốc bôi, cách bốn giờ bôi một lần. Nhớ kỹ ngàn vạn lần không thể gãi bong bộp mủ, bằng không sẽ bị nhiễm trùng.”

Chàng trai đồng ý một tiếng. Bé con trong lòng ngực chủ nó tủi thân dẫu môi bảo, “Chú ơi, con không muốn chích...”

Bác sĩ Mạch cầm lấy bệnh án, ba chữ ‘Mễ Hi Huy’ phía trên vừa nhìn đúng là nét chữ của bà cô đăng ký nơi lâu một, nhìn thật khó coi. “Đây là tên bé”

Chàng trai trẻ tuổi nói, “À tên tôi.”

Bác sĩ Mạch gật đầu, tháo chiếc găng tay dùng một lần ném xuống, nhập thông tin người bệnh vào máy tính, “Cứ đi đóng tiền trực tiếp ở lầu một là được. Đến lúc đó sẽ có người đưa đơn thuốc chích.”

Mễ Hi Huy ôm bé con đứng lên, sắc mặt khôi phục lại vẻ trấn định cứng nhắc, “Vâng cảm ơn bác sĩ.”

Bác sĩ Mạch rất chán ghét nhìn loại vẻ mặt này, nói chung, nhìn thấy vẻ mặt đó sẽ khiêu khích cực hạn của gã. Nhưng gã cũng có nguyên tắc của mình, không đùa giỡn với người lạ, miễn cho bị đánh; không đùa giỡn với người mang thai, miễn cho bị sét đánh; và không đùa giỡn với người lớn tuổi, đây là kính già yêu trẻ.

Ông trời làm chứng, bác sĩ Mạch vẫn có đạo đức nghề nghiệp như vậy đó nha.

Chàng trai Mễ Hi Huy thật rất đẹp trai, tóc ngắn, mặc chiếc áo cổ cao màu kem và áo khoác màu đen. Đáng vẻ đẹp đẽ, vóc dáng cao. Nếu là cậu ta khám thì tốt rồi. Bác sĩ Mạch thở dài.

Chẳng qua nổi trống trải cô đơn này rất nhanh liền tan mất. La Tĩnh Hòa mang theo người ấy của mình lại xem bệnh, là nam. Tuy Thanh Hòa[5] chưa hề nói ra, nhưng mà bác sĩ Mạch vẫn ngửi được mùi khác biệt không bình thường. Chà chà chà, hiểu thì phải giữ trò thôi, ha hã.

[1] Lolita vốn là tên một quyển tiểu thuyết của Vladimir Vladimirovich Nabokov. Tiểu thuyết được viết bằng tiếng Anh và được xuất bản vào năm 1955 ở Paris, sau đó được chính tác giả dịch ra tiếng Nga và được xuất bản vào năm 1967 ở New York. Tiểu thuyết nổi tiếng cả ở phong cách mới lạ lẫn nội dung gây ra các tranh cãi do nhân vật chính của tiểu thuyết tên Humbert Humbert, một người khá nhiều tuổi có sự ám ảnh về *** với một cô gái mười hai tuổi tên Dolores Haze. Sau này, cái tên ‘Lolita’ đã đi vào văn hoá

phổ thông như là một từ để mô tả cô gái trẻ phát triển sớm về giới tính, khi du nhập vào Nhật Bản đã trở thành một loại hình văn hóa.

[2] Đây là ba phần của cấu trúc tâm linh, được định nghĩa trong mô hình nhân cách của Sigmund Freud. Theo Freud, cấu trúc tâm linh gồm ba phần:

“Bản ngã” là cái bề chứa bí mật, khó tiếp cận, gồm cái bẩm sinh cũng như cái bị chèn ép, hoàn toàn thoát khỏi ý thức con người và chỉ nhận biết gián tiếp qua giấc mơ, triệu chứng...

Trái lại, “cái tôi” mặc dầu cũng phần nào là không có ý thức, lại bao gồm sự tiếp xúc có lý trí với thế giới bên ngoài và gồm các cơ chế phản vệ để bảo vệ con người trước những kích thích có tính áp đảo. Không có “cái tôi” thì cũng không có sự tự kiểm soát, và không có văn minh.

Cuối cùng, cái thứ ba là “cái siêu tôi”, nó tương tự như lương tâm, mặc dầu một phần của thẩm cấp này cũng là không có ý thức. Ở đây, chủ yếu xảy ra các xung đột nội tâm mà ngay cả những người khoẻ mạnh nhất cũng phải chịu đựng chúng.

[3] Cừu vui vẻ và Sói xám (– Xī Yáng Yáng yǔ Huī Tài Láng)

[4] Chữ thể Tống (hay còn gọi là chữ thể Minh), là một loại chữ Hán thường được dùng để in ấn, được phát minh vào thời Tống ở Trung Quốc, tuy nhiên không được ưa chuộng, vì thời Tống chuộng thể tự thư pháp như thể chữ Nhan, thể chữ Liễu. Mãi đến triều đại Minh, bởi yếu tố kinh tế và diện tích chiếm chỗ trên trang báo, chữ thể Tống bắt đầu được sử dụng nhiều.

Người sáng lập chữ thể Tống là Tần Cối. Nhắc tới Tần Cối, mọi người tự nhiên nghĩ đến một kẻ gian thần khúm núm nịnh bợ, giết hại trung lương. Tần Cối bác học đa tài, rất có tạo nghệ trong lĩnh vực thư pháp, tổng hợp lại từ những gì của người trước, tự thành một trường phái riêng, sáng lập một loại chữ chuyên dùng cho in ấn. Theo lẽ thường, loại chữ này đáng ra phải kêu là chữ thể Tần. Tuy nhiên do Tần Cối nhân phẩm quá kém, vào lúc đấu tranh kháng Kim, là kẻ đại biểu cho phái đầu hàng, từng lấy tội danh ‘Có lẽ có’ mà sát hai cha con anh hùng dân tộc Nhạc Phi, trở thành tội nhân thiên cổ. Vì thế bị mọi người oán hận. Tuy Tần Cối là người sáng lập ra chữ thể ấy, nhưng lại đổi tên thành thể Tống. Phần lớn báo chí ngày nay đều sử dụng chữ in thể Tống.

[5] La Tinh Hòa vốn được đặt tên là Thanh Hòa, do sinh vào tháng 4 âm lịch, tháng Thanh Hòa, nhưng khi làm giấy khai sinh bị ghi nhầm thành Tĩnh Hòa. Những người thân thiết với anh đều gọi anh bằng Thanh Hòa.

2. Chương 2

Bà Hình được điều tới coi việc truyền dịch của ông Hình. Vì tốc độ truyền dịch quá nhanh, trái tim ông Hình chịu không nổi.

“Ông nói xem thế này phải làm sao” Bà Hình ngồi một bên, kéo chiếc kính lão lên chớp mũi, cúi đầu đan một chiếc áo len nhỏ, những mũi đan bắt chéo phức tạp, “Chú hai nhà ta muốn điều kiện gì lại không có. Dáng vẻ tuấn tú lịch sự không nói đi, đã vậy còn đường đường là đại luật sư. Muốn tài có tài muốn mạo có mạo, người cũng ít nói giỏi giang, như thế nào tìm không được một người vợ”

“Tìm không ra là tìm không ra. Bà để thằng bé dẫn theo nhóc con như vậy làm sao tìm được Con gái nhà người ta vừa thấy nó ôm theo con nhỏ liền quay đầu bỏ đi.”

Bà Hình không lên tiếng. Bà im lặng, cảm thấy đuối lý. Nửa ngày còn nói thêm, “Vẫn là hai kẻ già vô dụng chúng ta liên lụy con nó. Có thể giúp chú hai trông coi Ninh Ninh thì cũng không đến mức khiến nó lớn đến vậy rồi mà còn như một vú em...”

“Ai.” Ông Hình nặng nề thở dài, “Bà xem Long Nhược hiện tại như vậy đó, nếu chú hai nó thật kết hôn rồi thì sẽ ra sao Có vợ về nhà thì bát canh nóng còn uống không được. Vì ly hôn mà còn kéo đến đồn cảnh sát mà quậy. Hai ngày nay tôi thấy Long Nhược đều cởi bỏ họ Hình mất rồi, bà có khi nào thấy Long Nhược mất hồn mất vía ủ rũ như vậy chưa Nói thế, ý tôi là đừng nôn nóng. Chú hai kén chọn cũng là chuyện tốt,

chọn nhiều vào, chọn người vừa ý rước về mới có thể lo cho gia đình. Chú hai nó mà còn quây đòi ly hôn nữa, thôi chúng ta đừng sống!”

Ông Hình mới nghĩ tới việc kia thôi đã kích động, ho khan. Bà Hình vội vàng đấm lưng cho ông, nén giận bảo, “Ông không nói tôi cũng quên mà. Nghiệp chướng, ở đâu ra một nàng dâu như vậy chứ, nhà họ Hình ta xưa kia tạo nghiệt nợ Tôn Mẫn sao Ông xem ông xem, Ninh Ninh đáng về hiện tại vừa gầy lại vừa nhỏ, lúc trước chưa đến bảy tháng thì đã cai sữa! Con nít cốt lõi đều là do uống sữa mẹ làm nền tảng, như thế lớn lên mới tốt được! Thằng nhỏ yếu như vậy, ba ngày thì đã hai bận ốm đau...”

Ông Hình thở hổn hển, không kiên nhẫn mà rằng, “Tôn Mẫn là giáo sư trung học, bận rộn với các lớp cuối cấp tốt nghiệp.”

Nhắc tới vợ trước của đứa con lớn nhất, bà Hình liền tràn đầy căm giận. Vô thức, bà tăng thêm lực vào chiếc áo len trong tay, “Tôi thật không hiểu được, cô ta gốc ghéch đến mức nào mới có thể mặc kệ con mình. Có lòng với sự nghiệp là chuyện tốt, nhưng con mình thì cô ta ở được đến bao lâu Chồng đỡ được có ba năm. Sau này thằng bé liệu còn có thể nhớ đến từng có một người mẹ như vậy không. Ninh Ninh là con ruột của cô ta, đến khi già rồi ngoại trừ Ninh Ninh cô ta còn trông cậy vào ai Hừ!”

Bà Hình hừ một tiếng, tỏ vẻ bất mãn.

Ông Hình nhìn mu bàn tay nổi gân xanh của bản thân mình, thở dài, “Nói cho cùng, hai ta cũng chẳng giúp được gì.”

Năm còn trẻ ông đã từng bị qua viêm phế quản cấp tính nhưng không chữa dứt, lặp lại vài lần cũng không để bụng. Tuổi lớn rồi mới phát giác tình thế nghiêm trọng, mỗi ngày đều cần truyền dịch, luôn phải nằm viện. Bác sĩ nói bệnh tình ông Hình hiện tại không được lạc quan, ông gặp nguy hiểm do toàn bộ hệ hô hấp suy kiệt. Tinh thần và sức lực của bà Hình chủ yếu đều đặt cả vào việc hầu hạ ông, không trông coi được Ninh Ninh. Hai đứa con của nhà họ Hình, con cả là Hình Long Nhược, năm nay ba mươi sáu, đội trưởng đội cảnh sát của thành phố Thiên Tân. Chú hai Mễ Hi Huy, theo họ mẹ, năm nay hai mươi sáu, luật sư công ty nổi tiếng. Trước kia bà Hình vẫn luôn rất tự hào, hai đứa con tiền đồ đều tốt đẹp như nhau. Mấy bà lão trong xóm mỗi khi họp lại, bà Hình từ đầu đến chân đều rất sôi nổi. Người khác nhắc tới nhà họ Hình thì, “Ấy... Con cái nhà họ vậy đó vậy đó...”

Sau thì, cậu con cả của Hình gia ly hôn, con thứ đến tuổi kết hôn lại tìm không được vợ.

Khi Mễ Hi Huy đi xem mắt lần thứ hai mươi thất bại trở về, ông Hình đột nhiên thốt ra một câu: Tốt, con rốt cuộc thành trung đội trưởng[1] rồi đó.

Lần xem mắt thứ hai mươi mốt thất bại cũng chẳng tạo thành ảnh hưởng lớn lao gì với Mễ Hi Huy. Hết giờ làm đi đón Út cứng, khi đi ngang qua cửa hàng chuyên bán quần áo cho trẻ em thì mua cho Út cứng một tá quần lót bằng vải mềm với những bông hoa nhỏ trên đó. Về đến nhà gọi điện báo cho cha mẹ biết xem mắt thất bại. Bà Hình nghe giọng con trai đều đều như gỗ, thở dài, nửa ngày không nói chuyện.

~*

~Nơi diễn đàn thế giới tình cảm có một nick tên là ‘Tăng Tiễn Nhất Lũ Thu’ – đó là một người con gái duyên dáng, dịu dàng, nửa rạng ngời nửa ưu thương. Nàng tinh tế, biết săn sóc, hiểu việc an ủi người khác, rất có tiếng tăm trên diễn đàn, thậm chí có một số lượng người yêu mến nhất định. Trong lòng rất nhiều người nàng là hình mẫu của lan tâm huệ chất, thiện lương nhu nhược. Tối hôm nay, nàng lại đăng một bài viết đầy tuyệt vọng. Nàng miêu tả bản thân nàng phát hiện chồng nàng ngoại tình thế nào, nàng phần nộ, tuyệt vọng ra sao, rồi trong lòng đấu tranh vùng vẫy, bị bên thứ ba giáp mặt gây nhục nhã, mấy lần muốn phí hoài mạng sống.

Giữa những dòng chữ đều là thê thảm bị thương đến sưng nước. Bài trả lời vô số, mắng to tên chồng vô lại cùng ả bồ vô sỉ. Bài viết này thật ra có phần truyền hình trực tiếp, nàng như đang thấp giọng thì thầm mà kể những đau khổ và phiền muộn của mình. Người trả lời bị văn phong nàng thu hút, thương tâm, phần nộ cùng nàng, ai cũng tỏ vẻ Tiểu Thu nên bỏ cái gã thối nát kia đi, hãy coi trọng việc kiếm tìm hạnh phúc. Và rồi Tăng Tiễn Nhất Lũ Thu gặp được một chàng luật sư anh tuấn mà lãnh đạm, họ quen biết nhau, sau đó chàng luật sư lạnh lùng giúp nàng thưa kiện ra tòa, rồi dần bị nàng hấp dẫn, họ yêu nhau. Trong topic kể

lại thốn thức mãi, rồi lại cứ muốn nói tiếp chuyện tình cảm giữa Tăng Tiễn Nhất Lữ Thu và anh chàng luật sư lạnh lùng, nói mãi không thôi.

Bác sĩ Mạch ngồi trước máy tính mà vẻ mặt mừng rỡ. Ánh sáng từ máy lấp lánh phản xạ lên kính gã, lớp ánh sáng xanh mỏng manh phủ lên kiếng khiến chẳng nhìn thấy mắt gã đâu. Gã càng viết càng hưng phấn, quả thực ý văn tuôn trào, muốn ngừng cũng ngừng không được. Tên chồng lạm tình, bên thứ ba vô sỉ, người vợ dịu dàng phần nộ bị thương tuyệt vọng, rít gào gầm lên. Rốt cuộc gã hiểu được nguyên nhân vì sao những bộ phim truyền hình rất kịch lúc tám giờ lại thu hút đến thế. Bởi vì, tất cả mọi người đều cô đơn lắm.

Chuyện tình cảm giữa Tăng Tiễn Nhất Lữ Thu và anh chàng luật sư mặt lạnh lại tiến thêm một bước, bác sĩ Mạch đắc ý dào dạt ấn phím F5, dưới sự trầm trồ khen ngợi của các bài trả lời đột nhiên nhìn thấy một câu.

Càng bịa càng thái quá.

Bất chợt Bác sĩ Mạch cảm thấy mình như bị ai đó dội một gáo nước lạnh, lẳng lặng nhìn câu nói với giọng điệu cứng nhắc kia, câu nói không hề đặc sắc bị bao phủ giữa những bài trả lời khác.

Càng. Bịa. Càng. Thái. Quá. Chấm tròn.

Người post bài này tên là ‘Mèo Con Cún Con Quần Sịp Con’, mới đăng ký hai ngày trước, chủ yếu post bài trong khu vực chuyên về giáo dục, những quan điểm về việc bữa sáng nên cho trẻ nhỏ ăn món gì.

Bác sĩ Mạch nghiêng răng nghiêng lợi. Phía bên dưới lần lượt có vài bài trả lời giận dữ tẩy chay bài của ‘Quần Sịp Con’, hơn nữa ngày càng nhiều hơn. Tất cả đều nhất trí phê phán tên đáng ghét đã quét đi hưng phấn của mọi người, nhưng Quần Sịp Con nửa ngày cũng chẳng phản ứng. Ước chừng một giờ sau, Quần Sịp Con mới đăng bài trả lời, rất dài, bên trong liệt kê tường tận những chỗ không phù hợp với pháp luật trong câu chuyện tầm phào của bác sĩ Mạch. Còn nêu đến vô cùng rành mạch điều mấy khoản mấy trong luật pháp.

Bác sĩ Mạch .

Gã đột nhiên bắt đầu từ thuyết vô thần nghiêng sang thuyết hữu thần... Thế quái nào mà gần đây cứ bị người lật tẩy xấu hổ thế này. Topic trực tiếp nổ tanh bành, những lời rối loạn lung tung thế nào cũng có đủ. Bác sĩ Mạch nhanh chóng đăng xuất, rốt cuộc nick ‘Tăng Tiễn Nhất Lữ Thu’ trở nên vô dụng.

~*

~Út cứng ở phòng khách dùng muỗng nhỏ húp cháo. Đoạn thời gian trước báo chí đưa tin trong đồ sứ có chứa chất chì, có thể gây hại với cơ thể con người. Vì thế Mẹ Hi Huy lập tức đổi bộ đồ ăn bằng inox cho Út cứng. Sau đó tivi lại đưa tin, chén bát bằng inox đa số đều là chất lượng không đạt tiêu chuẩn, nguyên tố kim loại nặng vượt mức. Vì thế Mẹ đại luật sư lại lập tức đổi bộ đồ ăn bằng nhựa cao cấp cho Út cứng. Chưa được hai ngày lại có tin tức nói, đồ bằng nhựa không chịu được sức nóng cao, nhiệt độ quá nóng dễ phóng ra chất độc. Thế nên trước mắt Út cứng có tới ba bộ đồ ăn dùng luân phiên nhau.

Út cứng run rẩy dùng muỗng nhỏ húp cháo, sau đó leo xuống ghế, vui vẻ chạy đến phòng sách của Mẹ đại luật sư, bám vào chân Mẹ đại luật sư mà nũng nịu, “Chú ơi, đút con ~”

Mẹ đại luật sư nhìn những bài trả lời càng ngày càng loạn trong topic, ngay cả đặc vụ Internet[2] cũng ló dạng, bất giác cong khóe môi. Mẹ đại luật sư đứng dậy, ôm lấy Út cứng, vỗ mông nhỏ của bé, “Lên tiểu học rồi, phải tự ăn cơm chứ.”

Út cứng cọ cọ lên cổ chú nó, dẩu cái miệng nhỏ ra, “Con không làm được mà ~”

[1] Trong quân đội, một trung đội có quân số từ 20-36 người.

[2] Đặc vụ Internet, chuyên đổi trắng thay đen trên mạng, tạo ra mâu thuẫn, châm ngòi thị phi, lấy việc nhiễu loạn trật tự Internet làm niềm vui.

3. Chương 3

Tháng chín năm nay Út cũng vừa nhập học, mới làm học sinh tiểu học được hai tháng nên bé chưa thể hiểu được một cách rõ ràng rằng, tiểu học và nhà trẻ có gì khác nhau. Mà đúng là không có gì khác nhau thật, giáo viên nhà trẻ có ý muốn bớt việc, thế là bình thường luôn để đám nhóc tí cầm vở mà chép chữ, chép cả một ngày. Như vậy thì đám nhóc con không làm ầm ĩ, vài cô giáo ở tuổi trung niên còn có thể ngồi một bên nhàn rỗi mà nói chuyện nhà người khác.

Mễ Hi Huy là luật sư công ty nên chỉ có thể phục vụ cho pháp luật hành chính của công ty, không nhận các vụ án khác. Thời gian rất eo hẹp. Khi không cuống cuống định ra hợp đồng hoặc cùng công ty khác lên toàn án, thì thoảng cậu sẽ đến trường tiểu học thăm Út cũng, lặng lẽ đứng nơi cửa sau phòng học nhìn về phía tấm kính thủy tinh, dõi theo dáng vẻ Út cũng ngồi ngay ngắn trước chiếc bàn nhỏ nghe giảng. Sau khi ông bác giữ cửa nhận hai hộp Hồng Tháp Sơn[1] của Mễ Hi Huy thì quan hệ hai người khá tốt, nếu không, dựa theo quy định trường học thì không thể tùy tiện để người lạ vào sân. Bác ấy cười trêu ghẹo nói, “Con cháu mới vừa đi học à Vẫn chưa quen sao Đều như vậy cả. Bác đây giữ cửa trường tiểu học nhiều năm như vậy rồi, đều là mấy đứa lớp một thì cha mẹ chưa quen, mỗi ngày đến đón đưa. Chờ lên đến lớp bốn lớp năm, ngoại trừ cha mẹ, thì còn bóng dáng đứa trẻ nào nữa đâu chứ.”

Mễ Hi Huy gật đầu, cũng không nói tiếp. Quan hệ xã hội của Mễ Hi Huy cũng không hạn hẹp, cậu quen biết hiệu trưởng của trường. Trước khi Út cũng khai giảng, Mễ Hi Huy đã biết chủ nhiệm lớp và các giáo viên dạy môn chính khóa của Út cũng, hơn nữa đều giao thiệp một lần. Nếu là Hình Long Nhược có thể sẽ không nghĩ tới việc giải quyết như vậy, Mễ Hi Huy thì khác. Làm luật sư, cậu đã quen với đạo lý đối nhân xử thế. Chủ nhiệm lớp Út cũng là một người phụ nữ đã luống tuổi, dạy ngữ văn, vô cùng dong dài, đầu gối trái tựa hồ có chút vấn đề. Dạy toán là cô giáo trẻ vừa mới tốt nghiệp, trên mặt là những nốt tàn nhang, hề gặp Mễ Hi Huy liền đỏ mặt. Giáo viên tiếng Anh trước mắt là do giáo viên dạy toán kiêm luôn phần giảng dạy. Tiểu học chỉ có ba môn chính, vậy mà cặp sách Út cũng đã nặng đến bốn ký, Mễ Hi Huy mang còn thấy nặng.

Ngàn dặm trường chinh mới bắt đầu. Mễ Hi Huy đứng sau cánh cửa nhìn, khe khẽ thở dài. Cô giáo dạy toán trong lúc vô tình thấy Mễ Hi Huy ngoài cửa, động tác ngôn ngữ nhất thời trở nên tình cảm, thanh âm ngọt như đường phèn. Vài phút sau nhìn lại, Mễ Hi Huy đã sớm rời đi.

Buổi chiều phát hiện để quên văn kiện trong nhà, Mễ Hi Huy chào mọi người trong công ty về nhà lấy tài liệu, và rồi phát hiện trước cửa nhà một người cao to râu ria xồm xoàm, toàn thân đầy rơm rạ, hệt người bảo vệ để phòng trộm cắp đang ngủ say nơi cửa.

Mễ Hi Huy rút tay vào túi áo khoác ngoài, yên lặng nhìn người kia. Nhìn chăm chú mãi đến khi đối phương rút cuộc chịu không nổi, như đầu hàng mở mắt ra, “Được rồi, là anh về ngủ.”

Mễ Hi Huy nghiêm mặt, “Em cũng nghĩ vậy.”

Người nọ bỏ cuộc, Mễ Hi Huy mở cửa ra, người nọ mệt mỏi nói, “Anh đã một tuần chưa được ngủ trên giường đó!”

Mễ Hi Huy lấy tay giữ người nọ ngay tại cửa, tiện tay lấy ra đôi vớ của Út cũng còn chưa giặt đặt trên kệ để giày, phải hết rơm rạ trên người kẻ kia, sau đó mới để cho kẻ ấy vào nhà, chỉ vào huyền quan[2] mà nói, “Cởi áo khoác để đây, tự tắm đi.”

Hình Long Nhược ai thán một tiếng, cởi áo ra, cầm gáo nhựa đi buồng vệ sinh tắm rửa. Mễ Hi Huy cúi đầu nhìn bộ quần áo đã một tuần liền chưa hề giặt qua, chán ghét nhứ mây.

Hình Long Nhược tắm rửa xong, cạo râu, cả người sáng bừng hẳn lên. Hệt như cái vỏ ngoài mờ mịt trước đó thoảng cái đã bị xé toạc.

Anh tuyệt đối là loại đàn ông quỷ thần chẳng dám gần, hơi thở tàn ác vô cùng lớn. Cảnh sát vốn là nghề nghiệp mang sát khí, cũng có người nói hiệu cảnh sát có thể tránh ma quỷ. Nhưng Hình Long Nhược vừa thấy chính là kẻ trời sinh ngay cả bát tự[3] đều là hung, giữa trưa hè nóng nực mà bị anh nhìn một cái thì cũng đủ để cảm thấy giảm xuống mấy độ. Người mang sát khí mạnh đến mức cả quỷ cũng sợ, Hình Long Nhược ở cục cảnh sát được đặt cho biệt danh ‘Thần ghét quỷ khí’.

“Diệt sạch rồi”

“Diệt sạch rồi.”

Hình Long Nhược đáp xong, ôm lấy bát mì lớn Mễ Hi Huy mới vừa làm mà uống đến không rời miệng. Đó thật sự là uống, chẳng thềm nhai. Nhìn dáng vẻ thì phải là đói bụng đến cực kỳ.

Chắc hẳn là đi nằm vùng, sau đó tiêu diệt hang ổ đạo tặc. Lý tưởng làm cảnh sát võ trang thời niên thiếu không thành, Hình Long Nhược lụi nguyện vọng xuống một nấc, làm cảnh sát hình sự. Lúc đảm nhận nhiệm vụ đầu tiên, lãnh đạo chưa nói, nhưng trong đội ai cũng hiểu được sợ có đi mà chẳng có về. Mỗi người ai cũng viết di thư, Hình Long Nhược không dám hù dọa cha mẹ, viết một phong thư cho Mễ Hi Huy. Sau khi nhận được phong thư ấy Mễ Hi Huy chẳng nói chẳng rằng, giấu trong ngực cả một tháng. Mỗi ngày Mễ Hi Huy đều lấy ra xem, xem đến sợ hãi. Một tháng sau đội hình cảnh đại thắng trở về, Mễ Hi Huy tự mình ra ban công, lấy bật lửa đốt di thư đi. Cậu im lặng nhìn những trang giấy bốc cháy, bay bay, cháy đen, cuối cùng hóa thành tro bụi.

Thật ra Hình Long Nhược cũng đã quên chuyện di thư, Mễ Hi Huy cũng không nói. Hình Long Nhược kết hôn, sau đó sinh con. Tôn Mẫn sinh non, nên Út cứng sinh ra vô cùng suy nhược. Xóm giềng bên cạnh nói có khi nhận ba mẹ nuôi không chừng sẽ tốt hơn, vậy là Mễ Hi Huy coi như ba nuôi của bé.

Năm đó khi Mễ Hi Huy vừa sinh ra, thiếu chút nữa đã sống không được, hơn nữa bệnh lớn bệnh nhỏ kéo tới không ngừng, nhiều lần nhận được giấy báo bệnh tình nguy kịch. Hai vợ chồng ông bà Hình chạy loạn khắp nơi tìm cách chữa trị, lúc ấy tìm được một thầy bói nổi danh. Thầy hỏi ông Hình họ gì, ông Hình bảo họ Hình (), thầy bèn viết chữ Hình () lên giấy. Ông Hình nói không đúng, là ‘Hình’[4]. Thầy im lặng nửa ngày, nói đây thật sự là lần đầu gặp người có họ với tự sát như vậy. Dựa vào mệnh của người trong nhà mà tính, kết quả cho ra dĩ nhiên là Hình Long Nhược mệnh rất sát, Hình Hi Huy không thể ở gần anh trai. Ví dụ anh khắc em là vô cùng hiếm gặp, nhà họ Hình ngược lại gặp phải. Mệnh mang sát họ mang sát, Hình Long Nhược chính là người khí hung đầy mình. Vì thế thầy bói đưa ra một gợi ý, để Hình Hi Huy sửa thành họ Mễ, hy vọng ổn thỏa.

Chuyện này Mễ Hi Huy không rõ ràng lắm, cũng chẳng hứng thú gì, nhưng Hình Long Nhược rất rõ. Rất nhiều lần khi Mễ Hi Huy còn nhỏ phát bệnh, Hình Long Nhược đi theo xem cùng người lớn, thấy ba mẹ khóc đến chết đi sống lại, Mễ Hi Huy gần như chết đi. Thế nên Hình Long Nhược luôn có cảm giác áy náy một cách đặc biệt đối với Mễ Hi Huy, chỉ có thể đối xử tốt hơn gấp đôi với em trai, để bồi thường cho cậu em nhỏ. Thật ra Mễ Hi Huy cho rằng những lời đó đều là lời vô căn cứ, nên chưa từng hỏi qua. Vậy là tình cảm anh em nhà họ Hình rất rất tốt, thân thiết hơn anh em các gia đình bình thường khác. Khi Ninh Ninh, Út cứng được sinh ra thì tình huống giống hệt Mễ Hi Huy năm đó, vô cùng suy nhược. Hình Long Nhược quyết định sửa họ cho con trai, để bé cùng họ với Mễ Hi Huy, vì chuyện này mà Tôn Mẫn luôn tranh cãi cùng anh. Cô cũng không thích Mễ Hi Huy, cảm giác chỉ cần thấy cậu là bức tức. Chuyện ấy hai anh em Hình gia kỳ thật đều giống nhau. Tình cảm giữa anh em một nhà, có lẽ những người khác mãi mãi sẽ chẳng thể nào hiểu được.

“Anh ngủ một lúc. Buổi tối phải thẩm vấn gấp nghi phạm mới vừa bắt được.” Hình Long Nhược dùng cả hai ngón trở chà xát vài cái nơi vùng gần mũi, mắt đú lại gần như mở không ra, “Mọi người trong đội đều mệt đến điên rồi.”

Mễ Hi Huy dọn chén bát vào phòng bếp, “Út cứng sắp tan học, em đón bé về, anh nhìn bé một cái rồi hăng đi.”

Hình Long Nhược đột nhiên cười, “Con anh chắc có lẽ đã quên ba nó là thế nào.”

Mễ Hi Huy bình tĩnh nhìn anh trai, “Khi phá án phải cẩn thận. Dù sao anh bây giờ còn có con trai.”

Hình Long Nhược nhìn Mễ Hi Huy, trong ý cười chậm rãi phủ lên vẻ đau khổ, “Bằng không, hãy để Út cứng làm con thừa tự của chú”

Mễ Hi Huy nhú mày, trên mặt vẫn không lộ vẻ gì, nhưng Hình Long Nhược nhìn ra em trai anh đang tức giận, “Trong ‘Luật nhận con nuôi’ của nước ta quy định, người nhận nuôi ít nhất phải từ ba mươi tuổi trở lên. Em còn kém bốn năm nữa. Bốn năm sau em sẽ để Út cứng gọi em là ba. Anh cứ lo làm sao nghỉ ngơi đi.”

Hình Long Nhược cười to, sau đó nghiêm mặt, “Anh biết, anh và chị dâu chú, là chị dâu cũ đều thiếu nợ chú. Đời này không dễ sống, chú thấy đó, anh thế này...”

Mẽ Hi Huy giận dữ bảo, “Anh hãy lo mà sống sót cho tốt. Chỉ cần còn sống là mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Hình Long Nhược hiểu, thật ra Mẽ Hi Huy đang lo lắng cho anh. Đang muốn nói gì, di động bất chợt vang lên. Hình Long Nhược lắc đầu, nghe máy. Điện thoại trong túi gọi đến, nói là có tình huống mới. Hình Long Nhược nhướn mày, bình tĩnh nói, “Chú... Dẫn anh đi xem phòng Út cưng đi.”

Phòng Út cưng được Mẽ Hi Huy bài trí thật sự ấm áp, rất tạo hứng thú cho trẻ em. Trên bàn là bức tranh Út cưng dùng bút chì màu vẽ ra, gồm ba người, trong đó có hai người lớn, chính giữa là một đứa bé. Nét vẽ non nớt, là cách vẽ dùng những hình tròn để thay thế cho đầu, tay hoặc chân của một người. Bên cạnh là nét chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: Ba, chú và Ninh Ninh.

Hình Long Nhược nhìn chăm chú vào bức tranh, trong mắt là dịu dàng ít khi gặp phải. Mẽ Hi Huy đứng một bên yên lặng chờ, tiếng đồng hồ để bàn nơi phòng khách tích tắc truyền tới, rất đổi muộn phiền, sau một tiếng tích dài còn kéo theo một tiếng tắc. Hình Long Nhược gấp tờ giấy lại, cất vào trong ngực. Mẽ Hi Huy cũng không lên tiếng, đưa anh trai ra cửa. Trước khi đi Hình Long Nhược vỗ vai Mẽ Hi Huy, có giảm nhẹ lực. Mẽ Hi Huy vẫn nhìn Hình Long Nhược rời đi, bình tĩnh như nước.

~*

~Hai ngày nay tâm tình bác sĩ Mạch không được tốt lắm. Rất chi là buồn bực. Bên ngoài vẫn là dáng vẻ kiêu mầu của chuyên gia nổi danh. Đeo kiếng, khoác áo blouse trắng, kẹp thêm cây bút máy màu đen. Các y tá trẻ trong bệnh viện đều rất thích gã, cảm thấy sao mà gã trưởng thành, tao nhã, dịu dàng và nhã nhặn thế. Việc thay đổi nét mặt với bác sĩ Mạch mà nói hết chiếc áo khoác khi ra cửa thì mặc vào, khi tới nhà liền cởi ra. Gã chỉ có thể sắm vai một bác sĩ vĩ đại trong nửa ngày. Nửa ngày còn lại, bác sĩ Mạch là Mạch Uy.

Chính là loại sự tình liên tiếp bị người vạch áo xem lưng khiến bác sĩ Mạch rất không thích. Hai ngày này cũng chẳng có tâm tình lên mạng lừa gạt người. Gã cứ luôn có cảm giác là lạ, tựa như có chuyện gì đó sắp tới. Gã không thể nói rõ là tốt hay xấu, chẳng qua chỉ là cảm giác mà thôi. Như thể cuộc sống sau này của gã sẽ phải thay đổi, thay đổi rất lớn. Bác sĩ Mạch là người tự do quen rồi, thế là hơn ba mươi cũng chẳng bàn đến chuyện hôn nhân. Gã luôn cho rằng ai cũng không giam giữ gã được, nói đến cho tương cho tận thì, gã là người tự kỷ. Thế nên cảm giác này rất nhanh bị gã vứt đi.

Gã lắc lắc đầu, tiếp tục sắp xếp lại bệnh án.

[1] Nhân hiệu thuốc lá nổi tiếng ở Trung Quốc.

[2] Huyền quan, vốn chỉ cánh cửa nhập đạo trong phật giáo. Trong kết cấu của ngôi nhà, Huyền quan được dùng để chỉ lối đi mà khách bước vào từ cửa ngoài đến cửa phòng khách buộc phải đi qua, đây là khu đệm của phòng khách. Nó khiến khách lấy lại bình tĩnh, đồng thời là nơi dẫn khí vào nhà tất phải đi qua. Huyền quan của phòng khách ngoài tác dụng phong thủy ra, còn có tác dụng làm đẹp cho ngôi nhà. Có thể nói Huyền quan là vị trí xung yếu nhất, nó tạo cho những người bước vào trong căn nhà cảm giác giống như ấn tượng cảm mến đầu tiên giữa hai con người khi mới gặp nhau.

[3] Bát tự, tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi), là một cách xem số mệnh của Trung Quốc. Người mê tin cho rằng giờ, ngày, tháng, năm con người được sinh ra đều bị Thiên can Địa chi chi phối. Mỗi giờ, ngày, tháng, năm sinh ấy được thay bằng hai chữ, tổng cộng là tám. Dựa vào tám chữ ấy, ta có thể suy đoán ra vận mệnh của một con người. Theo phong tục cũ, từ khi đính hôn, hai bên nhà trai và nhà gái phải trao đổi ‘Bát tự thiếp’ cho nhau, còn gọi là ‘canh thiếp’ hay ‘bát tự’. (Theo QT)

[4] Chữ Hình trong tên nhà họ Hình có nghĩa là trừng phạt.

4. Chương 4

Trong bệnh viện, khoa da liễu được xem như một nha môn nhàn rỗi. Thời gian của các bác sĩ cũng tương đối co giãn, hơn nữa thu nhập ngoài định mức cũng rất nhiều. Bác sĩ Mạch còn vụng trộm móc nối làm cố vấn cho một thẩm mỹ viện vô cùng vô cùng lớn, chuyên nghiên cứu bảo vệ chăm sóc da. Phần lớn phụ nữ có tiền rất quan tâm đến vẻ bề ngoài, hiện giờ có hai ngành hưng thịnh nhất: phụ đạo học sinh và bán đồ trang điểm.

Bác sĩ Mạch rất vừa lòng với nghề nghiệp của mình. So với các phòng khác, khoa da liễu sẽ khó nhìn thấy mấy ca sống chết. Thảm nhất là phòng cấp cứu, mấy ca sống chết tới lui tấp nập, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại. Bác sĩ Mạch cảm thấy năng lực thừa nhận giữa người và người quả thật có khác biệt rất lớn. Những bác sĩ của khoa cấp cứu thì hẳn đã quen, nhưng gã thì lại cảm thấy không khí nơi phòng cấp cứu lạnh hơn so với những nơi khác. Thi thoảng chẳng có việc gì làm bác sĩ Mạch thích đến phòng cấp cứu nhìn nhìn xem xem. Xe chạy đến trước cửa dừng lại, một đám người ùn ùn kéo đến, rồi lại một đám người ùn ùn kéo về. Đùn đẩy nhau nơi giường bệnh, treo bình truyền dịch nơi giá kim loại, người này vụt qua rồi kẻ kia vụt lại. Anh em bạn bè bà con ba mẹ của người bệnh theo phía sau, lúc này cũng chẳng kích thích như tuồng kịch trong tivi, thời khắc con người đang khấn trương, sợ hãi cao độ, kỳ thật chẳng thể thể hiện ra nhiều biểu tình lắm. Còn đối với bác sĩ mà nói, việc khó nhất là thông báo tử vong với người chờ đợi đang vô cùng tràn ngập chờ mong. Nói với họ rằng người thân họ đã qua đời.

Và rồi là những tiếng họ khóc, họ kêu rên, họ ngất đi. Thậm chí Bác sĩ Mạch đã từng thấy qua một bác sĩ ở phòng cấp cứu bị người cho một bạt tai, đó là người chồng đã chẳng còn có thể suy nghĩ một cách bình thường, bị phần đến cắt đứt mọi quan hệ.

Sự tình cuối cùng tựa hồ chẳng giải quyết được gì. Không ai còn đủ sức lực mà truy cứu, bác sĩ mỗi một, người bị vứt bỏ cũng một mỗi thôi.

Bệnh viện là một nơi diệu kỳ. Đó là nơi khởi đầu, cũng là nơi kết thúc. Những luân hồi liên tiếp qua đi, luân hồi sau lại tiếp diễn. Trong bệnh viện, toàn bộ thời gian và không gian đều là màu trắng của an toàn, tựa như chỉ có màu trắng mới thể hiện được những dơ bẩn và ô uế vốn có. Màu trắng có thể khiến con người ta cảm thấy thanh khiết, nhưng nhìn lâu lại cảm thấy hung tàn. Cái gì cũng không có, một màu trắng trơn khiến cảm giác như linh hồn đã bay đi mất. Phòng cấp cứu mãi luôn là nơi loạn nhất, bận rộn nhất. Chỉ cần nhìn xuống đất sẽ thấy đủ mọi loại giày dép với vô số màu sắc và hoa văn đi tới đi lui. Bác sĩ nơi phòng cấp cứu không bận rộn sẽ nổi điên, thế là họ luôn phải tìm vài việc gì đấy để làm, để quên đi ca tử vong trước đó. Sinh sinh tử tử là chuyện bình thường, nhưng cũng chẳng phải chuyện mừng vui. Đối với người bệnh mà nói, chiếc áo blouse trắng qua lại như con thoi chính là cọng rơm cứu mạng cuối cùng của họ. Bác sĩ vẫn luôn bận rộn, luôn luôn bận rộn. Có phải như thế sẽ chứng minh rằng, bản thân mình còn có thể cứu người. Có một lần bác sĩ Mạch bị người nhà bệnh nhân nhận lầm thành bác sĩ phòng cấp cứu. Trong mắt họ, những chiếc áo blouse trắng đều giống nhau. Họ nắm lấy gã không buông, cầu xin gã hãy cứu người thân mình.

Bác sĩ Mạch không biết phải giải thích thế nào.

Bác sĩ Mạch đứng phía sau một cây cột lớn, chẳng nói chẳng rằng. Cửa chính bệnh viện lại âm ỉ, còn cả thanh âm xe cảnh sát. Một người toàn thân đầy máu được đẩy nhanh vào, máu chảy xuống đầy trên đường đi. Phía sau là vài cảnh sát trẻ tuổi mặc đồng phục vừa chạy vừa khóc. Bác sĩ Mạch nhìn bóng dáng họ đi xa, xoay người rời khỏi.

Mễ Hi Huy đứng bên ngoài nhìn vào phòng eICU[1]. Cứu chữa cả một ngày, hai bác sĩ phòng cấp cứu thay phiên nhau đến, Hình Long Nhược rốt cuộc vẫn không chết. Nhận được điện thoại báo vào bệnh viện, cậu bèn tới đây. Đưa giấy đồng ý phẫu thuật cho cậu ký tên, cậu ký. Không biết trong những việc còn lại có thể làm được việc gì, cậu liền ngồi thẳng bên ngoài mà chờ, nhắm mắt lại, không hề nhìn tới chữ ‘Đang phẫu thuật’ sáng lên trên cửa. Người trong đội cảnh sát hình sự muốn giải thích với Mễ Hi Huy, Mễ Hi Huy lắc đầu, cũng không muốn nghe.

Mối quan tâm duy nhất hiện tại của cậu là, Hình Long Nhược rốt cuộc chết hay sống.

Cuối cùng Hình Long Nhược bị đẩy ra, sau đó được đưa vào phòng eICU để giám hộ quan sát. Trong một

nhảy mắt, qua khe hở giữa bờ vai những người xung quanh, Mễ Hi Huy nhìn thấy gương mặt anh trai, tái nhợt, có góc có cạnh, hết một tượng đá cẩm thạch được điêu khắc thành.

Buổi tối bác sĩ Mạch trực ban. Dừng máy tính của văn phòng lên mạng, vụng trộm câu cá. Đã vài ngày không lên QQ, thế nhưng một loại mới lạ đã nảy mầm. Lâu lắm chưa gặp ‘Tiểu Trúc Duẫn’, đêm nay hình đại diện của bé lại sáng lên.

Bác sĩ Mạch cười chào hỏi với bé: Sao hôm nay đăng nhập nha

Tiểu Trúc Duẫn nói cho gã biết, tối nay chú bé không có nhà.

Bác sĩ Mạch chợt nhớ tới bản thân mình trước đây khi người lớn không ở nhà liền cảm thấy như được đại xá, tâm tình cởi mở lên: Vậy bạn vụng trộm lên mạng Minh cũng là vụng trộm lên đó nha.

Tiểu Trúc Duẫn đánh chữ chậm, trả lời từng chữ từng chữ một. Bác sĩ Mạch cơ hồ có thể tưởng tượng được dáng vẻ bàn tay mũm mĩm của bé gõ từng chữ cái. Bé con biết khá nhiều chữ, chẳng qua đánh chữ có hơi lâu, một câu bác sĩ Mạch phải chờ một hồi, đọc xong thật muốn ghen. Tiểu Trúc Duẫn nói ba bé gặp vài phiền phức nhỏ, chú bé đi rồi. Bé ở nhà một mình, bây giờ đang buồn ngủ.

Bác sĩ Mạch cười: Sao bạn nghe lời như vậy nha. Người lớn rất đáng ghét, luôn tự cho là đúng, bản thủ nhất.

Tiểu Trúc Duẫn hỏi từ cuối cùng của gã có ý gì. Bác sĩ Mạch nói: Ý là một tháng mà không hề giặt quần áo đó mà. Tiểu Trúc Duẫn không hiểu lắm đáp lại: Quần áo chú có giặt mà. Một tháng không đổi chú sẽ bốc mùi.

Bác sĩ Mạch cảm thấy bé con này rất kỳ lạ. Dựa theo kinh nghiệm của gã, trẻ em lớn như vậy rồi thì thường luôn là ‘Mẹ nói rằng’, vậy mà Tiểu Trúc Duẫn thì cứ ‘Chú nói rằng’. Chú bé đã nói qua điều gì, yêu cầu quy tắc gì, ngược lại bé không hề nhắc đến chuyện của ba của mẹ. Hỏi về ba mẹ bé, bé luôn nói ba mẹ bé bận lắm, rồi chẳng nói tiếp.

Mễ Hi Huy ngồi trước cửa phòng eICU, biểu tình trang nghiêm. Hình Long Nhược nằm bên trong, rất bình an. Nhìn qua cứ như đang ngủ, chỉ là trên người đầy dây nhợ mà thôi. Hai bên anh là dụng cụ gì đó, những đường màu xanh lên lên xuống xuống, kêu tích tích khiến người cảm thấy muộn phiền.

Những đường gấp khúc đó đang nói cho cậu biết, tim Hình Long Nhược đang đập, hãy còn sống.

Mễ Hi Huy bắt chéo chân, tựa lưng vào ghế. Vốn dĩ có hai cảnh sát muốn ngồi chung với cậu, một trái một phải hai bên, khiến cậu trông như tù nhân nhận được chữa trị. Nhưng màu xanh thẫm của cảnh phục bị màu trắng của bệnh viện tôn lên càng thêm chói mắt, thế là bị trưởng khoa cấp cứu đuổi đi, nói do ảnh hưởng nghiêm trọng đến tình tự của người bệnh và trật tự khoa cấp cứu – khiến mấy cảnh sát vây quanh đều khóc lóc.

Mễ Hi Huy ngẩng đầu, nhắm mắt lại. Chiếc cổ cao, những đường cong kiên nghị nơi cằm. Đèn bệnh viện vào ban đêm mờ ảo, những lớp ánh sáng ảm thấp. Rất áp lực.

Cậu nhớ tới lần đầu tiên thấy dáng vẻ của Út cứng. Lúc ấy Hình Long Nhược đang phá án ở Vân Nam, không kịp quay về, người trong bệnh viện hồ đồ gọi Mễ Hi Huy tới. Vừa lúc ông Hình cũng đang nằm viện tại đó, y tá giúp ông cầm cây truyền dịch, bà Hình dìu ông, run rẩy đi lại chờ. Đứa bé sinh non, sau khi sinh ra thì phải ở trong ***g ấp. Mễ Hi Huy cũng giống như bây giờ, đứng ngoài cửa sổ thủy tinh nhìn đứa bé quá đỗi bé nhỏ, đứa bé mà sự sống vẫn chưa rõ ràng, khẽ nhúc nhích, yếu ớt. Cậu nghĩ Hình Long Nhược mới sinh ra liệu có phải cũng như vậy không, nghĩ một hồi thì cười lên. Y tá hiểu lầm cậu là ba Út cứng, vậy là cười với cậu.

Mễ Hi Huy ban ngày đi học, buổi tối ở lại bệnh viện, hoặc với ba hoặc với Út cứng, chạy hết từ lầu trên xuống lầu dưới. Lúc mới bắt đầu thì cậu cũng rất tức giận, giận Tôn Mẫn không thể gần gũi con nhỏ. Đối với phụ nữ không có tình mẫu tử, bản năng của người đàn ông sẽ là phản cảm. Út cứng được quan sát một thời gian ngắn thì tình huống ổn định, ra khỏi ***g ấp. Mễ Hi Huy nghiêm túc học tập trong một thời gian rất lâu phải bông con nít thế nào, phải ẵm nó ra sao. Có một hôm cậu ẵm một quả dưa hấu lớn ru nó trong bệnh viện, bị người khác cười lâu lắm. Ấy thế mà lần đầu tiên ôm Út cứng vẫn khấn thương quá đỗi. Mềm

mại hơn, nhẹ hơn so với trái dưa hấu nhiều. Xương trẻ em rất yếu, lần đầu tiên chạm vào quả thật đã giật mình, không dám dùng sức.

Hình Long Nhược râu ria xồm xoàm từ Vân Nam trở về, hôn hờ quá mức nên không biết, ôm lấy con trai mà tới tấp hôn, râu cạ vào làm bé con khóc. Mễ Hi Huy ôm Út cứng ra khỏi lòng ngực anh trai, để lại trên giường nhỏ. Út cứng hiển nhiên rất quen với Mễ Hi Huy, bàn tay bé bé nắm lấy Mễ Hi Huy, một ngón cũng không buông. Mễ Hi Huy bình tĩnh bảo: Nhìn từ góc độ y học mà nói, tình thương của mẹ là do sau khi người mẹ sinh xong sẽ tiết ra một loại kích thích tố gọi là ‘Thể hoàng tố’. Rất nhiều phụ nữ cũng không thích con mình, đây là chuyện bình thường, do thể hoàng tố phân bố không đủ. Hiển nhiên là vợ anh không có thứ này.

Hình Long Nhược không tiếp lời, như thể đã sớm chuẩn bị tâm lý. Anh nhìn Út cứng, thở dài một tiếng: Thật ra đây là lần đầu tiên chú nói một mạch và nói với anh một câu dài như vậy.

Trước kia Hình Long Nhược từng hỏi Mễ Hi Huy, tại sao lại đối xử tốt với Út cứng đến thế.

Mễ Hi Huy đang giặt quần áo cho bé, thản nhiên đáp lời rằng, trước đây anh đối xử với em thế nào, hiện tại em đối với Út cứng thế đó.

Lại là cách một tấm thủy tinh lớn. Mễ Hi Huy cảm thấy bản thân mình sao vô dụng quá. Dù phát sinh chuyện gì, bản thân cậu tựa hồ chỉ có thể đứng bên ngoài tấm kính này mà nhìn, bất lực.

[1] eICU (Electronic Intensive Care Unit) là công nghệ chăm sóc chuyên sâu tăng cường điện tử dùng trong y khoa, dùng để hỗ trợ việc theo dõi tình hình bệnh nhân từ xa. Với một hệ thống eICU, gồm nhiều máy tính được nối mạng tới các phòng ICU, một nhóm bác sĩ chăm sóc tăng cường có thể giám sát và chăm sóc cho hàng trăm bệnh nhân, tựa như các nhà kiểm soát không lưu giám sát hàng trăm máy bay.

Các máy tính tại Trung tâm Kiểm soát thu thập số đo về nhịp tim, áp huyết và nhịp thở của bệnh nhân từ một máy đo nằm cạnh giường bệnh nhân. Khi có bất kỳ sự thay đổi nào về những chỉ số trên, một máy tính sẽ phát ra tín hiệu báo động và bác sĩ, y tá tại Trung tâm có thể kiểm tra vấn đề ngay lập tức. Bác sĩ tại Phòng Kiểm soát eICU quản lý tình hình khẩn cấp cho tới khi có một bác sĩ tới chỗ bệnh nhân. Khi làm việc với một bệnh nhân, bác sĩ tại Trung tâm Kiểm soát có thể theo dõi toàn bộ lịch sử của các tín hiệu quan trọng và mọi thông tin sức khỏe liên quan, như các loại thuốc được kê cho bệnh nhân, bằng cách nhấn chuột máy tính.

5. Chương 5

Phòng eICU ở khu cấp cứu mới nhận vào một cảnh sát, bị bắn ba phát súng, nhưng vẫn không chết. Chưa tới sáng ngày thứ hai thì tin này đã truyền ra. Mễ Hi Huy buổi sáng trở về nhà làm điểm tâm cho Út cứng, sau đó đưa bé đến trường. Ông Hình hiện tại căn bản không thể kích động, nhưng giấu ông cũng chẳng phải việc dễ dàng. Vì ở cùng một bệnh viện. Mễ Hi Huy gọi điện thoại xin phép, sau đó ngồi bên ngoài khu eICU mà trầm mặc. Cậu thật không biết phải nói thế nào với ba mẹ. Tối qua lúc nói chuyện với cậu thì vị bác sĩ chữa trị kia mặt mũi đến mức cứ như sắp tê liệt ngã xuống ngay lập tức. Bác sĩ ấy họ Hứa, là chủ nhiệm khoa cấp cứu, xem ra cũng cỡ tuổi Hình Long Nhược, da mặt trắng trẻo, giọng địa phương miền nam nhỏ nhẹ. Bác sĩ nói với Mễ Hi Huy, rằng hai mươi bốn tiếng đầu là thời gian quan trọng nhất. Xem Hình Long Nhược có thể qua được không.

Mễ Hi Huy ngồi bên ngoài cùng vị bác sĩ kia. Không hề nhúc nhích, mặt không chút thay đổi. Y tá đi qua luôn tránh không được mà nhìn cậu vài lần, những chàng trai anh tuấn lại lạnh lùng rất dễ hấp dẫn tầm mắt phái nữ.

Nhưng cậu chỉ hết sức chăm chú đăm đăm nhìn người bên trong.

Bác sĩ Mạch chậm rì rì đi tới phòng cấp cứu. Bác sĩ Hứa ngồi trong phòng nghỉ, thấy bác sĩ Mạch bước vào, cười nói, “Có mang đến chứ”

Bác sĩ Mạch lấy ra một thanh chocolate từ trong túi, ném cho bác sĩ Hứa, “Tôi là gà mê di động của cậu à.”

Bác sĩ Mạch và bác sĩ Hứa là bạn thời đại học, vẫn ngủ chung phòng, quan hệ luôn rất thân thiết. Bác sĩ Hứa bóc vỏ miếng chocolate, đưa cho bác sĩ Mạch, “Ngày hôm qua cứu một người cảnh sát, mà còn có vẻ như là đội trưởng đội cảnh sát hình sự. Tôi và bác sĩ Lưu thay phiên nhau, cuối cùng cứu được anh ta, tiếp theo thì phải xem tạo hóa của chính anh ta thôi vậy.”

Bác sĩ Mạch nhìn về phía phòng eICU, bất chợt hỏi một tiếng, “Thật là có bắn nhau hử. Giống như trong phim bộ Hồng Kông chứ gì”

Bác sĩ Hứa giận dữ, “Trong phim Hồng Kông là chủ nghĩa anh hùng cá nhân, Châu Nhuận Phát bị bắn bốn năm súng cũng chẳng có việc gì. Trên thực tế thì thể chất con người chúng ta ngay cả một phát súng cũng chịu không được. Người cảnh sát này bị kẻ khác dùng sức lực bắn đến ba phát. Lúc mới được đưa tới, tôi và bác sĩ Lưu đều cảm thấy hy vọng không lớn, mất máu quá nhiều. Chẳng qua vị cảnh sát này thật rất kiên cường, cắn răng chịu đựng.” Bác sĩ Hứa tán thưởng, “Thật là một người rắn rỏi.”

Bác sĩ Mạch cười nhận ly nước, “Kẻ có thể làm cảnh sát cũng không phải người bình thường. Bác sĩ cũng vậy.”

Bác sĩ Hứa ăn xong chocolate, thở dài một tiếng tựa vào ghế salon, “Hôm nay mới được thấy, thể nào là diêm vương thật sự không tính toán bất người.”

Bác sĩ Mạch chú ý tới chàng trai trẻ tuổi ngồi trước phòng eICU, người đang đưa lưng về phía gã, “Đó là người thân của anh chàng cảnh sát”

Bác sĩ Hứa gật đầu, “Em trai. Ngồi đó hơn hai mươi mấy tiếng rồi, thể lực cũng thật tốt, chẳng thấy động đậy gì.”

Bác sĩ Mạch nhướn mày, “Không phải đã bất tỉnh”

Bác sĩ Hứa nhắm mắt lại lắc đầu, bác sĩ Hứa đã tới cực hạn rồi, nhu cầu cần nghỉ ngơi đang cấp bách.

Bác sĩ Mạch dứt tay vào túi chậm rãi lê bước về trước.

Gã không phải lúc nào cũng phạm vào một lỗi lầm nào đó, ít nhất khi ở bệnh viện gã luôn đứng đắn. Chính là hôm nay có gì đó rất kỳ lạ, tựa như có sợi chỉ trên hai chân gã kéo gã đi, dẫn gã từng bước từng bước một tới trước.

Bóng dáng này nhìn quen mắt quá. Tóc cắt ngắn, bờ vai rộng, đường vai bằng phẳng. Bờ vai này cứ như chiếc giá treo quần áo, mặc gì cũng rất tôn lên dáng người.

Tò mò hơn rồi đây. Gương mặt nhìn thẳng của người này sẽ như thế nào Bác sĩ Mạch bước từng bước một, chậm rãi tới gần.

Mắt Mễ luật sư khẽ động, không hé răng.

Càng ngày càng gần. Bác sĩ Mạch lặng lẽ đi vòng ra sau Mễ luật sư, hưng phấn tựa như đang thám hiểm. Gã hơi nhào người tới, đang muốn âm thầm đánh giá đáng về phía trước của con người này, đột nhiên trước mắt hoa lên.

Tiếp theo là đau đớn. Người vốn dĩ phải ngồi phía trước kia bất chợt xuất hiện phía sau gã, và rồi hai tay gã bị một bàn tay của người đó giam lại, cổ gã thì bị tay còn lại của người đó đè chặt lên.

Bác sĩ Mạch căn bản còn chưa kịp phản ứng thì người phía sau đã buông tay, thấp giọng nói, “Thật có lỗi. Hiểu lầm.”

Bác sĩ Mạch bị bóp cổ đến ho khan. Mễ Hi Huy gật đầu với bác sĩ Mạch, “Là tôi khẩn trương quá, về sau đền tội. Bác sĩ Mạch, chúng ta lại gặp nhau.”

Bác sĩ Mạch sững sờ, vừa mới này là nhìn người này quen mắt, hiện tại mới nhớ tới người này chính là ‘Chú’ ngày đó ẵm đứa bé đến xem bệnh.

Mẽ luật sư hai tay dút vào túi quần, hơi nhoài người về phía trước. Góc áo khoác của bộ tây trang bị nâng lên để lộ ra bên trong là chiếc áo trắng và thắt lưng đen. Kể có dáng người rất tuyệt khi làm tư thế này thì vô cùng đẹp, phần phía sau, bả vai, cánh tay, thắt lưng, đường cong trên đùi đều hoàn toàn hiển lộ.

Bác sĩ Mạch vừa muốn nói gì đó, Hình Long Nhược nằm bên trong giật giật mắt. Mẽ Hi Huy bình tĩnh nhìn. Hình Long Nhược chậm rãi mở to mắt, thấy Mẽ Hi Huy đứng ngoài cửa sổ, mắt khê nheo lại.

“Bác sĩ Mạch, phiền bác sĩ kêu bác sĩ Hứa, anh tôi đã tỉnh.”

Lúc Hình Long Nhược vừa mới tỉnh trong miệng còn mang theo ống dẫn, chẳng có cách nào khác nói chuyện. Bác sĩ, y tá rầm rập chạy tới rất đông, Mẽ Hi Huy nán lại ngay bên ngoài. Hôm nay bác sĩ Mạch vốn dĩ được nghỉ ngơi, rảnh rỗi quá nên mới có thể chạy tới tìm bác sĩ Hứa trò chuyện. Chẳng qua hiện tại xem ra nơi này cũng không có chuyện gì cho bác sĩ Mạch, bác sĩ Mạch nghĩ thế. Bất chợt Mẽ Hi Huy bèn nói, “Bác sĩ Mạch, lần trước cảm ơn.”

Bác sĩ Mạch khoác vào hình mẫu con người trưởng thành nho nhã, “À, chuyện phải làm mà thôi.”

Mẽ Hi Huy quay qua nhìn bác sĩ Mạch một cái, khỏe môi nhẹ nhàng nhếch lên.

Người ít cười mà đột ngột cười là chuyện dọa người nhất. Bác sĩ Mạch nghĩ.

Ở phòng ICU vài ngày, Hình Long Nhược rốt cuộc được bỏ máy trợ thở. Hình Long Nhược tựa quây cằm, hơi thở mỏng manh nói với Mẽ Hi Huy, “Ồn ào muốn chết.”

Mẽ Hi Huy đang bận rộn giúp bác sĩ chuyển anh trai tới phòng quan sát, ừ một tiếng.

“Lúc anh hôn mê ấy.” Hình Long Nhược cười yếu ớt, “Lúc ấy cứ nghe chú kêu to, gọi anh ơi, tiếng huyền não... mãi không ngừng...”

Vài y tá nhìn nhau, rồi lại nhìn hai anh em nhà họ. Mẽ Hi Huy mấy ngày nay ngoại trừ thở cơ hồ không phát ra động tĩnh gì. Mẽ Hi Huy chỉ thu dọn đồ đạc, lại ừ một tiếng.

Bà Hình cuối cùng vẫn biết chuyện này. Chẳng qua lúc đó đã là sau một thời gian, khi Hình Long Nhược đã được chuyển tới phòng bệnh bình thường, bà Hình chạy về nhà chỉ để hầm canh gà đưa tới. Mẽ Hi Huy tựa như trở lại sáu năm trước, cũng cùng một bệnh viện, hai tầng lầu khác nhau, hai phòng bệnh khác nhau, chạy qua chạy lại. Năng lực tự chăm sóc bản thân của Út cứng thật giỏi, bé tự đánh răng, tự rửa mặt, tự hát ru mình ngủ. Mẽ Hi Huy thăm bệnh một hồi thì về nhà nấu cơm, đón đưa Út cứng, đi làm, sau đó chạy vào bệnh viện, đưa cơm. Trong bệnh viện ai cũng biết con trai ông bà Hình giỏi giang, là đứa con tốt.

Lúc bà Hình đưa canh gà cho Hình Long Nhược, khẽ nói với đứa con trai lớn về chuyện chú hai là bà sẽ khóc, khóc đến mức Hình Long Nhược trong lòng buồn bã. Nhà người khác thì đều là đứa con lớn nhất làm trụ cột, nhà họ thì lớn nhỏ gì cũng đều mắc nợ chú hai. Bà Hình rầu rĩ bảo, “Long Nhược à, con năm nay cũng đã ba mươi sáu, còn trẻ gì nữa đâu. Tôn Mẫn bỏ đi, con và chúng ta đều oán nó, nhưng cũng hiểu được không phải chỉ có mình nó sai. Con suốt ngày cứ bận rộn đến tối mày tối mặt, không quan tâm tới bản thân mình, cũng chẳng lo cho gia đình. Lần này con nếu chết trước mẹ và ba con, con kêu hai kẻ già như chúng ta làm sao mà sống Con trai con thì đưa cho em trai rồi, con xem đi, dáng vẻ chú hai hiện tại mang theo Út cứng bên ba khắp nơi, ngay cả đối tượng cũng tìm không được. Anh em trai không thể so với chị em gái, con muốn em con nuôi con cho con cả đời sao Về sau em con phải làm sao Út cứng và con hiện cũng chẳng thân, mẹ và ba con là sốt ruột, sốt ruột sau này hai kẻ già chúng ta nằm xuống rồi, con phải làm sao bây giờ”

Hình Long Nhược không lên tiếng. Bà Hình đã sớm muốn nói chuyện cùng anh, bà muốn nói gì trong lòng anh đều hiểu rõ. Anh ích kỷ, anh thừa nhận. Ly hôn, tranh con với vợ cũng là do chú hai giúp đỡ. Anh trai chị dâu muốn ly hôn mà còn kéo em chồng vào nữa thì chuyện gì xảy ra Những lời đồn đại bên nhà mẹ đẻ Tôn Mẫn rất khó nghe. Con trai thật vất vả mới giành được thì lại không có thời gian chăm lo, vậy là ném cho chú hai. Có đôi lúc cẩn thận ngẫm nghĩ, bản thân mình bận, vậy chú hai sẽ không bận ư. Thế là biến chú hai thành vẫn chưa kết hôn mà phải hầu hạ con nhà người khác.

“Mẹ, đừng nói lung tung.”

Út cứng giật giật góc áo Mẽ Hi Huy, nhỏ giọng hỏi, “Chú ơi, sao chúng ta không vào”

Mẽ Hi Huy cúi đầu, lấy tay vỗ nhẹ vào mái đầu nhỏ của Út cưng. Út cưng ôm chân chú nó, ngẩng gương mặt bầu bĩnh lên nhìn, như con cún nhỏ.

“Bà nội đang nói chuyện với ba.” Mẽ Hi Huy dịu giọng đáp.

Bác sĩ Mạch đến đưa tài liệu nhập viện, trước khi đi bèn ghé phải vào nhà vệ sinh trước. Trước cửa nhà vệ sinh nam lát đá cẩm thạch có một bé trai be bé đang đứng, da thịt mũm mĩm, bé chớp chớp đôi mắt to rất sáng, nhìn bé là khiến người ta vui vẻ. Bác sĩ Mạch bước tới, ngồi xổm xuống, xoa xoa gương mặt tròn tròn nho nhỏ của bé, “Bé cưng sao lại tới đây”

Bé con lấy ngón tay chỉ, “Chú ở trong nhà vệ sinh~”

Bác sĩ Mạch thích con nít, nhất là con nít hiền lành im lặng. Bé cưng trước mắt trông mũm mĩm này khoảng chừng năm, sáu tuổi, mới nhìn đã biết vốn sinh thiếu tháng, nhưng được nuôi lớn lên rất tốt, bác sĩ Mạch thích bé đến mức hận không thể cướp về nhà. Bác sĩ Mạch đang chơi đùa với bé con, bỗng nghe thấy phía sau có người thản nhiên nói, “Bác sĩ Mạch, xin chào.”

6. Chương 6

Một tiếng rắc vang lên.

Út cưng nghiêng đầu, nói với Mẽ Hi Huy đứng phía sau bác sĩ Mạch, “Chú ơi ~ tiếng vang gì vậy nha ~”

Bác sĩ Mạch vẫn duy trì tư thế vĩnh mộng, đặc biệt mộng vẫn đang hướng về phía Mẽ Hi Huy. Mẽ Hi Huy rất bình tĩnh đáp, “Ông chú đau thất lưng.”

Ông chú ông chú ông chú ông chú ông chú ông chú ông chú...

Cái mộng vĩnh lên của bác sĩ Mạch quay lại, bác sĩ Mạch ngẩng mặt nghiêm túc nhìn Mẽ Hi Huy, “Cậu gọi tôi là gì”

Mẽ Hi Huy từ trên cao nhìn xuống, cẩn thận quan sát tạo hình của bác sĩ Mạch, “Tôi cảm thấy, bác sĩ vẫn nên quan tâm đến việc đau thất lưng của mình trước thì hơn.”

Bác sĩ Mạch rơi lệ đầy mặt. Cơn đau chột nhoáng này đau quá, phỏng chừng phải đến khoa chỉnh hình xem bệnh mới được. Nhưng chẳng lẽ cứ vĩnh mộng lên mà đi tới đó Út cưng vươn bàn tay mập mạp vỗ mặt bác sĩ Mạch, vẻ mặt đồng tình nói, “Mạch Mạch ~ đằng sau có nhiều người đang nhìn mộng của Mạch Mạch đó nha~~”

Tiểu vô lại, ông đây đương nhiên biết! Đùng có nói lớn tiếng như vậy! Mẽ Hi Huy nhìn bác sĩ Mạch, xoay người đưa lưng về phía gã, ngồi xổm xuống, “Tôi công bác sĩ đến khoa chỉnh hình.”

Bác sĩ Mạch cân nhắc, trước mắt cũng không còn cách nào khác, để người ta công so với việc cả một đường bị người khác nhìn thì tốt hơn, vậy là liền leo lên lưng Mẽ Hi Huy. Mẽ Hi Huy công bác sĩ Mạch không thành vấn đề, cậu đứng lên, thản nhiên nói, “Chú ý đùng để nơi đó đâm vào tôi.” Bác sĩ Mạch thẹn quá thành giận, “Không có khả năng!” Mẽ Hi Huy cảm nhận một lát, “Ừ. Cũng không lớn như vậy.”

Bác sĩ Mạch run rẩy.

Út cưng ở một bên vươn bàn tay nhỏ bé nắm lấy quần bác sĩ Mạch, vui vẻ hát, “Các kê các kê các kê ~ các kê, chúng mình yêu bạn ~”

Này này đùng nghĩ bậy, là do gần đây Út cưng đang xem hoạt hình ‘Nhất Hưu’[1] mà thôi.

Tới khoa chỉnh hình rồi, bác sĩ Mạch vỗ một phát mạnh rắc một tiếng, bác sĩ Mạch rút cuộc có thể thẳng thất lưng lên. Bác sĩ Mạch lấy ra vài tuýp thuốc mỡ lưu thông máu, một mặt viết một mặt nói, “Lão Mạch à, lớn tuổi như vậy rồi sao còn không biết lo cho bản thân Đã sớm nói rồi, có tuổi thì phải biết chú ý thất lưng, đùng ngồi hoài trong ghế dựa mà không nhúc nhích, thỉnh thoảng cũng phải tập thể dục theo đài phát thanh...” Bác sĩ Mạch nói đông nói dài nói mãi nói miết, Mẽ Hi Huy đứng một bên mặt không chút thay đổi, Út cưng cười khúc khích không ngừng. Bác sĩ Mạch nhu nhược nằm sấp trên giường, dùng gối chôn mặt vào.

Rốt cuộc bác sĩ Mục nhìn thấy bên cạnh còn có người cầm rế, bèn ngạc nhiên nói, “Cậu là người nhà bác sĩ Mạch”

Mế Hi Huy tự hỏi, “Trước mắt không phải.”

Bác sĩ Mục chặc một tiếng, đưa toa thuốc cho bác sĩ Mạch, “Vây ông bạn đành phải tự mình đi đóng tiền thuốc đi.”

Bác sĩ Mạch cầm đơn thuốc, cứ cảm thấy có chỗ nào không được đúng lắm. Chỗ nào nhỉ.

Mế Hi Huy ôm lấy Út cứng. Út cứng lấy bàn tay nhỏ nắm lấy tai bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch ~ Mạch Mạch theo con về nhà đi ~”

Bác sĩ Mạch sững sốt, Út cứng tiếp tục nhéo lỗ tai gã, “Mạch Mạch đáng yêu nhất, con muốn mang Mạch Mạch về nhà ~”

Bác sĩ Mạch rồi nghiêm mặt nhìn Mế Hi Huy, những lời này phải để bản thân bác sĩ Mạch nói chứ Đúng không đúng không Anh chàng này làm sao nuôi dưỡng ra được bé con thiên tài thế này

Mế Hi Huy vẻ mặt trấn tĩnh, gật đầu với bác sĩ Mạch, sau đó ôm Út cứng rời đi. Trước khi đi Út cứng nằm trên vai Mế Hi Huy, dùng đôi tay nhỏ của bé kéo mí mắt xuống, làm mất quẻ.

Bác sĩ Mạch nghỉ ngơi một lúc, rồi mới chống thắt lưng già cả khắp khiêng quay về văn phòng.

Do tính chất của khoa da liễu, nên nghề nghiệp những bệnh nhân của bác sĩ Mạch có phần đặc thù. Nói thật ra kỳ thật bác sĩ Mạch rất tội nghiệp những người phụ nữ đó. Không ít người tuổi còn trẻ mà bị bệnh lây qua đường sinh dục, lại chẳng thể đi chữa, có nguy hiểm tái phát, hoặc ăn mòn gan khiến họ suy kiệt sớm. Không thể mang thai không thể sinh con, bằng không sẽ di truyền cho con cái mình.

Hôm nay bác sĩ Mạch lại khám bệnh cho một phụ nữ có thai. Đứa bé mới vừa thành hình, bụng người mẹ chỉ hơi nhô ra. Cô cũng là một trong những người đến kiểm tra bệnh lây qua đường sinh dục. Là chồng lây bệnh cho. Cũng là do hai tháng đầu không thể sinh hoạt, thế là chồng cô đi chơi gái, chơi xong mang một thân nhiễm bệnh về lây lại cho vợ. Không thể xác định được vi khuẩn bệnh có xuyên qua cuống rốn lây bệnh cho thai nhi hay không, phải đến phụ khoa lấy nước ối xét nghiệm. Người phụ nữ ấy khóc đến khàn cả giọng, đứa bé khó giữ được. Cô đi đã lâu rồi nhưng ngập trong tâm trí bác sĩ Mạch vẫn là tiếng khóc ấy. Bác sĩ Mạch bịt mũi, đột nhiên rất muốn đập phá đồ đạc.

Kỳ thật bác sĩ Mạch có tính sạch sẽ quá độ hết mực nghiêm trọng. Chiều nào tan ca về nhà, chuyện thứ nhất bác sĩ Mạch làm chính là khử trùng cho chính mình, điên cuồng mà tẩy sạch. Sau khi tiếp nhận người bị bệnh nặng thì lập tức đốt áo blouse trắng, mượn thuốc khử trùng từ khoa bệnh truyền nhiễm mà phun khắp nơi. Có khi bác sĩ Mạch hận không thể uống sạch một lọ thuốc tẩy, để tẩy sạch mình từ trong ra ngoài một phen. Đó là ý tưởng điên cuồng, nhưng bác sĩ Mạch chẳng khống chế được.

Lúc trước lựa chọn nơi này chỉ là bởi nơi đây liên quan tới nơi riêng tư và bí mật mà con người cảm thấy thẹn nhất. Dục vọng mang đến kết quả dơ bẩn. Và rồi nhiễm trùng, thối rữa, sinh mụn, sưng tấy lên. Lúc bác sĩ Mạch kiểm tra cho người bệnh thì trong lòng cười to, này các người có biết không, mục đích của vị bác sĩ các người tin cậy, vị bác sĩ đang chữa trị cho các người chính là muốn thấy các người thống khổ.

Bác sĩ Mạch gọi việc này là thưởng thức. Thưởng thức một ít báo ứng đáng phải nhận.

Bác sĩ Mạch nhớ tới khi niên thiếu, vào một lần quên mang sách giáo khoa, thế là bác sĩ Mạch bèn về nhà, rồi thấy được mẹ mình đang yêu đương vụng trộm. Người đàn ông xa lạ kia đem thứ đồ chơi ngấm đen của mình đâm vào trong âm đạo mẹ gã. Gã vọt tới buồng vệ sinh nôn mửa đến trời đất tối sầm, thiếu chút nữa mất nước.

Bác sĩ Mạch cho rằng đây là một việc cảm thấy nhục nhã. Sỉ nhục đạt tới đỉnh lại có thể khiến người ta khoái cảm. Thật thú vị, gã nghĩ.

Gã sưu tập những vùng nhiễm bệnh này. Đủ loại hình ảnh về bộ phận như trái chuối tiêu bị thối nát, gã dùng thời gian tổng cộng hai ngày, biên soạn thành một quyển vở lớn. Hai ngày ấy gã cái gì cũng chưa ăn. Cầm hũ dọ Thanh Hòa, khiến Thanh Hòa buồn nôn đến mặt mũi trắng bệch.

Bác sĩ Mạch đóng cửa văn phòng lại, đột nhiên một cước đạp lên bàn. Sau một tiếng trầm đục chiếc bàn dịch lùi về phía sau, vẽ trên mặt đất một tiếng vang sắc lẹm.

Bút bi trên mặt bàn chậm rãi lăn tròn, trượt xuống trang sách, rơi trên mặt đất.

Một khung ảnh rơi ra. Từ góc độ của Mạch Uy mà nói, đó là một hình dạng kỳ lạ. Bác sĩ Mạch cười khùng khục lên, chỉ vào người đàn ông trong tấm ảnh chụp đã ố vàng thì thào tự nói, suy cho cùng chỉ là loài chó má rất khiêm tốn. Ngài cũng là một gã đàn ông khiếp nhược mà thôi.

Đến thời gian tan ca thì đúng giờ thay quần áo, chào hỏi những cô y tá trẻ tuổi xinh đẹp, chào hỏi một cách nho nhã lịch sự và lễ độ. Bác sĩ Mạch rất được chị em cánh phụ nữ yêu thích, lại có vẻ ngoài rất rụt rè. Căn cứ theo định giá mới nhất của thị trường, bác sĩ Mạch là tấm chồng đáng mơ ước thứ ba trong bệnh viện. Cạnh tranh kịch liệt.

Đi ra ngoài bác sĩ Mạch bắt gặp mấy đứa nhóc tì. Bước từng bước từng bước nho nhỏ, bị cha mẹ dắt tay, đi đường lưng chà lưng chững, chớp chớp mắt, thấy gì cũng luôn tò mò. Gã cười với mấy đứa nhóc, gã thích trẻ nhỏ, cực thích.

Thật lâu trước kia gã từng hỏi La Tĩnh Hòa, cậu có biết vì sao người ta luôn nói trẻ nhỏ là thuần khiết vô tội nhất không

La Tĩnh Hòa lắc đầu.

Gã nói, bởi vì trên lý luận, chỉ cần không phải trưởng thành sớm, trẻ em trước mười tuổi sẽ không phát dục.

Về nhà lên QQ. Gần đây mục đích lên mạng của gã chủ yếu là chờ Tiểu Trúc Duẩn. Trò chuyện cùng bé. Việc chờ bé gõ từng chữ từng chữ một thật khiến người khác cao hứng. Có khi cả đêm đợi không thấy bé onl, trong lòng gã liền vắng vẻ.

Hôm nay thật may mắn, cái đầu khủng long nhỏ xanh biếc của Tiểu Trúc Duẩn sáng lên. Nói đông nói tây một hồi, Tiểu Trúc Duẩn đột nhiên nói, hôm nay gặp một ông chú rất kỳ quái nha

~Bác sĩ Mạch vô cùng kinh ngạc.

Tiểu Trúc Duẩn gõ từng chữ từng chữ một: Mình và chú đi bệnh viện thăm ông nội ~ chú mình vào nhà vệ sinh ~ có một ông chú đau thắt lưng

~Bác sĩ Mạch run rẩy hỏi: ‘Ông chú kỳ quái’ đáng vẻ thế nào. Tiểu Trúc Duẩn gửi tới một ký hiệu mặt người cười hì hì: Già hơn chú mình rất nhiều, không đẹp trai bằng chú mình nha

~Bác sĩ Mạch hóa đá. Trong óc tới tới lui lui hai chữ: Báo ứng...

Mẽ Hi Huy mặt lúc nào cũng trở ra. Út cưng mồm mĩm.

Út cưng bên kia lại cực cực khổ khổ đánh thêm một câu: Nhưng mà chú mình nói, mông của ông chú kia nhìn tốt lắm nha

~... Ai hãy tới nói cho bác sĩ Mạch biết, đến tội cùng bác sĩ Mạch phải có phản ứng gì đây.

Bên quỹ gọi là ‘Ngôn linh[2]’, bên người gọi là ‘Nhất ngữ thành sấm’. Bác sĩ Mạch rất ghét người khác gọi mình là Tiểu Mạch, thuận miệng còn nói “Mạch lớn hơn mẽ mà”, vì lúa mạch sinh ra gạo đó chứ. Bác sĩ Mạch lên mạng đăng bài lừa dối, lừa gạt tình cảm của quần chúng nhân dân. Hành văn trôi chảy, hấp dẫn ra một anh chàng luật sư phục kích con mồi từ một nơi bí mật gần đó, nhìn chăm chăm con mồi không nhúc nhích. Thế cho nên...

Vẫn chẳng rõ ràng lắm, đây rốt cuộc là duyên phận, hay là báo ứng đây.

[1] Phim hoạt hình “Nhất Hưu thông minh”, tên gốc là “Ikkyu-chan” phim hoạt hình Nhật gồm 298 tập được sản xuất vào năm 1975. Bộ phim dựa trên một nhân vật lịch sử có thật, hòa thượng Ikkyu với pháp danh là Ikkyu Sojun (1934-1481), và miêu tả những tháng ngày thơ ấu của ông.

[2] Ngôn linh là tên của một loại nguyên rửa. Ngôn linh tức là biết được tên đúng của một người sẽ có năng lực khiến người đó phục vụ cho mình. Từ cổ đại đến nay, người Nhật đều rất tin tưởng sức mạnh của ngôn ngữ. Họ cho rằng vào thời cổ, mỗi người đều có thể lấy ngôn ngữ làm một loại ‘Nguyên rửa’ để khống chế sinh vật bên ngoài. Bởi vậy trong những người lớn tuổi hoặc bảo thủ của Nhật, phần lớn mọi người đều có hai tên. Một là tên thật được che giấu do cha mẹ đặt, một là ‘tên giả’ dùng để gọi hằng ngày, đó chính là xuất phát từ việc e sợ ‘Ngôn linh’. E sợ sau khi người khác biết được tên mình sẽ đánh mất tự do, hoặc bị thay đổi vận mệnh.

7. Chương 7

Hôm nay người bệnh trong phòng cấp cứu tựa hồ nhiều hơn bình thường. Trường trung học đối diện phát sinh ngộ độc tập thể, ngay cả bác sĩ tuyến hai[1] trong bệnh viện cũng phải tham gia. Viện trưởng Ngô cũng đã tới đây. Bác sĩ Hứa là học trò của viện trưởng Ngô, nên đi theo phía sau ông. Trong đại sảnh tới tới lui lui đều là người, có người mặc áo blouse trắng, có người thì không.

Trong lúc vô tình bác sĩ Hứa liếc thấy bác sĩ Mạch đang đứng phía sau một cây cột thật lớn mà bình tĩnh nhìn về phía này. Lúc ấy bác sĩ Hứa cũng không để ý, đến lúc quay đi thì đột nhiên nhớ ra. Con người luôn vào lúc không thích hợp nhất mới bất chợt nhớ được chuyện gì, tựa như có người nhét vào thứ gì đó. Bác sĩ Hứa gật đầu với bác sĩ Mạch, tiếp tục cứu giúp mấy em học sinh. Là ngộ độc thức ăn, cũng may phát hiện đúng lúc, không để lại biến chứng gì, trừ hai học sinh thể chất yếu bắt đầu sốt nhẹ thì hầu hết chỉ là đi tả nôn mửa mà thôi. Giải quyết tốt hậu quả và xử lý sự tình đều là nhờ trường học, bệnh viện có thể làm cũng chỉ là chạy chữa cho học sinh. Bác sĩ Hứa mỗi mết không chịu nổi, đột nhiên phát hiện bác sĩ Mạch vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

“Hôm nay không có ca trực” Bác sĩ Hứa nhẹ giọng hỏi.

Bác sĩ Mạch vẫn nhìn về phía phòng trực, “Tôi xin phép.”

Bác sĩ Hứa lấy tay cầm vai bác sĩ Mạch, “Lúa mạch.”

Bác sĩ Mạch cười khẽ, “Hôm nay là ngày giỗ cha tôi.”

Cha của bác sĩ Mạch, Mạch Tuấn Lâm, cũng là bác sĩ phòng cấp cứu của bệnh viện phụ thuộc của học viện y trường đại học T. Mạch Tuấn Lâm trước kia khi còn sống là bác sĩ thiên tài, viện trưởng Ngô là sư đệ ông. Mạch Tuấn Lâm đã cứu sống vô số người, giấc mộng cả đời ông chính là nhân tâm nhân thuật.

Chính là đến lúc mất đi, ông tựa như vẫn chưa thực hiện được giấc mơ đó.

“Viện trưởng Ngô mới vừa rồi còn nói phải đến nhà cậu... rồi lại sợ quấy rầy. Cậu...”

Lời nói trong đầu bác sĩ Hứa bị bác sĩ Mạch cắt ngang lại, “Không cần đâu, nhà tôi chỉ có tôi một người nhớ rõ. Đừng quấy rầy bà ấy.”

“Tính thì, người cũng đã đi mười mấy năm. Tôi vừa rồi chính là suy nghĩ, thế mà đã qua lâu như vậy, mười mấy năm, dài quá, dài đến mức khiến việc tưởng nhớ cũng là thứ tình cảm giả vờ.” Bác sĩ Mạch cười, “Làm bác sĩ chính là đau thương như vậy đấy. Dù y thuật giỏi đến mức nào, cao siêu bao nhiêu, đã từng cứu được bao người, thì cuối cùng cũng chẳng cứu được bản thân mình.”

Bác sĩ Hứa chỉ đứng đó cùng bác sĩ Mạch. Sau một lúc lâu, bác sĩ Hứa mới nói, “Năm đó tôi chính là ngưỡng mộ thầy Mạch mới lựa chọn vào khoa cấp cứu. Chỉ là không ngờ được rằng, tôi còn chưa bước chân vào, thầy ấy đã đi trước...”

Bác sĩ Hứa là người miền nam. Bình thường giọng nói luôn nhẹ nhàng nhỏ nhẹ, mang theo sự uyển chuyển. Nghe bác sĩ Hứa nói chuyện rất thoải mái. Lúc buồn bực mà nghe bác sĩ Hứa nói mấy lời vô nghĩa, bác sĩ Mạch sẽ sung sướng không ít. Bác sĩ Mạch vừa muốn nói điều gì, di động đột nhiên vang. Bác sĩ Mạch cười, xoay lưng nghe điện thoại.

Bác sĩ Hứa ở phía sau bác sĩ Mạch, nhìn bác sĩ Mạch nói chuyện.

Bác sĩ Mạch đầu tiên là alo một tiếng, sau đó ngữ điệu đột nhiên cất cao, dùng một loại giọng điệu sôi nổi đến mức khiến người khác chẳng hiểu sao hải hùng khiếp vía mà nói rằng, “A, mẹ à. Mẹ có việc gì sao Mẹ gần đây khỏe không?”

Những tin tức về chuyện nhà bác sĩ Mạch, bác sĩ Hứa cũng biết đôi chút. Bác sĩ Mạch và mẹ không hòa thuận với nhau, đến kẻ ngốc cũng có thể nhìn ra. Thời đại học một phòng ngủ tám người, chỉ có mẹ Mạch Uy là chẳng bao giờ tới thăm. Mẹ bác sĩ Hứa còn ngồi xe lửa mấy ngày mấy đêm tới thăm, chỉ có Mạch Uy là lui ở một bên góc nhìn bà Hứa lấy hết thứ này đến thứ khác từ trong túi ra. Mẹ bác sĩ Hứa không biết, bác sĩ Hứa lại có hơi xấu hổ.

“... Sao, chú Lưu bệnh rồi Vậy cũng nguy, phải lo điều trị cho tốt, có tuổi rồi, đâu thể nói tàn cuộc là tàn cuộc được!”

Trong đại sảnh yên tĩnh nên giọng bác sĩ Mạch có vẻ rất cao. Viện trưởng Ngô nhìn về phía này. Bác sĩ Hứa cảm thấy bản thân mình tựa như đang chạm phải bí mật gì, không tốt. Bác sĩ Hứa xoay người chuẩn bị rời đi, bác sĩ Mạch ở phía sau không hề cảm giác.

Chú Lưu chính là người đàn ông ngày đó bị bác sĩ Mạch bắt gặp. Bác sĩ Mạch còn chưa kịp nhìn thấy mặt hắn ta thì đã thấy được thứ biểu diễn đó, rất đen và rất bẩn. Sau khi Mạch Tuấn Lâm qua đời thì tên họ Lưu ấy liền quang minh chính đại dọn tới nhà bác sĩ Mạch. Về sau, bác sĩ Mạch đã nghĩ biện pháp có nơi ở riêng, căn nhà kia ngay cả cửa cũng không vào.

Mẹ bác sĩ Mạch trong điện thoại tựa hồ có phần bất đắc dĩ. Lưu Đình nhiễm bệnh, ý định ban đầu của bà là để bác sĩ Mạch chuẩn bị thu xếp cho Lưu Đình nằm viện. Dù sao có người lo liệu vẫn tốt hơn. Bà không hề ngờ rằng, cho dù hơn mười năm đã trôi qua, bác sĩ Mạch vẫn như vậy. Không chấp nhận người đàn ông đó, cũng chẳng chấp nhận bà.

Người đàn ông nào cũng kết trái thứ tình cảm thương yêu mẹ. Người mẹ trong lòng họ là thiêng liêng nhất, không ai có thể chạm vào. Bác sĩ Mạch lại trông thấy bà bị một người đàn ông xa lạ đặt trên giường và buông thả kêu. Sự châm chọc mới tuyệt diệu làm sao, con người chính là được sinh ra như vậy, sau đó họ lại cho rằng đây là việc phải cảm thấy bẽ bàng.

Bà giận dữ nói, “Tiểu Uy, tim của chú Lưu con vẫn không tốt lắm, chỉ là muốn để con khám bệnh trong bệnh viện trước thôi. Viện trưởng Ngô chẳng phải xuất thân từ khoa tim mạch sao...”

Bác sĩ Mạch cười to. Toàn thân gã đều run rẩy, run rẩy đến chẳng giữ được di động, “Tim của ‘chú Lưu con’ mà cũng không tốt lắm Chà chà chà, thật đáng tiếc. Mẹ à, con trai mẹ đang làm gì không phải mẹ không biết, làm trung gian cái quái gì. Viện trưởng Ngô nghe con trai mẹ điều khiển chắc Mẹ hài hước quá. Như vậy đi, chừng nào ‘chú Lưu con’ bị bệnh lây qua đường sinh dục con trai mẹ chắc chắn sẽ tận tâm tận lực! Thật đó mẹ à!”

Bên kia dập máy. Bác sĩ Mạch chính là muốn khiến bà ghét bỏ, chỉ muốn thấy bà không được sướng vui. Bác sĩ Mạch và bà là hai người có huyết thống thân thuộc nhất trên đời này, cũng là hai người xa lạ nhất.

Viện trưởng Ngô đi tới, vỗ vai Mạch Uy, nhíu mày nói, “Tiểu Uy! Trong phòng cấp cứu không cho ồn ào, đi theo tôi.”

Mạch Tuấn Lâm nếu có thể sống đến tuổi của viện trưởng Ngô bây giờ, họ nhất định sẽ rất giống nhau. Đeo chiếc kính gọng vuông hẹp màu vàng, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ đến từng sợi. Trên cổ là ống nghe bệnh, trong chiếc túi trước ngực là một cây bút máy và bút kiểu đèn pin. Rất ít cười, nhưng tính cách hiền hoà. Uyên bác, nghiêm trang cẩn thận, phong độ của một ngôi sao sáng trong giới y học.

Bác sĩ Mạch ngồi trong phòng làm việc của viện trưởng Ngô. Viện trưởng Ngô cảm lấy ống nghe bệnh trên cổ, cười nói, “Thứ này chính là huân chương của bác sĩ đấy. Bác đeo nó trên cổ mấy chục năm rồi, đến bây giờ không đeo là thấy khang khác.”

Thứ ấy bác sĩ Mạch cũng có một bộ, là di vật của cha bác sĩ Mạch. Phòng khám của bác sĩ Mạch tỉ lệ dùng ống nghe bệnh không cao, nên bác sĩ Mạch liền ném trong bàn làm việc. Bình thường cơ hồ cũng chẳng muốn lấy ra xem. Ống nghe bệnh của mười mấy năm trước làm bằng cao su màu vàng nhạt, chất lượng

cũng không tốt. Bị ôxi hóa, trở nên khô quắt queo. Chạm vào tựa như còn dính dính. Khiến người chán ghét.

Bác sĩ Mạch không hé răng.

Viện trưởng Ngô lấy chiếc ly giấy dùng một lần rót nước cho bác sĩ Mạch. Rồi chỉ vào sô pha nói, “Biết trong lòng cháu không thoải mái. Ngồi đằng kia uống trà, uống xong nên làm gì thì đi làm đi.”

Bác sĩ Mạch đột nhiên bảo, “Cháu cũng chẳng nhớ rõ dáng hình ba cháu là thế nào. Lần nào cũng phải dựa vào ảnh chụp để nhớ kỹ.”

Viện trưởng Ngô mở một quyển sách, “Vây cũng tốt lắm. Ít nhất cháu còn có ảnh để xem.”

~*

~Út cứng dăm dăm con cá nhỏ trong chén, “Cá cá! Cá cá!”

Mẽ Hi Huy đeo tạp dề sọc caro, ở nhà bếp coi việc nấu nướng. Bởi do sợ bé con bị phỏng, Mẽ Hi Huy cấm Út cứng vào nhà bếp. Út cứng nhắc chiếc ghế nhựa ngồi trước cửa, dựa vào cửa xem Mẽ Hi Huy chiên cá. Chọn một con cá nhỏ chỉ cỡ ngón út, rửa sạch sẽ cũng phải mất một ít thời gian. Rửa cẩn thận từng con từng con một, một ngày cũng chỉ rửa được một thau nhỏ. Sau khi rửa rồi thì dùng trứng gà, bột mì, muối, đường mà làm thành bột gói kỹ từng con, bỏ vào chảo chiên. Thả một con cá xuống cả phòng đều thơm lừng. Út cứng thích ăn bột mềm dẻo, thế nên bỏ ít bột mì. Chiên xong cá nhỏ vàng giòn trông rất ngon, Út cứng gọi đây là ‘Cá mèo’[2]. Khi ăn cơm thì lấy hết ruột bánh mì ra, để cá nhỏ vào, ăn chung với bánh mì. Vô cùng ngon đó.

Cơm chiều ăn cháo gà. Tốt cho cơ thể, đặc biệt là vào lúc đổi mùa. Bàn tay nhỏ xíu của Út cứng cầm một mẩu bánh mì nhỏ được Mẽ Hi Huy làm riêng cho, bên trong là cá mèo. Tay còn lại bé để lên bàn, bàn tay mũm mĩm thịt. Mẽ Hi Huy cầm chén ở một bên chờ, dứt cho bé từng muỗng từng muỗng cháo một. Gần đây luôn bận rộn vì Hình Long Nhược, không quan tâm nhiều đến Út cứng.

Út cứng nuốt xuống một muỗng cháo, nhỏ nhẹ nói, “Chú ơi ~ chúng ta kêu Mạch Mạch về nhà nhà ăn cơm được không ~”

Mẽ Hi Huy múc một muỗng cháo gà mà chờ, “Vì sao”

Út cứng cười hì hì, vẻ mặt xấu xa, “Chú cũng thích Mạch Mạch mà ~ bởi vì Mạch Mạch cười đẹp lắm ~”

Khóe miệng Mẽ Hi Huy giật giật vài cái, “Được rồi.”

Út cứng cắn bánh mì. Sau đó Mẽ Hi Huy dứt bé một muỗng cháo, “Đợi lát nữa lên giường ngủ, chú đi bệnh viện thăm ông nội Út cứng.”

Út cứng chu môi, “Chú đã nói là ôm con cùng ngủ mà ~”

Mẽ Hi Huy nói, “Chờ Út cứng ngủ rồi chú lại đi. Ông gần đây không được khỏe lắm, để bà ở đó một mình chú lo lắng.”

Út cứng chớp mắt, “Chú không buồn ngủ sao”

Mẽ Hi Huy không nói chuyện, xoa gương mặt múp míp của bé.

Sau khi tới bệnh viện thì thấy Hình Long Nhược ngồi ngoài phòng eICU.

“Vừa mới lại cấp cứu.” Hình Long Nhược nói, “Tiền trong tài khoản chữa bệnh không đủ. Anh mới vừa dùng hết tiền lương và tiền thưởng, tất cả đều dùng vào lần trước.”

Sau khi ly hôn với Tôn Mẫn, Hình Long Nhược cơ hồ không xu dính túi. Vốn dĩ chẳng đến mức đó, Mẽ Hi Huy cảm thấy Tôn Mẫn thật sự là lòng tham không đáy. Luật sư giúp đỡ trên tòa án dân sự rất thân với Mẽ Hi Huy, họ có thể giúp Hình Long Nhược giảm tổn thất đến hàng thấp nhất. Hình Long Nhược lại đem tất cả tiền đưa cho vợ, chỉ giữ lại căn nhà ba phòng được vay còn chưa trả xong. “Anh có lỗi với cô ấy. Phụ nữ ly hôn rồi thì cuộc sống luôn khó khăn, hãy coi như đây là lần bồi thường cuối cùng.”

Nhưng bất kể thế nào cũng phải hủy bỏ tiền nuôi con. Nếu không cho dù Hình Long Nhược thi hành nhiệm vụ chết đi, rồi nhận được tiền trợ cấp cùng tiền bảo hiểm nhân thọ, thì cũng không đủ.

“Em còn chút tiền để dành. Anh cũng tồn một ít tiền, hãy rút ra để chuẩn bị cho bất cứ tình huống nào.” Mẹ Hi Huy nói. Nhà ba mẹ hai người đã chẳng còn tiền, đặc biệt Hình Long Nhược sau khi kết hôn thì Tôn Mẫn chính là cái máy tiêu tiền, khoản tiền thuốc men kèch xù đều hoàn toàn dựa vào một mình Mẹ Hi Huy chống đỡ. Cũng có một ít bảo hiểm an sinh xã hội, nhưng như muối bỏ biển.

Trên tay Hình Long Nhược là giấy báo tình hình nguy kịch. Hai anh em Hình gia nhận được tờ giấy này thì chết lặng, nhiều nhất có lần một tháng nhận được bốn, năm tờ. Một lần chữa trị là dùng thuốc nhập từ Mỹ, truyền có một bình dịch mà chỉ hơn bốn trăm nhân dân tệ. Tuy rằng không thường dùng, nhưng dùng một lần thật sự là quá nhiều tiền. Ông Hình sinh mệnh mạnh mẽ, chỉ cần chữa trị là có thể cứu trở về. Mẹ Hi Huy thật sự đã xúc động đến chẳng thể đứng.

Hai anh em Hình gia ngồi chờ ngoài phòng phẫu thuật. Bà Hình ngủ trong phòng bệnh, Mẹ Hi Huy có qua đó nhìn một lần, không có việc gì. Hai anh em cứ thế ngồi trên ghế không lên tiếng. Mẹ Hi Huy không có chuyện để nói, còn Hình Long Nhược thì áy náy nhiều hơn.

Anh là một người qua loa đại khái, trước kia chẳng ở nhà nhiều. Kết hôn rồi thì chủ yếu đều nghiêng về phía Tôn Mẫn, lại càng chẳng thể trông nom. Hôm nay nán lại ở bên ông Hình suốt cả một ngày, anh mới biết được những ngày trong mười năm qua của Mẹ Hi Huy trôi qua thế nào. Sử dụng các loại máy móc nhiều đến mức thành thạo, nhất là máy hô hấp. Cả một ngày không được phút nào rảnh rỗi, luôn giúp ba mình hút đàm, xoa chân, trông coi việc truyền dịch, chú ý việc y tá đổi thuốc, dọn phân dọn nước tiểu. Buổi tối mệt mỏi đến phát điên, mà ngay cả chỗ nằm cũng chẳng có, nửa đêm ngồi trên ghế xác xơ, xem ông Hình có gì khác thường không. Giường là bà Hình nằm, là con sao có thể tranh với mẹ. Rạng sáng bốn năm giờ thật gian nan, đó là thời điểm dễ buồn ngủ nhất, đi đường đều lơ mơ, linh hồn lúc nào cũng có thể bay đi. So với nằm vùng còn khó chịu hơn. Thỉnh thoảng anh ngủ mất, bà Hình tỉnh lại thấy dáng anh cúi đầu liền oán giận, kêu anh chú ý máy thở anh liền ngủ, chẳng có ích bằng cậu con thứ.

Nghe bà Hình nói liên miên cần nhả không dứt, Hình Long Nhược thật sự tích tụ lâu ngày không nơi phát tiết.

Bà Hình cũng là ở bệnh viện lâu quá đến nổi điên. Không lái nhả liền chịu không nổi. Bình thường Mẹ Hi Huy tựa như tảng đá, như thể cảm giác gì đều không có, vì thế bà Hình dưỡng thành thói quen, một cực kỳ liên mắng, cái gì cũng mắng. Mắng đến mức Hình Long Nhược hận không thể đập cửa chạy lấy người.

Mẹ Hi Huy là một đứa con hoàn mỹ. Còn anh, anh thừa nhận, anh không phải.

Mẹ Hi Huy cái gì cũng chưa nói. Hình Long Nhược nghe điện thoại, được thông báo rằng bọn cướp ngày đó bắn anh phản cung, kêu anh đi qua nhìn một cái. Anh cảm di động không biết nên làm gì bây giờ. Mẹ Hi Huy ở phía sau anh trai thần nhiên nói, “Có việc à”

Hình Long Nhược ừ một tiếng.

Mẹ Hi Huy bảo, “Vậy anh cứ đi đi.”

Hình Long Nhược đi đến trước mặt em trai, thấp giọng nói, “Những năm đã qua... Anh thật sự xin lỗi.”

Mẹ Hi Huy dừng lại, nhìn anh trai, “Anh bận thì hãy cứ đi. Anh tận trung... Em tận hiếu.”

[1] Bác sĩ tuyến một là bác sĩ chịu trách nhiệm về các ca bệnh thông thường, bác sĩ tuyến hai là các bác sĩ trưởng, phụ trách những ca bệnh phức tạp hoặc tiến hành giải phẫu khẩn cấp. Bác sĩ tuyến ba là các bác sĩ chủ nhiệm, bình thường ít khi chữa trị.

[2] Catfish (cá da trơn), hay còn gọi là Siluriformes, với đặc điểm nổi bật là có râu như con mèo.

8. Chương 8

Ông Hình lại không có việc gì. Sau khi Hình Long Nhược đi rồi, bà Hình thần bí như vậy mà đem Mễ Hi Huy kéo đến một góc phòng, đưa cho con trai hai tờ giấy chứng nhận vô cùng lớn. Bìa màu đỏ thẫm, Mễ Hi Huy vừa thấy liền sững sờ.

“Đây là nhà tổ tiên của chúng ta.” Bà Hình nói, “Trước khi giải phóng gia nghiệp của Hình gia vô cùng lớn. Nền móng chính là tổ trạch này. Sau đó bị mất, phải khoảng tám năm mới lấy lại được trở về. Một lần nữa chúng nhận, tổ trạch Hình gia là được bảo vệ.”

Mễ Hi Huy mở ra, tổ tiên Hình gia thế mà là thương nhân, cậu vẫn không biết. Sau giải phóng thì di cư về phương bắc. Nhà có lẽ không đáng tiền là bao, nhưng giá đất có lẽ rất cao.

Không thể đo được.

May là Mễ Hi Huy, nhìn thấy gia nghiệp khổng lồ như thế mà còn có chút phản ứng không kịp.

“Mệnh tổ tiên Hình gia chúng ta tốt, tổ tiên tích đức, dù sao nhà đã trở lại. Mặc kệ nói thế nào đều là gia nghiệp, nắm trong tay an tâm hơn. Cho dù về sau chính phủ muốn phá bỏ dời đi nơi khác, giá cũng tuyệt đối không thấp.” Bà Hình bình tĩnh nói, “Mẹ đã thương lượng với ba con, tổ trạch truyền cho con.”

Mễ Hi Huy vẫn im lặng.

Bà Hình tiếp tục nói, “Theo gia pháp, là phải truyền cho cháu đích tôn. Hình gia ngoại trừ nhà chúng ta thì những chi khác đều chết hết. Lúc ngành dân chính bắt ngờ tìm được chúng ta, mẹ và ba con cũng hoảng sợ. Nhưng mẹ chủ trương ai cũng không nói. Mãi đến khi Ngôn Ninh sinh ra, mẹ cũng không cho ba con nói ra. May là chưa nói, bằng không Tôn Mẫn ly hôn với anh con sẽ lấy đi sạch sẽ. Lần này trước khi hôn mê ba con đã bảo với mẹ, mặc kệ có cứu được ba về hay không cũng phải đem giấy chứng bất động sản này cho con.”

Mễ Hi Huy nhẹ giọng nói, “Sao lại... không để cho anh”

Bà Hình cười lạnh, “Nhà là của hai ông bà già chúng ta, chúng ta muốn cho ai thì cho người đó. Mẹ cũng không tin anh con có thể không nể mặt mà tranh với con. Con trai ngoan à, mấy năm nay mẹ biết đã khiến con chịu thiệt, bao nhiêu đứa con cũng chẳng bằng một mình con. Tôn Mẫn hoàn toàn cắt đứt quan hệ với anh con rồi, mẹ mới yên tâm đem chuyện này nói ra. Nếu không con tranh lại cô ta sao Chúng ta hai ông bà già vừa chết đi, cái gì cũng đều là của cô ta thôi. Thừa dịp hai chúng ta còn sống thì đem căn nhà này cho con. Bằng không biến thành của để lại sau khi chết, mẹ nghe ngóng còn phải nộp thuế nữa.”

Bà Hình cả đời khôn khéo, chuyện gì đều có thể tính đến. Lúc Tôn Mẫn vừa qua khỏi cửa liền nhìn ra người phụ nữ này không chân thật như vẻ bề ngoài – chẳng qua có lẽ đó là do bà tức tối những ngày chiến tranh giữa mẹ chồng nàng dâu.

Mễ Hi Huy cầm giấy chứng nhận bất động sản, không biết nói gì cho phải. Bà Hình thoải mái mà rằng, “Được rồi, cái này con ngàn vạn lần phải cất kỹ. Xem như tài sản tích góp được của tổ tông Hình gia truyền lại, con cầm trong tay thấy không được việc thì bán đi còn có tiền cấp cứu mà. Mẹ đi coi ba con, buổi tối con không cần ở lại đâu, về coi Út cưng đi. Nó nhỏ như vậy ở nhà một mình mẹ sẽ lo.”

Nguyên nhân Mễ Hi Huy tìm không được người yêu chẳng phải chỉ có mỗi Út cưng. Cậu không lên tiếng, nhưng trong lòng bà Hình thì dường như cũng rõ. Bình thường lời oán giận cũng đã nói rồi, kỳ thật chuyện này cũng một phần là do chuyện của ông Hình. Mễ Hi Huy tiền đồ vô hạn, người lại anh tuấn nghiêm chỉnh, những cô gái quen biết cũng khen cậu là chàng trai có hiếu, nhưng chẳng ai đưa cậu vào phạm vi cần cân nhắc. Trong nhà có một người già tiêu tiền thuốc như chiếc ấm không đáy, con gái thời đại này nào có ai ngốc chứ. Vì thế Mễ Hi Huy càng hiểu thuận, vòng tròn đen đủi ấy lại cứ tuần hoàn.

Con gái và con trai khác nhau. Nằm viện lâu thì có thể nhìn ra con trai vào thời khắc mấu chốt căn bản là không dùng được. Chẳng hạn như Long Nhược. Những ông bà già bên giường bệnh khác cũng gần tương tự thế. Ở bên giường hầu hạ đều là khuê nữ[1], con trai rất ít gặp. Con dâu, vậy thì lại càng chẳng cần trông mong. Thật lâu trước kia giường bên có một ông già với giọng miền đông bắc, tính tình rất hài hước,

tùy tiện tán gẫu đều có thể kể ra một câu chuyện cười. Một ngày nọ ông lão cảm giận bảo, nuôi con trai thì dùng làm cái quái gì, đều lo mà tấn hiếu với mẹ vợ cả rồi.

Bà Hình cười.

Đông bắc đại gia đột nhiên hỏi bà Hình, bà chị à, bà chị hiện tại có cửa để dành không.

Bà Hình sững sốt.

Đông bắc đại gia thở dài, kinh nghiệm đó kinh nghiệm đó, lúc tuổi còn trẻ phải trữ tiền, chờ già rồi thì mua chiếc nhẫn châu báu gì đó, đeo lên người. Lúc nào già rồi không thể động thì chờ con trai và con dâu đến trước mắt hầu hạ. Ai biểu hiện tốt thì tháo nhẫn xuống cho người đó. Bằng không nếu bà chị muốn lấy táo ra khỏi miệng khi thì, chắc chắc chắc...

Nói thật hài hước. Chính là người già một phòng chẳng ai cười. Đều trầm mặc. Đánh vỡ trầm mặc vẫn là Mễ Hi Huy đến đưa cơm, đặt bình giữ ấm ngay tại một bên không lên tiếng, chờ ba mẹ ăn xong rồi mới lấy đi. Buổi chiều còn phải đi làm.

Sau khi Mễ Hi Huy đi rồi thì trong phòng bệnh lại náo nhiệt lên. Bình thường người trẻ tuổi đẹp trai đi đến nơi nào cũng là tiêu điểm thảo luận. Người trong phòng bệnh đều quen biết với Mễ Hi Huy, mỗi lần cậu đến một chuyện sẽ cảm thán một phen. Cảm thán rằng khuê nữ cũng chưa được như vậy, chịu một nhọc mà không lên tiếng.

Đông bắc đại gia có ba con trai. Không một ai đến thăm. Không có tiền nằm viện, đông bắc đại gia dự định về nhà chờ chết. Ngày trước khi ông đi đôi mắt bà Hình đỏ hoe, Mễ Hi Huy đưa cho ông vài ổ bánh mì mình mới làm tốt. Đông bắc đại gia vỗ vỗ vai Mễ Hi Huy, giận dữ nói, nhóc con à, ba cháu mẹ cháu là tích đức từ đời trước.

Tiếp theo Mễ Hi Huy đi nhà vệ sinh rửa bình nước tiểu của ông Hình. Y tá từ trạm trực ban đến nói bà Hình có điện thoại. Bà Hình nhận nghe, là của Tôn Mẫn. Ríu ra ríu rít ngại Mễ Hi Huy không tốt, ở nhà họ không tiện. Bình thường trong nhà chỉ có mình cô thì thêm Mễ Hi Huy đã là không tốt, Ứt cứng mới sinh cũng cần môi trường xung quanh yên tĩnh. Khi đó Mễ Hi Huy mới vừa tốt nghiệp, thuê không nổi phòng, ở tại nhà cha mẹ. Hình Long Nhược và Tôn Mẫn cũng ngụ chung một nhà với họ, Tôn Mẫn muốn tìm hết mọi cách có thể để đuổi Mễ Hi Huy đi. Người ở chung trong một căn nhà nhỏ thật bí ai, gần như rất giống bộ phim truyền hình về hai thế hệ chiếu trên tivi lúc tám giờ, trình diễn đủ loại chiến tranh.

Bà Hình chờ cô con dâu lú lo ai oán xong thì đột nhiên rống lên một câu: Con mẹ nó nhà kia là của bà đây, bà muốn cho ai ở thì cho người đó ở, không quen thì cứ cút đi!

Sau khi Tôn Mẫn sinh con trai xong thì Hình gia nuông chiều cô quá mức, khiến cô con dâu quên mất nơi này là nhà chồng chứ không phải nhà mẹ đẻ.

Bà Hình cúp điện thoại, cô y tá trẻ nơi trạm rất kính sợ nhìn bà rời đi. Lớn tuổi rồi, đầu gối không nghe theo, cả người cong xuống.

~*

~Mễ Hi Huy không ngồi xe, một người lang thang trên đường. Thiên Tân có thể được coi như thành thị phát đạt, đêm không bao giờ ngủ. Đôi lúc ánh đèn càng huy hoàng càng khiến con người cảm thấy tịch liêu. Nơi nơi đều đèn đuốc rực rỡ, lại chẳng có chỗ cho bản thân mình.

Mễ Hi Huy cứ như vậy mà đi tới trước.

Có người nào đó xiêu xiêu vẹo vẹo bước trên đường, cúi gằm đầu, cứ như đi trên mây ở lối dành cho người đi bộ. Mễ Hi Huy nhường đường tránh sang bên phải, kể say kia lại dịch sang bên trái – hai người họ mặt đối mặt, cứ như đang soi gương. Mễ Hi Huy đi qua trái, kể say lại dịch qua phải. Một thân mùi rượu đến say người, Mễ Hi Huy không kiên nhẫn, đối phương còn ồn ào bảo, có tật xấu sao mà đi cản đường ông

Mễ Hi Huy nghe âm thanh này quen tai. Cậu khom lưng xuống thì thấy... Bác sĩ Mạch.

Bác sĩ Mạch ngẩng đầu, vừa thấy Mễ Hi Huy liền nhếch miệng cười, sau đó rầm một cái ngã quỵ, động tác rõ ràng rất nhanh.

[1] Khuê nữ: Con gái chưa lấy chồng:”>

9. Chương 9

Suốt đêm thẩm vấn gấp người bị tình nghi. Lại nói tiếp sắp xếp mọi chuyện cũng đơn giản. Hai kẻ nghi phạm bắt cóc cô con gái thiên kim bảo bối của ông tổng một tập đoàn nào đó, cảnh sát chạy tới giải cứu, không ngờ rằng trong bọn cướp có kẻ mang theo súng lục tự chế, nổ súng về phía cô con gái kia, Hình Long Nhược tiến lên chắn, thiếu chút nữa hy sinh vì nhiệm vụ.

Cao Trạch Khiêm cầm tài liệu tổng kết đưa cho Hình Long Nhược, “Người bắn súng tên Triệu Tắc Đồng. Năm nay bốn mươi bảy. Tình huống cụ thể của ông ta đều ở đây, anh xem đi. Ngay từ đầu khi chúng ta thẩm vấn, Triệu Tắc Đồng nói bắt cóc con gái Sở Dự Thịnh chỉ vì tiền. Hiện tại ông ta lại nói do bị Sở Dự Thịnh bức, ông ta chỉ vì muốn báo thù cho con.”

Hình Long Nhược ngồi trước bàn, ánh sáng nơi ngọn đèn nghiêng xuống, chẳng hiểu sao lại làm gương mặt anh góc cạnh thêm vài phần, “Có nói vì sao không.”

Cao Trạch Khiêm đưa qua tài liệu thẩm vấn thứ hai, “Sở Dự Thịnh là ông tổng của một công ty vận tải tư nhân quy mô lớn. Triệu Tắc Đồng là một người tài xế trong đội vận chuyển của công ty Sở Dự Thịnh. Năm đó con ông cũng vào đội vận chuyển trong công ty nhà này. Hai năm trước, trên đường vận chuyển đường dài Triệu Tắc Đồng bị lật xe, Triệu Nguyên ngồi bên tay lái phớt lờ ngay tại chỗ. Triệu Tắc Đồng cũng vì không được trị liệu thích đáng, xương do bị gãy mà viêm lại biến thành viêm cột tủy mãn tính. Đây là giám định tai nạn lao động của ông ấy, tàn tật mức độ tám. Công ty Sở Dự Thịnh năm đó cũng chỉ mua một bảo hiểm tai nạn chung cho cả nhóm tài xế, trong lúc Triệu Tắc Đồng trị liệu thì công ty của Sở thị cũng đã thanh toán hợp đồng với công ty bảo hiểm. Cái chết của Triệu Nguyên, công ty cũng chỉ bồi thường tám vạn đồng coi như xong việc. Tính thêm bồi thường tai nạn lao động của Triệu Tắc Đồng, Triệu gia trước sau thu được khoảng mười vạn đồng. Triệu Tắc Đồng cho rằng số tiền này căn bản không đủ, hơn nữa là do công ty buộc họ phải mệt mỏi kéo dài nên người lái mới có thể như vậy. Công ty lại cho rằng tài xế lật xe là lỗi của bản thân mình. Vợ ông sau khi biết được con trai Triệu Nguyên mất rồi thì nằm trên giường không dậy nổi, bản thân Triệu Tắc Đồng cũng gần như mất năng lực làm việc. Hai năm nay ông luôn kiện lên tòa án, cũng đã tiêu hết số tiền dành dụm. Công ty của Sở Dự Thịnh có một luật sư rất lợi hại, ông căn bản không thắng được. Vì để có tiền chữa bệnh cho vợ, ông liền cùng cháu mình bắt cóc con gái Sở Dự Thịnh đòi tiền, nhân tiện báo thù cho con trai.” Cao Trạch Khiêm nói, “Tình huống cơ bản là như vậy.”

Hình Long Nhược cúi đầu xem ghi chép hồi cung. Cao Trạch Khiêm một bên im lặng không lên tiếng. Trên thực tế, Cao Trạch Khiêm là đồ đệ của Hình Long Nhược, đã nghiêm chỉnh dập đầu dâng trà bái sư. Năm đó, lúc vừa mới vào đội cảnh sát hình sự, Cao Trạch Khiêm là học sinh tốt nghiệp loại ưu của trường đại học cảnh sát, nhìn ai cũng chỉ nhìn bằng nửa con mắt. Khi ấy Hình Long Nhược đảm nhận nhiệm vụ ra ngoài, trong đội không ai có thể trừng trị được cậu. Hình Long Nhược trở về kéo cậu đi mài dũa toàn bộ, thế là Cao Trạch Khiêm bắt đầu mỗi ngày đều kề cận Hình Long Nhược, muốn anh thu nhận cậu làm đồ đệ. Hình Long Nhược không để ý tới cậu chàng, cậu chàng cũng không nổi giận, bám dai bám riết suốt nửa năm, quần lấy đến mức Hình Long Nhược không kiên nhẫn, đồng ý.

“Bắt cóc cộng thêm đánh lén cảnh sát. Triệu Tắc Đồng này tội danh không nhẹ được.” Cao Trạch Khiêm nói, “Kỳ thật nhà bọn họ cũng đáng thương.”

Hình Long Nhược đột nhiên hỏi, “Người luật sư lợi hại của công ty họ Sở kia tên gì?”

Cao Trạch Khiêm đáp, “Mễ Hi Huy.”

~*

~Bác sĩ Mạch cơ bản đã gần như đánh mất năng lực suy nghĩ của người bình thường. Gã bám lấy Mễ Hi Huy không buông, mở miệng ra là cứ em yêu à em yêu ơi. Mễ Hi Huy gỡ là vẫn cứ gỡ chẳng ra. Người nào đi ngang qua bên cạnh cũng đều thì thầm nói nhỏ, thỉnh thoảng còn cười hi hi hai tiếng. Mễ Hi Huy không

thích mùi khó ngửi trên người gã, tựa như mới ới xong. Mễ Hi Huy càng lay, bác sĩ Mạch càng bám dính lấy người cậu, hết như con đỉa.

Tâm tình phiền muộn một mình cũng đã chẳng có, Mễ Hi Huy kéo bác sĩ Mạch từng bước một đi tới bên đường, muốn gọi xe. Bác sĩ Mạch đi theo phía sau, gào khóc mà rú: Em yêu ơi em bay chậm thôi ~ hai ta hãy cùng nhau đi xem dòng suối nhỏ

Khó khăn lắm mới vậy được một chiếc xe, Mễ Hi Huy cúi đầu nhìn nơi thất lũng, nhìn lại bác sĩ Mạch nửa chết nửa sống chẳng khác nào kẻ điên, một tay túm cổ áo bác sĩ Mạch ném vào xe.

Khi nhìn thấy tình hình của bác sĩ Mạch, tài xế taxi rất hối hận vì đã ngừng xe. Sợ nhất là mấy con ma men này sẽ ới ra, bèn cau mày vẻ mặt không vui. Mễ Hi Huy cũng tự ngồi vào, chậm rãi nói, “Đừng lo lắng. Có ới tôi cũng bắt nuốt trở vào.”

Tài xế xe ghé tởm.

Nhà bác sĩ Mạch ở đâu Mễ Hi Huy không biết. Cũng không thể ném bác sĩ Mạch trên đường, thật ra là còn có thể đưa đến đồn công an, nhưng Mễ Hi Huy khó lắm mới phức hậu được một lần, không nhẫn tâm.

Đi bác sĩ Mạch lên lầu ba. Bác sĩ Mạch một đường đi về thật đúng là không nôn, chỉ toàn nói xàm nói nhảm. Người tài xế phía trước cứ liên tục ngắm kính chiếu hậu, đoán hai người họ là quan hệ gì. Mễ Hi Huy mặt không chút thay đổi, ngồi nghiêm chỉnh, bác sĩ Mạch mềm yếu không xương, ngã tới ngã lui. Xuống xe Mễ Hi Huy trả tiền, sau đó nhìn bác sĩ Mạch ngồi chồm hổm trên đất ôm đầu. Vuốt cầm lại tự hỏi hai giây, đi bác sĩ Mạch đứng dậy, vào hành lang.

Vóc người bác sĩ Mạch chẳng kém Mễ Hi Huy là bao, khi say rồi lại trở nên nặng chệt được, Mễ Hi Huy điu bác sĩ Mạch cũng là cố hết sức. Thật vất vả mới kéo bác sĩ Mạch lên tới tầng năm, Mễ Hi Huy quăng bác sĩ Mạch trên đất rồi chống đầu gối thở hổn hển nửa ngày. Mở cửa, một mảnh tối đen, theo bản năng, tiếng thở của Mễ Hi Huy ngừng lại. Út cứng trong phòng ngủ, không thể đánh thức bé.

Nhà Mễ Hi Huy hiện tại ở là nhà thuê. Hai phòng một sảnh một bếp một nhà vệ sinh. Kiến trúc cũ kỹ, dụng cụ trong nhà cũng là khách trọ trước đây để lại. Toàn bộ tiền tích trữ đổ vào việc mua nhà, đối với cậu mà nói đó là chuyện quá xa cơ bản không thể thành. Mang theo đứa cháu nhỏ, chăm sóc mẹ cha, mỗi tháng gồng gượng dành dụm cũng chẳng được bao nhiêu tiền. Các đồng nghiệp ngậm cười cậu, cười rằng còn chưa kết hôn mà đã mang về mỗi một như bị vợ bỏ. Lúc anh trai và chị dâu vẫn chưa ly hôn, Út cứng cũng là do cậu nuôi, những ai ở lâu trong công ty cơ bản cũng biết. Anh trai cậu thì cho rằng nuôi đứa bé sẽ chẳng tốn bao tiền, nên không đưa cho Mễ Hi Huy tiền lo cái ăn cái mặc của bé. Chị dâu cậu thì mừng rỡ có kẻ trông coi con nhỏ miễn phí, bằng không cũng là mừng vì không còn người cứ ở trước mắt làm phiền. Mọi người đều cảm thấy Mễ Hi Huy quá mức ngốc nghếch, tự mình nhảy vào bẫy rập. Anh trai cậu cũng thật là, chưa thấy qua người anh chèn ép em trai như vậy.

Tất cả đều nói như đây là chuyện dĩ nhiên, vì chuyện vốn dĩ cũng chẳng liên quan đến mình, cũng tương tự như đang trò chuyện về nội dung của một bộ phim truyền hình nào đó thôi. Vài người tụ lại cùng nhau mà cảm thán một phen, sao lại thế này sao lại thế kia. Con người Hình Long Nhược đối với nghề nghiệp của mình thì chính là như thế, bắt đầu làm việc rồi là không lo đến sống chết của bản thân. Mấy năm trước khi anh phối hợp với cảnh sát của đội chống buôn lậu ma túy, có người chạy đến nhà anh bắn súng cảnh cáo. Tôn Mẫn không ở nhà vì bận lo cho các lớp tốt nghiệp, Út cứng mới vừa một tuổi nằm trong nhà không ai trông nom. Đến khi cô về thì thấy cửa bị người bắn xuyên qua. Tôn Mẫn cãi nhau với Hình Long Nhược, gào khóc thét lên trong điện thoại, hỏi anh vì sao không chết đi. Hình Long Nhược lúc ấy gần bốn ngày không chợp mắt, dùng sống mũi kẹp điện thoại lên bàn. Tôn Mẫn rống to đến mức những cảnh sát khác đều nghe được, hai mặt nhìn nhau. Tình huống nguy cấp, có anh em nằm vùng sinh tử còn chưa biết, Hình Long Nhược thật sự không có tâm tình nghe những lời vô nghĩa của vợ. Anh dập máy, sau đó gọi điện cho Mễ Hi Huy, thanh âm mỗi một đến phát run: Chú hai à, chú ở nhà phải không. Chú hãy giúp anh một việc được chứ... Anh xin chú, chú qua nhà anh đón Út cứng ra, thuận tiện thì mang theo nó... Tôn Mẫn phải về nhà mẹ đẻ...

Mễ Hi Huy cũng không hỏi vì sao, bèn đi đến nhà Hình Long Nhược. Tôn Mẫn nguyên nhân chính là vì hoảng sợ và phần nộ đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết, mà Mễ Hi Huy lại đưa đầu ra. Cô tức giận mà mắng những lời vô cùng sắc nhọn, Hình gia các người chẳng có lấy một thứ tốt! Còn cái gì mà đội trưởng

đội cảnh sát hình sự, tôi khinh, vậy mà để người ta đến bắn súng vào nhà! Tôi mặc kệ! Tôi mặc kệ! Từ khi kết hôn đến bây giờ, anh ta ở nhà được mấy ngày Tôi ở một mình và lập gia đình rồi có gì khác biệt Lấy chồng xuất giá, mặc quần áo ăn cơm, họ Hình đã cho tôi cái gì Hả Đạn sao Không tiền, không quyền, thư ký Liên Hiệp Quốc cũng chẳng bằng anh ta! Trong tiềm thức của tên họ Hình đó vốn làm gì có người vợ là tôi đây! Khốn khiếp nó! Bà đây mặc kệ!

Út cứng nằm nơi buồng trong khóc, Tôn Mẫn khóc mà mắng rằng: Khóc khóc khóc, chỉ biết khóc! Muốn bức tử mẹ mày sao!

Mẽ Hi Huy để chị dâu mắng xong, bình tĩnh nói, chị à, em thấy nơi này cũng không an toàn. Út cứng em mang đi, chị hãy về nhà mẹ để một thời gian ngắn trước, cũng vừa lúc được yên tĩnh.

Tôn Mẫn gạt nước mắt: Cút cút cút đi, lớn nhỏ gì cũng đều cút hết cho tôi!

Mẽ Hi Huy ôm Út cứng, hôn nhẹ lên khuôn mặt trắng mịn nhỏ nhắn của bé: Út cứng, ở chung với chú một thời gian được không

Út cứng ngậm ngón tay, chớp đôi mắt to nhìn chú nó. Mẽ Hi Huy lấy ngón tay Út cứng ra, Út cứng đột nhiên thật vui mà vỗ bàn tay nhỏ: Pháo pháo ~ pháo pháo

~Lúc ấy vừa hết năm. Lễ mừng năm mới lần đầu tiên của mình, Út cứng chỉ nhớ kỹ thanh âm đốt pháo. Rất rõ ràng, Út cứng xem tiếng súng trở thành tiếng đốt pháo mừng năm mới. Mắt Mẽ Hi Huy bắt chợt cay cay, ôm Út cứng đong đưa, thấp giọng nói: Đúng, là pháo, là pháo đốt mừng năm mới.

Sau đó, Mẽ Hi Huy bắt đầu kiếp sống vô cùng vô tận của một người cha. Út cứng thân thể suy nhược, ba ngày thì hai bận phải vào bệnh viện. Các y tá trong bệnh viện nhi đồng đều biết Mẽ Hi Huy, rất cảm thông cho cậu, hỏi mẹ thằng bé đâu

Mẽ Hi Huy không biết phải đáp lại thế nào.

Đêm trước khi Hình Long Nhược và Tôn Mẫn ly hôn, Tôn Mẫn hỏi qua Út cứng vấn đề ưu thương rất có tính lịch sử: Ba mẹ ly hôn, con muốn ở với ai

Út cứng sợ mẹ, tính tình mẹ quá nóng nảy. Út cứng suy nghĩ nửa ngày, chu đôi môi nhỏ ra mà ngập ngừng nói: Có thể đi theo... chú hay không

Lúc ấy tim Tôn Mẫn hóa lạnh.

Nghĩ lại không biết là lỗi ai. Chỉ biết, kết quả thành như vậy đấy.

Hôm nay bị khuấy động vì chuyện tổ trạch, suy nghĩ trong đầu Mẽ Hi Huy lại bị đảo qua đảo lại về những chuyện xa xưa. Bác sĩ Mạch ngã vào một bên trên mặt đất, mấp máy răng lạnh, phải nửa ngày Mẽ Hi Huy mới kịp nhận thấy. Mẽ Hi Huy dùng chân đá đá bác sĩ Mạch, kẻ kia còn giả chết làm thi thể. Mẽ Hi Huy lột áo khoác bác sĩ Mạch, muốn ném bác sĩ Mạch lên ghế salon, bác sĩ Mạch đột nhiên sống lại. Gã ôm bờ vai Mẽ Hi Huy, cố gắng hết sức mà vỗ vỗ cậu, “Người anh em, nói cho... cậu hay..., nếu chiến đấu lâu... trên cương vị công tác của tôi, cậu sẽ phát hiện, bản chất của cái gọi là... tình tình yêu yêu, khoe mắt đuôi lông mày, lục đục với nhau, bản chất của nó, hừ, bản chất của những thứ đó chính là thao, có quan hệ biện chứng đến việc thao... Để tôi nói với cậu, các bước đi sẽ như thế này: tìm kiếm mục tiêu, muốn thao, sẵn sàng thao, muốn bị thao, lột quần, đâm qua...”

Bác sĩ Mạch còn chưa nói xong, Mẽ Hi Huy liếc thấy Út cứng thế nhưng không biết khi nào thì đi ra, mặc chiếc áo ngủ nhỏ, ôm gối đầu nhỏ, dẩu đôi môi nhỏ. Bác sĩ Mạch bên kia còn đang tiếp tục thao tới thao lui, Mẽ Hi Huy nhanh tay lẹ mắt một đấm thụi bất tỉnh gã cho xong việc.

Út cứng rất không vui dẩu môi, hơn nữa càng dẩu càng cao, “Ghét chú quá ~ chú đánh Mạch Mạch ~ chú không thương Mạch Mạch ~”

Tạm thời cho rằng đây là do Út cứng tuổi quá nhỏ tìm không được từ, không lo không lo, Mẽ Hi Huy nhìn thi thể trên ghế salon, oán thăm một câu: Tôi thao...

10. Chương 10

Bác sĩ Mạch cảm thấy trên mặt có thứ gì mềm mềm, ngứa ngứa.

Hơn nữa không biết từ chỗ nào truyền đến mùi thơm của sữa, nặng nề đặt trên ngực mình.

... Đau đầu, chắc hẳn do say rượu. Miệng rất khô, khó chịu.

“Mạch Mạch ~”

... Ừm

“Mạch Mạch ~”

Cảm giác có điều xấu chẳng lành.

“Mạch Mạch

mặt trời tám nắng cho mông nha ~”

Bác sĩ Mạch miễn cưỡng mở mắt, quả nhiên, tên tiểu vô lại kia đang nằm sấp trên ***g ngực bác sĩ Mạch, hai bàn tay mập mạp đầy thịt đang nhéo mặt bác sĩ Mạch mà chơi.

Nặng chết được... Đứng lên ngay cho ông... Bác sĩ Mạch bị bé con ép tới mức thở không được, trợn trắng mắt.

Út cứng vênh mông nhỏ nằm sấp trước ngực bác sĩ Mạch, khuôn mặt nhỏ nhỏ tròn tròn lúc ẩn lúc hiện trước mắt bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch nhéo gương mặt nhỏ mũm mĩm kia, “Tiểu vô lại, xuống dưới. Béo như con heo, đè chết người ta rồi.”

Cổ họng rất khô, giọng khàn khàn. Út cứng vặn vẹo hai cái, “Không xuống ~” nói xong, một mặt phồng má nằm trên ngực bác sĩ Mạch, một mặt chớp mắt, vụt sáng vụt sáng. Giống hệt một con thú nhỏ đáng thương.

Bác sĩ Mạch xoa xoa mái tóc ngắn xù ra của bé, giống vuốt ve một con mèo. Trẻ nhỏ luôn khiến bác sĩ Mạch cảm giác sạch sẽ, ngay cả trong linh hồn đều sạch sẽ. Mẹ Hi Huy từ trong phòng bếp đi ra, tay áo xắn lên, đeo chiếc tạp dề dài với chú mèo nhỏ đang đuổi bắt bướm, hai tay dính nước, “Út cứng xuống nào, ăn điểm tâm.”

Bé con quay đầu nhìn chú nó, Mẹ Hi Huy lau tay lên tạp dề, đi đến trước sofa ôm lấy Út cứng xuống, “Trẻ bây giờ. Ăn điểm tâm đi.”

Út cứng mới vào lớp một nhưng đã được yêu cầu phải đến trường trước bảy giờ, để tự học sớm. Thiên Tân là thành phố luôn nổi danh về mức độ cạnh tranh kịch liệt, điểm thi vào trường cao đẳng khóa chính quy có năm gấp đôi so với Bắc Kinh. Học tập khắc khổ tất nhiên phải từ khi còn bé. Nhưng học sinh tiểu học lên trường sớm tự học cũng chẳng được gì, cùng lắm là đọc Hán ngữ ghép vần, hoặc học chữ cái tiếng Anh. Út cứng hiện tại có phần hồ đồ giữa chữ A, có khi đọc ‘Ai’, có khi lại đọc ‘A’.

Bác sĩ Mạch hiện tại mới kịp phản ứng bản thân mình đang ở nhà Mẹ Hi Huy. Liếc một cái đồng hồ để bàn nơi phòng khách, mới vừa sáu giờ. Bầu trời tháng mười sáng nhanh đến khó chịu, phủ một tầng mù sương.

“A... Tôi ở nhà cậu.” Bác sĩ Mạch dùng là giọng khẳng định.

Mẹ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch một cái, không hé răng. Út cứng leo lên ghế dựa ăn cơm, dùng muỗng nhỏ húp cháo. Mẹ Hi Huy ở phòng bếp gọt vỏ khoai tây. Đồ ăn giữa trưa phải chuẩn bị tốt ngay từ sáng, nếu không đến trưa gấp gấp trở về nấu cơm sẽ không kịp.

“...Không nghĩ rằng nhà cậu khá nghèo.” Bác sĩ Mạch hết nhìn đồng rồi lại nhìn tây, vẫn chơi xấu như trước nằm trên ghế salon không đứng dậy. Mẹ Hi Huy lại liếc bác sĩ Mạch một cái, không thêm phản ứng.

Bánh bao mới hấp xong rất nóng, còn bốc lên hơi nước màu trắng. Mẹ Hi Huy cắt bánh bao thành bốn phần, Út cứng cầm chiếc nĩa nhỏ cắm vào, đôi môi nhỏ cắn một cái. Mùi thơm bay tới chỗ bác sĩ Mạch, bụng bác sĩ Mạch ọc ọc kêu. Mẹ Hi Huy thản nhiên nói, “Cùng ăn đi.”

Bác sĩ Mạch chẳng thèm khách sáo, xốc chân trên người lên, ngồi xuống, hai chân thọc vào giày, vẫn chưa mang xong thì đã giẫm lên mũi giày mà lệch xệch đi tới. Quần áo trên người có nhiều nếp nhăn, tóc vểnh đông chĩa tây. Mễ Hi Huy nhìn hình tượng của bác sĩ Mạch, thở dài bảo, “Đi buồng vệ sinh chỉnh cho gọn gàng, rửa mặt đi.”

Bác sĩ Mạch lạch bà lạch bạch chạy tới buồng vệ sinh, súc miệng, rửa sạch mặt, ló đầu ra hỏi, “Cậu có bị HIV không?”

Huyết thái dương của Mễ Hi Huy giật giật, “Không có.”

Bác sĩ Mạch rất vừa lòng rút đầu vô, “Vậy tôi dùng lược của cậu.”

Út cứng ngắc đầu, nghi hoặc hỏi, “Chú ơi ~ cái gì gọi là HIV nha?”

Mễ Hi Huy đáp, “Một loại bệnh truyền nhiễm.”

Bác sĩ Mạch sôi nổi đi ra, “Út cứng không biết cái gì gọi là HIV sao HIV chính là...” Mễ Hi Huy cầm bánh bao nhét vào miệng bác sĩ Mạch, “Ăn điểm tâm!”

Bác sĩ Mạch cầm lấy bánh bao thì vừa thấy, là bánh bao đậu. Đậu được cắt thành từng đoạn nhỏ, xào chung với thịt nạc và nước tương cho chín, sau đó chưng cùng nhân thành bánh bao. Đậu xào rồi lại chưng nên có vị ngọt ngọt chua chua tinh xảo, vô cùng ngon.

Cháo là gạo cháo hoa. Bên trong bỏ một chút tôm khô, rất ngon. Khác với nhiều bậc cha mẹ khác, Mễ Hi Huy phản đối việc cho trẻ nhỏ uống nhiều sữa. Một là hiện tại chất lượng sữa thật sự chẳng biết đầu mà lẫn, có sữa là do dùng bao đựng giày dép bỏ đi để lên men. Hai là sữa kỳ thật cũng không tốt cho dạ dày, trẻ có bệnh bao tử tốt nhất đừng bú sữa mẹ. Hơn nữa sữa cũng không phải rất phù hợp với thể chất của người phương đông, không hấp thu tốt. Mễ Hi Huy luôn luôn cho rằng bữa sáng kiểu Trung Quốc là tốt nhất, bữa sáng mà ăn sandwich trộn rau, uống nước đá nước trái cây đều là tìm đường chết. Nghĩ rằng dạ dày quá tốt hay sao. Bác sĩ Mạch nhiều năm rồi chưa ăn qua bữa sáng, rất lấy làm lạ lòng, cầm đũa khuấy khuấy cháo, lẩm nhẩm đếm xem có bao nhiêu con tôm khô có thể nhảy ra. Mễ Hi Huy ở tại nhà bếp chuẩn bị đồ ăn xong, rửa tay đi ra, tự cầm lấy một chén cháo, chậm rãi húp. Út cứng ăn luôn một cái bánh bao nhỏ, ăn ngay hơn nửa bát cháo, rồi ợ một cái bảo rằng ăn no rồi ăn no rồi. Mễ Hi Huy sẽ kéo chén cháo còn thừa lại, ăn hết.

Bác sĩ Mạch húp cháo rột rột như người phương Tây, húp xong ý bảo phải thêm một chén nữa. Mễ Hi Huy lại múc cho bác sĩ Mạch thêm một chén, Út cứng leo xuống ghế, chạy vào phòng ngủ thay đồng phục trường học, trên lưng là cặp sách nhỏ. Đồng phục trường của Út cứng là loại đồ thể thao bằng sợi tổng hợp màu xanh biếc, rất dày, đáng vẽ lỗi thời. Trước ngực đeo thẻ học sinh, là loại thẻ bằng nhựa giá chỉ hai đồng, vốn dĩ không lớn, kẹp trên cổ áo nhỏ của Út cứng lại đột nhiên có vẻ nổi bật lên. Bác sĩ Mạch lấy tay nâng nâng cặp sách của bé, “Ái chà nặng vậy sao Đùng mang nặng quá không cao được đâu.” Mễ Hi Huy ăn xong, dọn chén bát vào phòng bếp, “Bác sĩ muốn đi đâu Tôi đưa Út cứng đi học.”

Bác sĩ Mạch nói, “Cậu có xe?”

Mễ Hi Huy xụ mặt, “Không có.”

Bác sĩ Mạch xuy xuy tay, “Tôi tự đi xe về nhà. Thời buổi nào rồi mà ngay cả xe cũng không có.”

Mễ Hi Huy thắt khăn quàng cho Út cứng, đội mũ, choàng áo khoác cho bé, mở cửa ra. Một loạt động tác thành thạo trôi chảy, mỗi ngày đều lặp đi lặp lại. Bác sĩ Mạch đi ra ngoài trước, rồi đến Út cứng, cuối cùng là Mễ Hi Huy khóa cửa. Mễ Hi Huy ôm lấy Út cứng đi xuống lầu, bác sĩ Mạch đi theo phía sau xem. Út cứng bị quần lấy hết miếng bông nhỏ, theo nhịp bước của Mễ Hi Huy mà lên lên xuống xuống. Chỉ lộ ra gương mặt tròn tròn bầu bĩnh, tựa vào trên vai Mễ Hi Huy, một bàn tay nhỏ vẫn ôm cổ Mễ Hi Huy.

Mễ Hi Huy có hết thấy tính chất đặc biệt nuông chiều con nhỏ của bậc cha mẹ, bởi lúc cậu ôm Út cứng, trên mặt luôn để lộ ra vẻ hài lòng. Cha mẹ mới cảm thấy con mình là tất cả, giải thích như thế rất đúng – vấn đề là cậu là người chú, chứ không phải người cha.

Bác sĩ Mạch yên lặng đi theo phía sau. Út cứng buổi sáng rời giường vẫn còn chút buồn ngủ, xụi lơ mà nằm sấp trong lòng ngực Mễ Hi Huy. Mễ Hi Huy hôn nhẹ bé, bé như con thú nhỏ mà phát ra một tiếng kêu, co

lại. Khuôn mẫu của những cặp cha con bình thường.

Đi đến trạm chờ xe buýt. Áo khoác, mũ Út cứng có hơi quá lớn, che khuất hơn phân nửa mặt. Bé nhúc nhích ra khỏi chiếc mũ, vẫy vẫy tay về phía bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch ~ Mạch Mạch muốn ở chung với con và chú không nha ~”

Bác sĩ Mạch sững sốt. Mễ Hi Huy thấp giọng hỏi, “Vì sao”

Bàn tay nhỏ của Út cứng nắm lấy phần áo khoác trên vai Mễ Hi Huy, “Nhưng mà chú ơi ~ chơi với Mạch Mạch vui lắm nha ~”

Bác sĩ Mạch hắc tuyến. Chơi vui. Út cứng như thế này tính là đang khen sao

Mễ Hi Huy rất kiên nhẫn nói, “Ông chú có nhà của mình.”

Bác sĩ Mạch còn chưa kịp phát ra lời nào phản đối một tiếng ‘Ông chú’ này, Út cứng đã chu cái miệng nhỏ ra nói, “Chú ơi ~ nhà chúng ta không có mèo cũng chẳng có chó ~ Mạch Mạch cũng không được sao ~”

Ông —— thao! Bác sĩ Mạch thiếu chút nữa mắng ra, nhai con chết tiệt kia, không ngờ dám coi ông đây là thú cưng hả

Mễ Hi Huy mặt không chút thay đổi, “Không được. Ông chú ăn còn nhiều hơn.”

Bác sĩ Mạch tức giận đến giậm chân, Út cứng trộm nhìn bác sĩ Mạch, cười hì hì. Xe Mễ Hi Huy phải đợi vừa đúng lúc này đi tới, trước khi ôm Út cứng lên xe cậu quay đầu lại nhìn thoáng qua bác sĩ Mạch, tựa hồ mỉm cười, lại tựa hồ như không phải, biểu tình lạ lùng kia biến bác sĩ Mạch thành sợ hãi.

Buổi sáng Mễ Hi Huy vừa mới vào văn phòng, di động vang. Mở ra nhận điện, là Cao Trạch Khiêm. Cao Trạch Khiêm rất nhiệt tình nói, “Sư huynh bạn không”

Mễ Hi Huy ngồi vào ghế dựa, “À, tìm tôi có việc gì”

Cao Trạch Khiêm đáp, “Kỳ thật cũng... chẳng qua muốn hiểu chút tình huống từ sư huynh mà thôi. Có liên quan đến Triệu Tắc Đống... Sư huynh có ấn tượng không”

Mễ Hi Huy nói, “Có. Sao vậy”

Cao Trạch Khiêm trả lời, “Ngoại trừ án bắt cóc, có tình huống liên quan đến ông ấy cần sự hiểu biết của sư huynh.”

Mễ Hi Huy bảo, “Tới chỗ tôi đi. Mặc thường phục mà đến.”

Ngay từ đầu khi nghe Triệu Tắc Đống nói ra tên Mễ Hi Huy, Cao Trạch Khiêm có phần hoảng sợ. Cảm thấy là lạ. Theo lý lẽ, chuyện này là do gian thương Sở Dự Thịnh làm hại Triệu Tắc Đống cửa nát nhà tan. Triệu Tắc Đống kiện Sở Dự Thịnh lên tòa án, nhưng không thể đánh bại Mễ Hi Huy, vì thế bắt cóc con gái Sở Dự Thịnh, Hình Long Nhược vốn tới cứu người, bị Triệu Tắc Đống bắn ba phát.

Thế nào vẫn cảm thấy có phần châm chọc.

Tới nơi của Mễ Hi Huy rồi, Mễ Hi Huy đang viết tài liệu. Một vị cảnh sát mở laptop ra, hỏi cậu, “Ngài nhớ rõ việc của Triệu Tắc Đống chứ”

Mễ Hi Huy bình tĩnh nói, “Nhớ rõ. Lật xe, con trai độc nhất ngoài ý muốn qua đời. Sau đó ông ấy kiện công ty chúng tôi ra tòa nhiều lần, là tôi nhận.”

Cao Trạch Khiêm nói, “Như vậy giữa ông ấy và công ty của Sở Dự Thịnh tồn tại tranh cãi về chuyện lao động là thật.”

Vị cảnh sát bên cạnh lại hỏi vài câu, Mễ Hi Huy đáp đến hợp lý, dùng từ lịch sự thỏa đáng.

“Có thể trở về kết án. Tội bắt cóc cộng thêm tội đánh lén cảnh sát.” Cảnh sát đóng laptop lại, đứng lên còn phải đi nơi khác.

Cao Trạch Khiêm đột nhiên nói, “Sư huynh, thế nên ông ta mới bắt cóc con gái ông chủ của sư huynh. Ba phát súng kia của sư phụ là ông ấy bắn.”

Mễ Hi Huy rút cuộc ngẩng mặt lên nhìn Cao Trạch Khiêm, dửng vẻ giật mình.

“Ông ấy nói việc lật xe trách nhiệm cũng không phải do ông, là do công ty buộc các tài xế mệt mỗi lâu dài.”

Mễ Hi Huy cười bảo, “Đừng nên hỏi như vậy với một luật sư, còn là luật sư của một công ty.”

Cao Trạch Khiêm cau mày, “Hiện tại tôi hỏi sư huynh tôi. Nói như vậy, sư huynh là ngầm thừa nhận kỳ thật Triệu Tắc Đồng đúng?”

Mễ Hi Huy bình tĩnh đáp, “Cậu là tới chỉ trích tôi, hay là tới tìm hiểu tình huống từ tôi. Nếu là tìm hiểu tình huống, tôi chỉ có thể nói về nguyên nhân tai nạn của Triệu Tắc Đồng, đương sự của tôi cũng không cho rằng nguyên nhân trách nhiệm là về phía mình. Hai bên lên tòa án, dưới trình tự hợp pháp của pháp viện, toàn án nhân dân trung cấp thẩm tra hai lần mới đưa ra quyết định. Không có gì không đúng.”

Cao Trạch Khiêm bảo, “Nếu có chứng cứ cho thấy nguyên nhân sự cố là do Sở Dự Thịnh, hội thẩm đoàn có lẽ sẽ cân nhắc đến việc giảm hình phạt cho Triệu Tắc Đồng...”

Mễ Hi Huy nói, “Luật sư khác với cảnh sát. Nhìn không ra sai lầm gì.”

Cao Trạch Khiêm giận dữ, “Vâng, tôi biết rồi.”

Án có liên quan đến Triệu Tắc Đồng, đội hình cảnh nhận là án bắt cóc. Trong đó đề cập đến tranh cãi về chuyện lao động, thật sự không phải là vấn đề quan tâm của cảnh sát. Cao Trạch Khiêm cũng không phải rất thích Mễ Hi Huy, cảm thấy em trai của sư phụ mình chính là một người mờ nhạt, ấn tượng rất không rõ ràng. Xem bản ghi chép về Mễ Hi Huy trong pháp viện, thế mà thật sự là bất bại, những vụ án nơi công ty Sở Dự Thịnh, bình thường vụ nào có phần khó đều là do Mễ Hi Huy nhận. Án về công ty, về công ty và công nhân viên chức, đánh dấu thắng đó; không gì cần nổi. Rất nhiều vụ án rõ ràng là lỗi do cậu cháu vàng của Sở Dự Thịnh, Mễ Hi Huy đều có thể biến đen thành trắng. Cao Trạch Khiêm lật bản ghi chép cả đêm, tâm tình hiện tại vô cùng phức tạp. Chẳng biết là nên kính nể hay ghê tởm người đã trợ Trụ làm ác, vẽ đường cho hươu chạy này đây.

Quá trình đặt câu hỏi chẳng vui vẻ gì nhiều. Những gì cần hỏi thì đã hỏi hết. Trước khi rời đi Cao Trạch Khiêm liếc nhìn Mễ Hi Huy, Mễ Hi Huy lại cúi đầu viết tài liệu. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rất gắt, chỉ có thể chiếu lên nửa bên người cậu. Có lẽ là do phương hướng, nửa người còn lại bị chìm trong bóng tối. Bản thân cậu không hề nhận thấy, tựa như ánh sáng hay đêm tối đối với cậu đều như nhau.

11. Chương 11

Ông Hình xuất viện, là tạm thời. Cũng có thể nán lại nhà mấy tuần, tốt thì có thể ở mấy tháng. Mễ Hi Huy không cần phải luôn chạy đến bệnh viện nữa, tiết kiệm được không ít thời gian.

Chủ nhật dẫn theo Út cưng về nhà cha mẹ chơi một ngày. Bà Hình rất thương yêu Út cưng, tuy rằng kỳ thật không chăm sóc cháu được bao nhiêu thời gian. Bài thi trắc nghiệm của Út cưng được một trăm điểm, bé đặc biệt cầm lại nhà cho ông bà xem. Bà Hình mang kính lão cầm bài thi đưa ra thật xa mà coi, vui tươi hớn hờ. Ông Hình nằm trên giường vươn tay vỗ vỗ đầu Út cưng, Út cưng rất biết cách khiến ông bà bé vui. Trung thu vừa qua khỏi bà Hình sẽ mặc thêm áo, người lớn tuổi rồi, sợ gió.

Giữa trưa Hình Long Nhược cũng chạy tới. Hai anh em Hình gia cũng không có chuyện gì đặc biệt để nói, lại cũng ít lời. Bà Hình phải làm một bữa ăn ngon, hai anh em bèn vào phòng bếp chuẩn bị đồ ăn. Mễ Hi Huy đeo tạp dề thái thịt, Hình Long Nhược rửa rau cần. Rửa cần thận từng cọng từng cọng một, trong chậu rau cần luôn có rất nhiều bùn đất. Trong phòng bếp chỉ nghe tiếng nước chảy và tiếng dao lạch cạch đập vào thớt gỗ. Cùng với mùi dầu khói đặc biệt.

“Hết bận này anh liền đón Út cưng về.” Hình Long Nhược chợt nói.

Mễ Hi Huy có phần kinh ngạc, ngừng động tác dưới tay lại, tiếng nước chảy bên kia bỗng trở nên rõ ràng, cọ rửa trên rau cần. Mễ Hi Huy bỏ phần thịt đã thái xong vào chén, nghe Hình Long Nhược bảo rằng, “Vết thương của anh cũng lành rồi. Gần đây những chuyện tạp nham cũng đã qua, dù gì anh cũng có phòng cho trẻ nhỏ. Mang theo Út cưng không thành vấn đề.”

Mẽ Hi Huy nhìn miếng thịt trầm mặc.

“Chú cũng phải lo chuyện của mình... Nhiều năm thế rồi. Là anh nợ chú.”

Hình Long Nhược quay đầu cười với em trai, có phần như một kẻ lưu manh. Anh em vô cùng thân thiết nên lúc nói chuyện mới lộ ra vẻ ấy.

“Lần trước về ở với anh một tuần, khi về liền nổi mủ toàn thân.” Mẽ Hi Huy đột nhiên nói, “Giường nhà anh đã bao lâu không phơi nắng.”

Hình Long Nhược bảo, “Cái đó, trở về phơi nắng còn không được sao.”

“Chuyện tổ trạch, mẹ có nói với anh không.” Mẽ Hi Huy lại bắt đầu rửa rau cần.

Hình Long Nhược cười bảo, “Nói. Mẹ khôn khéo, sợ anh tranh với chú, nên nói rất vòng vo, làm lúc đầu anh còn phải đoán nửa ngày.” Cầm lên một cọng rau cần dẫn nước, gân xanh trên mu bàn tay có thể thấy rõ ràng, “Loại bất động sản như vậy, anh cũng không quan tâm. Phiền lắm. Hơn nữa, anh cũng không thể tranh với chú – anh sợ ông trời đánh sét.”

“Nói vậy.” Mẽ Hi Huy bảo.

“Được rồi. Nói như thế nào thì anh cũng phải hâm nóng tình cảm với Út cưng. Đã lâu nó không gần gũi với anh. Mẹ nói đúng. Vợ đến vội đi vội cái gì chứ, chỉ có nó là con.”

Hình Long Nhược lắc lắc rau cần, không biết góc độ và cơ bắp có gì không đúng, bất ngờ buông tay xuống. Đã không còn có thể dùng súng một cách nhanh nhẹn, găng gượng thôi.

Mẽ Hi Huy hỏi, “Anh bây giờ còn có thể bế Út cưng”

Hình Long Nhược có phần xấu hổ, “Việc này quan hệ gì”

Mẽ Hi Huy nói, “Cũng khoảng hai năm thôi. Anh lo hồi phục bản thân cho tốt đã rồi tính sau. Hoặc là anh cứ đến nhà em cùng Út cưng ăn bữa cơm.” Dừng một chút, lại nói, “Cha con tóm lại là vẫn là cha con.”

Hình Long Nhược đoán Mẽ Hi Huy cho rằng anh trai đang cảm thấy nghi ngờ cậu chia rẽ cốt nhục, vội la lên, “Ý anh không phải vậy...”

Bà Hình mở cửa bước vào, “Thầm thì cái gì đó, chuẩn bị xong hết rồi”

Út cưng bước theo sau, túm lấy góc áo Mẽ Hi Huy, “Chú ơi ~ đói bụng ~”

Bà Hình đem hai lớn một nhỏ đuổi ra khỏi bếp, “Được rồi, nên làm gì thì làm đi.”

Út cưng lững chững vui vẻ chạy về phía phòng ông Hình, Hình Long Nhược theo sau, đột nhiên nói, “Phải chăng anh đã quá muộn”

Mẽ Hi Huy sững sốt, “Sao”

Hình Long Nhược cười khỏ, lắc đầu.

Giữa trưa ăn cơm ở phòng ngủ. Ông Hình ngồi trên giường. Bà Hình chuẩn bị một bàn ăn trong phòng, đặt vào. Người một nhà nhích lại hơi chật, cũng có thể ngồi xuống. Chén không có chỗ để, chỉ có thể cầm trong tay. Út cưng ngại chén nóng, Hình Long Nhược lấy tay cầm chén nhỏ của Út cưng, cười nhìn bé. Út cưng chớp mắt, vươn bàn tay nhỏ day day tay Hình Long Nhược, “Ba không ngại nóng”

Hình Long Nhược dịu dàng nói, “Ba không ngại nóng.”

Bà Hình liếc ông Hình một cái, không lên tiếng.

Mẽ Hi Huy ngồi đối diện Út cưng. Hình Long Nhược ngồi cạnh Út cưng, tay trái cầm chén của con trai, cười nhìn cái miệng nhỏ của bé nhai cơm. Út cưng cầm đũa không tốt lắm, nghiêng tới ngã lui. Út cưng ngẩng đầu lên nói, “Chú ơi dứt con ~”

Hình Long Nhược nhéo gương mặt đầy đặn của con trai, “Tập ăn một mình đi. Đã sáu tuổi rồi.”

Út cứng dẫu đôi môi nhỏ, tiếp tục cúi đầu nhai cơm. Hình Long Nhược gấp cho bé miếng rau, Út cứng thật cẩn thận gấp lên, bỏ vào miệng.

“Chậm thôi, đừng gấp.” Hình Long Nhược nói.

Út cứng chớp mắt nhìn ba nó, nhỏ giọng vâng một tiếng.

Mẽ Hi Huy chẳng nói chẳng rằng, chỉ lo cúi đầu ăn.

Giữa trưa cơm nước xong, bà Hình dọn dẹp chén bát, ông Hình dạy Út cứng chơi cờ tướng. Dùng là loại cờ tướng bằng nam châm vô cùng cũ kỹ, hít vào trên bàn cờ mỏng. Chính giữa có thể gấp lại, gấp rồi thì tựa như một chiếc laptop nhỏ. Ông Hình dạy, Út cứng liền nhớ. Nhớ rất nhanh, tất nhiên quên còn nhanh hơn, tối về nhà ngủ một giấc thì toàn bộ quên hết.

Bà Hình cùng hai anh em nói chuyện phiếm, chuyện dài dòng nói hoài không hết. Hai người chỉ lên tiếng trả lời, nhìn về mặt thì giống như cũng chẳng nghe vào là bao.

Ngày dần tối. Bà Hình buổi tối không nấu cơm nhiều, bình thường chỉ nấu ít cháo. Ông Hình ăn uống cũng không tốt, ăn không vô quá nhiều.

Mẽ Hi Huy ôm Út cứng đang buồn ngủ, nói khẽ với Hình Long Nhược nói, “Anh về nhà dọn dẹp trước đi, chuyện Út cứng nói sau.”

Hình Long Nhược duỗi tay chạm vào gương mặt nhỏ của Út cứng. Út cứng mở to mắt, nghĩ rằng Hình Long Nhược phải đi, giọng non nớt nói, “Ba ơi tạm biệt ~”

Mắt Hình Long Nhược hơi đỏ lên, chồm tới hôn con trai. Út cứng cười toe, vươn tay ra đòi bế. Hình Long Nhược mới vừa định ôm con trai, Mẽ Hi Huy nói, “Anh từ từ thôi, ngay cả rau cần mà còn nâng không nổi.”

Lập tức về mặt Út cứng đến là thất vọng.

“Ba bị thương.” Mẽ Hi Huy nhẹ giọng nói, “Chờ ba khỏe rồi thì bế sau.”

Út cứng mân mê miệng nhỏ, chồm tới, hôn cái chụt lên mặt Hình Long Nhược.

Hình Long Nhược bảo rằng, “Anh lái xe tới. Vừa lúc chở hai chú cháu về.”

Cùng cha mẹ nói lời từ biệt, hai người một trước một sau ra hành lang. Xe của Hình Long Nhược là một chiếc Satana đã qua sử dụng gần như bỏ đi, thế mà vẫn có thể chiến đấu, nên nó khiến người khác phải nhìn bằng ánh mắt kính trọng một cách nghiêm túc.

“Ban đêm có gió, vào xe nhanh đi.” Hình Long Nhược mở cửa xe, Mẽ Hi Huy ôm bé con bước vào.

Đèn đường đều sáng lên. Mẽ Hi Huy nói, “Tối nay tới nhà em đi. Chứ tối thế này anh còn định về”

Hình Long Nhược cười bảo, “Cũng tốt. Hai anh em chúng ta đã lâu lắm chưa nói chuyện.”

Tới nhà rồi Út cứng đột nhiên sôi nổi hẳn lên. Đầy sinh lực. Mẽ Hi Huy cảm thấy có hơi khác thường, Hình Long Nhược cho rằng con trai thì hoạt bát mới tốt.

Ăn cơm tối, hoạt động vài cái. Út cứng soạn cặp, còn nói buồn ngủ. Hình Long Nhược dẫn Út cứng đến buồng vệ sinh rửa mặt, sau đó đưa bé lên giường.

Trước khi Út cứng sắp sửa ngủ bất chợt cười hì hì nói, “Ba ơi ~ ba có thể hôn con không”

Hình Long Nhược hôn con trai. Bàn tay nhỏ của Út nắm lấy góc chăn, nhẹ giọng rằng, “Giống như lần đầu tiên ba ru con ngủ.”

Hình Long Nhược cũng nhẹ giọng, “Sau này Út cứng sống chung với ba, được không”

Út cứng mệt mỏi, giọng bắt đầu nhẹ đi, “Dạ Không ở với chú nữa à”

Hình Long Nhược nhìn khuôn mặt tươi cười của con trai, dịu giọng xuống – thanh âm giọng anh vốn dĩ thô ráp, sau khi cố ý dịu đi thì có vẻ vững chãi và an bình một cách đặc biệt, “Chỉ ở với ba không được sao”

Út cứng dần dần nhắm mắt lại, “Ừm... Vậy chú sẽ cô đơn...”

Hình Long Nhược vuốt ve khuôn mặt nhỏ của con trai, “Không, chú có hạnh phúc của riêng mình... Út cưng ghét ba sao?”

Út cưng đã gần như đi vào giấc ngủ, “Không phải... Là ba không thích con...”

Hình Long Nhược đặt bàn tay nhỏ của bé vào chân. Con trai ngốc à. Ba sao lại có thể không thích con.

May là giường trong phòng ngủ của Mễ Hi Huy là giường đôi. Hai người đàn ông nằm không đến mức chen chúc. Hai anh em nằm trên giường, ngửa mặt hướng lên trời, câu được câu không nói đủ thứ chuyện. Nói về những chuyện trước đây. Rất nhiều chuyện Hình Long Nhược nghĩ rằng Mễ Hi Huy đã sớm quên, không ngờ rằng em trai còn nhớ rõ. Có một năm, vào mùa hè, dưa hấu bị mưa đá làm hỏng, trở nên đặc biệt đắt. Khi đó nhà còn nghèo, rốt cuộc vào một ngày nóng nhất bà Hình mua một quả dưa lớn về nhà. Bà Hình đem dưa hấu cắt thành hai nửa, một nửa để dành cho ông Hình trở về ăn, một nửa cho hai anh em Mễ Hi Huy và Hình Long Nhược.

Hình Long Nhược mười ba tuổi, Mễ Hi Huy ba tuổi.

Hình Long Nhược không muốn ăn, lấy muỗng nhỏ mà từng muỗng từng muỗng dứt cho Mễ Hi Huy. Mễ Hi Huy ngay từ đầu không phát hiện, sau đó mới nhìn ra anh trai vẫn chưa ăn miếng nào. Rồi Mễ Hi Huy cầm muỗng nhỏ, cố gắng moi một muỗng dưa hấu lớn, run rẩy giơ lên, chớp đôi mắt to: Anh ơi, ăn này

~Cuối cùng nửa phần dưa hấu còn lại, hai anh em thay phiên dứt nhau, ăn hết.

Còn có một lần chính là Mễ Hi Huy bảy tuổi, Hình Long Nhược mười bảy tuổi. Mễ Hi Huy đột nhiên đau bụng đến gào khóc. Vợ chồng ông bà Hình đều trực đêm nơi nhà máy, Hình Long Nhược công Mễ Hi Huy trên lưng chạy như điên hơn mười dặm đến bệnh viện, nhìn bác sĩ phụ trách mà nói không ra hơi, thiếu chút nữa đã ngã quỵ xuống.

“Chuyện bao năm trước rồi mà.” Hình Long Nhược cười.

Mễ Hi Huy cũng nhìn trần nhà. Những sự tình trước đây cậu không nhớ được đầy đủ. Nhưng có Hình Long Nhược, thế là liền nhớ rõ ràng.

“Khi đó anh dẫn theo em, mấy thằng bé trong khu đại viện của xí nghiệp đều chê cười anh. Anh kéo em ra ngoài tản bộ, còn có đứa ném đá vào anh.”

Hình Long Nhược cười, thoáng thở ra trong đêm tối, “Ai biết cười anh cái gì chứ. Mấy thằng nhóc chết dẫm kia.”

Chỉ là, Mễ Hi Huy vẫn luôn nhớ rõ. Hình Long Nhược nói với người khác, vậy thì có thể làm sao chứ. Chúng tôi là anh em.

Hai người cứ như vậy cho tới rạng sáng. Hình Long Nhược thính tai hơn, nghe thấy Út cưng ở phòng bên cạnh lẫn qua lộn lại, còn giống như đang khóc. Hai người vội vàng đứng lên, chạy tới bật đèn thì thấy, Út cưng nhắm mắt lại, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng — phát sốt. Út cưng càng sốt cao thì sẽ nằm ác mộng, tật xấu này giống hệt Mễ Hi Huy trước đây.

12. Chương 12

Trẻ nhỏ mắc bệnh sợ nhất là khó chịu mà không biết nói. Chúng có hệ thống lời nói của chính mình, rồi cứ như thể một khi lớn lên sẽ lập tức quên mất, người lớn nếu muốn giao tiếp với trẻ nhỏ, phải học lại lần nữa.

Út cưng khó chịu, Hình Long Nhược cũng hỏi không ra vì nguyên nhân gì. Mễ Hi Huy rất bình tĩnh ôm bé, thấp giọng hỏi, “Út cưng khó chịu ở đâu?”

Út cưng ủ rũ đáp, “Đầu quay mòng mòng, rất đau, trên người cũng rất đau...”

Mễ Hi Huy nói với bác sĩ phòng cấp cứu, “Bé nó đau đầu, chóng mặt, hơn nữa trên người rất mỏi, không có sức.”

Bác sĩ phòng cấp cứu liếc nhìn hai anh em họ, giống như đang xác định quan hệ cả hai. Hình Long Nhược thấp giọng than thở, “Lại đến nơi này. Toàn thân đều đau.”

Mẽ Hi Huy không để ý đến anh trai, bác sĩ phòng cấp cứu cũng không nhận ra Hình Long Nhược chính là người cảnh sát một đoạn thời gian trước ở đây. Bên kia bác sĩ Hứa nhanh nhẹn mà đến, vẫn là phong độ văn sĩ của Giang Nam như cũ. Nhìn Út cứng, không nói nhiều lời. Lúc đi ngang qua Hình Long Nhược thì nhướn mày, vẻ mặt ngạc nhiên. Hình Long Nhược nhìn bác sĩ Hứa dần dần đi xa, rất không hiểu hỏi Mẽ Hi Huy, “Vị bác sĩ đó có ý gì”

Mẽ Hi Huy bên này vén áo Út cứng lên cho bác sĩ nghe tim đập, trong lúc bận bịu trăm bề nói, “Đó là bác sĩ Hứa đã cứu anh. Bác sĩ chưa thấy qua anh bình thường như thế nào, ngạc nhiên cũng là chuyện thường.”

~*

~Buổi sáng bác sĩ Mạch ăn mặc chỉnh tề, mở cửa xuống lầu.

Trước khi đi, đến gara dạo quanh một vòng. Nhà bác sĩ Mạch chính là loại những khu nhà nhỏ với phong cách ghép sát chồng gần nhau, mỗi hộ một gara một tầng hầm. Tầng hầm và gara nối liền, ở dưới lầu một. Năm trước bác sĩ Mạch hứng lên mua một chiếc Buick giá rẻ thông dụng ở Thượng Hải, xe sau khi nhờ bạn đưa vào gara rồi thì chẳng bao giờ trở ra. Trên cơ bản, một năm trước bác sĩ Mạch đều lấy ý chí chiến đấu và tinh lực vô hạn vùi đầu vào cuộc thi lấy bằng lái.

Vô cùng bí hiểm chính là, bác sĩ Mạch thế nhưng thi cả một năm vẫn chưa đỗ.

Nhân viên công tác nơi cấp ‘Đơn xin thi lấy bằng lái xe’ đều nhẵn mặt bác sĩ Mạch, vừa thấy bác sĩ Mạch đến thì chào hỏi, ái chà, tới rồi à.

Nhiệt tình đến mức làm bác sĩ Mạch buồn bực.

Phần thi lý thuyết bác sĩ Mạch chẳng có vấn đề gì, chỉ có phần thi lái là không thể không xảy ra chuyện. Lần thi cuối cùng của năm trước, giám khảo vỗ vai bác sĩ Mạch nói, người anh em, hãy suy nghĩ vì an toàn cho sinh mệnh của người khác, người anh em tốt nhất vẫn đừng lái xe.

Về sau, hễ nhìn đến từ có liên quan đến ‘Tài xế’, trong lòng bác sĩ Mạch liền buồn bã.

Buổi sáng không khí đặc biệt lạnh, hơn nữa còn trong veo. Khu dân cư bác sĩ Mạch ở quản lý tài sản cũng tốt, buổi sáng còn có thể nghe thấy chim hót. Giữa hai gian lầu là vườn hoa lớn, buổi sáng có người tập thể dục, có người ném rác, vài đứa nhỏ nhảy dây. Phía trước là căn lầu của một đôi vợ chồng, người vợ đứng chờ bên ngoài gara, người chồng lấy xe, động tác gọn gàng dứt khoát. Bác sĩ Mạch quay đầu lại nhìn chiếc xe màu trắng nằm chổng chơ của mình, trong lòng thật sự căm giận.

~*

~Bệnh Út cứng nhiễm phải chính là cảm mạo, lý do là vì chuyển mùa. Vấn sốt cao không giảm, bác sĩ cho truyền dịch, truyền ba bình, từ rạng sáng bốn giờ đến sáu giờ chiều vẫn chưa truyền xong. Út cứng nằm trên giường, ủ rũ, cơ thể nhỏ bé mẫm mẫm càng lộ vẻ đáng thương.

Hình Long Nhược ngồi một bên, cười nói, “Làm anh nhớ lại trước kia lúc canh chừng chú. Cũng nhỏ như vậy, ú na ú nần như vậy, dính lấy anh, bị anh ôm tới ôm lui.”

Mẽ Hi Huy nở nụ cười hiếm khi. Hai người cả đêm không ngủ, đều không có tinh thần. Hình Long Nhược đi buồng vệ sinh rửa mặt. Mẽ Hi Huy nói, “Em xuống đi bộ một lát, anh hãy coi việc truyền dịch.”

Cậu đi gấp, không mang điện thoại theo. Di động Hình Long Nhược lại quên sạc pin. Vừa lúc Hình Long Nhược cũng đang được nghỉ ngơi, không có việc gì. Mẽ Hi Huy xuống lầu tìm buồng điện thoại công cộng, gọi điện thoại xin phép. Phòng khám bệnh và phòng khám gấp thông nhau, Mẽ Hi Huy xuống lầu liền thấy một chiếc xe cứu thương đứng ngoài cửa, vài người cứu hộ đang nâng cáng qua, bên cạnh vây quanh vài cảnh sát. Trên cáng là một người đàn ông tuổi trung niên, cạnh đó là một người phụ nữ sắc mặt tiêu tụy già nua khóc lóc đi theo. Mẽ Hi Huy đi ra cửa lớn, vừa lúc nhìn thoáng qua người phụ nữ đối diện. Đang nhìn xung quanh tìm điện thoại công cộng, cậu đột nhiên cảm thấy có người đánh về phía mình. Võ thuật của cậu là do Hình Long Nhược tận tâm dạy dỗ, đánh nhau kịch liệt gì đều tinh thông. Mẽ Hi Huy đột nhiên xoay người lại, vừa thấy, sững sốt.

Đúng là người phụ nữ trung niên nhìn qua già nua suy nhược kia. Tóc hoa râm, quần áo cổ xưa, cả người như diên mà gào thét, đánh về phía Mẽ Hi Huy. Mẽ Hi Huy lùi về phía sau liên tục, lùi một hồi thì dừng

phải xe cứu thương. Móng tay người phụ nữ ấy rất dài, duỗi tay ra muốn móc mắt Mễ Hi Huy, Mễ Hi Huy ngửa đầu dựa vào xe cứu thương, hai tay giữ lấy tay người phụ nữ ấy, nhưng vẫn người phụ nữ vẫn hung hăng mà cào.

Không biết sức bà lớn tới mức nào, thế nhưng thiếu chút nữa Mễ Hi Huy giữ không được. Vừa đúng lúc có một chiếc xe cứu thương lại đây, người qua lại rất loạn. Một người cảnh sát vượt qua đám đông ôm lấy thắt lưng người phụ nữ kia, quay người lại đưa bà vào xe cứu thương, động tác gọn gàng mau lẹ. Trên má trái của Mễ Hi Huy bị móng tay bà cào hai đường, máu chảy ra, hai dòng máu đỏ.

Mễ Hi Huy đưa mu bàn tay lên lau, một lớp máu mỏng manh.

Ba người cảnh sát khác cũng đã chạy tới, kiểm người phụ nữ lại, người lúc đầu chạy lại cứu Mễ Hi Huy dĩ nhiên là Cao Trạch Khiêm.

“Sư huynh. Không có việc gì chứ.”

Mễ Hi Huy thở dài, “Tôi thấy bà ấy nhìn rất quen. Vợ của Triệu Tắc Đồng?”

Cao Trạch Khiêm nói, “Án đã kết có tội. Trước khi đưa vào nhà giam Triệu Tắc Đồng phát bệnh viêm cốt tủy. Bệnh viện ban đầu kêu chúng tôi chuyển viện, xem đáng vẻ là rất nghiêm trọng.”

Mấy cảnh sát khác bắt lấy tay của vợ Triệu Tắc Đồng, cầu xin bà hãy gắng giữ tinh tảo. Bà cứ luôn vùng vẫy, mấy топ lớn nhỏ giữ chẳng được bà. Bà hoàn toàn như phát điên mà trừng mắt nhìn Mễ Hi Huy, duỗi tay hươu hươu về phía cậu, như muốn nói cho cậu biết, chết cũng phải lôi cậu xuống địa ngục cùng. Y tá trong xe tiêm cho bà một mũi an thần, đưa đến phòng khám gấp cùng Triệu Tắc Đồng.

Bác sĩ Mạch vào đại sảnh của bệnh viện thì thấy một đồng người rối loạn. Cho là có người đánh nhau, bác sĩ Mạch vui vẻ đi qua hóng hớt. Nào ngờ người dựa lưng vào xe cứu thương trên mặt chảy máu chính là Mễ Hi Huy.

Máu theo vết rách rất nhỏ nơi làn da chậm rãi chảy, nhìn qua như một tấm voan mỏng màu hồng. Người cảnh sát bên cạnh đang muốn kéo Mễ Hi Huy vào bệnh viện, bác sĩ Mạch lò dò tới, “Cậu bị đánh rồi Vào cục cảnh sát rồi Phóng thích rồi”

Mễ Hi Huy vừa thấy là bác sĩ Mạch, dở khóc dở cười. Cao Trạch Khiêm không biết bác sĩ Mạch, cho là hai người họ quen nhau. “Bị người khác cào, vẫn là vào bệnh viện xem tốt hơn.” Cao Trạch Khiêm nói.

Mễ Hi Huy cảm thấy không sao cả. Bác sĩ Mạch tán thưởng, “Làm thật kịch liệt mà, làm đến mức cào cả lên mặt.”

Cao Trạch Khiêm nghi hoặc, “Hả”

Bác sĩ Mạch vênh mặt lên, “Tôi là bác sĩ nơi này, người này giao cho tôi xử lý là được.”

Cao Trạch Khiêm nói, “Vừa đúng lúc, tôi vào trước.”

Bác sĩ Mạch cười hì hì lôi Mễ Hi Huy vô bệnh viện, trong lòng đột nhiên sáng khoái không ít. Khó có dịp nhìn thấy Mễ Hi Huy vẻ mặt chật vật. Nhờ cô y tá của phòng khám xử lý miệng vết thương, bác sĩ Mạch đứng bên xem. Lúc bôi thuốc sát trùng lên, gương mặt Mễ Hi Huy run nhè nhẹ.

“Bị phụ nữ cào”

“... Ừ.”

“Quấy nhiễu *** Sờ ngực Mông Cường gian chưa thành”

Cô y tá nín cười, Mễ Hi Huy vẻ mặt bình tĩnh, “Không phải.”

Bác sĩ Mạch nói, “Nếu là bị người khác cào, đợi tiêm một mũi uốn ván đã.”

Mễ Hi Huy nhú mày, “Không cần phiền như vậy.”

Bác sĩ Mạch cười lạnh, “Hiện tại không phiền, về sau liền phiền. Biết mặt bị nhiễm trùng sẽ biến thành đáng về gì không Trong móng tay con người có bao nhiêu bản biết không Đúng rồi, hay muốn xem ảnh chụp”

Hình Long Nhược vội vàng chạy tới, “Chú hai, chú không có việc gì chứ”

Bác sĩ Mạch mỗi lần vừa nhìn thấy Hình Long Nhược, trái tim liền thình thịch một cái. Chẳng hiểu vì sao mà rất sợ người này.

“Bị người khác cào thôi.” Mễ Hi Huy nói. Cô y tá băng bó vết thương xong, bác sĩ Mạch nói cảm ơn.

Hình Long Nhược giận dữ, “Chú để người ta cào”

Mễ Hi Huy đáp, “Không né.”

Hình Long Nhược bảo, “Anh ở lầu hai thấy dưới lầu loạn lên, cho là có người đánh nhau, nhìn kỹ mới thấy là chú. Lúc xuống lầu gặp Cao Trạch Khiêm, cậu ấy nói với anh cả rồi.”

Mễ Hi Huy thấp giọng, “Bằng không phải làm sao Đánh bà ấy”

Hình Long Nhược nhẹ nhàng vỗ vai em trai, “Được rồi.”

Bác sĩ Mạch rạng ngời phới phới đi vào, “Được rồi, đại luật sư, theo tôi đi tiêm một mũi uốn ván đi.”

Bác sĩ Mạch hoàn toàn không biết, một tiếng ‘Đại luật sư’ này quả thật đâm vào tai Mễ Hi Huy. Mễ Hi Huy yên lặng đứng lên, Hình Long Nhược nói, “Hãy đi chích đi, anh trở về coi Út cưng, còn khoảng hơn nửa bình.”

Mễ Hi Huy gật đầu.

Tiêm một mũi xong, Mễ Hi Huy bất ngờ nói, “Bác sĩ Mạch, mượn đi động bác sĩ một lúc được không”

Bác sĩ Mạch hỏi, “Mượn làm gì”

Mễ Hi Huy đáp, “Cháu tôi bệnh. Gọi điện thoại xin phép.”

Bác sĩ Mạch nói, “Tiền đi động mắc lắm. Đến phòng làm việc của tôi mà gọi.”

Văn phòng bác sĩ Mạch rất sạch sẽ. Dù là bác sĩ bình thường hay chuyên gia nhưng đều có phòng làm việc của mình. Mễ Hi Huy dùng máy trên bàn gọi điện thoại, bác sĩ Mạch đi thay áo. Sau khi mặc blouse trắng đi ra, trên ngực phải đeo một chiếc bút máy, rất có dáng gương mẫu.

Mễ Hi Huy lật tập sách trên bàn. Vừa thấy bác sĩ Mạch đi ra, Mễ Hi Huy gật đầu nói, “Tôi tưởng đây là tạp chí.”

Bác sĩ Mạch phong độ ngồi xuống, sau đó vừa thấy thiếu chút nữa phun ra: Thứ Mễ Hi Huy lật chính là ‘Thanh tâm tĩnh khí bí lục’ nổi tiếng.

Mễ Hi Huy lật từng trang từng trang, bác sĩ Mạch ngồi đối diện nhìn Mễ Hi Huy mặt như khúc gỗ, một chút thay đổi đều không có.

“... Cảm tưởng”

“Ừm, thế nhưng lại có thể thổi rửa ra nhiều màu sắc và hoa văn đến vậy.”

... Kỳ thật, đây chính là ái tình giữa nỗi nào úp vung đó, bản chất gấp bản chất mà.

13. Chương 13

Lương tâm Hình Long Nhược nhận ra, hôm nay dù như thế nào cũng phải ở bên Út cưng cả ngày. Cánh tay nhỏ của Út cưng truyền dịch truyền đến lạnh cả người, Hình Long Nhược hay dùng bàn tay to mà nhẹ nhàng xoa bóp. Út cưng chóng mặt mà nói, “Tay ba nóng quá nha ~”

Hình Long Nhược khẽ sờ khuôn mặt nhỏ của bé. Thuốc hạ sốt rốt cuộc phát huy tác dụng, vẻ sốt ửng hồng đã hạ, trán cũng không còn nóng.

“Út cưng, không phải ba không thích con.” Anh thì thào tự nói, “Út cưng, con là mạng sống của ba, con biết không. Ba không có bất cứ gì cũng không thể không có con...” Đôi môi nhỏ của Út cưng mấp máy, Hình Long Nhược nhẹ giọng nói, “Út cưng, con tha thứ cho ba chứ”

Út cứng nhỏ giọng rằng, “Ba, con nghe không hiểu...”

Hình Long Nhược cười phá lên.

Mẽ Hi Huy đứng ngoài cửa.

Cậu nhìn trong phòng. Phòng bệnh đều là bốn giường một gian, phòng Út cứng nằm ba giường còn lại trống. Út cứng nằm trên giường, chông chông chênh chênh ngủ. Hình Long Nhược ngồi bên cạnh con trai, khẽ hôn khẽ hôn lên cánh tay nhỏ của bé. Có lẽ là tác dụng tâm lý, bầu má tròn tròn phình phính của Út cứng giảm sưng đi không ít.

Trong hành lang có người đi qua, di động vang lên. Út cứng đột nhiên mở to mắt, nhẹ giọng gọi, “Ba ơi”

Hình Long Nhược nằm bên cạnh bé, “Ừ”

Út cứng nói, “Ba phải đi sao”

Hình Long Nhược biết con trai nghe tiếng di động vang nên nghĩ rằng ba mình có việc phải đi. Hình Long Nhược kéo dài giọng rằng, “Không, hôm nay dù trời sập ba cũng không đi.”

Út cứng dạ ~ một tiếng.

Trong phòng rất yên tĩnh. Trong hành lang có người đi ngang qua, dội âm lên vách tường. Lồng ngực nhỏ của Út cứng phập phồng lên xuống, mang theo tiếng hít thở khe khẽ. Hình Long Nhược không dám phát ra thanh âm gì. Lần đầu tiên anh chăm chú nhìn con trai như thế, cái gì cũng không làm, chỉ nằm trên giường mà nhìn con trai bé bỏng.

Im lặng, nhưng hạnh phúc.

Anh suy nghĩ, Út cứng, con tha thứ cho ba sao Chú hai, chú tha thứ cho anh sao Ba mẹ, ba mẹ tha thứ cho con sao

Nghĩ lại, hóa ra có lỗi với nhiều người đến vậy. Hình Long Nhược, mày thật sự thất bại mà...

Mẽ Hi Huy tựa vào tường trên hành lang, cúi đầu. Ánh sáng chiếu vào không nhiều. Chỗ cuối hành lang là một khung cửa sổ, ngày mùa thu ánh mặt trời tinh khiết xuyên qua, cũng chẳng chiếu vào được nơi này. Ban ngày bệnh viện không mở đèn, mọi hành lang đều tăm tối. Dựa vào tường, nghe bên trong hai cha con nhẹ giọng nói chuyện, Mẽ Hi Huy vẫn không nhúc nhích. Chấn lại vài tia sáng gần đó, cậu trở thành một hình cắt màu đen trầm mặc.

Út cứng tiem xong một mũi, dẫu môi nói, “Ba ơi con muốn đi tiểu~”

Hình Long Nhược quán kỹ Út cứng lại, ôm lấy, “Ừ, ba mang con đi.”

Út cứng nằm trên vai Hình Long Nhược, vẻ mặt vẫn không hài lòng.

Lúc này Mẽ Hi Huy mở cửa bước vào, Hình Long Nhược cười nói, “Rốt cuộc cũng xong, Út cứng muốn đi vệ sinh, chú chờ một chút, chúng ta cùng nhau trở về”

Mẽ Hi Huy lấy chìa khóa nhà ra, đưa cho Hình Long Nhược, “Em... Trong công ty vừa lúc có việc, anh cứ mang Út cứng về trước, vào cửa nhất định phải thay quần áo ngay, đổi áo ngủ cho Út cứng rồi mới cho bé lên giường. Đệm điện bật một giờ thôi phải tắt, nếu không Út cứng sẽ khô cổ họng.”

Hình Long Nhược nhận chìa khóa, đặt vào trong túi nơi ngực, “Anh biết rồi, chú khi nào thì dài dòng như vậy.”

Nước tiểu Út cứng muốn ra gấp, bé nheo nheo trong lòng Hình Long Nhược. Hình Long Nhược vội vàng nói, “Nhóc con nín quá rồi, anh đi trước, chú cũng nhớ phải về nhà sớm.”

Hình Long Nhược ôm Út cứng đi về phía nhà vệ sinh. Đưa lưng về phía Mẽ Hi Huy. Út cứng nâng đầu lên từ lưng ba nó, vẫy vẫy tay với Mẽ Hi Huy, “Chú ơi, tạm biệt ~”

Mẽ Hi Huy giơ tay lên, lay động lay động, cười nói, “Tạm biệt Út cứng.”

Hình Long Nhược ôm Út cứng, càng đi càng xa.

Phía đầu hành lang bên kia, một màu xanh biếc. Đủ loại cây nơi bệnh viện, đến mùa thu màu xanh hãy còn chưa phai. Gió thổi qua, rì rào xào xạc. Từ lầu hai nhìn xuống, những tán cây lay lay trong gió.

Chẳng còn việc gì có thể làm. Đã xin phép, công ty vốn dĩ không cần đi.

Mẽ Hi Huy hai tay đút túi, chậm rãi tản bộ trong bệnh viện. Xe của Hình Long Nhược đã sớm rời đi. Lần đầu tiên Mẽ Hi Huy cảm thấy được con tim trống rỗng.

Ông Hình ở nhà. Có bà Hình hầu hạ, những ngày ấm áp. Hình Long Nhược mang theo Út cứng về nhà ngủ. Làm sao cũng không cần cậu.

Đi bộ đến phòng quan sát, ngoài cửa là cảnh sát đang đứng. Chấn hấn là Triệu Tắc Đống ở trong, bệnh tình ổn định được chuyển qua đây. Cảnh sát được huấn luyện nghiêm chỉnh, liếc Mẽ Hi Huy một cái liền cảm thấy người này vô hại, bèn không nhìn nữa. Cao Trạch Khiêm không ở đây.

Mẽ Hi Huy chậm rãi đi qua.

Trên mặt ran rát, vừa đau lại ngứa. Tiêm một mũi uốn ván, cả cánh tay đều đau. Mẽ Hi Huy đi nửa ngày, lại quay đầu nhìn thoáng qua phòng quan sát. Cảnh sát nhìn thẳng phía trước, có bác sĩ ra vào.

Hôm nay bác sĩ Mạch không lo khám bệnh, ở trong phòng làm việc dọn vệ sinh, cầm theo một cây lau nhà lớn vào vào ra ra. Một người phụ nữ trung niên dẫn theo một cậu trai mười mấy tuổi mặt đầy mụn thò đầu vào nhìn. Bác sĩ Mạch tốt bụng hỏi một câu, “Xin hỏi tìm ai”

Người phụ nữ hỏi, “Phòng khám của chuyên gia sao không có người”

Bác sĩ Mạch nói, “Bác xem bệnh gì”

Bà đáp, “Chào bác sĩ, thằng bé nổi mụn, ăn cái gì cũng không hết, mụn cứ nổi hết mụn này đến mụn khác, hết như rau hẹ!”

Bác sĩ Mạch hình dung được toa thuốc rất tốt cho da, quẳng cây lau nhà qua, bảo, “Vậy bác lại đây cháu xem thử.”

Người phụ nữ nhìn quanh hai bên. “Phòng khám của bác là phòng khám của chuyên gia”

Bác sĩ Mạch ngẩng đầu nhìn bảng hiệu phòng làm việc của mình, “...Không phải.”

Người phụ nữ lập tức nói, “Vậy không được, tôi đăng ký chính là khám bệnh với chuyên gia, mười đồng mà, phòng khám bình thường này chỉ ba đồng, bác sĩ định ăn bảy đồng của tôi à!”

Bác sĩ Mạch hơn nửa ngày mới giác ngộ ý nghĩa trong đó: Cái gì gọi là tôi ăn bảy đồng của bà

Bác sĩ Mạch uốn éo mặt, cầm cây lau nhà bỏ đi.

Giữa trưa, bác sĩ Mạch mua riêng cơm hộp bên ngoài, mang theo đi tìm bác sĩ Hứa. Bác sĩ Hứa thích ăn ngọt, bác sĩ Mạch lại thích ăn mặn, cả hai đều rõ khẩu vị của nhau. Bác sĩ Hứa đang rửa tay trong phòng khám gấp, một đồng bác sĩ ở một bên tranh hộp cơm. Bác sĩ Mạch vào cửa, “Đại gia cơm đây!”

Vài y tá vừa thấy bác sĩ Mạch tới, ha ha cười. Bác sĩ Mạch rất biết pha trò để mấy cô nàng trẻ tuổi vui vẻ, bởi vậy rất được hoan nghênh. Bác sĩ Hứa hỏi, “Đưa cơm tới”

Bác sĩ Mạch lắc lắc túi nhựa trong tay, “Ừ.”

Bác sĩ Hứa quay đầu lại bảo rằng, “Phần tôi mọi người lấy đi, tôi có rồi.”

Bác sĩ năm nhất bên cạnh nhẹ nhàng tiếp lời, “Sao chẳng ai đưa cơm cho tôi”

Một nàng y tá trẻ khinh miệt bảo, “Có sức hấp dẫn như bác sĩ Hứa sao, biết làm ấm lòng ấm tai như bác sĩ Mạch sao, không có thì đi ngủ đi.”

Bác sĩ Hứa mở gà mên ra, “Cửa cửa tiệm đó Đồ ăn ngon, ít bột ngọt.”

Bác sĩ Mạch tháo chiếc đĩa, “Đồ ăn nhà đó là vậy. Lo ăn đi.”

Hai người mặt đối mặt ăn, ý tá bên kia đột nhiên nói, “Anh chàng đẹp trai bên kia còn chưa đi kìa.”

Có người nói, “Từ sáng sớm đã ở bên phòng khám gấp mà nhìn phòng quan sát bên cạnh, thời gian trôi qua lâu vậy, vẫn ngồi không nhúc nhích.”

Bác sĩ Mạch ngẩng đầu, nhìn ngoài cửa sổ. Quả nhiên, vẫn là bóng dáng ấy, vẫn ngồi như thế.

“Hôm nay có một người bệnh trong phòng quan sát, hình như là tạm tha để chữa trị.”

“Nghe nói là tội phạm bắt cóc, không thấy ngoài phòng bệnh có cảnh sát sao.”

“Còn người thân”

“Không biết.”

Bác sĩ Mạch đặt đĩa xuống, nói với bác sĩ Hứa, “Tôi ra ngoài xem thử, cứ ăn trước.”

Mễ Hi Huy cứ ngồi như vậy. Ngồi nơi đây khiến cậu thoải mái hơn. Vợ của Triệu Tắc Đống đã ổn định lại, có thể là đang trong phòng quan sát, cậu không thấy bà.

Bác sĩ Mạch rút kinh nghiệm từ lần giáo huấn trước, cách thật xa liền chào hỏi, “Còn chưa đi à.”

Mễ Hi Huy không quay đầu lại, chỉ nghe động tĩnh đã biết là ai. Bác sĩ Mạch lại gần cạnh bên, “Ngồi không trong bệnh viện tới trưa Khử khử, lần đầu tiên thấy có người cấm cộc giải trí trong bệnh viện mà.”

Mễ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch một cái.

Bác sĩ Mạch kéo Mễ Hi Huy đứng lên, “Ăn cơm chưa”

Cuối cùng Mễ Hi Huy mở miệng, “Bác sĩ muốn học Lôi Phong[1]”

Bác sĩ Mạch cảnh giác, “Không mang tiền”

Mễ Hi Huy buông tay, “Dùng hết vào việc tiêm rồi.”

Bác sĩ Mạch lập tức nói, “Thế coi như vậy đi.”

Bất chợt Mễ Hi Huy mỉm cười. Cười đến mức bác sĩ Mạch khó chịu, nụ cười kia nhìn thế nào cũng nhìn ra âm hiểm. Mễ Hi Huy lấy tiền ra, “Có mang.”

Bác sĩ Mạch nói, “Đi, vậy theo tôi. Đến văn phòng, tôi kêu cho một phần cơm hộp.”

Lúc bác sĩ Mạch dẫn Mễ Hi Huy vào văn phòng, vài cô y tá trẻ nhìn nhau. Có người đỏ mặt. Mễ Hi Huy ngồi trên ghế salon, bác sĩ Hứa ngậm thức ăn mà nhìn bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch cầm điện thoại trên bàn làm việc, kêu cơm. Dù sao bác sĩ Mạch tuyệt đối không sử dụng di động, như vậy sẽ phải tự bỏ tiền. Mễ Hi Huy thấy bác sĩ Hứa, bèn gật đầu chào. Bác sĩ Hứa cũng gật đầu với Mễ Hi Huy, rốt cuộc nhớ ra, đây không phải em trai của người cảnh sát mạng lớn kia sao.

Bác sĩ Mạch quay đầu nhìn Mễ Hi Huy, “Ăn món gì”

Mễ Hi Huy bỗng nhiên cười, nụ cười tiêu chuẩn khoe cả hàm răng, “Bác sĩ gọi món gì cũng được.”

Bác sĩ Mạch bóp trán, “Cậu đừng cười nữa có được không”

[1] Lôi Phong (1940-1962) là một nhân vật có thật, một tấm gương mình vì mọi người. Trong lịch sử Trung Quốc, còn một nhân vật tên Lôi Phong (1833-1855) là thầy thuốc cuối đời nhà Thanh, ông thường xem mạch cho người nghèo khó mà không lấy tiền. Tuy nhiên, ông thường được nhắc đến dưới tên tự Lôi Thiếu Dật, nên tuy nghề nghiệp có liên quan với bác sĩ Mạch, nhưng trong tình huống này mình nghĩ rằng Mễ Hi Huy là đang nhắc đến Lôi Phong trên ^^

Ý trong câu này là Mễ Hi Huy đang hỏi, “Tôi không có tiền, bác sĩ chịu làm từ thiện cho tôi không

14. Chương 14

Cuối năm nào cũng luôn phải bắt tội phạm mại ***, nhưng năm nay lại làm sớm hơn thường lệ.

Sáng thứ ba Hình Long Nhược bị điện thoại gọi kêu đi, tối cũng không trở về. Mễ Hi Huy đã quen, Út cứng bệnh nặng mới khỏi tinh thần vẫn không tốt, thế nên cậu xin nghỉ một tuần nữa. Giữa trưa ngày hôm sau Hình Long Nhược trở lại nhà em trai ăn cơm trưa, cười lắc đầu nói, “Chú không biết điều hành lớn đến thế nào đâu.”

Mễ Hi Huy dứt phần cháo bỏ thêm ít đường và muối cho Út cứng, rồi cho bé ngủ tiếp. Mễ Hi Huy nhẹ nhàng đóng cửa, ngồi đối diện Hình Long Nhược, “Việc này cũng phải kêu cảnh sát hình sự”

Hình Long Nhược cười nói, “Đâu chỉ cảnh sát hình sự, cảnh sát giao thông cũng gọi... Phải điều tra hành động vào ban đêm.”

Đồng phục của cảnh sát hình sự và cảnh sát giao thông tương tự nhau. Buổi tối lạnh, áo khoác trên người đều cùng là một chữ ‘Cảnh sát’. Mặc vào đến căng phòng, đồng phục Trung Quốc tựa như mãi sẽ chẳng có dây thắt lưng.

“Sao các anh lại biết”

“Đây là chuyện cơ mật nội bộ... Chắc. Nói cái gì bên trong có học sinh chè chén say sưa, chia ra đi thành đông. Đại học ở thành tây – chú cũng biết đó. Cũng may phần lớn bị cảnh sát giao thông ngăn lại khi mới tới nửa đường, hiện cảnh sát hình sự đang bắt phần còn lại.”

Mễ Hi Huy yên lặng ăn cơm, Hình Long Nhược bỗng thấp giọng cười nói, “Loại sự tình này có người báo thì chỉ là người một nhà mà thôi, nói không chừng là có người bạn nào đó ghen tị. Cũng vào lúc gần cuối năm ít việc, nếu không cảnh sát cũng mặc kệ, sao có thể quan tâm Đứng nguyên một hàng nam nữ trần từ hông đến đùi, chẳng qua là chỉ muốn trường học đến nhận. Loại sự tình này trường học cũng sẽ không công khai xử lý, mất mặt lắm.”

Mễ Hi Huy liếc anh trai một cái, ý bảo cảnh sát cũng hóng chuyện như vậy.

Hình Long Nhược nhanh nhẹn giải quyết đồ ăn, “Năm trước phần trọng điểm bị đưa lên mạng. Cắt ghép thành phim. Phim cũng có phần kích thích, anh đã thấy mấy người cắt ghép một ngày thì lúc đi đường chân cũng bay bay.”

Bác sĩ Mạch cũng chán ghét cuối năm. Năm nay lại giống như thời gian chán ghét đến càng sớm hơn – vài nơi bán AV[1] gã yêu thích đều đóng cửa, tránh tai bay vạ gió.

Dư thừa tình lực không chỗ phát tiết, bác sĩ Mạch đăng nhập vào nick ‘Thục nữ’ – đây là một tài khoản trong phần lớn tài khoản QQ của gã, sắm vai thiếu phụ khát tình – lúc này đã cảm dỗ được một thằng đàn ông. Món đồ ăn này, gã mới nói mấy câu đã kích động đến kiềm chế không được. Tên kia mời video không được, bác sĩ Mạch nói mình không có webcam. Gọi điện cũng không được. Đối phương hỏi vì sao, bác sĩ Mạch vờ làm công chúa: Không được là không được, em chẳng thích. Chữ viết kích thích cảm quan của em nhiều hơn, nó hết như một hồi thịnh yếu mà trước đây chưa từng có. Chàng nếu không thích, chúng ta đây coi như không duyên phận.

Đàn ông kỳ thật rất mê loại này. Ngang ngược, làm nũng vô cùng lại vờ này vờ nọ, bác sĩ Mạch đã câu được không ít thằng ngốc. Đối phương nhanh chóng nói ừ ừ không thành vấn đề. Tốc độ đánh chữ của bác sĩ Mạch nhanh, một câu rồi lại một câu khiêu khích thần kinh đối phương.

Bác sĩ Mạch biết, ở nơi nào đó, sau từng câu của gã, đối phương nâng rất cao.

Đem hết khả năng mình có biểu đạt ra xong, bác sĩ Mạch vui sướng. Thằng ngu đáng thương kia nếu không phải một đêm thức trắng thì cũng là ngày mai chẳng dậy nổi. Gần rạng sáng, bác sĩ Mạch đăng xuất. Đối phương ý vẫn chưa hết, nhưng bác sĩ Mạch không còn muốn chơi chung với hắn. Vừa định đi ngủ, nhớ đến gần đây không thấy Tiểu Trúc Duẩn. Gã lại đăng nhập vào nick Lolita ngu ngơ, Tiểu Trúc Duẩn quả nhiên để lại lời nhắn cho gã nói: Gần đây mình phát sốt, không cần chờ mình.

Chữ với font in thể Tổng size nhỏ mà cứng nhắc, bác sĩ Mạch đột nhiên nhớ tới ngày đó Mễ Hi Huy mượn di động mình tựa hồ nói qua, cháu Mễ Hi Huy bị bệnh.

Bác sĩ Mạch gõ qua: Ai nha ~ thật đáng ghét à nha

~Đối phương trả lời: Phải đó.

Thế mà không đăng xuất, bác sĩ Mạch đột nhiên nhếch miệng cười, giống như đây là lần duy nhất gã chiếm thượng phong. Gã biết người bên kia là ai, nhưng Mễ Hi Huy không biết gã là ai. Loại ý tưởng này làm gã vô cùng phấn khích, hồ hởi trả lời: Chú à ~ chú còn chưa ngủ nha

~~Sau một lúc lâu, trên khung đối thoại bắn ra một câu: Ông chú, dùng giọng điệu bình thường nói chuyện đi.

Bác sĩ Mạch bỗng cảm thấy sấm sét giữa trời quang, nhưng cân nhắc lại, Mễ Hi Huy cũng chẳng thể thần thông quảng đại đến trình độ như thế, nhận ra gã là ai. Bên kia trả lời tiếp một câu, lần nào ông chú nói chuyện phiếm với cháu tôi tôi đều ở một bên. Nhìn ra được bên ấy là ông chú thích giả làm Lolita, hoàn hảo là không nói gì thái quá.

Bác sĩ Mạch bình tĩnh đại ngộ, thì ra là thế. May mà những gì gã thảo luận cùng Tiểu Trúc Duẫn cơ bản đều là phim hoạt hình, không có những phát ngôn phản động không lành mạnh.

Bác sĩ Mạch chấn chỉnh lại tinh thần, tiếp tục làm bộ làm tịch mà gõ: Như vậy chàng trai à, chàng trai vì sao bây giờ vẫn chưa ngủ nữa

Mễ Hi Huy chống cằm, nhìn từng câu từng câu hiện ra trong khung đối thoại chat QQ. Trước kia cậu cảm thấy chẳng thể nào tin được, dùng miệng nói chuyện cậu còn ngại phiền, ở trên mạng nói chuyện gõ gõ bàn phím có gì thú vị. Hôm nay mới phát hiện, có lẽ nói nhiều lời với người xa lạ thì an toàn hơn rất nhiều. Ai cũng không biết ai, đóng máy lại rồi, có lẽ mọi người còn không ở cùng một thế giới.

Mấy ngày nay tôi mới phát hiện, có lẽ bản thân cũng không vĩ đại như mình tưởng tượng. Tôi căn bản là tiểu nhân.

Bác sĩ Mạch vừa thấy lời này thì linh hồn lập tức hừng hực, gã oán hận tất cả những tên ra vẻ đạo mạo, chẳng hạn như Thanh Hòa, rồi lại chẳng hạn như Mễ Hi Huy. Thanh Hòa thì ôn hòa, vẫn luôn mỉm cười, Mễ Hi Huy thì cứ lạnh lùng, vẫn mặt không chút thay đổi. Hai loại người này thực chất chẳng có gì khác nhau, bại liệt cơ mặt như vậy, bại liệt thành khuôn mặt tươi cười và thành khúc gỗ có khác biệt Bao phủ quanh thân đều có một lớp ***g đây trong suốt nhưng vững chắc, khiến người ta nhìn nghiêng rằng nghiêng lợi mà muốn đập vỡ, để bước vào nhìn thử xem bên trong rốt cuộc đang giam giữ người thế nào.

Bác sĩ Mạch cảm thấy bản thân gã chỉ cần đâm một dao cuối cùng nữa thôi... Đập nát tên kia! Trong lòng gã kêu gào, sau đó gã vỗ vỗ mặt, ngồi lại ngay ngắn, rất chi nghiêm trang gõ một câu: Đừng lo, bản tính con người là ích kỷ. Thánh mẫu cũng chỉ có mỗi một Maria.

Đối phương hơn nữa ngày mới trả lời một câu: Ông chú, ông chú có con không.

Bác sĩ Mạch nhanh đáp: À, trước mắt vẫn chưa có.

Khung đối thoại QQ trầm tĩnh nửa ngày. Bác sĩ Mạch gấp đến độ vô đầu bút tai, rốt cuộc bên kia trả lời lại một câu: Tôi thấy có người ôm con tôi đi. Tôi sắp nổi điên rồi, còn phải nói ‘Tạm biệt’ với nó. Nhưng vấn đề lớn nhất chính là, đó vốn không phải con tôi.

Bác sĩ Mạch bình tĩnh suy tư nửa ngày, nhớ ra, tên tiểu vô lại trong nhà kia là cháu chứ không phải con Mễ Hi Huy.

Phát hiện này khiến bác sĩ Mạch có hơi thất vọng. Gã còn tưởng tượng linh tinh cái gì mà tình yêu thông gian trái đạo lý giữa em chồng và chị dâu, nhưng tên họ Mễ chết tiệt vẫn khoắc lên dáng vẻ người chú tốt gương mẫu chính trực mà, bác sĩ Mạch thiếu chút nữa mắng, thế thì rồi rắm cái quái gì!

Mấy cái lý luận ‘Vì yêu, quả nhiên chẳng tiếc tất cả a’ hoặc là ‘Tình huynh nghĩa đệ gì đó, kỳ thật rất nhảm chán a’ đều hoàn toàn vô dụng. Hãy tha thứ cho giọng nói chuyện này của bác sĩ Mạch, chẳng qua là gần đây xem AV Nhặt hơi bị nhiều.

Có thể tự mình nuôi một đứa mà. Hào hứng đã sút mẻ, bác sĩ Mạch không quan tâm lắm tới chủ đề này.

Mẽ Hi Huy trầm mặc. Trầm mặc rất lâu.

Cậu một mình ôm laptop ở phòng khách lên mạng. Bởi vì chẳng thể nào ngủ được. Toàn bộ nhà đắm chìm trong bóng đêm, lặng yên không một tiếng động. Út cứng và Hình Long Nhược đều trong phòng ngủ. Ánh đèn của màn hình máy tính chiếu lên gương mặt cậu, thứ ánh sáng lay động. Mũi cao, hốc mắt sâu. Ánh sáng phản chiếu lên, trên gương mặt là bóng hình nhợt nhạt. Tựa bộ phim điện ảnh trắng đen trầm mặc, đặt một bức hình vào, kẹt tại đó.

Cậu không biết phải trả lời thế nào, hoặc là nói, vấn đề này cậu chưa từng nghĩ tới. Có người trời sinh đa tình, như vậy để công bằng, cũng có người trời sinh bạc tình. Cậu thuộc loại sau. Tình thân, tình bạn, tất cả đều có một ít như thế. Dốc hết tất cả cho một người, thì cái gì cũng sẽ chẳng còn lại. Chắc hẳn bản năng yêu thương con trẻ của cậu đều dành cả cho Út cứng, cho dù về sau cưới vợ sinh con, có thể yêu thương con cái mình như vậy không, cậu cũng chẳng rõ ràng lắm.

Bác sĩ Mạch ngáp mấy cái rồi chờ, khung đối thoại vẫn trắng bệch mà trầm mặc.

Gã dự định bỏ cuộc. Đứng lên đóng máy tính đi ngủ, hình đầu khủng long màu xanh bên dưới taskbar lại bất chợt hiện ra. Nhấp nháy nhấp nháy. Tim bác sĩ Mạch phút chốc cũng căng thẳng, như một sợi dây thun treo giữa hai viên đạn dưới trên.

Trong khung vuông màu trắng, nổi bật một hàng chữ –

Tôi không hứng thú với phụ nữ.

Trong nháy mắt, có một khoảnh khắc bác sĩ Mạch hoàn toàn bước vào trạng thái chân không.

... Đúng rồi. Sau đó gã nghĩ, lẽ ra gã nên tạo thêm một tài khoản QQ thứ ba mươi mốt. Chuyên sắm vai một tên gay mất mát khổ buồn.

Mẽ Hi Huy cảm thấy viết như vậy cũng chưa chính xác lắm. Cậu đối với đàn ông cũng chẳng hứng thú gì. Cậu không biết mình hứng thú với điều chi. Cậu còn chưa đến ba mươi, nhưng tựa hồ đã trải qua kiếp sống của một người bốn mươi trong khoảng thời gian rất dài. Một mối giao nhau, nhìn đâu cũng thấy cùng một cảm xúc, cùng một sắc thái, bình tĩnh thản nhiên, không chút phản ứng nào.

Út cứng ở trong phòng nhẹ giọng kêu một tiếng gì đó. Mẽ Hi Huy khép lại laptop, đứng dậy, rời đi. Út cứng nửa đêm khó chịu sẽ la to, Hình Long Nhược nhất định nghe không được, Mẽ Hi Huy lại nhất định nghe thấy. Laptop đóng rồi, ánh sáng cuối cùng trong đại sảnh cũng tắt, khôi phục sự yên tĩnh.

Bác sĩ Mạch ngồi cạnh bàn, ngẩn người như khúc gỗ.

Lần đầu tiên bác sĩ Mạch cảm thấy thế giới này có phần nào đó khiến con người chẳng nắm bắt được. Bác sĩ Mạch bất thành linh nhớ tới lần trước đáng về Mẽ Hi Huy ngồi trên ghế salon cười với mình, hàm trắng trắng bóng đều như hột bắp. Răng Mẽ Hi Huy cực kỳ đẹp, sắp chỉnh tề theo hàng, lớn nhỏ đều đều, hướng vào trong, là hiệu quả mà mấy loại niềng răng đều làm không được. Đàn ông với hàm răng khỏe thì sự thèm ăn, sự ham muốn, còn có khả năng tự kiểm chế đều vô cùng nhiều. Dã thú cuồng bạo dùng răng nanh để giành con mồi, để xé rách, để cắn cào. Loại đàn ông này chính là một loại thú cấp cao, trên người họ kế thừa những vội vàng bất ổn của loài người khi chưa được khai hóa thời viễn cổ, thậm chí là cả ghen thô kệch, hung ác, dã man.

Đối với loài săn mồi, đó là vũ khí được trưng ra dùng để chấm dứt mạng sống.

Rất lâu sau này, bác sĩ Mạch mới suy nghĩ cẩn thận tại sao mình chỉ sợ khi thấy Mẽ Hi Huy cười. Khi Mẽ Hi Huy cười với bác sĩ Mạch, sẽ lộ ra hàm răng khỏe mạnh, đều thẳng tắp. Chẳng qua vào thời điểm bác sĩ Mạch nghĩ ra, ôi thôi đã chậm rồi.

Bác sĩ Mạch ngậy ra đi rửa mặt. Ngày mai còn phải đi làm. Luôn luôn là bác sĩ Mạch kích thích người khác, hôm nay lại bị người khác kích thích, có phần không quen.

Cẩn thận ngẫm lại, Mẽ Hi Huy là cũng chẳng cản trở chuyện gì của gã. Không phải người đồng tính nào cũng yêu mến một người đồng tính, cũng giống như không phải kẻ thích người khác phái nào cũng sẽ yêu

một người khác phái. Bác sĩ Mạch còn chưa lập dị quái đản đến mức độ này. Chính là trước hôm nay, bác sĩ Mạch chưa từng cân nhắc đến vấn đề ấy. Cùng chung một bệnh viện, việc nhà Mễ Hi Huy bác sĩ Mạch có nghe phong phanh. Có lẽ Mễ Hi Huy cần một người cùng nhau gánh vác, những gì nữ tính rõ ràng không hợp lắm. Mỗi lần thấy Mễ Hi Huy, con người đó đều nghiêm mặt như khúc gỗ, bên trong lại như ẩn một loại mệt mỏi nản lòng.

Trên thực tế, bác sĩ Mạch rất đồng cảm với Mễ Hi Huy. Đối lại là con nhà người khác, chưa chắc đã làm được giống Mễ Hi Huy vậy. Cũng chỉ có thể cảm thông, mà cảm thông thì là một thứ giá rẻ, dù sao bác sĩ Mạch cũng chỉ là người đứng xem, nỗi khổ của người khác bác sĩ Mạch nhìn ra, nhưng nếm không được, cũng không muốn nếm.

Nghĩ như vậy, trong lòng thoải mái rất nhiều. Trước khi lên giường bác sĩ Mạch tắt đèn. Rạng sáng hai giờ, toàn bộ khu vực quanh đó chính thức bước vào bóng tối.

[1] AV: Adult Video, phim dành cho người lớn.

15. Chương 15

Út cứng cảm mạo thêm lần nữa, toàn thân đều khó chịu. Nói không nên lời, chu môi ra mà khe khẽ khóc. Mễ Hi Huy không thể nhìn Út cứng khóc, chỉ lặng lẽ khép cửa, ngồi bên giường, vươn ngón tay nhẹ nhàng mà ve vuốt mặt Út cứng.

Trong phòng không bật đèn. Nửa đêm, im lặng đến làm người sinh ảo giác. Buổi tối có trăng, tròn bức rèm đều lấp lánh tẩm một tầng ánh sáng ảo mờ. Khó có khi ánh trăng đẹp đến thế, tựa hồ có tiểu yêu tinh và tiểu tiên nữ bay tới bay lui trong bốn góc phòng.

Út cứng mở to mắt, bắt gặp đôi mắt trầm tĩnh của Mễ Hi Huy.

“Chú ơi...” Bé nói.

Mễ Hi Huy thấp giọng hỏi, “Khó chịu thế nào” Giọng Mễ Hi Huy khác Hình Long Nhược, giọng Hình Long Nhược trầm thấp, hơi khàn, mang theo giọng mũi. Giọng Mễ Hi Huy có khuynh hướng cảm xúc như kim loại, cứng rắn, lạnh như băng. Bạn thời đại học đều nói sẽ không thể nghe Mễ Hi Huy đọc những điều luật trong luật pháp, vốn một điều luật lạnh lùng mà lại cho cậu đọc lên, quả thật sẽ thật biến thành gậy gộc bằng kim loại lạnh lẽo, đánh vào lòng người.

Có lẽ họ chưa từng nghe qua thanh âm Mễ Hi Huy kể chuyện cổ tích cho Út cứng nghe trước khi bé ngủ. Trầm, điềm đạm. Những đứa trẻ nhỏ đều có loại sợ hãi bóng đêm không thể hiểu được, thanh âm Mễ Hi Huy dệt thành một chiếc lưới bảo vệ rắn chắc, bao xung quanh Út cứng, nói cho bé biết rằng mọi chuyện đều ổn cả, sẽ rất an toàn, rất hạnh phúc. Có chú bên cạnh cháu đây. Có tác gia nói, trẻ nhỏ cần hết thấy những gì mềm mại ngọt ngào, như chiếc nôi nhỏ kẹo nhỏ bánh ngọt nhỏ. Mễ Hi Huy không cho được. Những gì Mễ Hi Huy có khả năng, chẳng qua là đem Út cứng bỏ vào giữa một tầng bảo vệ kiên cố, vì cháu mình chắn gió che mưa.

Út cứng vươn tay nhỏ ra từ dưới chăn, cầm lấy hai ngón tay dài mảnh khảnh của Mễ Hi Huy. Nóng hằm hạp, mềm mềm. Mễ Hi Huy mỉm cười. Hôn nhẹ lên khuôn mặt nhỏ của Út cứng, “Út cứng ngoan nhất. Hãy ngủ một giấc, sáng mai sẽ tốt thôi.”

Mễ Hi Huy mở cửa, Hình Long Nhược dựa tường đứng ngoài. Mễ Hi Huy hơi giật mình, “Sao anh lại dậy rồi”

Hình Long Nhược nhẹ giọng, “Chậm hơn một bước so với chú.”

Mễ Hi Huy bảo, “Ngủ đi.”

Hình Long Nhược vỗ vỗ vai em trai, “Đi thôi.”

Út cứng bé con này, từ lúc mới sinh ra đã là một tiểu nhân tinh mà. Tôn Mẫn gần như không có sữa, không có bầu sữa mẹ, Út cứng mãi luôn khóc. Mẹ Hi Huy nửa đêm thức dậy hâm sữa cho bé, ẵm bé đi khắp phòng.

Cơ thể nhỏ như vậy. Mềm nhẹ như vậy. Cánh tay nhỏ, đôi chân bé mà tròn tròn, cong cong lại còn cả những ngón thịt phúng phính. Ôm vào lòng thật nặng, thỉnh thoảng còn nhúc nhích, bàn tay nho nhỏ bé xíu vỗ vỗ lên cằm cậu, mang theo hương sữa.

Sinh mệnh thật kỳ diệu, một bé con nho nhỏ, chậm rãi, từng ngày từng ngày lớn lên. Trưởng thành thành người lớn. Chẳng thể nào tin được. Cậu nghĩ.

Khi đó còn ở tại nhà cha mẹ. Út cứng không ai bế sẽ khóc, hươ hươ nắm tay nhỏ để biểu lộ bất mãn. Mẹ Hi Huy ẵm Út cứng đi qua đi lại, bà Hình nhìn đã nói: Ô chà, đây là vòng tuần hoàn mà.

Út cứng khi còn bé hết như Mẹ Hi Huy. Không ai bế ai bồng sẽ khóc, đứa trẻ bé bỏng như thế rất sợ cô đơn. Cha mẹ đều bận, ngay từ đầu còn quan tâm đến Mẹ Hi Huy, sau đó thật sự không có sức đâu mà lại trông nom, để mặc con trai khóc. Có một ngày Hình Long Nhược tan học về nhà, mở cửa, nghe tiếng Mẹ Hi Huy đang khóc. Trong nhà không có ai, khắp nhà đều là tiếng khóc non nớt của trẻ con. Hình Long Nhược bế lấy em trai, loạng choạng. Đứa bé mười tuổi ẵm một nhóc tí có phần gắng hết sức. Mẹ Hi Huy hươ hươ bàn tay nhỏ mà đập đập vào mặt Hình Long Nhược. Hình Long Nhược đặt em trai lên chân, một tay ôm em, một tay làm bài tập. Mẹ Hi Huy ngủ trong lòng ngực anh trai.

Hình Long Nhược nằm bên cạnh Mẹ Hi Huy. Anh luôn có thể rất dễ dàng đi vào giấc ngủ, ban ngày chạy ngược chạy xuôi thật sự là bận quá. Mẹ Hi Huy nâng lên một bàn tay, nương nhờ ánh trăng mà cẩn thận nhìn. Rất lớn. Ngón tay mảnh khảnh dài. Bản thân Mẹ Hi Huy cũng không rõ rốt cuộc bắt đầu từ ngày nào bỗng trở nên cao lớn hết như Hình Long Nhược. Rất khó tin, bản thân mình đã từng nhỏ bé như Út cứng. Được Hình Long Nhược bế vào trong ngực, ở căn phòng nhỏ hẹp, đi lại đi qua.

Thế mà xem đi, chính là từng chút từng chút như vậy, trưởng thành.

Vài ngày sau, Út cứng khỏi hẳn. Đi theo ba rời khỏi nhà chú.

Mẹ Hi Huy đứng phía sau nhìn. Út cứng được Hình Long Nhược dắt về phía xe, vẫn nhớ rõ quay đầu lại. Hai đôi mắt đen to tròn đáng thương nhìn Mẹ Hi Huy, chu ra đôi môi nhỏ. Đi vài bước, có phần theo không kịp sải bước của Hình Long Nhược, ngả ngả nghiêng nghiêng. Mẹ Hi Huy miễn cưỡng khẽ cười, Út cứng vỗ vỗ bàn tay nhỏ, “Chú ơi, tạm biệt.” Bé nhẹ giọng nói.

Mẹ Hi Huy chỉ đứng nhìn.

Hình Long Nhược bồng Út cứng vào chỗ ngồi phía sau, chính mình cũng lên xe. Trước khi đi lớn tiếng nói với Mẹ Hi Huy, “Chú hai à, chú trở về đi. Hai cha con anh đi đây.”

Mẹ Hi Huy im lặng.

Nơi tầng năm có một gian phòng, hoàn toàn trống rỗng.

Chiếc Satana tuyết trần mà đi, Mẹ Hi Huy nhìn theo hướng ấy mà ngây người. Trong hành lang một bác gái ra khỏi nhà mua thức ăn, thấy Mẹ Hi Huy, “Ồ kìa, sao vậy Này anh chàng cao lớn đứng nơi cửa thất hồn lạc phách. Thất tình rồi”

Mẹ Hi Huy lắc đầu, khẽ giật giật môi với bác gái, xoay người lên lầu. Bác gái than thở “Người trẻ tuổi hiện tại thật là”, rồi vẫn đi mua thức ăn như cũ. Thanh niên hiện tại suy nghĩ điều gì, bà cũng chẳng hiểu rõ.

~*

~Giữa trưa nhận được cuộc gọi từ mẹ. Bác sĩ Mạch chẳng quan tâm lắm, hừ hừ ha ha đáp lại. Sắp đến sinh nhật bác sĩ Mạch, mẹ bác sĩ Mạch muốn con trai trở về trải qua ngày đó cùng bà. Nói xong lời cuối cùng, cơ hồ có chút cầu xin.

“Hôm đó chú Lưu con... không ở nhà.” Bà nói, “Nên con về được không”

Đó là con trai do bà sinh ra. Đó là người xuất phát từ bà, những đau đớn của bà tạo nên người ấy. Là hai người thân thiết nhất trên thế giới, loại thân thiết viết vào xương cốt, vào máu, vào DNA, cho dù chết đi,

cũng chẳng cách nào thay đổi. Bác sĩ Mạch hổ thẹn vì mẹ. Nếu cha oán hận mẹ thì là việc đương nhiên. Mà bác sĩ Mạch thì vì sao chứ. Bất bình vì cha ư. Chỉ là bác sĩ Mạch cũng không cách nào khống chế những chỉ trích với bà, loại bị đánh khi được phủ lên một tấm chăn bông này, không thấy máu ứ đọng không thấy vết sẹo, bị thương tất cả đều là bên trong. Bác sĩ Mạch chính là không thể tha thứ sau khi cha mình chết chưa được mấy tháng thì tên họ Lưu kia liền công khai dọn vào nhà, mười mấy năm của sau này, thế nhưng mẹ chưa từng nhớ qua ngày giỗ cha.

Chậm rãi, bác sĩ Mạch cúp điện thoại. Kỳ thật bác sĩ Mạch chính là không thể hiểu nổi, tình yêu rất cuộc là gì. Khi cha bác sĩ Mạch còn sống, ông là một người dịu dàng từ trong xương tủy – sự dịu dàng rất đối hiển nhiên. Tốt với tất cả mọi người, là thanh mai trúc mã với mẹ, cùng nhau lớn lên. Trong trí nhớ của bác sĩ Mạch cha mẹ mình chưa một lần cãi nhau, cha rất thương yêu mẹ. Vợ chồng kính nhau như khách, bác sĩ Mạch nghĩ. Nhưng mà mẹ bác sĩ Mạch tựa hồ vẫn không sung sướng, vẫn giữ sự đề phòng với cha, đậm đặc lại xa cách. Sau đó có một ngày, bác sĩ Mạch rốt cuộc bắt gặp người đàn ông kia. Đã sớm có dấu hiệu. Bọn họ cũng đã bắt đầu từ lâu, cha bác sĩ Mạch đương nhiên phát hiện. Ông muốn cứu vãn cuộc hôn nhân này, ông luyến tiếc vợ và con trai. Mẹ bác sĩ Mạch đột nhiên khôi phục thứ tình cảm mãnh liệt, cả người như được truyền điện mà tinh lực dư thừa. Bà tựa hồ phát hiện một chuyện rất thú vị, rất tàn ác, rất sướng vui, đó là nhìn người yêu thương mình đau khổ. Tội tặc xiết bao, chỉ là bà cảm thấy vui sướng quá. Người cha càng đau khổ thì người mẹ càng vui, điều này có thể chứng minh một giá trị tồn tại của bà. Khi con người sa vào một loại tình cảm kích thích mãnh liệt, họ sẽ càng trở nên ngu ngốc và không thuốc chữa. Sự tham gia bất chợt của Lưu Đình đánh vỡ cuộc sống của bà, cuộc sống lặng tờ như nước. Hắn ta là thằng đàn ông với thân phận bối cảnh phức tạp, nói trắng ra, là một tên đầu lĩnh lưu manh pha trộn hắc đạo. Bọn họ một nam một nữ ở cùng một chỗ, có thể là sướng tận trời. Bởi vì họ thỉnh thoảng lại cãi nhau, lại cào xé. Lưu Đình là một kẻ không có nhiều tính nhẫn nại, nóng nảy sẽ động tay đánh người. Có một lần bác sĩ Mạch bắt gặp hắn ta đánh mẹ mình. Đánh rất hung, đánh đến mức mẹ bác sĩ Mạch lớn tiếng khóc. Bác sĩ Mạch nhìn thoáng qua, không để ý. Có lẽ với hạnh phúc, mỗi người có cách lý giải khác nhau. Có người chính là theo đuổi thứ tình cảm kích thích và mãnh liệt, mẹ bác sĩ Mạch chính là thích loại đàn ông như vậy mà thôi.

Ghê tởm lắm, đúng không.

Buổi tối bác sĩ Mạch quyết định lại đi quán bar. Quán bar có thấp có cao, có nơi nhạc xập xình, có nơi hỗn loạn dơ bẩn, đánh nhau chơi thuốc thứ gì cũng có. Có nơi vào được nhất định phải là hội viên, có nơi chính giữa đặt một chiếc đàn dương cầm, có nơi bầu không khí lập dị khác người. Bác sĩ Mạch hôm nay không có tâm tình lập dị khác người, gần đây bác sĩ Mạch nhìn trúng một quán bar mới khai trương, cũng không tệ lắm, rất náo nhiệt, nhưng sạch sẽ.

Chủ quán là một người trẻ tuổi vóc dáng không cao, hình như họ Từ. Lúc bác sĩ Mạch đi tới, trên quầy bar có một người nằm sấp. Mặc áo sơ mi quần jean, vẫn nằm sấp không nhúc nhích. Bên cạnh có người khe khẽ nói nhỏ, cười người nọ, cười rằng nào có kẻ mới vừa vào quán bar liền say thành cái vẻ này, không bằng đi xe lớn uống rượu xái thì hơn.

Bác sĩ Mạch ngồi bên cạnh quầy bar, qua loa nhấp một ly rượu. Chủ quán rất biết điều rượu, về phương diện này vô cùng có nghề. Rượu điều ra có màu như nước cà chua, còn sinh ra vị ngọt. Hứng phần uống liền hai ly, tác dụng chậm rãi chạy lên đầu. Bác sĩ Mạch nhất thời cảm thấy nơi nơi bắt đầu xoay chuyển, chính mình cũng xoay vòng. Mỗi lần sau khi tắm xong rút chốt thoát nước ra, dưới bồn tắm sẽ hình thành một lớp xoáy lớn, không ngừng xoay tròn, xoay tròn rồi xoay tròn, hết thấy màu sắc rực rỡ giao vào nhau.

Hóa ra cái say của người bên cạnh chính là say như vậy. Bác sĩ Mạch còn có tâm tư và sức lực suy nghĩ điều này.

Bác sĩ Mạch ịn cầm lên quầy bar, thân mình cong lại. Nhìn chất lỏng màu đỏ trong ly thủy tinh, một ngón tay nhẹ nhàng gõ vào ly, leng keng rung động.

Người bên cạnh đứng dậy, tựa hồ đi nhà vệ sinh. Trở về lại nằm úp sấp, vẫn không nhúc nhích. Con nghiện coi thường người khác của bác sĩ Mạch lại tới, bác sĩ Mạch di chuyển qua mấy cái ghế, khoác một cánh tay lên vai đối phương, có hơi cà lăm mà nói, “Người... người anh em, làm sao vậy Cố phiêu Suy sụp tình cảm A a a phải nghĩ thoáng vào, người anh em à, đời người ngắn ngủi khổ đau, mua say cũng chẳng giải quyết được gì...”

Đôi phương thẳng thắt lưng, đôi mắt đen trầm tĩnh như nước, “Không say.”

Bác sĩ Mạch thiếu chút nữa phun ra, đây không phải là Mễ Hi Huy sao sao sao

Bác sĩ Mạch tính toán quay về chỗ cũ, Mễ đại luật sư tựa hồ tìm được việc vui, hé môi, mỉm cười đầy trọng lượng, “Cùng nhau uống nào.”

Bác sĩ Mạch cảm thấy tay kẻ kia khoác lên vai mình đang chậm rãi dùng sức. Sức vô cùng lớn, bản thân mình phỏng chừng cũng chẳng vùng ra được.

“Ừm... Cùng nhau uống... Lần này đã uống mấy ly” Tiêu cự hai con mắt của bác sĩ Mạch tuyệt đối không nhìn về cùng một phía, tầm mắt liếc dọc liếc ngang. Đảo mắt qua người họ Từ không mấy thân thiết, Mễ đại luật sư giơ ngón tay lên, “Khoảng... sáu ly.”

Bà mẹ nó thua rồi, mình mới uống bốn ly.

Bác sĩ Mạch lấy tay chống trán. Trán nặng quá, nâng lên không nổi.

Mễ đại luật sư nào có hứng thú nhìn bác sĩ Mạch hoảng đông hoảng tây. Nhưng bác sĩ Mạch thật rất say, hai bên má đỏ ửng, môi rất hồng. Vô cùng hồng. Bất giác Mễ Hi Huy rất muốn lấy ngón tay dùng sức mà chà đập đôi môi ấy. Bác sĩ Mạch là một người hơn ba mươi tuổi, ngồi trong phòng làm việc, dáng người lại không mập ra, làn da trắng. Đại thúc chính là nhân vật luôn có hèn mọn, có sa sút tinh thần của người tuổi trung niên. Mễ Hi Huy tới gần bác sĩ Mạch, nhẹ giọng, mang theo phần dẫn dụ hỏi, “Như vậy, bác sĩ thì vì sao mà lại đây uống rượu”

“Hồi ôi! Đờn người! Hồi ôi! Tôi chết tiệt nó khổ đau! Hồi ôi!” Bác sĩ Mạch đột nhiên thẳng thắn phát biểu suy nghĩ trong lòng, dọa Mễ Hi Huy nhảy dựng. Bác sĩ Mạch cười hì hì dựa sát vào Mễ Hi Huy, thần bí nói, “Người anh em, muốn nghe một câu chuyện xưa lúc tám giờ hay không”

Mễ Hi Huy chống cằm, nhẹ mím môi.

“Trước đây ấy, có một người bác sĩ. Ông rất nổi tiếng ở phòng cấp cứu, bởi do ông luôn có thể cướp người từ Diêm vương gia. Rất giỏi phải không. Sau đó có một ngày, vị bác sĩ nhận một ca khám gấp. Đoán thử xem thể nào Chính là vợ ông ấy đưa tới một thằng đàn ông trần truồng, vợ ông và tình nhân chơi SM quá mức – thời điểm ấy vẫn không gọi bằng tên đó, cái của tên kia thiếu chút nữa bị vợ thầy thuốc bóp chết. A ha ha, có tính hí kịch đến mức nào, còn ông bác sĩ kia, ông ấy thể mà rất chó má rất khiêm tốn mang y đức cao thượng ra mà cứu sống tên khốn ấy! Sao, thế nào, nói thử xem, có uất ức hay không Nếu là tôi, tôi nhất định nghĩ biện pháp giết chết tên nọ, sẽ làm rất chu đáo chặt chẽ. Tôi nghĩ ra rất nhiều phương pháp, tôi lật xem rất nhiều ghi chép về cấp cứu trong bệnh viện, trong mười mấy năm mỗi ngày trong đầu tôi đều mô phỏng lại phải làm sao vừa đồng thời cứu chữa vừa xử lý tên kia một cách hoàn mỹ. Cuối cùng tôi kết luận không dưới sáu phương án, đúng vậy! Còn ông bác sĩ kia một thời gian ngắn sau bị phát hiện chảy máu não đột phát chết trong phòng trực ban của khoa khám gấp, tên kia thì cứ sống giỏi sống tốt đến bây giờ, rất tiêu dao sung sướng! Đây chết tiệt nó là chuyện gì!”

Thanh âm bác sĩ Mạch càng ngày càng cao, lát át cả sự ồn ào của âm nhạc và đám đông. Mễ Hi Huy trầm giọng bảo, “Uống nhiều quá.”

“Ai nói uống nhiều!” Bác sĩ Mạch rất không cao hứng, nằm sấp lên quầy bar, ngây ngô mà cười, “Dù sao hình tượng tôi trong lòng cậu cũng ăn mòn mất... Vậy thì cứ tiếp tục ăn mòn đi...”

Mễ Hi Huy nói, “Tôi chỉ là không muốn lại phải đem ai đó về nhà.”

Bác sĩ Mạch nhếch môi, khinh bỉ đáp, “Ai... muốn tới nhà cậu. Uống tận tình vào, uống xong, tôi đi nhà tôi.” Nói xong, còn nhắm mắt mấy cái.

Mễ Hi Huy bình tĩnh cân nhắc mấy lời loạn tới loạn lui của bác sĩ Mạch, như đang nghiên cứu phương án gì. Bờ môi mím chặt hơn, đang suy tính phương án này liệu có được hay không, cùng với kết quả có thể xuất hiện.

“Được. Vậy chúng ta đi nhà anh.” Chậm rãi, Mễ Hi Huy nở nụ cười.

16. Chương 16

Ngày hôm sau, Mễ đại luật sư tỉnh lại ở nhà bác sĩ Mạch.

Vỗ vỗ đầu. Say rượu, đầu đau. Nhìn trái phải tìm, không thấy bác sĩ Mạch. Đứng dậy, chậm rãi đi xuống bậc thang màu nâu đáng yêu, liền thấy phía sau tấm kính thủy tinh nơi phòng bếp, một bóng mờ thật lớn.

Bác sĩ Mạch đang nấu mì ăn liền. Biểu tình mệt mỏi, như là không ngủ đủ. Quay đầu lại thấy Mễ Hi Huy, bác sĩ Mạch không kiên nhẫn nói, “Không tạo ra chút âm thanh được sao. Gì mà cứ như linh hồn nhỏ bé. Bữa sáng là mì ăn liền, trứng chần nước sôi. Có ăn không?”

Mễ Hi Huy đáp, “Ăn.”

Bác sĩ Mạch chán ghét liếc Mễ Hi Huy một cái, “Chỉnh sửa gọn gàng bản thân đi.”

Mễ Hi Huy cầm chiếc ly giấy dùng một lần, đi buồng vệ sinh rửa mặt. Buồng vệ sinh phòng ngủ trên lầu cũng có, Mễ Hi Huy cân nhắc một lúc, vẫn là dùng dưới lầu. Tắm lại buồng vệ sinh là lĩnh vực riêng tư và bí mật, buồng vệ sinh trong phòng ngủ cũng như nơi cất giữ bí mật của chủ nhân. Bác sĩ Mạch liếc nhìn Mễ Hi Huy một cái. Tóc Mễ Hi Huy rất cứng, hơn nữa lại ngắn. Nhưng cũng không dễ dàng chĩa ra, ngủ cả đêm thức dậy vẫn là kiểu tóc cũ. Rửa mặt đi ra, Mễ Hi Huy ngồi bên cạnh bàn. Bác sĩ Mạch chờ nước sôi thì mở cuộn mì, hơi nước nơi phòng bếp tản ra nhiều xung quanh bác sĩ Mạch. Không mở cửa sổ, trên tấm kính dày thấm ướt một tầng mây mù.

Bác sĩ Mạch mặc một bộ toàn thân màu đỏ. Rất dày, trên lưng thắt dây nịt. Cổ rất cao, làn da trắng, một đường cong cân xứng kéo dài lên cổ áo.

Rất đói bụng. Cũng rất khát. Mễ Hi Huy theo bản năng liếm môi. Lần đầu cảm thấy đói đến thế. Cũng không phải nơi dạ dày, mà là nơi linh hồn có kẻ nào vẫn luôn kêu gào khát đói.

Bác sĩ Mạch vô tình quay đầu lại, hoảng sợ, “Tôi đã sớm nói chỗ tôi chỉ có mì ăn liền, có quét mặt lúc soát khắp nơi cũng không có yến tiệc như thịnh yến cung đình như Mãn Hán toàn tịch đầu[1].”

Mễ Hi Huy thần nhiên nói, “Không, không có. Vẫn luôn nấu cơm cho người khác, bồng bế này, không quen.”

Bác sĩ Mạch dùng đũa đảo đảo qua loa cuộn mì trong nồi, để chúng mau tan ra, “Không về nấu cơm cho tiểu vô lại”

Mễ Hi Huy thần sắc như thường, “Không cần như vậy. Ừt cũng về với anh tôi rồi.”

Bác sĩ Mạch cười bảo, “Như vậy vừa đúng lúc. Sẽ tự tại hơn.”

Mễ Hi Huy không nói tiếp. Cậu chỉ ngồi nơi nhà ăn yên lặng nhìn bác sĩ Mạch nấu mì ăn liền. Mùi hương của cuộn mì từ phòng bếp tràn ra phòng ăn.

“Tối qua tôi qua đêm trên giường bác sĩ” Mễ Hi Huy đột nhiên hỏi.

“Ừ.” Bác sĩ Mạch tâm tình vô cùng tốt đem gói gia vị từ nơi nào đó đổ vào, khuấy, “Phòng khách của tôi là phòng trống, không có giường. Cho nên tôi để cậu ngủ giường, tốt hơn việc cậu cho tôi ngủ trên ghế salon, phải không Vẫn là con người tôi rất biết khoan dung, a ha ha.”

“Trên giường bác sĩ có hương thơm.” Mễ Hi Huy kết luận.

Bác sĩ Mạch nói, “Hả Tôi không dùng nước hoa. Có lẽ mùi nước xả quần áo.”

Không, là mùi của thức ăn. Mễ Hi Huy nghĩ.

Lấy mì ra, bác sĩ Mạch đập ba quả trứng gà vào chén sứ trắng. Quánh lòng đỏ trứng, rất có vẻ đàn hồi. Đun nóng nồi, đổ dầu, đổ trứng gà, lúc sắp chín thêm muối. Lấy xẻng xúc lên, hương dầu bay ra.

Mễ Hi Huy đứng phía sau bác sĩ Mạch, nhìn động tác của bác sĩ Mạch. Bả vai lay động lay động, thân mình hơi nghiêng nghiêng. Bác sĩ Mạch thuộc loại hình thư sinh gầy yếu, chắc hẳn khi đại học dinh dưỡng đều dùng cả lên đầu, không cao được, bên trong chẳng kiện cường.

Mễ Hi Huy đổi tư thế, chống cằm, đầu ngón tay nhẹ nhàng nhịp nhịp lên tấm kính dày nơi mặt bàn.

“Vẫn là phòng bếp ấm áp.” Bác sĩ Mạch bưng sang hai bát mì ăn liền, phía trên mỗi người một quả trứng gà rười. “Chỉ còn ba trứng. Phải phân chia với cậu.”

Mễ Hi Huy cầm đũa, mì ăn liền nấu qua ăn ngon hơn so với chỉ ngâm nước sôi, càng mềm hơn. Chẳng qua, mì ăn liền nói thế nào cũng là mì ăn liền. Mặt ngoài nổi một tầng váng dầu, còn trang bị thêm trứng chiên, vô cùng ngán.

“Ừm... Bình thường phải chần trứng ở bên dưới chứ.” Mễ Hi Huy nhú nhú mày. Bác sĩ Mạch cũng nhú mày, “Tôi biết, chính là tôi làm thế nào cũng không tạo hình cho trứng được, trực tiếp đánh trứng vào để tạo thành trứng hoa.”

Mễ Hi Huy thở dài, “Lần sau để tôi làm.”

Bác sĩ Mạch ậm ậm ừ ừ trong miệng, bất chợt hỏi, “Gi Cậu làm Cậu làm cái gì”

Mễ Hi Huy mím môi. Gần đây bác sĩ Mạch phát hiện, lúc Mễ Hi Huy làm động tác ‘mím môi’ này chứng tỏ Mễ Hi Huy đang mỉm cười. Mà đang mỉm cười thì chứng tỏ đang cười to. Mà Mễ Hi Huy cười to thì... trước mắt chưa từng thấy. Môi Mễ Hi Huy mỏng, nhưng đường môi rõ ràng, rất lập thể.

Bác sĩ Mạch cúi đầu tiếp tục sột soạt ăn mì, ăn rất hào hứng và hăng hái. Cảm thấy mắt kính vướng víu, cởi ra để một bên. Trên mũi một trái một phải là hai dấu đỏ, do mang kính lâu. Người mang lâu kính lâu khi tháo kính xuống, mắt sẽ có hơi mơ màng. Cách lần nước hơi hổi giữa hai bát mì, Mễ Hi Huy nhìn thấy bác sĩ Mạch quả thật chính là ẩn tình đưa tình.

Rất đói bụng. Thật sự rất đói bụng. Ngón tay dài mảnh khảnh của Mễ Hi Huy nhẹ nhàng nhịp nhịp lên tấm kính dày trên bàn ăn. Càng nhịp càng nhanh, bác sĩ Mạch nhìn qua, “Sao lại không ăn”

Mễ Hi Huy đáp, “Ừm.”

Bác sĩ Mạch vừa muốn nói gì, di động ở túi áo khoác ngoài vang lên, ồm ồm. Bác sĩ Mạch cọ cọ tay lên áo, mang dép lê lạch bạch chạy đi nghe. Mễ Hi Huy chỉ nhìn váng dầu bập bênh trên chén rồi nhịp ngón tay, bác sĩ Mạch nghe điện thoại nói liên miên nói gì đó. Bất chợt thanh âm lớn, hét lên, “Thanh Hòa thăng nhai kia để cha mình đánh Chết rồi Chà không phải chứ.”

Mễ Hi Huy bình tĩnh điềm đạm, thanh âm bác sĩ Mạch hơi lo lắng, “Hừ chẳng ranh ấy, biết ngay là hai ngày nay cậu ta không hay ho mà... Còn cậu bé kia thì sao... A không có gì không có gì tôi nói lầm thôi. Mấy người thăm qua hết rồi, hôm nay chủ nhật tôi cũng qua thăm. Ừ biết rồi.”

Mễ Hi Huy nhìn bác sĩ Mạch cúp máy xong lại chạy về, ăn qua loa.

“Việc gấp”

Bác sĩ Mạch úp úp mở mở mà than thở, “Bạn từ thời trung học bị cha đánh. Tôi phải đi qua an an ủi ủi.”

Mễ Hi Huy nhìn bầu trời xám xịt bên ngoài, nặng nề mà u ám. Bước vào tháng mười hai, bầu trời luôn như phải cất giữ tuyết.

“Kế tiếp cậu đi đâu” Bác sĩ Mạch nói, “Tôi không lái xe, cậu tự đi xe đi.”

Mễ Hi Huy bảo, “Hóa ra bác sĩ cũng không có xe.”

Bác sĩ Mạch cả giận, “Ai nói tôi không có xe! Chẳng qua tôi không lái thôi.”

Mễ Hi Huy nhẹ nhú mày, “Bác sĩ có xe.”

Bác sĩ Mạch vẽ mặt ủ rũ, “Có. Nhưng không có bằng lái.”

Mễ Hi Huy đột nhiên nói, “Tôi có.”

Bác sĩ Mạch sững sốt, ngậm một miệng mì mà nhìn Mễ Hi Huy. Mễ Hi Huy uống một hớp, “Có bằng lái. Vừa đúng lúc mang theo. Bằng không tôi đưa bác sĩ đi”

Bác sĩ Mạch ngẫm nghĩ, “Vậy cũng được.”

Chờ bác sĩ Mạch thu dọn xong, thời gian cũng không còn sớm. Mễ Hi Huy mặc áo khoác vào, đứng dưới lầu chờ bác sĩ Mạch. Hai tay đút vào túi nơi áo khoác, hơi cúi đầu. Cậu không hút thuốc lá, lo lắng đến vấn đề kinh tế, những việc giải trí cần tiêu tiền cơ bản đều không có.

Bác sĩ Mạch cầm chìa khóa ấn vào cửa cuốn màu trắng nơi cất xe, những miếng cửa chớp chậm rãi đi lên. Lộ ra một chiếc Buick màu trắng giá rẻ, dính bụi, xem bộ dáng là thật lâu không đụng qua. Mễ Hi Huy vươn ngón tay nhẹ nhàng quẹt một đường, giữa màu xám trắng có thêm một đường trắng nữa đặc biệt rõ ràng. Bác sĩ Mạch có phần thẹn đỏ mặt, ho khan hai tiếng, ném cho Mễ Hi Huy chìa khóa, “Lái đi.”

Mễ Hi Huy thêm chút xăng, sau đó bước vào, ngoặt xe, động tác không hề tạm dừng, trôi chảy tào nhả. Bác sĩ Mạch ngạc nhiên, “Thường luyện”

Mễ Hi Huy ngẫm nghĩ, “Từ khi thi đỗ bằng thì chưa lái qua.”

Bác sĩ Mạch dậm chân, chắc chắn là chạm tới chỗ đau của bác sĩ Mạch, Mễ Hi Huy thật biết chọc người khác tức giận.

“Ngay cả xe đều không có, thi bằng lái làm gì.”

“So với ngay cả xe đều mua mà thi không được bằng lái tốt hơn.”

Bác sĩ Mạch ngồi vào vị trí phó lái, lấy tay ấn chìa khóa mở cửa gara chạy bằng điện, nói ra địa chỉ nhà La Tĩnh Hòa. Mễ Hi Huy lái xe, trên kính chiếu hậu trong xe treo một chiếc hồ lô màu vàng trên những chùm chỉ đỏ. Ý cầu tiền tài, trong mắt bác sĩ Mạch chỉ có tiền.

Nơi ở của La Tĩnh Hòa thuộc loại tụ tập của các phú hào. Mễ Hi Huy đối với việc bác sĩ Mạch còn có thể quen biết người như thế tỏ vẻ kinh ngạc. Bác sĩ Mạch khinh thường bảo, “Cũng chỉ là người làm công cao cấp mà thôi. Còn tôi là bác sĩ chủ trì trong bệnh viện chính quy, phần tử trí thức cao cấp.”

Mễ Hi Huy không nói chuyện.

Con đường nhỏ màu xám đậm dọc theo dốc thoải rẽ ra, chậm rãi tạo thành một hình cung lớn. Trong khu này có đủ loại từng bách, vào mùa đông cũng không quạnh hiu, hai bên là màu xanh um tùm, ở giữa lộ ra màu vàng hoặc màu nâu đỏ, là màu của phòng ốc, vách tường, mái hiên. Biệt thự hết lớn rồi nhỏ chỉ có thể đôi lần thấy được một góc, một căn rồi lại một căn, khiến người ta phải tưởng tượng ra cá dáng vẻ hoàn chỉnh.

Nhà La Tĩnh Hòa bác sĩ Mạch biết. Lúc trước vì mua một căn nhà mà đã tốn rất nhiều tiền bạc và công sức, mời rất nhiều thầy đến xem. Đầu đông loạt chọn hướng đông nam, là nơi ‘tụ tài tụ khí’, các thầy nói thế. Nguyên vọng cả đời của người bạn này là mua một căn nhà riêng của mình, còn phải có vườn hoa.

Xe dừng lại trước một căn biệt thự nhỏ rất khéo léo khác biệt với những căn khác. Thật sự là không lớn, trong khu này được xem như nhỏ, hai tầng lầu, cùng một vườn hoa vô cùng lớn. Lan can với dây thép quấn quanh đồ sộ, đến mùa hè có lẽ dùng để tường hoa leo qua, bây giờ là mùa đông, trên dây thép hãy còn quần quít vài cây thường xuân khô héo.

Bác sĩ Mạch đề chuông cửa bên cánh cửa sắt lớn. Đây là cách liên lạc mới nhất, trong phòng, chủ có thể nhìn thấy khách. Bác sĩ Mạch nhìn sát vào trên chuông cửa nghiên cứu hồi lâu, trong loa vừa vang lên ‘Vào đi’, chắc là có người đến nghe, thanh âm nhất thời truyền ra gần như bị sợ hãi. Bác sĩ Mạch chỉnh chỉnh tóc nói, “Nhìn tôi trong kính thế nào”

Trong chuông cửa vang lên giọng nói của một cậu trai trẻ tuổi, “Bác sĩ... Mạch”

Bác sĩ Mạch khom người xuống nhìn, ý chí kiên cường, “Chắc chắc, rốt cuộc camera ở đâu vậy nhỉ, tìm không ra...”

Mễ Hi Huy thấy dáng vẻ ngốc nghếch này của bác sĩ Mạch, duỗi một ngón tay ra chỉ. Bác sĩ Mạch bừng tỉnh đại ngộ, “Chà ở trong này.”

Vào cửa sắt lớn, xuyên qua con đường nhỏ rải đá, cửa chống trộm được mở ra. Ra đón là một cậu trai trẻ tuổi thanh tú, mặc chiếc quần jean với vài chỗ rách.

“Nghe nói Thanh Hòa bị cha cậu ấy đánh. Tôi lại đây thăm. Thanh Hòa đâu” Bác sĩ Mạch vô cùng vui vẻ đổi giày, sau đó nhìn khắp quanh nhà. Đối với bác sĩ Mạch mà nói, hễ La Tĩnh Hòa gặp chuyện xúi quẩy thì bác sĩ Mạch rất tốt. Cậu trai kia cười, khô khan trả lời một câu, “Anh ấy đang nằm trên lầu.”

Một người vóc dáng cao lớn khoác áo chậm rãi đi đến trước hành lang lầu hai, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẻ mặt ôn hòa, “Đến rồi à. Tôi còn đang suy nghĩ sao tôi gặp chuyện không may mà cậu vẫn chưa đến xem.”

Mẽ Hi Huy có hơi kinh ngạc, cậu biết người đàn ông này. Lúc trước cậu đã khiến người này đền cho công ty họ không ít tiền. Bác sĩ Mạch cẩn thận xem xét La Tĩnh Hòa, thất vọng bảo, “Nghe người ta nói có kẻ té ở ven đường tôi mới lại đây coi, vậy sao sắc mặt vẫn hồng hào như thế”

La Tĩnh Hòa muốn cười mà không cười được, “Nhờ phúc nhờ phúc thôi.”

Mẽ Hi Huy nhìn bốn phía, dọc theo các bức tường, đại sảnh bài trí theo nghệ thuật bẻ khúc, ngoặt lại nơi cửa sổ. Hai phía là chiếc sofa ngắn, nhưng không có chỗ dựa lưng, có thể dùng làm ghế ngồi. Trên bàn trà bằng đá cẩm thạch là một bộ trà cụ, trong góc sofa là một bình hoa lớn cao mà mảnh mai, bên trong là vài nhánh cây, cao cỡ bằng người, không biết là cây gì, có màu xanh biếc thô to cùng lá cây biếc xanh to mọng. Bác sĩ Mạch cười ha ha với La Tĩnh Hòa, một mặt vội chạy lên nhất định phải nhìn phòng ngủ người ta đáng vẻ thế nào. Mẽ Hi Huy bắt tay cậu trai kia, “Xin chào, tôi là Mẽ Hi Huy.”

Cậu trai kia cười nói, “Tôi là Kỳ Vân. Mời ngồi.”

Đúng là cũng chẳng có chuyện gì làm. Mẽ Hi Huy ngồi trên ghế salon uống trà, nhìn cây long huyết đứng nơi cửa. Kỳ Vân vẻ mặt lo lắng muốn lên lầu, còn phải tiếp Mẽ Hi Huy. Mẽ Hi Huy uống trà rất nghiêm túc, cẩn thận tỉ mỉ. Trên lầu bác sĩ Mạch một trận cười to, thanh âm cười đến run rẩy hết cả người truyền xuống dưới lầu, Kỳ Vân cũng căng thẳng khấn trương theo.

Không biết uống đến bao lâu, cuối cùng bác sĩ Mạch mới bước xuống. La Tĩnh Hòa chẳng rõ rốt cuộc bị thương thế nào, bước đi vẫn rất thông thả, vịn lan can. Kỳ Vân ngẩng đầu nhìn anh, La Tĩnh Hòa cười lắc đầu.

Mẽ Hi Huy cảm thấy đã phiền hà người ta. Tìm có chuẩn bị đi. Bác sĩ Mạch không lái xe, Mẽ Hi Huy nếu đi trước bác sĩ Mạch cũng chỉ phải đi theo trở về.

Trước khi đi Mẽ Hi Huy gật đầu với La Tĩnh Hòa. La Tĩnh Hòa khẽ cười với Mẽ Hi Huy. Kỳ Vân đứng bên cạnh có phần không hiểu, bác sĩ Mạch thì chẳng phát hiện.

Ra cửa lớn, bác sĩ Mạch nắm tay nghiêng răng nghiêng lợi, “Tôi con mẹ nó năm nay nhất định phải có bằng lái!”

Mẽ Hi Huy đột nhiên đứng lại, bác sĩ Mạch ngạc nhiên nói, “Làm gì vậy”

Mẽ Hi Huy suy tính một lúc, “Lên xe trước đi. Tôi đi nhờ nhà vệ sinh.”

Vẫn là vô cùng đối. Quá đối. Mẽ Hi Huy nghĩ. Cậu quay đầu lại nhìn bác sĩ Mạch đang nhàm chán đá cục đá, nhẹ nhàng liếm khóe môi.

[1] Mãn Hán Toàn Tịch, vốn là thịnh yến nhà Thanh tổ chức khi người Mãn và người Hán hòa làm một. Thức ăn của Mãn Hán toàn tịch bình thường ít nhất có 108 món, 54 món đồ ăn phương Bắc, 54 món đồ ăn phương Nam. 54 món phương Nam gồm, 30 món Chiết Giang, 12 món Phúc Kiến, 12 món Quảng Đông. 54 món phương Bắc gồm, 12 món của dân tộc Mãn, 12 món Bắc Kinh, 30 món Sơn Đông. Đáng tiếc chính là lúc ấy món cay Tứ Xuyên chưa lưu hành. Nếu gia nhập món cay Tứ Xuyên, Mãn Hán toàn tịch sẽ là tiệc hoa trên gấm.

17. Chương 17

Trên đường trở về, bác sĩ Mạch vẫn mỉm cười, mang theo vẻ thần bí. Mẽ Hi Huy lặng lẽ không lên tiếng chỉ để ý lái xe, bác sĩ Mạch đột nhiên nói, “Có biết vì sao Thanh Hòa lớn như vậy còn bị cha mình đánh”

Mế Hi Huy nhìn chăm chú vào tiền phương. Con đường nhỏ giữa sườn núi là một hình cung lớn. Không trung màu xám vẫn nặng nề, màu xanh rì của hàng hàng bụi cây hai bên đường, màu trắng sữa và màu kem của những góc mái hiên, màu gỉ sét của con đường nhỏ mở ra một bức tranh đầy sắc thái, người ngồi trong xe theo bức tranh ấy mà vượt qua.

“Bởi vì Thanh Hòa thích đàn ông.” Bác sĩ Mạch cười đến gần như hung ác, “Cậu bé kia.”

Mế Hi Huy khê nhướn mày. Bác sĩ Mạch hây còn cười, “Để tôi xem hai người họ có thể chịu đựng nhau bao lâu. Một ngày nào đó phải tan thôi, dù có tương thân tương ái nhiều đến đâu thì đều là để chuẩn bị cho ngày xa cách.”

Mế Hi Huy ừ một tiếng.

Bác sĩ Mạch chống tay lên cửa kính xe, nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ. Rất nhanh liền ra khỏi khu núi, xe chạy về phía trung tâm thành phố. Thiên Tân có hai khu trung tâm, thành đông và thành tây. Thành đông bình thường là khu cư trú, hoàn cảnh khá tốt. Thành tây là khu buôn bán, có phần phồn hoa. Giữa hai thành phố là một ruộng lúa mì xuyên qua một đoạn quốc lộ rộng lớn, không người ở. Vào mùa đông trên đất ruộng phủ lên một tầng những chiếc bao, được phủ lên thành từng đoạn từng đoạn, phần lúa mì nào tốt thì được trù vào một chiếc bao, phần nào hư thì trực tiếp lấy gạch đè lên. Những phần không bị bao trù mà bay phấp phới trong gió, bác sĩ Mạch vẫn mãi không biết đó là dùng làm gì.

“Thời tiết phương bắc thật ác liệt. Vừa khô vừa lạnh.” Bác sĩ Mạch thì thảo tự nói, “Tôi chán ghét thời tiết như vậy.”

Tới nhà bác sĩ Mạch rồi, bác sĩ Mạch mở cửa nhà để xe. Mế Hi Huy tắt động cơ, rút chìa khóa, xuống xe đóng cửa. Bác sĩ Mạch sững sốt, kẻ này cũng xuống xe “Này này, không lái xe vào gara sao”

Mế Hi Huy dựa vào xe, nửa ngày, bất chợt nói, “Đến hạn trả phòng. Chủ nhà không tính toán cho thuê tiếp.”

Bác sĩ Mạch cũng không phải hoàn toàn ngạc nhiên, “Vậy thì sao.”

Mế Hi Huy khoanh tay, tiếp tục dùng giọng ầm áp mà rằng, “Trong nhà bác sĩ đều là phòng trống.”

Bác sĩ Mạch cũng khoanh tay, “Đúng.”

Mế Hi Huy tiếp tục, “Đối với bác sĩ mà nói, sau khi mua căn nhà này tiền bạc phỏng chừng cũng không dư dả.”

Bác sĩ Mạch đáp, “Đúng vậy.”

Mế Hi Huy bảo, “Như vậy tôi muốn thuê phòng của bác sĩ.”

Bác sĩ Mạch rõ ràng, “Không được.”

Mế Hi Huy nói tiếp, “Không chỉ nhận được mỗi tiền nhà. Còn có người làm việc nhà cho bác sĩ.”

Bác sĩ Mạch dừng một chút, “Không được.”

Mế Hi Huy nhếch môi, “Có người am hiểu nấu ăn.”

Bác sĩ Mạch trầm mặc.

Mế Hi Huy mím môi, khóe miệng dần dần nhếch lên cao, “Hơn nữa, còn có người lái xe.”

Bác sĩ Mạch ho khan.

Mế Hi Huy cứ như vậy mà nhìn bác sĩ Mạch, ung dung bình tĩnh. Bác sĩ Mạch tiện tay phủi vết bẩn, “Đưa xe vào gara đi.”

Mế Hi Huy nhướn mày, “Ừ”

Bác sĩ Mạch nói, “Thuê cậu thuê cậu. Được rồi chứ. Cậu phải làm việc nhà. Hơn nữa giúp tôi nấu cơm – lúc nào cũng ăn cơm ngoài rất dễ béo phì. Còn nữa phải lái xe.”

Mễ Hi Huy gật đầu, tỏ vẻ đã thỏa thuận xong. Cậu xoay người lên xe, đưa xe vào gara, không nghiêng không lệch vào ngay chính giữa. Bác sĩ Mạch đi theo vào, từ một hành lang ngầm phía bên có thể trực tiếp vào trước cửa nhà. Cánh cửa lên xuống gara dần khép lại, bác sĩ Mạch tìm chốt mở trên tường, thuận miệng bảo, “À đã quên nói, tôi vẫn cảm thấy hứng thú với phụ nữ ngực to mông bự, cậu tốt nhất đừng tìm tôi...” Thành linh cánh tay đau xót, cả người bị Mễ Hi Huy kéo xoay lại, cổ tay bị đè chặt lên tường.

“Làm gì vậy!” Bác sĩ Mạch vừa sợ vừa giận. Mễ Hi Huy đưa mặt gần đến, “Bác sĩ vừa nói gì”

Bác sĩ Mạch có phần kinh hãi, “Tôi là nói tôi không hứng thú với đàn ông...”

Gương mặt Mễ Hi Huy càng đưa tới gần hơn, cánh cửa chớp bên cạnh họ vẫn cứ đi xuống, ánh sáng từng tia từng tia bị chặn lại, vào lúc bóng tối hoàn toàn bước vào, bác sĩ Mạch thấy trong mắt Mễ Hi Huy lấp lánh tỏa sáng.

“Làm sao bác sĩ biết... Tôi không hứng thú với phụ nữ.” Mễ Hi Huy thấp giọng ghé vào lỗ tai bác sĩ Mạch hỏi. Bác sĩ Mạch giật mình, ý thức ra bản thân mình nói hớ.

“Tôi hình như chỉ nói về chủ đề đó với một người. Người đó là ai nhỉ... Ông chú Lolita” Giọng Mễ Hi Huy lại thấp xuống hơn, không hiểu sao trở nên thô ráp, rất chậm, rất... có tính uy hiếp.

Bác sĩ Mạch nuốt khan, đáp, “Được... được rồi, kỳ thật là lỗi của tôi, tôi không nên dỗi gặt cậu, chuyện đó... Tôi sớm biết người đó là cậu... Chẳng qua...”

Đôi môi Mễ Hi Huy tựa hồ lại gần tai bác sĩ Mạch hơn. Hơi nóng lướt qua phả lên tai bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch cảm thấy con tim trong ***g ngực càng đập càng nhanh, quá nhanh, thậm chí còn cảm thấy nó vọt lên đến phổi, rất muốn ho khan.

“Bác sĩ làm tôi nhớ lại... Trước đây trên diễn đàn thấy một chủ đề... Nói là sau khi ly hôn với chồng thì cùng với luật sư tốt hơn... Cần thận nhớ lại thì văn phong từ ngữ kia dường như rất quen... Có tỷ lệ khá cao... Là bác sĩ sao...”

Trong bóng tối dày đặc, bác sĩ Mạch nhìn thấy phía trước mình có một hình dáng mơ hồ. So với màu đen thì càng đen hơn càng nguy hiểm hơn. Hình dáng kia ghé vào tai bác sĩ Mạch mà thở, hơn nữa còn nói chuyện.

Bác sĩ Mạch hít sâu, cười nói, “Trái đất nhỏ thật, internet cũng không lớn, không thể tránh được việc gặp người quen... Tôi giả phụ nữ chứ có lừa gặt tình cảm gì của cậu đâu mà cậu...”

Như vậy cái gọi là ‘Đàn ông bình thường’ mà giả phụ nữ đi câu đàn ông đầy ra đó thì là vì sao nhỉ.

Bác sĩ Mạch có hơi xấu hổ.

“Tiền thuê nhà đừng quá mắc.” Có lẽ do ảo giác, bác sĩ Mạch cảm thấy tựa hồ như Mễ Hi Huy khẽ cười, “Tôi muốn thuê trọn một năm.”

Thoạt đầu là do bị Mễ Hi Huy đè đến chết khiếp, bác sĩ Mạch thế nhưng gật đầu. Mễ Hi Huy bất ngờ buông bác sĩ Mạch ra. Luồng hơi nóng bỗng rời đi, trong phút chốc không khí dường như rơi rụng. Hơi lạnh làm bác sĩ Mạch tỉnh táo lại, thế là cười lạnh một tiếng, “Tôi không thuê cậu thì có sao nào”

Mễ Hi Huy dứt hai tay vào túi quần, thản nhiên nói, “Không sao cả. Chẳng qua chỉ là không ai giúp làm việc nhà vào cửa không có cơm nóng ăn xe mua ba mươi vạn còn phải chen chúc trong xe buýt.”

Bác sĩ Mạch cầu cho tên kia nghen đi. Mễ Hi Huy chạm vào công tắc, mở đèn, ngọn đèn màu da cam sáng lên, bác sĩ Mạch chớp mắt.

Mễ Hi Huy vẫn nghiêm mặt như khúc gỗ. Cậu đánh giá bác sĩ Mạch một lúc, “Hơn nữa, bác sĩ như thế nào mà nhận định rằng tôi sẽ quan tâm đến bác sĩ”

~*

~Út cứng chu đôi môi nhỏ, nhìn đồ ăn trên bàn. Hình Long Nhược đeo tạp dề bận bịu trong phòng bếp, bụng thức ăn ra thấy Út cứng ngừng ăn, cười hai tiếng, “Sao con không ăn đi”

Út cứng nhần nhần gương mặt nhỏ, “Không ngon như chú làm ~”

Hình Long Nhược véo mặt con trai, “Hừ nhóc con này, chú con năm đó là ba dạy nấu cơm mà! Mau ăn đi, nguội hết rồi.”

Út cưng non nớt phản đối, “Chú luôn đút con nha ~”

Hình Long Nhược cời tạp dề ra, “Chú con chiều con quá mà. Lại đây, tự ăn nào. Ăn xong còn phải đến trường.”

Út cưng cầm đôi đũa nhỏ, cúi đầu không nói. Hình Long Nhược ngồi xổm xuống trước mặt con trai, “Con sao vậy”

Vành mắt Út cưng hoe đỏ, “Ba ơi ~ con nhớ chú ~” Càng nghĩ bé càng khổ sở, dùng bàn tay mũm mĩm mà quẹt quẹt mắt, trở nên ngượng ngùng.

Hình Long Nhược thở dài, ôm Út cưng vào lòng, “Út cưng không thích ba sao”

Út cưng lắc đầu, “Ba và chú con đều thích ~ chúng ta ở cùng nhau không được sao ~”

Hình Long Nhược cầm lấy đôi bờ vai nhỏ của Út cưng, “Con trai ngoan. Chú con có cuộc sống riêng của mình... Hai cha con chúng ta đã làm chú con lỡ hoài nhiều lắm...”

Út cưng chớp mắt. Trong mắt có nước, dính tại lông mi gây ngứa.

Hình Long Nhược ôm Út cưng cười bảo, “Út cưng là con trai ba. Chú cũng phải kết hôn sinh con của mình. Đến lúc đó Út cưng sẽ có một cậu em trai hoặc một cô em gái.”

Bàn tay nhỏ bé của Út cưng nắm lấy áo trên vai Hình Long Nhược, chu đôi môi nhỏ ra mà mơ hồ than thở một câu. Lúc đầu Hình Long Nhược không nghe rõ, sau đó mới hiểu, Út cưng là nói, không muốn có em trai hoặc em gái.

“Ranh con.” Hình Long Nhược nhẹ nhàng hôn khuôn mặt bầu bĩnh của con trai, “Nhanh ăn cơm đi. Đến trường muộn bây giờ.”

~*

~Những ngày gần đây bà Hình lại có phần nhàn rỗi. Bệnh tình ông Hình chuyển biến tốt đẹp, bà rút cuộc cũng có thời gian rảnh để lo liệu chuyện con trai thứ của mình. Mẹ Hi Huy chuyển nhà, trong trăm việc bận còn phải vâng lời mẹ đi xem mắt. Loại sự tình này cậu đã như ngựa quen đường cũ, lần đầu tiên đi giống hệt như đi trên con đường đầy sương, đến lần thứ ba mươi thì chẳng còn gì nữa. Đa phần đều là cô gái tốt, ăn mặc khéo léo, nói chuyện khéo léo, cử chỉ khéo léo. Hai phe khách khách khí khí, sau khi giới thiệu xong thì ngồi xuống, ngồi thẳng ngay tại hai bên bàn, lễ phép đáp lễ phép, nói chuyện cũng chẳng thâm sâu. Xem mắt vốn là một loại hành vi lừa gạt, ở trước mặt người xa lạ dù thế nào đều phải giả vờ.

Cũng có vài người rất dùng sức đi giả vờ, Mẹ Hi Huy nhìn đến mệt mỏi. Hôm nay đi xem mắt, đợi hơn nửa giờ đối phương mới đến. Cô gái ăn mặc rất mốt, rất đẹp. Nói chuyện cũng rất sành điệu, chen ngoại ngữ vào. Nói vài câu với Mẹ Hi Huy thì lại xen vào vài từ l'amour, la peine, l'émotion, chen từ vào quá nhiều khiến Mẹ Hi Huy căn bản không hiểu được cô nàng đang nói gì. Chỉ miễn cười. Nói đến những thứ thời thượng thịnh hành, cô nàng dịu dàng bảo, “Thế nên em mới chuộng mắt ce modèle. Làm con gái thì phải classique. Mặc kệ thế nào cũng phải có mode của chính mình. Không có fashion icon rõ ràng, vậy là OK rồi.”

“... Ừm.” Mẹ Hi Huy bưng cà phê lên, nhấp một hớp.

Xem mắt xong gọi điện về nhà. Bà Hình nghe máy. Giọng Mẹ Hi Huy đều đều, “Cô gái này Hán ngữ không tốt lắm. Con lo lắng sau khi quen biết lâu sẽ gặp trở ngại”

Bà Hình kinh ngạc, “Làm sao lại thế, con bé không có bà con người nước ngoài lại càng không đi du học, Hán ngữ không tốt”

Mẹ Hi Huy cúp điện thoại, không ngừng cố gắng chuyển nhà. Khi cậu rút khỏi phòng đang thuê chủ nhà vẫn còn tiếc hận, tìm được người khách trọ tốt như vậy thật không dễ. Mẹ Hi Huy nói cho chủ nhà biết, bản thân thuê nhà chung với bạn, có phần tiện hơn. Bác sĩ Mạch hai ngày này vẫn không để ý đến cậu, Mẹ Hi Huy cũng không vội vàng.

Tuy đói khát khiến cậu nôn nóng, đói khát đang kêu gào trong đầu cậu, nhưng không thể sốt ruột, loại sự tình này gấp không được. Nếu muốn ăn, tất nhiên phải ăn một lần và ăn được mãi. Chỉ có thể ăn một bữa, thế gọi là phước vật.

Cậu hiểu được phải nhẫn nại.

18. Chương 18

Trong lúc Mễ Hi Huy chuyển nhà bác sĩ Mạch vẫn tức giận. Nhà là lãnh địa của bác sĩ Mạch, tự đứng hiện tại lại vô duyên vô cớ xâm nhập một người xa lạ.

Lần đầu tiên gặp người này là lúc người đó ôm con trai chờ bên ngoài phòng khám. Người này là người cha tốt, kiên định hơn nữa lại đáng tin cậy. Sau đó mới biết đó chẳng qua chỉ là cháu người đó. Ánh mắt người đó nhìn tiểu vô lại hoàn toàn là tình thương yêu.

Bác sĩ Mạch có thiện cảm với đàn ông có tình phụ tử. Đó cũng là một loại thành kiến.

Hơn nữa, bác sĩ Mạch cũng phải lo lắng về vấn đề kinh tế. Lúc trước mua xe là do nhất thời phát sốt, tính lại rồi thì hối hận không ngừng, nếu mãi vẫn không có được bằng lái, xe cứ phải lãng phí như vậy. Ném trắng ba mươi vạn. Bác sĩ Mạch vẫn luôn rất tự hiểu rõ mình. Huấn luyện viên từng nói cho bác sĩ Mạch biết, có người trời sinh thì đã kém duyên hợp tác với máy móc, hoặc là tay chân vụng về. Không phải ai cũng thích hợp lái xe. Thế mà bây giờ còn hồ đồ để một người vào nhà, tiền thuê nhà lại không cao... Bác sĩ Mạch cảm thấy bản thân mình sắp điên rồi, chẳng thể kháng cự được khí thế như chẻ tre của con người kia. Phòng ngủ của bác sĩ Mạch ở lầu hai, Mễ Hi Huy dọn vào lầu một gần nơi dưới thang gác. Loại nhà của bác sĩ Mạch, nói là hai lầu nhưng thật ra chỉ có hai phòng.

Khu nhà ở còn chưa bắt đầu ấm lên thì việc buổi sáng rời giường là khiêu chiến hạng nhất. Bác sĩ Mạch cần rửa thay quần áo xong, lại co rúm lại run rẩy hồi lâu mới đem quần áo quần thêm cho ấm. Không khí xung quanh như kết băng, cứng như sắt. Nhưng dù sao bác sĩ Mạch vẫn chậm rãi đi xuống dưới lầu. Mới bảy giờ, tám giờ rưỡi mới làm ở bệnh viện. Bắt tuyến xe tám giờ hãy còn sớm... Hử Dưới lầu truyền đến âm thanh lách cách lách cách. Bác sĩ Mạch ngộ đạo, dưới lầu còn thêm một người. Vịn tay vịn cầu thang, bác sĩ Mạch chậm rãi đi xuống.

Nơi nhà bếp có hơi nước bốc lên. Trên tấm thủy tinh mờ ánh lên một bóng đen di động. Bác sĩ Mạch vào phòng bếp, Mễ Hi Huy quay đầu lại liếc bác sĩ Mạch một cái, sau đó mang sang một chén cháo gạo, một đĩa dưa muối, một quả trứng luộc.

Bác sĩ Mạch nhìn dáng vẻ Mễ Hi Huy đeo tạp dề, ngẩn người. Mễ Hi Huy ngồi xuống đối diện bác sĩ Mạch, bắt đầu ăn điềm tâm. Bác sĩ Mạch nhìn bữa sáng nóng hôi hổi không biết làm sao.

“Ăn.” Mễ Hi Huy lời ít mà ý nhiều.

Bác sĩ Mạch cầm lấy chiếc thìa, khuấy cháo trong chén. Cháo thật sự sền sệt, mùi thơm tỏa ra bốn phía. Mễ Hi Huy ngồi đối diện, đang cầm bát, dùng chiếc thìa vội vàng khuấy cháo. Không khí dần dần nóng lên, tràn ngập hương thơm thức ăn. Phòng bếp nhà bác sĩ Mạch rốt cuộc không hề là thứ để trang trí, đã có người dùng nó làm bữa sáng nóng sốt.

“Gần như chẳng có gì nhiều. Xế chiều đi siêu thị mua.” Mễ Hi Huy đột nhiên nói.

“À... Ừ...” Bác sĩ Mạch đáp.

Không khí trở lại lặng im. Nhưng có đồ ăn, cuối cùng cũng không trống rỗng. Hễ việc không thích nói chuyện lên đến đỉnh cao, có khi một ngày cũng không thấy Mễ Hi Huy nói quá ba câu.

Cơm nước xong, Mễ Hi Huy đứng lên, dọn dẹp chén vào phòng bếp, khoác áo, thay giày, đứng nơi huyền quan nhìn bác sĩ Mạch, “Chuẩn bị đi, tôi đưa bác sĩ đi làm.”

Bác sĩ Mạch thay áo khoác, nhìn Mễ Hi Huy cầm lấy xương chìa khóa nơi tủ giày, mở cửa nói, “Tôi đi xuống khởi động xe. Bác sĩ không cần gấp gáp.”

... Nhìn qua, người này mới giống chủ nhân của nơi đây. Bác sĩ Mạch vỗ vỗ trán, không nên suy nghĩ bậy bạ.

Trời rất lạnh. Xe phải khởi động trước một phút để làm ấm động cơ. Mễ Hi Huy ngồi trong xe, chờ bác sĩ Mạch xuống lầu. Bác sĩ Mạch đổi giày xong, khóa cửa, từng bước chậm rãi đi xuống. Chiếc Buick màu trắng đứng bên dưới, bởi vì người lái bên trong, nên thứ không khí bao quanh xe cũng lạnh lẽo theo. Thân xe đã được lau chùi qua, trắng bóng. Sắc trời vẫn đông lại màu xám như chì, chiếc Buick màu trắng như khắc vào bối cảnh xám rỗng hoang, vênh vang đậu ở chỗ này.

“Khóa cửa” Bác sĩ Mạch mở cửa xe ngồi vào, Mễ Hi Huy hỏi.

“Khóa.” Bác sĩ Mạch ngồi nơi vị trí phó lái, chỉnh chỉnh cổ áo khoác.

“Giữa trưa mấy giờ tan ca.” Chạy được một quãng xa, Mễ Hi Huy đột nhiên hỏi.

“Mười một giờ rưỡi.” Bác sĩ Mạch nói.

“Giữa trưa muốn ăn gì.” Mễ Hi Huy lại hỏi.

Bác sĩ Mạch sững sốt, “Không có gì... Tôi muốn ăn cá rô phi hấp.”

Mễ Hi Huy gật đầu, tỏ vẻ mình đã nghe.

Một đường không nói chuyện, tới bệnh viện rồi, Mễ Hi Huy nói với bác sĩ Mạch, “Bác sĩ hãy lập thời gian biểu đi làm tan sở trực ca gì đó đưa tôi.”

Bác sĩ Mạch không nói gì, nhìn Mễ Hi Huy lái xe rời đi.

Bác sĩ Mạch cảm thấy rất quý dị. Cái gì cũng đều quý dị. Có lẽ sự tình ngay từ đầu đã rất quý dị, Mễ Hi Huy dọn sang nhà bác sĩ Mạch, buổi sáng thức dậy làm điểm tâm, đưa bác sĩ Mạch đi làm, hỏi bác sĩ Mạch giữa trưa muốn ăn gì, còn muốn đón bác sĩ Mạch lúc hết giờ làm việc.

Tình cảnh này rất giống... vợ chồng Bác sĩ Mạch bị chính suy tưởng viễn vong của mình dọa sợ, gió lạnh mùa đông lùa vào trong áo, rét cuộc thức tỉnh bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch dậm chân một cái, đi vào bệnh viện.

Mễ Hi Huy cũng là mười một rưỡi tan ca. Bác sĩ Mạch đợi trong chốc lát, dưới lầu một chiếc Buick dừng lại, tư thái tiêu sái hơn nữa lại rạng ngời. Bác sĩ Mạch đổi áo xong liền xuống lầu, chào hỏi cùng các đồng nghiệp, hết giờ làm về nhà.

Về nhà.

Động từ này trước kia với bác sĩ Mạch có chút buồn cười. Giữa trưa mười một rưỡi tan ca, một giờ rưỡi đi làm, chỉ có hai tiếng, lái xe trên đường cũng gần một tiếng thời gian. Về nhà ngồi trong phòng cũng chỉ là ăn cơm hộp, bản thân bác sĩ Mạch không làm cơm, không thường làm lại cũng lười làm. Thế nên giữa trưa bình thường đều ở bệnh viện ăn qua loa, buổi tối tìm nơi nào đó đi giải quyết cơm chiều. Một người độc lai độc vãng thành quen, tự tại, cũng cô độc. Năm nay ba mươi lăm, sang năm ba mươi sáu, một năm rồi lại một năm, qua bốn mươi, năm mươi, sau đó về hưu, trong kế hoạch của bác sĩ Mạch, không có người khác, chỉ có chính mình.

Nhưng lúc này bất chợt có một người khác xuất hiện, tham gia quá nhiều vào cuộc sống của bác sĩ Mạch. Người đó chăm sóc bác sĩ Mạch, rất rõ ràng. Người đó phá tan lãnh địa của bác sĩ Mạch, bước vào. Bác sĩ Mạch có loại cảm giác bất an, đêm qua vốn dĩ hồi hận, sáng nay dù thế nào cũng phải đuổi người kia đi. Chỉ là sáng sớm nay, bác sĩ Mạch nhìn thấy chén cháo nóng hôi hổi. Những từ tử mĩ chuẩn bị cả đêm, uống xuống ngay cùng cháo.

Có lẽ người đó chỉ là hợp ý căn nhà này. Bác sĩ Mạch tự an ủi mình, hơn nữa bác sĩ Mạch cũng cần hơi nóng của Mễ Hi Huy – phòng bếp cho người ta dùng, có hơi nước có sương khói lượn lờ vờn quanh, trong phòng có thêm hơi người và hơi nóng.

Chờ một chút. Bác sĩ Mạch nghĩ, hiện tại không đúng lắm. Tuy rằng không biết vì sao lại không đúng. Tìm được cơ hội thì nói với cậu ta, à thì, mời cậu ta dọn ra ngoài.

Nhưng hiện tại bác sĩ Mạch thật ra không nghĩ được nhiều như vậy. Bác sĩ Mạch bước nhanh về phía chiếc xe Buick. Mễ Hi Huy ngồi trong xe tựa hồ có hơi khẽ cười, rồi lại tựa như không.

Cơm giữa trưa là cá rô phi hấp, dấm chua trộn rau cải trắng, còn có canh trứng gà dưa leo. Bác sĩ Mạch đợi trong phòng khách một lúc, mười hai rưỡi chính thức ăn cơm. Mễ Hi Huy vào cửa liền làm cơm, quần áo cũng chưa kịp đổi. Bác sĩ Mạch rửa sạch tay, Mễ Hi Huy cởi xuống tạp dề, đến huyền quan cởi áo khoác. Giữa trưa mặt trời hé ra, dù gì cũng có phần ấm áp.

“Nguyên liệu quá ít.” Mễ Hi Huy nói, “Không có thời gian. Còn phải mua thêm vài thứ.”

Bác sĩ Mạch gấp một miếng cá rô phi. Bác sĩ Mạch vẫn cảm thấy thịt cá rô phi ăn rất giống thịt cua, có từng lớp từng lớp rõ ràng, nhai rất ngon miệng. Có thể hấp cá đến đẹp mắt thật không dễ dàng, cá Mễ Hi Huy hấp ra hình dạng và màu sắc đều đẹp, hơn nữa trên cá còn có hành lá trắng trắng xanh xanh. Thịt cá ngon miệng, thơm mà không quá lửa. Thêm vào đó còn ẩn cả mùi rượu.

Mễ Hi Huy cúi đầu ăn cơm, bác sĩ Mạch nhìn ngón tay dài mảnh khảnh ấy đang cầm bát. Móng tay cắt đến gọn gàng sạch sẽ, chỉ hơi nhô ra, nhìn qua rất có lực.

“Thời gian biểu viết xong chưa.” Mễ Hi Huy hỏi.

“Hử” Bác sĩ Mạch sững sốt. Lại lập tức nhớ ra, “À... quên rồi.”

Mễ Hi Huy chậm rãi nói, “Buổi chiều mấy giờ đi đón bác sĩ”

“Hôm nay tôi sáu giờ tan ca...”

Mễ Hi Huy ừ một tiếng, “Tôi sáu rưỡi hết giờ làm. Bác sĩ chờ tôi một lúc.”

Bác sĩ Mạch nhai dấm chua trộn cải trắng. Cải trắng xào thật sự mềm giòn, chua ngọt vừa phải. Tựa hồ bỏ thêm chút ớt, tăng thêm gia vị.

Về đến nhà, có thể ăn đồ ăn. Mẩu chốt là, mới làm xong, nóng sốt. Mua cơm hộp thì phải ăn nhân lúc còn nóng, nếu không để lạnh thì mặt ngoài sẽ nổi lên một tầng mỡ, từng lớp từng lớp, như sáp đèn cầy.

Cảm giác quỷ dị của bác sĩ Mạch lại nổi lên. Loại cảm giác này dần lượn lơ xung quanh, càng quẩn càng nhiều, thấm vào lỗ chân lông, tẩm tận xương tủy. Bác sĩ Mạch sợ tới mức cơ hồ nhảy dựng lên, Mễ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch một cái, “Chuyện gì vậy”

Bác sĩ Mạch hoảng sợ mà nhìn, “Không... Không.” Rồi dừng một chút, đặt đĩa lên chén, “Tôi có chuyện phải giải thích.”

Mễ Hi Huy lạnh nhạt, “Nói.”

Bác sĩ Mạch nói, “Cậu không thể ở trọn một năm. Tôi coi như cậu ở miễn phí một tháng, trong lúc này cậu nhanh tìm phòng ở đi.”

Ngón trỏ Mễ Hi Huy day huyệt thái dương, liếc một cái đánh giá bác sĩ Mạch từ trên xuống dưới, “Vì sao”

Bác sĩ Mạch nói, “Bởi vì tôi phải kết hôn.”

19. Chương 19

Một lời bác sĩ Mạch nói ra, cả phòng yên tĩnh. Ngón trỏ Mễ Hi Huy vẫn không nhanh không chậm day huyệt thái dương, nhìn bác sĩ Mạch. Đôi môi mỏng mím chặt, màu đường môi rõ hơn, khóe môi cong lên, hơi nhếch về phía trước.

“Kết hôn.” Mễ Hi Huy lặp lại.

“Đúng, kết hôn.” Bác sĩ Mạch nghiêm mặt, “Nên là...”

“Vậy một tháng.” Mễ Hi Huy nói rõ ràng, “Sau một tháng tôi liền dọn ra ngoài.”

Sau đó không nói gì nữa. Cơm trưa qua đi, Mễ Hi Huy dọn dẹp chén bát vào phòng bếp.

Bác sĩ Mạch ngồi trong phòng khách nghe đồng hồ quả lắc tích tắc lay động. Mễ Hi Huy vẫn thản nhiên như cũ, dọn dẹp xong thì cời tạp dề, đến huyền quan, thay áo khoác mang giày, bình tĩnh nói, “Đến giờ rồi. Tôi xuống khởi động xe, bác sĩ hãy thay quần áo.”

Cửa đã được Mễ Hi Huy bôi một lớp dầu, âm thanh khi đóng lại không lớn. Chỉ một tiếng cạch vang lên, tiếp theo là tiếng bước chân Mễ Hi Huy bước xuống. Bác sĩ Mạch chống tay lên trán, ngồi trong phòng khách. Đồng hồ quả lắc hãy còn tích tắc tích tắc, sau đó boong boong vang.

Những ngày kế tiếp không có gì để nói. Mễ Hi Huy mỗi ngày đúng hạn nấu cơm. Đón đưa bác sĩ Mạch đi làm. Trước cửa bệnh viện có thêm một chiếc Buick trắng, được lau chùi sạch sẽ, đánh một vòng cong đẹp mắt đứng nơi đậu xe, đúng giờ chờ bác sĩ Mạch.

Bác sĩ Mạch có loại lỗi giác rằng sắp sinh ra ý lại. Ý lại vào Mễ Hi Huy, vào con người kia. Như vậy không tốt. Bác sĩ Mạch nghĩ. Không tốt.

Trong nhà có thêm một người. Trong dĩ vãng bác sĩ Mạch cũng không nhớ rõ phải nấu nước, nước trong phích nước nóng không biết đã đun từ bao ngày trước, khi uống luôn là nước lạnh. Sau khi Mễ Hi Huy đến đây thì tất cả đều là nước ấm, không còn xấu hổ phải dùng nước lạnh pha trà. Buổi sáng thức dậy có cơm nóng ăn, tinh thần vào sáng sớm tốt lắm. Không cần ăn cơm hộp bên ngoài, dạ dày cũng thoải mái không ít. Kỳ thật có người nấu cơm là một chuyện rất quan trọng, con người lấy ăn uống làm hàng đầu, muốn ăn thật sự là dục vọng nguyên thủy nhất, khó kháng cự nhất.

“Ăn đi. Ăn xong còn phải đi làm.” Giọng Mễ Hi Huy ôn hòa. Tuy Mễ Hi Huy vẫn không lộ vẻ gì, ở chung lâu mới phát hiện kỳ thật người này là một người rất dịu dàng. Trầm mặc, ít lời, dịu dàng, luôn chăm sóc kẻ khác. Người hiện đang ngồi đối diện bác sĩ Mạch có đường vai bằng phẳng, có bờ vai rộng vô cùng. Theo như lời một quyển tạp chí mà bác sĩ Mạch thích nhất, người đàn ông có bờ vai rộng mới có thể gánh được vất vả gian nan. Người này chỉ mới hai mươi sáu tuổi. Bản thân mình lúc hai mươi sáu hãy còn là một gã loai choai, còn Mễ Hi Huy đã lột xác làm một người đàn ông chín chắn trưởng thành. Bác sĩ Mạch thừa nhận, Mễ Hi Huy rất hấp dẫn người khác.

“Tôi mới dọn dẹp qua. Mấy thứ để trên đất ở phòng bác sĩ còn dùng không?” Mễ Hi Huy đột nhiên hỏi. Bác sĩ Mạch sững sốt, ném đĩa chạy lên lầu. Phòng ngủ được sửa sang lại đến gọn gàng ngăn nắp, trên sàn nhà là hai đồng lớn. Một đồng tạp chí mấy cô nàng bốc lửa, một đồng... khụ, giấy vệ sinh.

“Kim nén cũng lâu nhỉ.” Mễ Hi Huy đi theo phía sau, nhìn đồng giấy vệ sinh bình luận.

Bác sĩ Mạch hít sâu một hơi, cười khan bảo, “Cá nhân tôi cho rằng, phải giữ mình trước hôn nhân.”

Mễ Hi Huy gật đầu. Bác sĩ Mạch tức giận đến cắn răng, tìm túi rác, tổng hết toàn bộ hai đồng đang nằm chính ỉnh trên mặt đất vào.

Mễ Hi Huy đã cơm nước xong. Cậu dọn dẹp chén, bác sĩ Mạch ngồi phịch trên ghế salon. Gần đây mặt trời vẫn ngủ say mê, một tầng mây mơ màng chuyển màu vàng nhạt. Mỗi ngày giữa trưa cơm nước xong, bác sĩ Mạch sẽ nằm trên ghế. Mễ Hi Huy dọn phòng bếp rồi thì trước khi xuống lầu khởi động làm nóng xe sẽ gọi bác sĩ Mạch. Chờ bác sĩ Mạch quần áo tươm tất đi xuống thì vừa đúng lúc. Buổi chiều tan ca, Mễ Hi Huy đón bác sĩ Mạch trước, sau đó cùng đi siêu thị. Việc khiến phần lớn tài xế đau đầu chính là bãi đỗ xe, Mễ Hi Huy thì dù chỗ trống lớn hay nhỏ đều có thể đem xe chuyển vào. Đậu xe xong đâu đấy ở bãi đỗ, Mễ Hi Huy yên lặng đi theo phía sau giúp bác sĩ Mạch đẩy xe đẩy lớn.

Trên các kệ hơi dốc chếch xuống và dãy kệ hàng dưới là những rau và hoa quả còn tươi. Mễ Hi Huy chọn lấy rất thuần thực, thỉnh thoảng ngẩng đầu hỏi bác sĩ Mạch muốn ăn gì. Siêu thị mới nhập về một loại atiso, một màu xanh rì, từng bó lằng lằng đứng thẳng trên cuống nhỏ, từng lớp từng lớp nở xòe, hết như ngọn lửa trong tay Nữ thần Tự do. Bác sĩ Mạch nhìn thấy mới mê và kỳ lạ, nhân viên tiếp thị đứng một bên nhìn bác sĩ Mạch, cười nói, “Đây là atiso mới nhập về, vị rất ngon.”

Bác sĩ Mạch cầm hươu qua hươu lại, còn thử cân nặng. Mễ Hi Huy hỏi nhân viên tiếp thị phải chế biến món này như thế nào. Nhân viên tiếp thị nói đây là atiso còn chưa nở hoa, lấy từng lớp từng lớp hoa xuống, cắt thành hai phần, trộn với rau hoặc xào với tỏi đều được. Vị rất giống măng.

Mẽ Hi Huy chọn vài bó lớn hơn một chút, dự định về nhà làm thử xem. Bác sĩ Mạch bất ngờ quay đầu lại cười nói, “Chúng ta thật lâu không có ăn rong biển mà.”

Rong biển trong siêu thị luôn dùng bột nhuộm an toàn ướp qua, vì để giữ màu xanh tươi. Mẽ Hi Huy rất ít khi mua rong biển, bác sĩ Mạch lại đột nhiên muốn ăn. Rong biển màu xanh dùng máy cắt thành sợi, đặt trên kệ màu trắng, màu sắc đối lập nhìn đến lạnh người. Về mặt Bác sĩ Mạch nhìn Mẽ luật sư có ý cầu xin, Mẽ luật sư khôn ngoan mà mua lấy. Về nhà ngâm nước rửa sạch, trộn với rau ăn không giòn nhưng tóm lại yên tâm hơn.

Mua được rong biển bác sĩ Mạch rất sung sướng. Mẽ Hi Huy rất biết phối hợp đồ ăn, cùng là dùng dấm chua, dầu vừng trộn vào nhưng hương vị lại hoàn toàn khác biệt. Mẽ luật sư nấu cơm không bao giờ dùng bột ngọt, những gia vị khác cũng rất ít dùng. Trước kia luôn mang theo Út cứng, phương diện ẩm thực phải cẩn thận hơn bình thường.

“Nhưng thật ra có thể mua cá.” Mẽ luật sư nhẹ giọng nói, “Ngày mai chúng ta ăn canh cá.”

Siêu thị vẫn ồn ào như trước. Người đến người lui, bên kia tựa hồ còn có mùi thơm của món điểm tâm chiên dầu đầy mỡ rất ngán. Đèn đuốc sáng trưng chiếu vào mắt cậu.

Bác sĩ Mạch gật đầu.

Tháng mười hai đã qua đến một nửa. Trong phòng làm việc, bác sĩ Mạch đặt một tấm lịch bàn, phần năm nay chỉ còn vài tờ, của năm sau thì còn nhiều lắm. Có một vòng tròn khoanh lại thật đậm ngay ngày một tháng một. Chỉ cần chịu đựng đến ngày một tháng một này, con người kia sẽ rời đi. Lấy tính cách của người đó, một ngày thêm cũng không ở lại. Và sẽ không còn nước ấm hương trà lúc nào cũng sẵn, sẽ không còn phòng khách mãi luôn được lau dọn đến không nhiễm một hạt bụi. Thế nên ngày một tháng một ấy đáng để kỷ niệm.

Buổi chiều, người kia gọi điện thoại tới. Có việc gấp phải tăng ca, gọi bảo rằng không phải chờ. Rồi còn dặn dò khi đi mấy phương tiện giao thông công cộng nhớ phải chú ý an toàn, đừng có tranh nhau. Tiếng nói được lọc qua di động, bất chợt dịu dàng đi quá đổi.

Hoặc giả, thanh âm người ấy vốn dĩ chưa từng khô cứng. Chẳng qua đáng vẻ lúc nào cũng luôn nghiêm trang, người không hiểu sẽ cảm thấy người đó là kẻ vô tình. Thật đáng buồn cười làm sao, trên đời này kẻ vô tình nhiều lắm, lại nhất định không phải người đó.

Buổi chiều hết giờ làm, trời đã tối sầm. Mặt trời vào giữa trưa mới thức giấc, vậy nên tốc độ xẩm tối có hơi chậm đi. Bác sĩ Mạch đột nhiên nghĩ đến việc tản bộ. Từng ngày trôi qua, thời gian trên tấm lịch bàn lại càng hiển rõ, ngày người đó phải đi lại gần thêm một bước. Lịch dần mỏng, ngày đầu tiên của năm, người đó rời đi, bản thân mình lại như cũ.

Trong hỗn loạn không biết đã đi đến trạm nào. Bất chợt nghe thấy tiếng khóc của một đứa bé ven đường, rất lớn, khóc thật sự rất đáng thương. Bác sĩ Mạch theo bản năng muốn đi qua góp vui. Xuyên qua đường cái đến đối diện thì bác sĩ Mạch cơ hồ cảm thấy da đầu bùng nổ: Đứa bé kia là tiểu vô lại của nhà Mẽ luật sư. Đôi bàn tay mũm mĩm che mắt, bên cạnh đứng một người trẻ tuổi chân tay luống cuống. Bác sĩ Mạch vạch đám đông chạy đến cạnh Út cứng, kiểm tra quanh thân bé, “Tiểu vô lại, sao vậy Bị người bắt nạt”

Út cứng đang khóc khàn cả giọng, vừa nghe tiếng bác sĩ Mạch liền bỏ tay che mắt ra, mím đôi môi nhỏ, nước mắt dần kiềm lại, “Mạch Mạch ~ Út cứng sợ ~”

Nhìn thấy đáng vẻ Út cứng hết như bị người vứt bỏ, linh hồn của Mạch Mạch chúng ta nhất thời lại hừng hực. Ôm lấy Út cứng, bác sĩ Mạch cảm tức nói với người trẻ tuổi vóc dáng cao đang ở đối diện, “Mẹ nó bệnh à Bắt nạt đứa bé sáu tuổi mới có cảm giác thành tựu”

Người trẻ tuổi lập tức hỏi rằng, “Anh biết bé con ấy”

Bác sĩ Mạch không kiên nhẫn, “Rốt cuộc muốn gì đây”

Người trẻ tuổi cười khỏ. Rồi lấy giấy chứng nhận cảnh sát từ trong túi áo ra, “Xin chào, tôi là Cao Trạch Khiêm, là cảnh sát.”

Bác sĩ Mạch nhận lấy giấy chứng nhận quay tới lui kiểm tra, cảm thấy đây không phải là mấy cái ‘giấy tờ giả’. Liền tức giận nói, “Út cưng nhà chúng tôi phạm tội gì Phải đến tận trường tiểu học bắt”

Cao Trạch Khiêm bóp bóp mũi, “Chuyện đó... Tôi là đệ... à là đồng nghiệp của Hình Long Nhược ba bé con. Tôi là tới giúp anh ấy đón con thôi, anh xem...”

Cuối năm, thời điểm chống mại *** và tệ nạn xã hội. Trước mắt lại có án mạng quan trọng. Hình Long Nhược bị cục trưởng Lâm gọi vào văn phòng mắng té tát, sau đó bị phái đi phá án, gần như chân không chạm đất. Đến khi nhớ tới phải đón con tan học thì đã sắp đến giờ. Anh bèn đưa ảnh con trai chụp cho Cao Trạch Khiêm, nhờ đệ tử đi đón con họ – nhưng họ lại sơ sót một việc, đó là Út cưng chưa từng gặp qua Cao Trạch Khiêm. Chờ Út cưng vừa ra đến cửa trường, lại thấy một người xa lạ đi về phía mình, lúc này bèn gào khóc.

Sau này Cao Trạch Khiêm cười nói với Hình Long Nhược, nhóc con kia thật đúng là ma mãnh, đệ tử bị ranh con gào gộc đến mức mọi người đầy đường đều nhìn đệ tử hết bọn buôn người, đệ tử cũng không cách nào hành động.

Lúc này bác sĩ Mạch quyết định ôm Út cưng về nhà. Cao Trạch Khiêm sửng sốt, “Này anh...”

Bác sĩ Mạch giả giọng xem thường, “Trở về mà nói với Hình đại đội trưởng của mấy người, tôi ôm con của Hình đại đội trưởng đi, tôi có gì thì hãy gọi điện cho em trai.”

Cao Trạch Khiêm quýnh lên, “Anh không thể cứ như vậy ôm bé nó đi được, anh là ai”

Bác sĩ Mạch nói, “Út cưng, nói cho người này biết tôi đây là ai.”

Út cưng ôm cổ bác sĩ Mạch, “Đây là ~ Mạch ~ Mạch ~”

Cao Trạch Khiêm vội vàng lấy điện thoại di động gọi cho Hình Long Nhược. Bác sĩ Mạch đoạt lấy, “Hình ~ đại đội trưởng sao Xin chào, tôi là Mạch Uy, trước mắt là chủ cho thuê nhà của Mễ Hi Huy. Tôi đưa Út cưng về nhà tôi trước, có gì hãy gọi điện cho Mễ Hi Huy.”

Nhóc con kia ôm lấy cổ bác sĩ Mạch, lần này là khóc thật, lệ tuôn rơi trong đôi mắt nhỏ, “Mạch Mạch ~ Út cưng nhớ chú ~ cũng nhớ Mạch Mạch ~”

Cao Trạch Khiêm lấy điện thoại về nói vài câu, dở khóc dở cười nhìn bác sĩ Mạch ôm Út cưng hùng dũng oai vệ rời đi.

Sau khi nhận được điện thoại của anh trai, Mễ luật sư lập tức chạy về. Trong điện thoại Hình Long Nhược có chút ngưỡng ngùng, “Chuyện này thật huyền ảo.”

Mễ luật sư đi tới gara ngầm của công ty. Bên cạnh không có ai, cậu trầm mặc nửa ngày, nói, “Anh cần gì phải như vậy.”

Trong gara tối đen, thanh âm truyền ra tạo nên mấy tầng hồi âm.

Hai bên đều trầm mặc.

Giữa hai anh em họ, liệu có tồn tại nợ hay không nợ ư

“Anh à, trước đây anh tới chỗ nào cũng đều công em trên lưng, mệt đến đâu vẫn luôn công. Khi đó anh không cảm thấy em nợ anh. Anh là anh trai em, đó là việc nên làm.”

“Hiện tại, tất cả những gì em làm cũng không cảm thấy anh nợ em. Em là em trai anh, đó là việc tất nhiên.”

“Anh hiểu không”

Sau khi Mễ Hi Huy về đến nhà, Út cưng giống như một quả bom nhỏ mà tông vào ngực Mễ Hi Huy. Mễ Hi Huy ôm lấy Út cưng, đu bé vài vòng. Bác sĩ Mạch ở phía sau, trên bàn trà đặt hai túi KFC. Một lớn một nhỏ này ăn sạch sành sanh, chỉ còn giấy gói.

“Chú ơi ~ Nhà Mạch Mạch thật đẹp ~ chúng ta ở nhà Mạch Mạch luôn được không ~”

Nhìn đôi mắt to khát vọng của Út cưng, Mễ Hi Huy bình thản nói, “Không được.”

Út cứng hỏi, “Vì sao vậy nha ~”

Mẽ Hi Huy thay quần áo đổi giày, “Nửa tháng sau Mạch Mạch phải kết hôn.”

Út cứng lập tức phóng về lại trong lòng bác sĩ Mạch, bàn tay múp míp cầm lấy cánh tay bác sĩ Mạch, trong đôi mắt to lại rưng rưng, “Mạch Mạch ~ Mạch Mạch không cần con và chú sao”

”

... Hai chú cháu các người vốn dĩ cũng đâu thuộc về tôi...

Bác sĩ Mạch nhìn Mễ luật sư. Mễ luật sư nghiêm mặt như khúc gỗ. Bác sĩ Mạch cúi đầu nhìn Út cứng, Út cứng nhón chân nhón chân, chờ mong nhìn bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch thở dài một hơi, ôm lấy Út cứng, “Không, Mạch Mạch chưa từng nói như vậy.”

Út cứng cọ cọ nơi cổ bác sĩ Mạch.

Mễ luật sư đeo tạp dề, đến phòng bếp rửa hoa quả.

20. Chương 20

Ngày hôm sau lúc rời giường, kéo bức màn ra, chẳng biết từ khi nào, ngoài phòng một mảnh trắng xóa.

“Tuyết rơi.” Mễ luật sư tự nói.

Út cứng ngủ cùng giường với Mễ Hi Huy, co ro lại trong chăn, bờ ngực nho nhỏ nhẹ nhàng phập phồng. Ánh sáng trong phòng vốn tối, bị màu trắng của tuyết ngoài cửa sổ chiếu vào, bèn nhiễm một tầng màu vàng nhạt đến kỳ diệu.

Trên thảm cỏ trước nhà bị người nào đó quét dọn thành chữ ‘Yêu’ thật to, khảm một màu lam nhạt. Bông tuyết hãy còn bay bay trong không trung, những hoa tuyết mềm mại trắng xóa bay khắp nơi, tựa hồ nuốt lấy mọi thanh âm, toàn bộ thế giới sa vào trong giấc mộng đẹp yên tĩnh ngọt ngào, hãy còn chưa tỉnh.

Mễ Hi Huy mặc xong quần áo, cũng lạnh, nên cậu khẽ run. Buổi sáng mùa đông đối với ai mà nói đều lạnh như nhau. Út cứng tựa người trở mình, muốn làm ra một ít thanh âm. Mễ Hi Huy bước khẽ bước khàng mở cửa ra rồi đóng lại. Mới sáu giờ, bác sĩ Mạch vẫn chưa rời giường. Mễ luật sư ngẩng đầu nhìn lầu hai, không thể nghe thấy gì, thở dài.

Lúc bác sĩ Mạch rời giường thì Út cứng đang rửa mặt. Tối hôm hử, không mang bàn chải đánh răng, Mễ Hi Huy tìm cho bé một bàn chải cho người lớn còn mới dùng tạm. Đôi bàn tay mũm mĩm của Út cứng vắt lấy chiếc khăn lông, sau đó nghiêm chỉnh lau khuôn mặt nhỏ bầu bĩnh.

“Tuyết rơi.” Bác sĩ Mạch cười nói. Út cứng quay sang, rất hưng phấn mà nhìn bác sĩ Mạch, “Út cứng biết rồi ~ tốt quá mà ~”

Trẻ con thấy tuyết luôn phải hưng phấn, thật kỳ diệu.

Mễ luật sư ở tại nhà bếp bận rộn. Bác sĩ Mạch ngửi được một mùi hương đậm vị dầu mè, tựa hồ còn có cả vị tiêu. Hơi nước lượn lờ, Mễ luật sư đứng trước nồi, đang nhìn.

“Hoành thánh” Bác sĩ Mạch ngạc nhiên hỏi.

“Ừ.” Mễ luật sư dùng chiếc muôi sắt lớn nhẹ nhàng khuấy, rau thơm nổi lên trên, màu xanh biếc.

“Chúng ta ăn cơm.” Mễ luật sư nói.

Tựa hồ là thịt gà, cà rốt, bỏ thêm một chút bột tiêu, rồi quán lại thành. Ăn đến miệng, thơm lừng, trong vị hơi cay có vị ngọt. Sủi cảo nặng nhân, còn hoành thánh nặng nước dùng. Mễ Hi Huy bỏ thêm vào nước dùng rau thơm, rau cải muối ớt, tôm khô. Vào buổi sáng mùa đông rét lạnh thế này, uống một hơi nước dùng hoành thánh như vậy, quả thật có thể cảm thấy hơi lạnh trong cơ thể bị canh nóng bức ra lỗ chân lông. Vừa lòng mà nhẹ nhàng rùng mình một cái, ôm bát lớn, trong lòng bác sĩ Mạch dâng lên một cảm giác hạnh phúc nóng hổi hấp.

Út cứng ngồi đối diện, khuôn mặt nhỏ đỏ bừng. Mễ Hi Huy cầm muỗng múc một miếng hoành thánh, thổi thổi, hơi nước bay lên xoay xoay. Út cứng phồng miệng nhai, nuốt xuống, mở miệng, a một tiếng. Mễ Hi Huy tiếp tục dứt bé ăn, múc một muỗng rồi lại một muỗng, thổi rồi lại thổi. Bấy giờ Bác sĩ Mạch mới phát hiện Mễ Hi Huy chưa ăn miếng nào, không khỏi nói, “Nhanh ăn đi, trời lạnh mau nguội.”

Mễ luật sư liếc bác sĩ Mạch một cái, lại ừ một tiếng. Trong lúc chờ Út cứng nhai hoành thánh, ăn luôn một chén. Út cứng ăn no, ợ lên. Bác sĩ Mạch đứng dậy đi thay quần áo, trước khi rời phòng ăn, nghe được Mễ luật sư nói thầm nói nhỏ, “Bài tập làm xong chưa Soạn cặp rồi”

Út cứng non nớt “Dạ vâng~” một tiếng.

Bác sĩ Mạch nở nụ cười.

Mễ luật sư ngồi xổm xuống, khoác áo, đội mũ cho Út cứng. Đứng dậy, cầm lấy cặp sách của bé, nói với bác sĩ Mạch, “Tôi đi khởi động xe, bác sĩ dẫn Út cứng đứng trước cửa một hồi để quen với không khí lạnh. Như vậy thì không dễ dàng bị cảm mạo.”

Bác sĩ Mạch nắm lấy bàn tay mũm mĩm của Út cứng, “Biết rồi.”

Mễ luật sư đi xuống trước. Út cứng thoáng một cái lay lay tay bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch ~ Mạch Mạch không thích chú sao ~”

Bác sĩ Mạch cười hỏi, “Sao lại nói như vậy nha”

Út cứng chu cái miệng nhỏ ra, “Mạch Mạch không nói chuyện nhiều với chú mà~”

Bác sĩ Mạch ngồi xổm xuống nhìn bé, “Bởi vì rất nhiều việc không cần nói nha.”

Út cứng nghiêng đầu, “Không nói làm sao biết nha”

Bác sĩ Mạch cười đem Út cứng kéo vào ***g ngực, “Như vậy thôi... là biết nha.”

Út cứng khoác bàn tay nhỏ lên lưng bác sĩ Mạch. Ở nơi bé nhìn không thấy, bác sĩ Mạch hơi rũ mắt xuống. Như vậy thôi là biết nha. Chỉ là biết rồi thì có thể làm gì.

“Được rồi, muộn bây giờ, chúng ta đến trường.” Bác sĩ Mạch đứng lên, nắm bàn tay Út cứng, mở cửa, đi ra ngoài. Phòng khách khôi phục lại yên tĩnh, kim đồng hồ nhích từng chút từng chút một, ngoài cửa sổ bông tuyết bay bay, càng rơi càng nhiều.

Giữa trưa tan ca, bác sĩ Mạch dọn dẹp một chút rồi chạy lấy người. Bác sĩ gần đó chào bác sĩ Mạch, cười nói, “Hai ngày này bác sĩ Mạch thật như được bơi trong”

Bác sĩ Mạch ngạc nhiên, “Ừ”

Bác sĩ kia nói, “Thật khiến người khác ganh tị mà, trong nhà có người nấu cơm Trước kia cũng không thấy bác sĩ tích cực về nhà như vậy.”

... Lại nói tiếp, trong nhà quả thật là có người nấu cơm, nhưng hình như có phần không ăn khớp với ý của vị bác sĩ này.

“Tan ca chưa.” Thanh âm Mễ luật sư theo di động truyền tới, ôn hòa bình tĩnh.

“Rồi.”

“Giữa trưa anh tôi đến, chúng ta ăn bữa cơm được không.”

“Được.”

Thanh âm bác sĩ Mạch nói chuyện không tự giác cũng thấp xuống rất nhiều, mang theo tươi cười, giống như không muốn để người khác nghe được những lời cá nhân riêng tư giữa họ. Những bác sĩ hết giờ làm việc đi ngang qua, tươi cười khoan dung tỏ vẻ hiểu rồi với bác sĩ Mạch, như đang nói hiểu mà hiểu mà. Xem ra với người bên ngoài, tươi cười của bác sĩ Mạch là tươi cười giữa tình nhân với nhau.

“Lạnh quá.” Hình Long Nhược mặc thường phục đi ra, ngồi vào vị trí phó lái. Bác sĩ Mạch ôm Út cứng ngồi sau. Út cứng rất vui mừng mà gọi một tiếng, “Ba ơi~”

Hình Long Nhược quay đầu lại, duỗi tay véo lấy khuôn mặt bầu bĩnh của Út cứng, “Hừ còn nhớ rõ ba sao.” sau đó gật đầu với bác sĩ Mạch. Phản xạ có điều kiện của bác sĩ Mạch là dường như lại giật mình.

“Thật làm phiền quá, chú hai nói buổi trưa có thể đi qua nhà chú ấy ăn tạm một bữa.” Hình Long Nhược cười nói. Bác sĩ Mạch oán thầm, cái gì mà nhà người kia, nơi đó rõ ràng là nhà tôi.

Dọc theo đường đi không nói chuyện. Mễ Hi Huy nghiêm túc lái xe, bác sĩ Mạch ôm Út cứng cùng nhau chơi đùa. Dần dần bác sĩ Mạch cảm thấy có gì đó không đúng. Bác sĩ Mạch ngẩng đầu lên, hỏi, “Hôm nay không có tinh thần lái xe à.”

Hình Long Nhược không nói chuyện, vẫn quay đầu nhìn ngoài cửa sổ. Mễ Hi Huy nghiêm túc nhìn xe, cũng không hé răng. Xe lại lao đi, Mễ Hi Huy đánh vòng một cái quẹo xe vào một con hẻm hẻo lánh nhỏ.

“Hiện tại tâm tình anh thế nào.” Mễ Hi Huy nói.

“Rất không xong.” Hình Long Nhược mỉm cười.

“Phiền phức do anh rước lấy”

“Giống kẻ thù của chú hơn.”

Hai người bỗng nhiên đồng thời bắt đầu cởi áo khoác. Mễ Hi Huy mặc tây trang, đầu vào đẩy cởi cà vạt. Bác sĩ Mạch ôm Út cứng nghi hoặc hỏi, “Hai người rốt cuộc đang làm gì”

Mễ Hi Huy quay đầu lại bảo, “Sau khi chúng tôi xuống xe, bác sĩ hãy khóa toàn bộ cửa lại.”

Một đồng người đột nhiên xông tới, vây xung quanh. Bác sĩ Mạch hoảng sợ, “Mấy kẻ này là đang làm gì”

Hình Long Nhược tháo đồng hồ, xắn tay áo lên, xuống xe cùng Mễ Hi Huy. Bác sĩ Mạch lập tức nhảy dựng leo lên chỗ phía trước khóa tất cả cửa một lượt, chốt khóa nơi cửa xe tự động đề xuống. Út cứng kỳ quái nói, “Chuyện gì vậy nha”

Bác sĩ Mạch ôm Út cứng co ro nơi ghế sau, “Suýt, dừng lên tiếng.”

Út cứng nhào lên ghế trước nhìn xem. Hình Long Nhược đứng lưng tựa lưng với Mễ Hi Huy, đám người phía trước càng đến càng nhiều. Cầm vũ khí trong tay, thế tới rào rạt. Hai anh em mặt không chút thay đổi, Hình Long Nhược nói câu gì đó, Mễ Hi Huy gật đầu. Cậu chỉ mặc áo sơmi, xắn tay áo, lộ ra bờ vai vừa rộng vừa phẳng bằng, cả người nhìn nghiêng cứ như vách đá nơi núi cao. Sau lưng là một bờ tuyết không ngừng rơi, rơi không ngừng không nghỉ, phấp phới bay bay, đầy trời đầy đất, vô thanh vô tức.

Rất anh tuấn.

Sau đó liền đánh nhau.

Bác sĩ Mạch nhìn xem đến trợn mắt há hốc mồm. Không phải như xem phim nhựa, không có kỹ xảo đặc biệt, không có hiệu ứng đặc biệt, từng quyền chạm vào đến thịt. Mễ Hi Huy bay lên một cước đá vào trên bụng kẻ nào đó, thanh âm rầm rĩ kia khiến ruột bác sĩ Mạch đột nhiên đảo lộn. Hình Long Nhược từng được huấn luyện qua võ thuật chính thống, có nền tảng tốt nên đánh hoàn toàn kín kẽ, đứng bậc tám trong thập tam kinh, ngân long. Mễ Hi Huy được anh trai một tay dạy dỗ, dù không thi chính quy, nhưng cũng không thua kém Hình Long Nhược. Động tác phản ứng mau đến không tầm thường.

Bác sĩ Mạch chỉ nhìn thấy hết kẻ này đến kẻ khác bị đánh bay ra ngoài, thanh âm xương gãy vụn, nội tạng bị hao tổn, bị đá đến dạ dày nôn mửa. Bác sĩ Mạch ôm Út cứng phát run, Út cứng nhìn xem đến hăng say, “Mạch Mạch ~ Mạch Mạch không đi hỗ trợ sao ~”

Bác sĩ Mạch nghiêm mặt nói, “Hỗ... hỗ trợ cái gì, phải chủ trương lấy lý lẽ để thu phục người... Này này thu hồi đôi mắt khinh bỉ đó lại!”

Lần đầu tiên phát hiện tên họ Mễ kia chân dài như vậy. Trong chớp mắt đảo qua, một đồng kẻ đã đổ xuống. Bị nắm tay của người đó đánh trúng sẽ có một loại thanh âm của xương cốt rạn nứt khiến răng kẻ khác va vào nhau cầm cập.

Người đó hóa ra là dã thú. Hung hãn lại tàn nhẫn.

Tất cả đều bị hạ thủ. Hình Long Nhược gọi điện thoại, Mễ Hi Huy dút tay vào túi, mặt không chút thay đổi. Hai anh em lại nói chuyện với nhau hai câu, Hình Long Nhược gật đầu. Xem ra là đang thương lượng nguyên nhân gây ra sự tình và phát triển thành kết quả đã trải qua, sau đó thống nhất ý kiến. Phía sau xe truyền đến tiếng còi cảnh sát. Bác sĩ Mạch không rõ nguyên do.

Hai anh em gõ gõ cửa xe. Bác sĩ Mạch nhanh mở khóa. Mễ Hi Huy lên xe nói, “Hiện nấu cơm không còn kịp. Chúng ta đi khách sạn ăn một bữa đi.”

Út cứng vồ tay cười bảo, “Ba ơi chú ơi, hai người oai phong quá~”

Bác sĩ Mạch muốn hỏi, ngẫm lại, thôi bỏ đi. Cảm thấy được rằng thật sự đừng nên hiểu biết quá nhiều về Mễ Hi Huy. Điều này khiến bác sĩ Mạch sợ hãi – càng hiểu biết thêm về người này, càng phát hiện chính mình bị người đó hấp dẫn, giầy giụa cũng phí công.

Điều này làm bác sĩ Mạch cảm thấy sợ. Bác sĩ Mạch là kẻ đã quen tự tại, chưa từng nghĩ đến có một ngày cũng muốn bị người khác giữ lại, kéo lấy, không thể thoát ra.

Có hợp, cũng có tan.

Hợp hợp tan tan, nói trắng ra thì cũng giống như một vòng tuần hoàn thế này. Hai người tốt tới một trình độ nhất định, tựa như sinh trưởng trên người lẫn nhau. Một ngày nào đó tách ra, đến lúc đó sẽ phải lấy dao cắt, máu chảy đầm đìa ngay cả thịt cũng lấy đi, toàn bộ bỏ hết. Trong kính chiếu hậu chiếc mũ trắng của Mễ Hi Huy bị kéo thành một đường thẳng tắp kỳ quái, mắt rũ xuống, đôi mắt hẹp dài, hướng về phía trước. Bác sĩ Mạch đối với loại sự tình này không có hứng thú gì. Người này trẻ tuổi hơn mình, lại bộ dạng đoan chính anh tuấn, tiền đồ vô hạn. Có lẽ là nhất thời là tâm huyết dâng trào, hiểu lầm khoe mắt đuôi lông mày, tăng thêm phiền chán.

Mễ Hi Huy cảm thấy bác sĩ Mạch đang nhìn cậu. Liếc mắt lên kính chiếu hậu, bác sĩ Mạch bên trong đang nhú mày.

Chóp mũi Mễ Hi Huy thở ra một chút khí. Cân nhắc thì có thể cho là đang cười. Hình Long Nhược khoanh tay bảo trì trầm mặc, Mễ Hi Huy lái xe, nhẹ nhàng liếm khóe môi.

21. Chương 21

Những tờ lịch trên cuốn lịch bàn từng tờ từng tờ bị xé mất.

Đã tới lễ Giáng Sinh. Trong nhận thức của Mễ Hi Huy không có loại ngày hội này, bác sĩ Mạch cũng không. Hết giờ làm nhìn những cửa hàng nơi con phố buôn bán đều trang hoàng thật sự đẹp đẽ, trong bóng đêm lóe sáng nhiều sắc màu.

“Lễ Giáng Sinh.” Bác sĩ Mạch nhẹ giọng nói.

Mễ Hi Huy lái xe. Chiếc hồ lô vàng trước xe khẽ lay động. Út cứng tựa vào trên người bác sĩ Mạch ngủ gà ngủ gật, cặp sách nhỏ để một bên.

“Tìm được nhà chưa.”

“Vẫn chưa.”

“Sắp đến ngày một tháng một rồi.”

“Ừ.”

Lại không nói chuyện. Út cứng lẩm bẩm nói, “Con đói bụng...”

Mễ Hi Huy liếc mắt vào kính chiếu hậu, “Buổi tối ăn gì”

“Muốn ăn cháo yến mạch chú làm.”

“Được.”

Bánh xe nghiền lên lớp băng tuyết đọng quá nhiều trên mặt đất, nhẹ nhàng kêu vang.

Giữa những người họ, cũng chỉ có thứ tiếng động này.

Buổi tối tuyết lại rơi. Bông tuyết lớn hơn, rất mềm mại. Rất muốn nắm lấy trong tay thì lập tức sẽ tan đi, còn lạnh đến mức khiến người nắm lấy giật mình. Út cũng không biết khi nào thì tỉnh, vịn vào cửa kính nhìn ra bên ngoài. Bác sĩ Mạch cảm thấy xe dần dần ngừng lại. Tuyết rơi đường trơn trượt, tình hình giao thông không tốt, phía trước có lẽ xảy ra sự cố giao thông, bỗng nhiên ùn tắc xe. Trời đã hoàn toàn tối, Mễ Hi Huy mở đèn, màu da cam của ngọn đèn nhỏ lấp lánh bốn phía trên cửa. Xe đỗ về càng ngày càng đông, Út cũng nhìn xem đến chán nản, lại quay về nơi chỗ ngồi ngủ gà ngủ gật. Bác sĩ Mạch cởi áo khoác, quần lấy Út cũng, sợ bé cảm lạnh.

Động cơ xe không tắt. Bởi do mở hệ thống sưởi. Âm thanh hơi rè rè. Bác sĩ Mạch bỗng nhiên hoảng sợ, sợ hiện tại bản thân và Mễ Hi Huy cùng một chỗ – trong hoàn cảnh kín mít u ám, cùng đã thú bị nhốt chung nhau. Ngoài cửa kính xe dần tích tuyết, tuyết trắng phau phau.

Mễ Hi Huy vẫn không hé răng. Bác sĩ Mạch có thể nhìn thấy những ngón tay mảnh khảnh dài đang nắm tay lái. Út cũng mấp máy một chút, điều chỉnh tư thế. Những chiếc xe phía sau không kiên nhẫn ấn còi. Liên tiếp.

“Thật là xui xẻo... đúng không?” Bác sĩ Mạch cười khan nói, dù sao cũng phải tìm một ít chuyện làm.

Mễ Hi Huy quay đầu nhìn bác sĩ Mạch, bác sĩ Mạch ngay tức khắc sững sờ. Người này là một kẻ trầm mặc, có người trầm mặc là bởi vì cao ngạo, có người trầm mặc là bởi không biết biểu đạt thế nào. Con người trước mắt này sẽ chẳng phải là kẻ không biết biểu đạt.

“... Cậu cũng biết đó. Chúng ta cuối cùng... đều tìm một người phụ nữ không phải sao. Dù ở nơi đâu... hai thằng đàn ông, cậu xem... không tốt lắm.”

Bác sĩ Mạch nói đứt quãng, vô cùng khó khăn. Tay Mễ Hi Huy dần nắm chặt tay lái.

“... Tôi cũng không phải kẻ ngốc... Nhưng cậu xem cậu chỉ mới hai mươi sáu, còn chưa tới ba mươi, nhất thời ham mới mẻ mà thôi ... Tôi thì sắp bốn mươi rồi, thời gian không thể phí hoài... Ngày nào đó cậu hối hận tôi đây không phải thiệt thòi sao...”

Trên mu bàn tay Mễ Hi Huy đều nổi gân. Bác sĩ Mạch đơn giản nói hết ra ngoài, “Cho nên, mặc kệ như thế nào tôi cũng không hứng thú... Mặc kệ đồng tính hay khác phái, quan trọng là hai bên tình nguyện đúng không Cho dù một bên dấn đưa...”

Mễ Hi Huy đột nhiên bảo, “Tôi biết rồi. Sẽ mau chóng dọn đi.”

Bác sĩ Mạch bị Mễ Hi Huy làm giật mình. Sợ người đó sẽ tức giận. Nếu Mễ Hi Huy thật sự giận lên, bác sĩ Mạch sẽ không đối phó được. Mễ Hi Huy không nói gì thêm, xe phía trước chậm rãi chuyển động. Cậu mở cần gạt nước và đèn trước xe. Ánh sáng đột ngột, phản quang đâm vào khiến bác sĩ Mạch mở mắt không được. Chậm rãi nhích đến, Mễ Hi Huy thấy một con búp bê nhỏ bằng vải nhung trước con đường. Hình chú nai chỉ lớn cỡ nắm tay, rơi trong nước bùn, bị những chiếc xe tới lui nghiền nát, vải bông trong bụng lòi ra, nát vụn.

Cơm chiều là rau trộn hến, La Tinh Hòa đưa tới một hộp hến. Bác sĩ Mạch ngại phiền vẫn chưa đụng qua. Mễ Hi Huy lấy ngâm nước cả một ngày, cẩn thận rửa sạch, đổ nước đi, cắt thành từng sợi từng sợi, trộn cùng cải trắng, miến, tôm khô và rau. Cháo yến mạch hầm riêng, những hạt vàng nhai trong miệng, vô cùng giòn.

Bánh mì mới vừa hấp xong nóng hổi. Mễ Hi Huy dùng một đôi đũa cắm vào ổ bánh mì nhỏ, đưa cho Út cũng cầm. Út cũng cắn một miếng, Mễ Hi Huy dứt bé một muỗng cháo yến mạch. Không khí trên bàn cơm rất lạ, Út cũng nhìn bác sĩ Mạch ăn mà không chú tâm, rồi lại nhìn chú mình mặt không chút đổi thay, nuốt xuống gì đó, non nớt nói, “Mạch Mạch ~ chú ơi ~ hai người cãi nhau sao”

Tay cầm muỗng của Mễ Hi Huy hơi khựng lại, “Không có.”

Út cũng rất ngạc nhiên chớp đôi mắt to, lấy bàn tay mũm mĩm nắm lấy áo Mễ Hi Huy, kéo sát vào nhìn, “Vậy tại sao chú lại khổ sở như vậy”

Bác sĩ Mạch nhìn Mẹ Hi Huy. Chỉ thấy nửa bên mặt, nhưng vẫn vẻ không chút thay đổi, chẳng hề bận tâm. Mẹ Hi Huy cũng nhìn Út cứng, Út cứng vươn ngón út nhẹ nhàng nhịp nhịp lên hàng mi Mẹ Hi Huy, “Chú đừng buồn ~ nếu chú buồn con cũng sẽ buồn đó ~”

Trước kia nghe người ta nói, trực giác của trẻ nhỏ luôn rất chính xác. Không cần xem thần sắc, chúng đều có thể cảm giác được buồn vui của người gần gũi chúng nhất. Mẹ Hi Huy khẽ nhủ mày, “Đừng nói lung tung.”

Út cứng dẫu môi, “Con không nói lung tung ~”

Bác sĩ Mạch ăn xong cháo yến mạch, như chạy trốn mà rời khỏi nhà ăn.

Út cứng ôm cổ Mẹ Hi Huy, bàn tay nhẹ vỗ lưng chú nó, “Chú ơi chú ngoan nha ~ chú ơi chú đừng khổ sở ~”

Những chén bát đặt trên bàn cơm. Dần dần đã không còn hơi nước, đều lạnh.

Buổi tối, một đêm không ngủ ngon.

Lầu trên lầu dưới hai người, cách ngăn dậm xa.

Có lẽ cảm thấy lạnh, Út cứng lúi vào trong lòng Mẹ Hi Huy. Mẹ Hi Huy ôm lấy cơ thể phúng phính của bé, nhẹ nhàng vỗ. Từng nhịp từng nhịp, tiết tấu đều đều.

“Út cứng, chúng ta hãy dọn đi.” Mẹ Hi Huy nhẹ giọng nói, dùng âm thanh như tiếp cận hư vô, “Chú xin lỗi.”

Út cứng ngủ say, bập bẹ đôi môi nhỏ.

Mẹ Hi Huy hôn gương mặt bầu bĩnh của cháu trai. Ôm lấy cháu mình thật chặt, đây là điều ý nghĩa duy nhất còn sót lại.

Mẹ Hi Huy vẫn luôn tìm phòng ở. Cuối cùng nhờ được người bạn học cũ tìm được một khu nhà dân cư cổ xưa nơi thành tây, gần như là xóm nghèo. Người bạn cũ nhìn cậu, rất cuộc nhịn không được nói, “Tôi thật không rõ, nhiều năm như vậy cậu rất cuộc toan tính điều gì Không tiền không xe không nhà cửa, dẫn theo con trai người khác thì đứa bé ấy ngày nào đó cũng trở về với cha ruột của mình, cậu còn lại gì”

Mẹ Hi Huy đứng nơi cửa, nhìn căn phòng ốc cũ kỹ. Buồng vệ sinh khắc hình những con ngựa nhỏ màu nâu, hiện giờ đã cực kỳ hiếm thấy. Bị người giẫm lên lâu, lồi lõm. Sô pha vẫn là hình thức từ những năm bốn mươi, bao ngoài màu xanh nhạt gần như thành trắng bệch.

Mẹ Hi Huy vén tay áo lên, xóc bao sôpha. Bông gòn bị trùng đục lỗ, rất không sạch sẽ.

“Như vậy không được. Tôi dẫn theo trẻ nhỏ, phòng ở này dơ quá.”

Người bạn cũ thở dài.

“Chuyển nhà gấp thì hãy ráng chịu đựng tạm một thời gian ngắn. Làm gì có được nhiều phòng tiện nghi như vậy mà lại cho thuê. Phòng lần trước tìm mất thời gian sức lực gần chết, ai cho cậu trả lại!”

~*

~“Chú ơi ~ Mạch Mạch sao lại không về nhà nha” Út cứng ngồi phía sau xe, nghi hoặc hỏi.

Mẹ Hi Huy lái xe, trên mặt không có chút máu, vẻ mặt mỗi một, “Mạch Mạch phải trực ban.”

Út cứng bĩu môi, “Ghét Mạch Mạch quá ~ chúng ta ba người luôn ở chung một chỗ rất tốt mà ~”

Mẹ Hi Huy không nói gì. Sau đó lại nhẹ giọng nói, “Mạch Mạch... Không thể lúc nào cũng ở chung với chúng ta.”

Út cứng hỏi, “Vì sao vậy nha”

Hồi lâu, Mẹ Hi Huy mới nhẹ giọng nói, “Mạch Mạch phải kết hôn.”

Hai chú cháu mình không thể quấy rầy người đó nữa.

Bác sĩ Mạch mấy ngày rồi cũng chưa về nhà. Ngủ ở phòng trực ban, đôi lúc đến phòng trực của khoa khám gấp mà chịu đựng một phen. Bác sĩ Hứa cho bác sĩ Mạch một đá, “Hiện tại mới chơi trò phản nghịch bỏ nhà trốn đi có phải chậm quá không?”

Bác sĩ Mạch xoay người, mặt hướng về phía sôpha, “Đừng ồn ào nữa! Để tôi ngủ tiếp một lát.”

Bác sĩ Hứa ngồi bên cạnh, “Lại tạt xấu gì đây Vì sao không về nhà?”

Bác sĩ Mạch không kiên nhẫn nói, “Tôi không về thì sao chứ Đang tự hỏi về cuộc đời mà?”

Bác sĩ Hứa cười, “Cậu Tự hỏi về cuộc đời?”

Bác sĩ Mạch vọt dậy ngồi xuống, “Tôi muốn kết hôn! Cùng phụ nữ.”

Bác sĩ Hứa bị bác sĩ Mạch làm giật mình, sau khi bình tĩnh lại thì cười như có như không đánh giá kẻ trước mặt, “Kết hôn Cùng phụ nữ Cậu?”

Bác sĩ Mạch bất mãn nói, “Không được à Nguyên đán năm nay kết hôn. Nói thử xem trong bệnh viện chúng ta ai thích hợp?”

Bác sĩ Hứa nhướn một bên mày, “Thật lòng?”

Bác sĩ Mạch cười khà một tiếng, “Sao lại không phải thật lòng?”

Bác sĩ Hứa gật đầu, “Được, trước đừng nói đến việc chọn người, hỏi cậu trước một câu, chuẩn bị làm chồng làm cha chưa Sau này những ngày tự tại sẽ không có, nhiều phụ nữ lúc nào cũng sẽ đeo lấy chồng mình, kết hôn rồi thì không thể chạy về phía trước, cũng chẳng được lùi về phía sau. Đây là vợ chồng. Vợ chồng phải cãi nhau, ném đồ vật này nọ, cãi nhau từ lúc ăn đến lúc ngủ, chửi rửa mãi đến lúc chết. Đi được nửa đường rồi thì vợ có thai, sinh con. Chồng sẽ phải hầu hạ trong tháng, phải chịu được tính tình vợ khiến chồng đầu bù tóc rối, phòng ngừa chúng u buồn sau hậu sản của vợ. Con sinh ra rồi thì phải giặt tã, chăm sóc nó. Những việc này đều là việc một người chồng phải làm, mất đến ba bốn năm buổi tối không thể ngủ thẳng giấc – tất cả những việc đó đã chuẩn bị tâm lý chưa?”

Bác sĩ Mạch ngẩn ra nhìn bác sĩ Hứa. Bác sĩ Hứa nhếch môi, “Thấy rõ sự thật đi bác sĩ Mạch, cậu chẳng qua là kẻ vô cùng ích kỷ mà thôi, không đủ sức gánh vác một gia đình. Nói như vậy, cần gì phải phí hoài thanh xuân của một người phụ nữ?”

Bác sĩ Mạch theo bản năng nói, “Tôi thấy tên kia dường như cũng không chặt vật như vậy...”

Bác sĩ Hứa hỏi, “Ai?”

Bác sĩ Mạch ngó lơ sang chỗ khác, vẻ như đã đi vào cõi thần tiên.

Bác sĩ Hứa giận dữ, “Nỗi khổ của người khác, cậu thì biết cái gì.”

Người đó luôn là vẻ mặt chút cũng không thay đổi. Sét đánh không sợ hãi, sóng dậy chẳng hãi hùng. Đau cũng được, khổ cũng được, cho tới bây giờ đều không biểu hiện ra. Vì thế kẻ khác sẽ nghĩ rằng người đó không có cảm giác, người đó sẽ không đau sẽ không bị thương.

Bác sĩ Mạch đột nhiên hỏi, “Vì sao nỗi khổ của kẻ khác chúng ta sẽ không thể nhận ra?”

Bác sĩ Hứa không thèm để ý đến bác sĩ Mạch. Hóa ra thời kỳ trưởng thành của tên ấy muộn đến mức độ này.

Bác sĩ Mạch kéo tờ giấy lịch xuống. Ba mươi tháng chạp. Hôm nay. Dỡ một tờ nữa sẽ là ba mươi mốt, dỡ một tờ nữa, một năm mới tính.

Bác sĩ Mạch thật sự không có dũng khí về nhà, đối mặt với người kia. Những sự tình sau này, bác sĩ Mạch cảm thấy chính mình không đủ sức. Ánh mắt của người khác, cười nhạo, chẳng thể nào không quan tâm. Có lẽ còn có thể trở thành trò cười cho kẻ khác lúc họ rồi rã tán chuyện giải sầu, đắm đuối nhân vật chính trong những chê cười hủ bại đầy thô thực hung ác, sẽ nói họ là chuyên chèn vào giữa hai bên mỏng đàn ông. Rồi sẽ bị khai trừ khỏi công tác, sẽ thất nghiệp, những khổ tâm tiến hành nhiều năm như vậy tất cả sẽ xong đời. Cái giá này... Không thể tưởng tượng nổi.

Bác sĩ Mạch nằm sấp trên bàn. Buổi tối bảy giờ, trong bệnh viện rét rét lạnh lạnh. Nghe nói hôm nay là bắt đầu tết hoa đăng, trên đường thật ra rất náo nhiệt. Bác sĩ Mạch nằm sấp trên bàn, một đầu ngón tay nhẹ nhàng nhịp nhịp lên mặt bàn. Đây thói quen của người kia, không nhanh không chậm, nhẹ nhàng gõ gõ. Dán lỗ tai lên bàn mới phát hiện, hóa ra thanh âm này lớn như vậy, vũng vũng đến thế, từng nhịp từng nhịp, hết tiếng con tim.

Như thanh âm luôn bị xem nhẹ, vang lên thật lâu, thanh âm nhỏ bé nơi đáy lòng. Từng nhịp từng nhịp, quá đổi vũng vũng, ngày tiếp nối ngày. Đã quen không chú ý, nhưng thanh âm ấy vẫn mãi chưa ngừng.

Bác sĩ Mạch biết. Người kia vẫn luôn nói với mình, rằng sẽ chẳng bao giờ buông tay. Bản thân mình lại cố ý làm như không nghe, hoặc nghe không hiểu, hoàn toàn bỏ qua.

Xin mày, hãy ngừng lại.

Gần đến bảy giờ rưỡi, bác sĩ Mạch quyết định. Đi ra văn phòng, đi ra bệnh viện, đứng ven đường ngoắc một chiếc xe cho thuê. Ngồi vào, nói cho tài xế địa chỉ. Tới nơi rồi, thì xuống xe. Một loạt động tác đều rất cứng nhắc, chính là sợ chỉ cần dừng lại sẽ mất đi dũng khí. Hôm nay là kỳ hạn cuối cùng, người đó không đi, vậy mình đi. Tình đậm sâu quá, hóa ra cũng là một loại gánh nặng.

Bác sĩ Mạch đẩy cửa ra lại phát hiện, trong nhà, không một bóng người.

Không đèn. Tối đen đến mức như dung hòa làm một. Bác sĩ Mạch mở đèn lên, lẳng lặng nhìn. Vài ngày chưa về nhà, phòng khách không nhiễm một hạt bụi. Nơi nơi gọn gàng ngăn nắp. Bác sĩ Mạch giày cũng không đổi, như diên mà chạy đến phòng Mễ Hi Huy... Cái gì cũng không có.

Phòng sạch sẽ, như chưa bao giờ từng có người ở qua.

Bác sĩ Mạch chạy lên lầu, không có ai. Chạy xuống, hét to một tiếng “Mễ Hi Huy!” lại bỗng dọa chính mình nhảy dựng. Trong yên tĩnh bất chợt phát hiện, thật sự chỉ có mỗi mình mình. Khôi phục như dĩ vãng, tốt lắm, tốt lắm, trước kia cũng là một mình một người. Hết thấy đều khôi phục như bình thường, tốt đến bao nhiêu...

Bác sĩ Mạch mở tủ lạnh ra, đầy trong đó, đều là đồ ăn người nọ đã chuẩn bị xong. Phân loại, rửa sạch cất tốt, bản thân chỉ cần hâm nóng lại một lúc là tốt rồi. Phòng bếp không bật đèn, ngọn đèn trong tủ lạnh tưởng như cũng nhiễm hơi lạnh, lấp lánh ánh sáng trắng, ánh lên rau dưa đủ mọi sắc màu.

Nước mắt bác sĩ Mạch, rốt cuộc chảy ra.

~*

~Mễ Hi Huy dẫn Út cưng, trên đường yên lặng đi. Ban ngày thời tiết rất đẹp, buổi tối chưa đến mức quá lạnh. Chỉ hơi hơi, khuôn mặt Út cưng lạnh đến đỏ bừng.

“Chú ơi, hôm nay là tết hoa đăng ~” Út cưng rất hưng phấn mà nhìn xung quanh. Mễ Hi Huy hơi cong khoe môi lên, “Phải, là tết hoa đăng.”

Út cưng nói, “Nếu như đi cùng Mạch Mạch thì tốt biết bao~”

Mễ Hi Huy không nói gì. Hãy còn trầm mặc. Út cưng nâng khuôn mặt nhỏ lên mà nói, “Chú ơi ~ chúng ta có phải sẽ không bao giờ có thể về nhà Mạch Mạch nữa không?”

Mễ Hi Huy nhẹ giọng nói, “Đúng vậy. Mạch Mạch phải kết hôn, chúng ta không thể quấy rầy Mạch Mạch.”

Út cưng khổ sở nói, “Nhưng mà chú ơi, vậy thì nhà chúng ta hóa ra cũng không có rồi ~”

Mễ Hi Huy ừ một tiếng.

Một hồi lâu, Mễ Hi Huy mới dịu dàng rằng, “Út cưng, mấy ngày nay Út cưng ở chung với ba trước được không Để chú tìm phòng tốt hơn đã.”

Út cưng nghiêm túc nói, “Không được ~ con phải ở cạnh chú ~”

Mễ Hi Huy cười khổ nói, “Vì sao nào”

Út cứng nghiêm mặt, đôi mắt to bị ánh đèn chiếu vào đến trong suốt, “Con biết, chú hiện tại vô cùng khổ sở. Người khác không biết, nhưng con biết mà ~”

Mẽ Hi Huy ôm lấy Út cứng, “Như vậy chúng ta đừng nói, sau này cũng không nói cho người khác biết, được không”

Út cứng nói, “Mạch Mạch cũng vậy sao”

Mẽ Hi Huy nhẹ giọng, “Phải, cũng vậy.”

Út cứng vươn tay nhỏ bé, vỗ vỗ gương mặt Mẽ Hi Huy.

Mẽ Hi Huy mua một chiếc bánh ngọt nhỏ ở quán ven đường cho Út cứng. Út cứng hai tay cầm bánh ngọt nhỏ, đưa cho chú. Mẽ Hi Huy nhẹ nhàng cắn một cái, Út cứng gật đầu, đôi môi nhỏ bắt đầu cắn bánh.

“Ăn xong hãy trở về với ba. Ngày mai còn phải đến trường.” Mẽ Hi Huy ôm cháu. Út cứng cọ cọ trong lòng ngực chú.

Ngày đầu tiên của tết hoa đăng, Mẽ Hi Huy cùng Út cứng ở nơi ven đường, chia nhau một cái bánh ngọt nho nhỏ.

22. Chương 22

Sau khi trả phòng, phần lớn đồ của Mẽ Hi Huy gửi nơi nhà Hình Long Nhược, thật ra cậu có chìa khóa nhà anh trai. Út cứng rất hiểu chuyện, dọc đường đi không nói nhiều lời. Tới nhà Hình Long Nhược rồi, Mẽ Hi Huy dùng chìa khóa mở cửa, mở ra thì thấy Hình Long Nhược đang cúi đầu tìm đồ vật này nọ. Mẽ Hi Huy giật mình, “Anh... Anh ở nhà”

Hình Long Nhược tiếp tục tìm kiếm, “Anh còn phải ra đường trực... Hôm nay không phải tết hoa đăng sao. Thật kỳ quái đầu mất rồi...” rồi như đột nhiên nhớ tới điều gì, “Chú đến rồi”

Mẽ Hi Huy trong tay mang theo một bao nhỏ, phần lớn là đồ của Út cứng, “Em gần đây có hơi bận... Út cứng đi theo anh trước được không”

Hình Long Nhược nhìn Mẽ Hi Huy thần sắc rất quái lạ. Nhưng không hỏi nhiều, gật đầu. Đối với loại cuộc sống gia đình lang bạt này, Út cứng kỳ thật đã tập mãi thành quen. Hình Long Nhược cầm lấy túi, Mẽ Hi Huy nói, “Em về trước...”

Út cứng vẫy bàn tay nhỏ, “Chú ới tạm biệt ~”

“Nhớ phải cẩn thận.” Hình Long Nhược cười bảo.

Chờ cửa đóng rồi, Út cứng ngẩng đầu nói với ba mình, “Nhưng mà ba ơi ~ chú không có nhà để về nha ~”

Hình Long Nhược ngẩn ra, “Sao”

Út cứng còn muốn nói thêm, Hình Long Nhược bất ngờ xoay người mở cửa, rống lớn một tiếng về phía hàng hiên tối tăm, “Tiểu Huy trở lại đây ngay!”

Nơi hàng hiên mang theo hồi âm, quanh quẩn ầm ầm. Sau một lúc lâu, lại vang lên tiếng bước chân, Mẽ Hi Huy chậm rãi bước tới, “Anh.”

Hình Long Nhược kéo Mẽ Hi Huy vào cửa, thúi nhẹ lên vai em trai, “Không có nơi để về Là ý gì”

Út cứng lùi lại phía sau Hình Long Nhược, ôm chân ba mình.

Mẽ Hi Huy cúi đầu không lên tiếng.

Hình Long Nhược có dấu hiệu phát hỏa, “Là ý gì”

Mẽ Hi Huy thở dài.

Từ nhỏ đến lớn, Hình Long Nhược đều gọi cậu là chú hai. Nếu gọi “Tiểu Huy” hoặc “Mẽ Hi Huy”, thì chứng tỏ anh trai tức giận. Trong phòng lặng im. Hình Long Nhược vì tiết kiệm, chỉ mở đèn nơi hành lang, ánh sáng mờ mùng âm thầm. Mẽ Hi Huy hơi cúi đầu, trên mặt đều là bóng tối.

Hình Long Nhược nói, “Chú... thật đúng là.” Út cứng ôm chân ba, mở đôi mắt to nhìn chú bé. Mẽ Hi Huy nhẹ giọng, “Anh à, em...”

Hình Long Nhược dịu giọng xuống, “Chú bắt đầu từ lúc nào mà...” Nửa câu sau rơi vào hư vô. Giống như kéo lùi về hai mươi năm trước, Mẽ Hi Huy còn nhỏ đứng trước mặt anh trai, một thân đầy vết thương. Hình Long Nhược lôi kéo tay em mình, tức giận nói, ai bắt nạt em Anh đi đánh kẻ đó!

Hình Long Nhược đặt tay lên vai Mẽ Hi Huy, dịu dàng nói, “Anh không hỏi chú, chú cũng không cần ngượng ngùng cúi đầu với anh... Anh là anh trai chú. Hiện ở chỗ anh trước đi. Cũng đừng ngại có gì không tiện, anh kỳ thật cũng ít về nhà. Vừa đúng lúc có chú coi Út cứng, hôm nay phải rạng sáng anh mới về được.”

Mẽ Hi Huy vẫn không hé răng. Út cứng túm túm vạt áo chú nó, “Chú ơi ~ hôm nay chú ôm con ngủ được không ~”

Mẽ Hi Huy ôm lấy Út cứng, hôn bé.

~*

~Buổi sáng thức dậy, nằm trên giường, trong mộng lung cứ mãi cảm thấy nơi phòng bếp có thanh âm khẽ khàng tuôn rơi. Cẩn rằng mặc xong quần áo, hoảng hốt mà xuống lầu. Tắm thủy tinh mờ nơi phòng bếp tựa hồ còn có một bóng dáng lớn thoáng qua.

... Áo giặc. Đi đến cửa phòng bếp, nơi đó không có ai. Vòi nước chưa khóa chặt, một giọt một giọt như nước mưa nhẹ nhàng hạ xuống.

Tí tách.

Ngay cả thanh âm giọt nước cũng rõ ràng như vậy.

Buổi sáng chưa ăn cơm, bác sĩ Mạch mệt mỏi. Bác sĩ Hứa cẩn thận nhìn nhìn bác sĩ Mạch, “Mất tiền”

Bác sĩ Mạch nghiêm mặt chơi trò tự phong bế mình, “Không.”

Bác sĩ Hứa ngạc nhiên, “Không mất tiền thì sao sắc mặt kém như vậy”

Bác sĩ Mạch nghiêng nghiêng ngả ngả đi xuyên qua phòng khám bệnh, đến chỗ thang máy chờ. Bác sĩ Hứa nhìn bóng dáng tên kia hết như u hồn, gãi cằm: Không phải mất tiền Vậy là mất thứ bảo bối còn quý trọng hơn

Không phải... Không có... Tất cả cũng không đúng...

Bác sĩ Mạch cảm thấy thật kỳ quái. Cứ cảm thấy bên cạnh mình có một ai đó, có hơi nóng của người đó, có tiếng hít thở, có tiếng chuyện trò, vậy mà xoay mặt lại tìm, chẳng một bóng người.

Đờ đẫn làm việc một ngày, buổi chiều trước khi hết giờ làm, theo thói quen nhìn thoáng qua dưới lầu. Không có ai, không có chiếc xe Buick trắng. Bác sĩ Mạch lảo đảo đi ra bệnh viện. Cho đáng mà. Bác sĩ Mạch nghĩ.

Vẫn là không đi xe thuê về. Bác sĩ Mạch muốn đi bộ. E ngại về nhà, e ngại đối mặt với tủ lạnh đầy ắp rau dưa. Rõ ràng trước kia luôn là một người, vô cùng tự tại. Chính là từ khi người đó xuất hiện, làm bác sĩ Mạch trải qua một hồi náo nhiệt, có hương thức ăn nóng hổi nơi nhà bếp, có quần áo được giặt sạch phấp phới bay trên ban công, có trong không khí là hương giặt quần áo, thứ mùi hương thơm ngát khiết tịnh.

Sau đó đột nhiên biến mất. Sạch sẽ, một dấu vết cũng không lưu lại.

Xem như cậu lợi hại.

Chậm rãi đi qua trạm xe buýt, đi ngang qua một trường tiểu học. Bất chợt bác sĩ Mạch giật mình, đây như là trường học của Út cứng. Đang lúc tan học, xe cộ chạy về phía cổng.

Út cứng đứng bên đường hết nhìn đông tới nhìn tây, đột nhiên dường như thấy gì đó, hươu hươu bàn tay nhỏ. Trên đường rất ồn ào, nghe không được Út cứng hô to cái gì. Bác sĩ Mạch đứng phía sau trụ cầu vượt mà nhìn về phía trước. Mễ Hi Huy xuất hiện ở đối diện bên đường.

Người này nhìn qua vẫn hoàn hảo. Nhưng sắc mặt tái nhợt, màu môi cũng phai mờ. Về mặt người đó nhìn Út cứng vẫn trước sau như một, trong ánh mắt hàm chứa ý cười. Út cứng dang vòng tay ra, người đó xoay người, ôm lấy Út cứng.

Từ một nơi bí mật gần đây nhìn Mễ Hi Huy ôm Út cứng đi xa. Út cứng trong lòng ngực người đó rất hưng phấn mà nói gì đó, người đó thỉnh thoảng gật đầu. Út cứng nói đến vui mừng, ôm cổ Mễ Hi Huy cọ cọ. Mễ Hi Huy hôn nhẹ lên gương mặt bầu bĩnh kia, Út cứng phá lên cười.

Giữa họ cách nhau một con đường lớn, hết như một dòng sông chảy xiết. Tới tới lui lui, xe cộ, xe đạp, người đi đường. Những bóng dáng ẩn ẩn hiện hiện chạy như bay đã cắt ghép hình ảnh hai chú cháu ấy thành từng mảng từng mảng, chẳng liên tục được.

Bác sĩ Mạch nắm chặt tay trong túi áo, xoay người rời đi.

Tới nhà, để trút giận, bác sĩ Mạch lập tức lên mạng, ở trang diễn đàn tình cảm phụ nữ nào đó lại khoác lên một thân phận lừa dối nói bừa khác, một đoạn một đoạn mà trực tiếp viết ra.

‘Tơ Hàng Châu’ nói nàng là một cô gái trẻ độc thân, mới vào xã hội. Khiếp đảm, sợ người lạ, lại chẳng có năng lực gì đặc biệt. Đôi lúc nhận được sự chiếu cố của thủ trưởng, rốt cuộc đã có thể trực tiếp giao thiệp với thủ trưởng, vì vậy không còn cần thấp thỏm nhờ mong. Câu chuyện nghiêm chỉnh đứng đắn, vẫn nhận được nhiệt tình ủng hộ của đồng đạo mọi người. Không thể không nói, một phần là do bác sĩ Mạch hành văn rất tốt. Văn phong uyển chuyển, tựa như âm điệu của một cây sáo trúc vẫn luôn thổi điệu nhạc buồn. ‘Tơ Hàng Châu’ hết thuốc chữa mà đi thăm men thủ trưởng, cũng không thể để đối phương biết. Bởi do tự ti, thủ trưởng với tuổi trẻ đầy hứa hẹn, tiền đồ vô hạn, luôn có thể tìm được người phụ nữ càng xứng đôi hơn.

Dưới các bài trả lời có người muốn hãy miêu tả vị thủ trưởng với tuổi trẻ đầy hứa hẹn kia. Bác sĩ Mạch gõ từng chữ từng chữ một, kỹ lưỡng miêu tả một người căn bản không tồn tại – không thích nói nhiều, trầm mặc ít lời. Hãy còn rất trẻ, nhưng lại rất có năng lực. Diện mạo anh tuấn mà giàu tình cảm. Vóc dáng cao gầy, nhã nhặn trầm tĩnh. Bình thường luôn là vẻ mặt bình tĩnh, khiến kẻ khác hiểu lầm đó là loại người lãnh huyết vô tình, nhưng trên thực tế nào phải như vậy. Mỗi lần công ty hội họp, Tơ Hàng Châu uống say đến rối tinh rối mù, thế là đều được thủ trưởng đưa về nhà. Thủ trưởng làm cho nàng điểm tâm, cháo yến mạch tỏa hương thơm bốn phía. Trong bài trả lời miêu tả vô cùng tỉ mỉ, sáng hôm ấy, khi Tơ Hàng Châu tỉnh lại, đi xuống lầu, nhìn thấy trên tấm thủy tinh mờ nơi phòng bếp một bóng hình thoáng lay động.

Càng viết càng giống một người, không, không đúng, chính là dựa theo người kia mà viết.

Bác sĩ Mạch lấy tay chống trán không tiếng động cười, bả vai đều run rẩy.

Trong phần lớn các bài hồi âm, có người bất ngờ hỏi, Tơ Hàng Châu cô rốt cuộc là nam hay nữ Hiện tại là thời đại nào rồi, còn có người con gái sẽ vì sự tự ti này mà không dám theo đuổi một người đàn ông vừa vĩ đại vừa giàu tình cảm sao. Thấy rõ ràng là, đã thương người ta đến thế.

Bác sĩ Mạch kinh ngạc nhìn bài trả lời của người nọ.

Một bài mới đăng, người nọ vẫn đang trả lời. Không chú ý gì đến những bài xung quanh, cứ như đang tự nói một mình. Người trả lời ấy nói, dù là nam hay nữ đều có quyền lợi theo đuổi hạnh phúc của mình. Làm sao có thể không cần ánh mắt của kẻ khác, những hãy đừng vì người khác mà sống.

Con người chỉ có một đời, chết rồi thì chẳng còn gì. Nên trước khi chết đi, hãy tính toán sống thế nào cho phải.

Tôi đã làm tổn thương người đó. Bác sĩ Mạch đột nhiên trả lời một câu. Ngốc nghếch chẳng đầu chẳng đuôi.

Qua một thời gian ngắn, đối phương trả lời lại: Vậy càng phải đem người đó kéo trở về.

Bác sĩ Mạch một đêm không ngủ. Suy nghĩ rất nhiều. Trải qua sáu giờ tự hỏi, cảm thấy mình hẳn là đã suy nghĩ cẩn thận một việc.

Tóm lại cứ nên thử một lần. Hợp cũng tốt, tan cũng được, thành công cũng tốt, thất bại cũng không sao, chỉ cần sẽ không tiếc nuối.

Cầm di động, bác sĩ Mạch cơ hồ có thể nghe thấy tiếng răng nhẹ nhàng đánh vào nhau. Từ trên xuống dưới, đều không thể không chế được. Thở hắt ra, mở danh bạ, tìm được số di động của Mễ Hi Huy, ấn xuống.

Chờ đợi là một việc khó chịu nhất. Bác sĩ Mạch cơ hồ cảm thấy bản thân mình hết như đang đứng trên đài xử phạt, chờ đại đao trên cổ rơi xuống... Sắp chết rồi. Dạ quang của đồng hồ báo thức nói rằng, bây giờ là bốn giờ rạng sáng. Vẫn không ai bắt máy. Bác sĩ Mạch gần như hối hận vì đã nhất thời xúc động, vừa định cúp điện thoại, bên trong lại truyền đến một tiếng trầm thấp, “A lô”

Tay run lên, Bác sĩ Mạch ho khan một tiếng, “Ừm thì...”

Bên kia trầm mặc.

“Hiện... hiện tại đang ở đâu”

Hồi lâu, Mễ Hi Huy thấp giọng đáp, “Nhà anh tôi.”

Bác sĩ Mạch đột nhiên cũng không biết muốn gì. Có thể nghe thấy tiếng hít thở bên kia, trầm thấp, nhu hòa.

“Còn việc gì không?” Mễ Hi Huy hỏi.

Bác sĩ Mạch nhất thời nghẹn lời, “Không... Không...”

Bên kia, cúp điện thoại. Âm bản máy truyền tới, bác sĩ Mạch cầm di động, bỗng nhiên muốn cười.

Cứ như vậy, thành người xa lạ.

Ánh đèn trên di động vẫn chưa tắt. Bác sĩ Mạch nhìn thấy gương mặt mình trên chiếc máy. Cậu chết tiệt thật mà. Bác sĩ Mạch nghĩ.

Nhìn di động, giật mình lặng đi nửa ngày, đột nhiên dường như giận, lại gọi cho Mễ Hi Huy, lúc này vang chưa đến hai tiếng, Mễ Hi Huy liền bắt máy. Hai kẻ không nói chuyện, bác sĩ Mạch dừng một chút, giọng khô cứng nói, “Tôi biết cậu giận. Tôi biết cậu vô cùng tức giận. Tôi còn biết cậu rất thương tâm. Tôi biết đều là lỗi của tôi, có tính cho tôi cơ hội sửa sai không”

Bên kia Mễ Hi Huy bỗng nhiên sững sốt. Nửa ngày không nói chuyện.

“Hôm nay có người nói cho tôi biết một câu, con người chỉ có một đời, chết rồi thì thành quỷ, ai cũng không biết ai. Tôi cảm thấy... Tôi cảm thấy rất đúng, trước khi chết tôi muốn cân nhắc cẩn thận phải sống thế nào...”

Mễ Hi Huy vẫn không hé răng.

“Có nghe thấy không Tôi là nói...”

“Tôi là nói...”

“Tôi là nói, xế chiều hôm nay, có thể trở về hay không”

Bên kia vẫn yên tĩnh. Bác sĩ Mạch nhắm mắt chờ.

“Được.” Bên kia đáp.

Bác sĩ Mạch bỗng mất hết sức lực, tay buông xuống, di động rơi lên tấm thảm nơi mặt đất, thanh âm buồn bã vang lên.

Ngồi trên giường, cuộn người lại, chôn mặt vào đầu gối. Mạch Uy à, cuộc một phen đi, Mạch Uy à, mày có khả năng thua đó. Mạch Uy, mày thật phải chơi sao.

Trời đã tối sầm. Bác sĩ Mạch hết giờ làm về nhà, trong lòng bình tĩnh. Cố ý đi tới mấy trạm xe, về đến nhà gần bảy giờ. Ngày đã hoàn toàn tối, nơi cửa ngoài hành lang, dựa vào một bóng dáng cao mảnh khảnh.

23. Chương 23

Vì sao yêu thương một người.

Vì đó là bản năng.

Người đó ở chỗ này, rất ít cười, không nói lời nào, chỉ đầy thâm tình trong mắt.

Người tốt như vậy, tốt đến thế, thậm chí nắm chặt trong tay, mãi cũng không buông. Mỗi ngày mỗi ngày đều nhìn người đó, nhìn hoài chẳng đủ.

“Cậu...” Bác sĩ Mạch nói.

Mễ Hi Huy đứng nơi huyền quan, hơi cúi đầu, cũng không hé răng.

Lặng im.

“Cậu có thể trở về... Tôi rất vui.” Bác sĩ Mạch nhẹ giọng.

Mễ Hi Huy vươn tay ra, nhẹ nhàng đẩy bác sĩ Mạch lên tường, cả người đè lên. Bác sĩ Mạch kinh ngạc mặc Mễ Hi Huy đùa nghịch.

“Tôi vốn tức giận...” Mễ Hi Huy thấp giọng nói bên tai bác sĩ Mạch. Thanh âm khàn khàn, thăm sâu, dài ra, trầm xuống. Bác sĩ Mạch nhìn hành lang trước mặt. Sau lưng là huyền quan, vách tường cứng rắn mà lạnh.

Lại cảm thấy hơi nóng của người đó. Xung quanh bị hơi thở người đó thêm vào. Mễ Hi Huy cao cỡ bác sĩ Mạch, nhưng càng hữu lực hơn, trong hơi thở mang theo ý độc đoán một cách mãnh liệt, “...Anh để tôi trở về... Lúc này đây tôi cũng sẽ không dục dăng nữa... Anh phải nhớ kỹ... Tôi đã cho anh cơ hội...”

Bác sĩ Mạch cảm thấy bả vai Mễ Hi Huy chèn lấy cảm mình, bản thân sắp không thở được. Đây là một loại cảm giác như sắp chết đuối. Bác sĩ Mạch vòng tay ra ôm sau lưng Mễ Hi Huy, hai tay tưởng chừng như bị mắc kẹt, “Tôi cũng sẽ không như vậy... Gọi cậu tới là muốn nói cho cậu biết, tôi muốn sống với hai chú cháu cậu... Nhưng nếu phát hiện cậu làm chuyện có lỗi với tôi, tôi cũng sẽ không khách sáo... Có ai nói với cậu đừng đắc tội với bác sĩ chưa... Đừng nhìn tôi như vậy, năm đó tôi đỗ môn giải phẫu với số điểm tuyệt đối...” Mắt bác sĩ Mạch nâng lên nhìn vào mắt Mễ Hi Huy. Quá tối, không bật đèn. Ánh đèn ngoài cửa sổ chiếu vào, lấp lánh trong mắt cậu, thứ lấp lánh đó lại giống ánh sáng phát ra khi đã thú sản mỗi vào ban đêm, hung hãn, nắm chắc.

Mễ Hi Huy đột nhiên cười. Nhếch khóe môi lên, cười bảo, “Được.”

Yêu đến mức tận cùng... thì sẽ ra sao

Vậy hãy cùng nhau xuống địa ngục thôi.

Mễ Hi Huy cắn cổ bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch hốt hể, toàn thân không thể tự kiềm lại mà run rẩy, run rẩy bởi hưng phấn, bởi sợ hãi.

“Cậu... cậu định...”

Tay Mễ Hi Huy luồn vào trong áo bác sĩ Mạch. Khẽ khẽ khàng khàng mà vuốt vuốt ve ve, đảo quanh nơi thắt lưng mẫn cảm của bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch nắm chặt áo trên lưng Mễ Hi Huy, biên độ run rẩy càng lúc càng lớn. Mễ Hi Huy nhẹ đẩy bác sĩ Mạch ra, đánh giá bác sĩ Mạch từ trên xuống dưới. Bác sĩ Mạch bị loại ánh mắt nhìn chăm chú này nhìn đến sợ hãi, Mễ Hi Huy nhẹ nhàng liếm khóe môi, “Ăn anh.”

Trong nháy mắt bác sĩ Mạch cảm thấy trời đất đảo lộn. Mễ Hi Huy khiêng bác sĩ Mạch lên, đi đến lầu hai. Bác sĩ Mạch sợ tới mức giãy giụa cũng quên, chưa từng được người bế như vậy.

Mễ Hi Huy quăng bác sĩ Mạch lên giường, một lời cũng không nói bắt đầu cởi quần áo bác sĩ Mạch. Rốt cuộc lúc bị cởi thắt lưng ra, bác sĩ Mạch mới kịp phản ứng, “Tránh ra!”

Mễ Hi Huy động tác không ngừng, “Không tránh.”

Bác sĩ Mạch kinh hãi, “Cút đi!”

Mễ Hi Huy nghiêm mặt như khúc gỗ, “Không cút.”

Động tác trên tay hơi dùng sức, rồi soạt một tiếng, bác sĩ Mạch mắng, “Chết tiệt nó, đồ trong của tôi rất đắt tiền!”

Mễ Hi Huy nhìn bác sĩ Mạch một cái, hung tợn hân lên. Không có kỹ thuật gì đáng nói, gần như đang cấn, mang theo dục vọng nguyên thủy nhất của giống đực. Bác sĩ Mạch bị cấn đến đất trời đen kịt, quả thật cứ như là đang bị cưỡng ép bạo lực. Đôi mắt bác sĩ Mạch quen với bóng đêm, nhìn vào mắt người phía trên – vì thế bèn tuyệt vọng. Mễ Hi Huy hiện tại cấn bản không ngừng được, *** của bọn đàn ông phác tác rồi thì ngừng được mới là lạ. Khoang miệng, cần cổ, xương quai xanh, trước ngực, bác sĩ Mạch rốt cuộc nhẹ giọng kêu lên. Mễ Hi Huy hân môi, mút vào, thậm chí còn liếm, dục vọng khiến cậu nổi điên, con dã thú rốt cuộc xổng chuồng. Biên độ động tác lớn đến mức như con thú đang cấn xé con mồi... Đói khát, đẫm máu, còn cả cảm kích và thành kính đối với món đồ ăn.

Cậu là một con dã thú. Mễ Hi Huy là một con dã thú. Bác sĩ Mạch cho tới bây giờ cũng đã biết, mặc kệ con người này chất phác thế nào, không nói một lời ra sao, thì trong mắt và trong máu của người nọ đều bắt đầu khởi động sự hung bạo và kiêu hân nguyên thủy nhất.

Chinh phục, và bị chinh phục. Đã tồn tại trong linh hồn loài người. Khát vọng chinh phục, khát vọng bị chinh phục. Bị sức lực cường hân của người đó bắt làm tù binh, cam tâm tình nguyện để người đó chế phục, được người đó bảo vệ, được người đó... trân trọng.

Mễ Hi Huy thương yêu. Chăm sóc. Tới cực hạn rồi thì chà đạp! Ăn sạch, để trở thành của chính bản thân mình, vĩnh viễn phục tùng, mãi không thể trốn. Ánh mắt Mễ Hi Huy ngày càng cuồng bạo, bác sĩ Mạch cảm thấy sợ hãi, trên người cả hai cùng bị mất quần áo, cuối cùng ngay cả chiếc quần nhỏ cũng chẳng còn.

“Đừng sợ.” Mễ Hi Huy ghé vào lỗ tai bác sĩ Mạch thì thào nói, “Đây chỉ là một nghi thức... Một nghi thức mà thôi...”

Nghi thức giữa những kẻ yêu nhau. Kết hợp, dung nhập vào cốt nhục, kiếp này sẽ chẳng chia lìa. Bác sĩ Mạch lấy tay để ngang lên mắt, toàn thân đều là cảm giác về người đó... Cảm thấy được người đó đang nắm lấy mình. Máu toàn thân đều chảy xuống phía dưới... Hai tay bác sĩ Mạch nắm chặt ra giường. Nơi riêng tư và bí mật nhất bị người đó xoa bóp, rồi cảm thấy thẹn, trong bể bàng thì khoái cảm cực độ đánh tới, lực quá lớn nên có hơi đau... Trong nháy mắt ấy, bác sĩ Mạch bất chợt cảm thấy tất cả đều trống rỗng, rỗng tuếch ra, cả thế giới đều không tồn tại.

Bác sĩ Mạch nằm trên giường không thể nhúc nhích. Chẳng biết như thế nào đối mặt với kẻ phía trên. Cảm thấy chân bị người đó tách ra, thế là như bị điện giật mà nhảy dựng lên liều mạng giụa giụa muốn trốn chạy, rồi lại bị Mễ Hi Huy ôm. Sức Mễ Hi Huy rất lớn, quả thật có thể nói như ép buộc, bác sĩ Mạch tránh không được. Bị đẩy lại trên giường, bị áp đảo, trong cơ thể có thứ gì vào ra, mát lạnh và trơn nhẵn, chậm rãi vẽ loạn, xoa bóp, mở rộng.

Xong rồi. Bác sĩ Mạch nghĩ.

Khi người đó đi vào, trong đầu bác sĩ Mạch bùng nổ. Đau đớn, càng bề bàng hơn, sợ hãi hơn, thậm chí phần nộ, bất lực, bị người đặt dưới thân... Bác sĩ Mạch mở mắt ra, nước mắt chảy xuống.

Mễ Hi Huy ngừng động tác lại, nhẹ nhàng mà hân.

“Không có việc gì, không có việc gì đâu.” Mễ Hi Huy nhẹ giọng thì thầm, “Chúng ta là những người yêu nhau... Thế nên dù thế nào cũng đừng thẹn... Chúng ta phải cùng một chỗ...” Mễ Hi Huy nói bất chợt nhiều hơn, hân lấy đôi môi người nằm dưới, đây là phương thức biểu đạt tình yêu.

Bác sĩ Mạch hung dữ quệt mắt, hung dữ trừng mắt nhìn Mễ Hi Huy, hung dữ khóc thút thít một tiếng, hung dữ ôm lấy cổ người kia, hung dữ mà cấn.

Hai người kịch liệt quay cuồng.

Run rẩy rồi lại run rẩy, giãy giụa rồi lại quất to.

Bác sĩ Mạch bị đâm đến mức linh hồn như muốn bay ra hết, trong thoáng chốc cào lên lưng Mễ Hi Huy từng đường từng đường một. Tiếng thở dốc của Mễ Hi Huy ngày càng hỗn hển, ngày càng dồn dập.

Điên rồi điên rồi, hết thấy đều điên rồi.

Không biết giằng đất giằng trời giằng đến bao lâu. Bác sĩ Mạch thật sự mắt mở không ra, chỉ cảm thấy Mễ Hi Huy dùng một chiếc khăn ẩm rửa sạch cho mình, sau đó thay ra trải giường, vậy là bèn ngủ thật say.

Ngày hôm sau lúc tỉnh lại, đang ở trong vòng tay Mễ Hi Huy. Bản thân co ro, bị người nọ ôm. Có lẽ do đã ôm Út cứng ngủ thành quen. Bác sĩ Mạch chậm rãi đứng lên, chạm phải đất, bịch một cái lại ngồi trở xuống. Đang nhe răng nhếch miệng, Mễ Hi Huy mở mắt, “Đang làm gì đó”

Bác sĩ Mạch làm bộ mình không ở đây.

Mễ Hi Huy kéo ai kia vào lòng, “Đừng thẹn nữa.”

Bác sĩ Mạch đột nhiên cho tên kia một đá. Dùng hết sức, Mễ Hi Huy thiếu chút rớt xuống giường. Bò lại trong chăn, nằm xuống, lại ôm bác sĩ Mạch, “Đừng quậy nữa.”

Bác sĩ Mạch tức giận đến chết được, lại không biết phát hỏa thế nào. Mễ Hi Huy nhẹ hôn.

“Hôm qua là ngày một tháng một.” Mễ Hi Huy nói.

Bác sĩ Mạch tức giận, “Thì làm sao”

“Anh kết hôn.” Mễ Hi Huy nghiêm túc.

Bác sĩ Mạch sững sốt nửa ngày, da mặt dần đỏ lên, càng ngày càng hồng, hệt như muốn bốc hơi nước... Và rồi lấy một cái gối đánh vào đầu Mễ Hi Huy, “Biến!”

24. Chương 24

Buổi sáng Mễ Hi Huy thức dậy cố ý làm món cháo sền sệt. Bác sĩ Mạch ngủ đến hoảng hốt, trong hồ đồ uống ngay chút cháo liền ngủ tiếp. Giống như nghe được một vài tạp âm rất lớn, còn cả tiếng trẻ con nhỏ giọng nói chuyện.

Trẻ con... Trẻ con Út cứng Bác sĩ Mạch lại ngủ thật say.

Khi mở mắt ra lần nữa, đã là buổi chiều. Hiếm khi mặt trời tỉnh giấc, chiếu sáng rạng ngời. Mễ Hi Huy kéo rèm cửa ra, bầu trời trong xanh, thỉnh thoảng có vài đám mây trắng, chậm rãi bay. Bác sĩ Mạch miễn cưỡng ngáp một cái, toàn thân đau nhức. Cửa được thật cẩn thận mở, Út cứng vui vẻ đi vào. Bé con nằm sấp bên người bác sĩ Mạch, dùng ngón tay nhỏ mà chọt chọt, “Mạch Mạch ~ chú nói Mạch Mạch sinh bệnh rồi ~”

Bác sĩ Mạch vươn tay chạm vào gương mặt bầu bĩnh, mang theo hơi nóng kia, “Út cứng tới rồi.”

Út cứng chớp đôi mắt to nhìn bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch ~ lần này Mạch Mạch còn đuổi con với chú đi nữa không”

Trong lòng bác sĩ Mạch có hơi đau xót, “Nói lời ngốc gì vậy.”

Út cứng chu cái miệng nhỏ ra rất nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày, sau đó nhẹ giọng nói, “Mạch Mạch ~ Mạch Mạch làm chú buồn lắm đó... Con biết mà ~ không thể làm chú buồn nữa ~ bằng không Út cứng sẽ không thích Mạch Mạch đâu ~”

Bác sĩ Mạch đột nhiên nở nụ cười, “Tiểu vô lại, che chở cho chú vậy sao.”

Út cứng kê chiếc cằm nhỏ lên mép giường, bàn tay mũm mĩm nắm lại, hệt như bánh mì nhỏ. Bác sĩ Mạch kéo tay bé lên đặt bên miệng hôn nhẹ, “Út cứng, về sau chúng ta mãi luôn sống cùng nhau được không”

Út cứng nghiêng khuôn mặt nhỏ mà ngẫm nghĩ, mân mê cái miệng nhỏ mà hôn bác sĩ Mạch, “Dạ vâng ~”

Bé con còn nhỏ, thật đại khờ đáng yêu. Bác sĩ Mạch nắm bàn tay bé, ngồi được trên người bé còn có hương sữa. Út cứng lại hôn nhẹ gương mặt Mạch Mạch, “Ồi chào ~ chú nấu cơm ~ chú kêu Út cứng hỏi Mạch Mạch muốn ăn gì đó nha ~”

Bác sĩ Mạch nói, “Chúng ta cùng nhau xuống lầu đi.”

Đổi quần áo, bác sĩ Mạch dẫn Út cứng xuống lầu. Trên mặt đất còn có những thùng giấy các-tông cứng, những đồ dùng gia đình. Phòng sách vốn ở lầu hai chuyển xuống lầu dưới, mua thêm chiếc giường nhỏ. Út cứng chưa thấy qua kiểu gác xép, rất muốn cũng ngủ ở lầu hai. Giường nhỏ dùng nước khử trùng lau qua, còn ẩn hương vị ấy. Tắm nệm bị lật lại, hong cho khô. Tắm chân nhỏ của Út cứng phơi nơi ban công, hoa văn thật to, màu sắc rực rỡ huênh huênh hoang hoang lay động. Mẹ Hi Huy đeo tạp dề cầm xẻng đi ra, “Dậy rồi à.”

Phòng bếp lại trở nên náo nhiệt. Người đó đã trở lại, hơi nước, hương dầu, hương thức ăn, con người kia bận rộn nơi bếp nhỏ. Tựa như tịch mịch tiêu điều mấy ngày trước đều là một hồi giấc mộng, kỳ thật người này chưa hề rời đi.

Thật lâu sau này, bác sĩ Mạch hỏi Mẹ Hi Huy, nếu như tôi không tìm cậu trở về, cậu sẽ thế nào

Mẹ Hi Huy rất nghiêm túc suy nghĩ nửa ngày: Tôi không biết.

Mẹ Hi Huy thật sự không biết. Bác sĩ Mạch kéo đầu cậu vào lòng, vuốt ve. Ở chung lâu, cũng biết người này kỳ thật trời sinh bạc tình. Tất cả tình yêu đều dành hết cho bác sĩ Mạch, không còn cho ai khác được nữa.

Ngày mai là cuối tuần, thế nên hôm nay Mẹ Hi Huy có thể làm vài món ăn phức tạp. Út cứng muốn ăn cá mè, Mẹ Hi Huy chiên không ít. Bác sĩ Mạch rất ngạc nhiên đứng bên cạnh nhìn Mẹ Hi Huy chiên cá, dầu trong chảo liên tục rung động. Mẹ Hi Huy duỗi tay ngăn bác sĩ Mạch lại, “Dầu vắng đó, hãy cẩn thận.”

Út cứng không thể vào phòng bếp, ngồi trong phòng ăn nhẹ nhàng kêu lên, “Mạch Mạch ~ Mạch Mạch ra đây được không ~”

Bác sĩ Mạch ra ngoài, một ngón tay Út cứng chỉ ngoài cửa sổ, “Ngọt quá kia!”

Giữa trưa là một ngày nắng, vậy mà vào sẩm tối lại xuất hiện những áng mây hồng. Tầng ánh sáng của ráng chiều ấy chậm rãi trải ra nơi chân trời. Nhóc con kia nhìn màu không biết liên tưởng đến gì, chỉ cảm thấy rất ngọt.

Bác sĩ Mạch ngồi bên Út cứng, ôm lấy bé, “Thế đây giống cái gì”

Út cứng nâng gương mặt phúng phính lên, cẩn thận nhìn, “Giống sủi cảo!”

“Còn áng mây kia”

“Chuối tiêu!”

“Còn đó”

“Quýt!”

... Sao lại toàn đồ ăn thế kia.

“Út cứng đói bụng.” Mẹ Hi Huy nơi nhà bếp truyền đến một câu.

Bác sĩ Mạch véo gương mặt bầu bĩnh của Út cứng. Hoàng hôn là một quãng thời gian kỳ diệu – con người trở nên dễ dàng xúc động. Bị màu vàng thuần chất nhẹ nhàng nhuộm đắm, thần kinh con người rất dễ dàng xúc động. Người nơi gian bếp đang chiên cá, thanh âm xèo xèo vang lên, trong phòng ăn đều là hương thơm tuyệt vời này. Trong lòng ngực ôm một bé con đáng yêu, cơ thể bầu bĩnh nóng hổi ôm đến là thoải mái. An nhàn ngồi trong phòng ăn, thưởng thức mây bay ngoài cửa sổ chờ cơm chiều.

“Mạch Mạch ~”

“Ừ”

“Vui quá đi mà ~ chúng ta lại cùng một chỗ ~”

“Phải nha.”

Mẽ Hi Huy bưng cá đi ra, nhìn một lớn một nhỏ ôm nhau cùng chơi đùa.

“Đừng đùa giỡn nhiều quá. Ăn cơm như vậy sẽ hại dạ dày.”

Bác sĩ Mạch làm mặt quỷ với cậu.

Đang muốn nói gì, di động của bác sĩ Mạch vang lên. Mẽ Hi Huy lấy điện thoại ra đưa bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch một tay ôm Út cưng, một tay cầm di động, “Alo Thanh Hòa hả. Ủ. Ủ. Tốt đấy. Thế tôi dẫn theo hai người nữa. Ủ, một lớn một bé, ừ. Vậy đi.”

Út cưng đang đưa chân, nhìn bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch đưa điện thoại cho Mẽ Hi Huy, “Thanh Hòa gọi điện thoại tới, ngày mai chủ nhật, mời chúng ta đến nhà hội họp, xem như là mở tiệc tết nguyên đán.”

Mẽ Hi Huy gật đầu, “Vậy cũng tốt.”

Bác sĩ Mạch chơi đùa với bàn tay múp míp của Út cưng, “Bé cưng này, ngày mai chúng ta đi ăn chùa. Sáng mai ăn ít thôi.”

Út cưng tò mò, “Ăn chùa là ý gì nha”

Bác sĩ Mạch cười hì hì, “Ý là kẻ nghèo khổ vùng lên chiến thắng người nhân sĩ.”

Mẽ Hi Huy đi vào phòng bếp.

“Chúng ta ăn cơm.” Cậu nói.

Buổi tối Út cưng đi ngủ trước. Nhóc con kia khiến bác sĩ Mạch cảm thấy gần đây trong nhà liền toàn là đồ của nhóc ấy – chiếc bàn nhỏ, chậu rửa chân, thau nhỏ chuyên để giặt quần con, rồi một đồng quần con theo mùa, còn có một đồng sách vở. Trước mắt trong phòng Út cưng chỉ có chiếc giường nhỏ, không ít đồ còn để trong rương. Mẽ Hi Huy lấy một chậu nước ấm cho Út cưng rửa chân, nhẹ nhàng xoa xoa đôi chân bầu bĩnh của bé. Rửa chân xong Mẽ Hi Huy thay đồ cho bé, nằm trên giường mát xa tay chân bé. Trẻ con trước khi ngủ được mát xa sẽ giúp ngủ ngon hơn, và giúp phát triển chiều cao nữa. So với những đứa trẻ cùng tuổi Út có hơi thấp, chẳng qua cứ nhìn chiều cao của ba và chú bé, cũng không phải lo về sau bé không lớn không cao. Trẻ nhỏ ngủ thì rất ngây thơ hồn nhiên, cứ luôn bập bẹ môi, chép chép miệng.

Mẽ Hi Huy yêu thương cháu đến vô cùng, bản thân cậu cũng không cảm thấy có gì không ổn.

“Chiều nó quá đó.” Bác sĩ Mạch nhẹ giọng.

“Con cháu nhà mình mà.” Mẽ Hi Huy dịu dàng bảo.

Buổi tối nằm trên giường, bác sĩ Mạch cười mà rằng, “Còn phải thêm một chiếc bàn nhỏ và một tủ sách nhỏ.”

Mẽ Hi Huy ôm Mạch Mạch, “Ừ.”

Bác sĩ Mạch khê cựa quây, đổi tư thế, “Nếu đã quyết sống chung, vậy phải thỏa thuận vấn đề tài chính.”

Mẽ Hi Huy đáp, “Ừ.”

“Như vậy đi, tôi là muốn nói, tôi quản chi tiêu. Có ý kiến gì không”

Khóe môi Mẽ Hi Huy tựa hồ cong lên, “Không.”

“Tiền lương mỗi tháng phải nộp cho tôi. Muốn dùng tiền phải nói với tôi.”

“Ừ.”

“Đương nhiên tôi cũng không cắt xén tiền của cậu... Chẳng qua là phải ghi sổ với những khoản thu vào.”

“Ừ.”

Bác sĩ Mạch co lại, nửa ngày không hé răng.

“Này... Cậu...”

“Sao nào.”

“...Không...”

Lại trở về yên tĩnh. Bác sĩ Mạch nhìn Mễ Hi Huy. Vẫn là biểu tình như tấm ván gỗ, dưới bóng đêm chỉ nhìn thấy những nét hình khái quát.

“Cậu... không thể có chút biểu tình sao”

“...”

Bác sĩ Mạch thở dài. Ban ngày ngủ nhiều, tối không buồn ngủ. Bèn chơi với ngón tay Mễ Hi Huy. Tay Mễ Hi Huy thật sự rất đẹp, ngón tay mảnh khảnh dài. Nhưng sờ thấy một tầng vết chai mỏng.

“Phương pháp giáo dục của cậu có vấn đề. Không phải chuyên gia đã nói sao, cần bồi dưỡng cho trẻ nhỏ thói quen sống độc lập.”

“Đã nghe qua.”

“Cẩn thận chiều hư Út cưng.”

Mễ Hi Huy lẳng lặng nằm, nhìn bác sĩ Mạch chơi đùa với ngón tay mình. Trò chuyện vào ban đêm luôn cảm thấy thanh âm như bị một chiếc túi bao bọc lại, không thông suốt, mất nhập nhèm. “Tôi trước đây chính là như vậy.”

Bác sĩ Mạch nghi hoặc nhìn Mễ Hi Huy. Mễ Hi Huy nhẹ giọng nói, “Trước đây, mọi thứ tốt trong nhà đều thuộc về tôi.”

Bác sĩ Mạch bật cười, “Ừ biết rồi.”

Mễ Hi Huy dẫn theo ý cười, “Chuyên gia giáo dục... Cũng không nghe cha mẹ của danh nhân nào là chuyên gia giáo dục.”

Ngày hôm sau Út cưng dậy rất sớm. Lạch bạch chạy xuống lầu, đánh răng rửa mặt. Trong phòng ngủ bé cũng có buồng vệ sinh, lúc trước bị bác sĩ Mạch sửa lại, chỉ có một chiếc bồn tắm lớn lớn vô cùng và một chậu rửa, không có bồn rửa tay. Mễ Hi Huy đang làm điểm tâm, Út cưng cười hì hì nói, “Chú ơi ~ chúng ta đi nhà người khác chơi sao”

Mễ Hi Huy yêu thương nhìn bé, “Giữa trưa sẽ đi. Bài tập viết xong chưa”

Út cưng hân hoan, “Thứ sáu tan học con đã viết xong rồi. Như vậy thứ bảy chủ nhật mới có thể chơi thỏa thích~”

Bác sĩ Mạch rời giường, ngủ đến cả người lù lù xù, tùy tiện khoác áo lên, “Buổi sáng ăn ít thôi. Nhà của Thanh Hoa nhai ranh ấy toàn thứ tốt, giữ bụng để ăn cơm trưa nhà họ.”

Út cưng gật đầu. Bác sĩ Mạch lão đà lão đảo đi rửa mặt, Út cưng đeo chiếc yếm nhỏ ngồi bên bàn ăn, ngoan ngoãn chờ điểm tâm.

~*

~La Tĩnh Hòa ở tại nhà bếp nấu cơm. Kỳ Vân đau lòng vì vết thương anh vừa mới khỏi, ở một bên giành việc rửa đồ ăn. Vội vàng từ sáng sớm, chỉ còn chờ bác sĩ Mạch đến. Kỳ Vân nén giận nói, “Phải mời khách thì đi khách sạn là được, việc gì phải tự mình làm”

La Tĩnh Hòa cười lắc đầu, “Không giống nhau.”

Kỳ Vân rửa cái trắng, cười bảo, “Bác sĩ Mạch nói phải dẫn theo hai người nữa, chẳng biết có phải quý trăm mắt ngày đó không”

La Tĩnh Hòa sững sốt, “Quý gì”

Kỳ Vân chỉ cười.

Bác sĩ Mạch từ trên xe bước xuống, bé Út cưng theo, “Chúng ta đến rồi.”

Út cưng rất ngạc nhiên nhìn, “Con còn tưởng rằng chỉ có trong truyền hình mới có loại nhà này mà ~”

Mẽ Hi Huy đỗ xe xong, yên lặng nhìn dáng vẻ ngốc nghếch của bác sĩ Mạch vô cùng cao hứng ôm Út cưng đùa nghịch với điện thoại vô tuyến. Đây cũng là lần đầu tiên Út cưng nhìn thấy, rất tò mò lấy tay sờ tới sờ lui. Kỳ Vân trong phòng nhìn màn hình liền thấy một ngón tay nhỏ bé mập mạp, “Bác sĩ Mạch” Út cưng buông khung bộ đàm ra, vẫy vẫy tay về phía Kỳ Vân, “Chào anh ~”

Bác sĩ Mạch ôm Út cưng như thánh mẫu đang ôm đứa trẻ, “Thế nào, con tôi đáng yêu chứ”

La Tĩnh Hòa đứng phía sau cười nói, “Kêu họ vào đi.”

25. Chương 25

Út cưng thật sung sướng bước vào cửa, đứng nơi đại sảnh sợ hãi hết nhìn đông tới nhìn tây. Kỳ Vân thấy dáng vẻ be bé tròn tròn của Út cưng thì thích lắm, ôm Út cưng nhẹ hôn, “Bé ngoan tên gì”

Út cưng khê khằng nói, “Chào anh ~ em là Hình Ngôn Ninh ~”

“Cứ gọi nhóc ấy là tiểu vô lại là được.” Bác sĩ Mạch bổ sung.

La Tĩnh Hòa từ trong phòng bếp đi ra, “Ừ bé con lại đây.”

Út cưng vẫy vẫy tay về phía La Tĩnh Hòa, “Chào chú~”

La Tĩnh Hòa cũng thích Út cưng, “Bé con này thật dễ thương, rất đáng yêu.”

Mẽ Hi Huy đứng phía sau bác sĩ Mạch, rất khiêm tốn gật đầu.

La Tĩnh Hòa cười nói, “Có hơi chậm. Đồ ăn vẫn chưa dọn xong, mọi người đã tới. Ngồi ghế chờ một chút, sau khi chuẩn bị sẵn sàng rồi thì sẽ dọn đồ ăn ra, nhanh thôi.”

Út cưng đột nhiên nói, “Cám ơn chú La ~”

La Tĩnh Hòa véo gương mặt phúng phính của bé. Mẽ Hi Huy ở huyền quan cởi áo khoác đổi giày, sau đó một mặt xắn tay áo lên một mặt nói, “Để tôi giúp.”

La Tĩnh Hòa phân vân, bác sĩ Mạch đặc ý, “Mẽ đại luật sư của bọn tôi cũng biết nấu nướng đó, chẳng thua cậu đâu.”

Bác sĩ Mạch không cảm thấy những lời này có gì không ổn, La Tĩnh Hòa cười, “Tốt, đa tạ.”

Kỳ Vân đưa bác sĩ Mạch và Út cưng đến ghế salon, hơn nữa còn lấy ra ba tấm thảm màu trắng bằng da dê, để lót chân. Út cưng vui vào trong chiếc ghế sofa mềm mại, ôm tấm thảm nhưng trắng tinh, tươi cười rạng rỡ, đáng yêu đến lạ. Kỳ Vân ôm bé mà xoa xoa, “Bé con ơi em từ đâu tới Sao lại đáng yêu như vậy”

Bác sĩ Mạch nói lầm bầm hai tiếng, “Phải đáng yêu chứ. Con tôi mà.”

Út cưng khinh thường liếc mắt, “Đó không phải ba Út cưng ~ ba Út cưng không có suy yếu như vậy ~” Suy yếu là từ gần đây Út cưng mới học, vừa vận để hình dung bác sĩ Mạch.

Kỳ Vân bật cười, bác sĩ Mạch cốc đầu Út cưng, “Đồ tiểu vô lại!”

Sau đó, không biết từ đâu truyền tới một tiếng meo meo yếu ớt. Út cưng thẳng người, mở lớn mắt hỏi, “A Tiếng gì vậy nha”

Một con mèo nhỏ màu trắng lộ đầu ra từ góc. Đôi mắt màu vàng kim vừa to lại vừa tròn, rất bất an bước từng bước nhỏ.

“Ai nha mèo con!” Út cưng vô cùng kích động, lay lay tay Kỳ Vân, “Miêu Miêu là của anh sao Em ôm một cái được không”

Kỳ Vân nhẹ giọng gọi một tiếng, “Mèo con, lại đây.”

Mèo con nhanh chóng lén đến trong lòng ngực Kỳ Vân, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ. Út cưng vươn ngón tay, nhẹ nhàng vuốt má đầu nhỏ với bộ lông xù của mèo con. Mèo con nhìn chăm chăm Út cưng, giật giật đôi

tai nhỏ. Út cứng lấy ngón tay gãi gãi cầm mèo nhỏ, mèo ta thoải mái mà nheo nheo mắt. Út cứng lần đầu gặp được sinh mệnh còn nhỏ bé hơn cả mình, rất vui. Bé ôm lấy mèo con, hôn nhẹ nó. Mèo con nằm trên chân Út cứng, giơ chân lên, nhẹ nhàng nhip lên đôi chân mũm mĩm của bé.

“Nó đang chào em đấy.” Kỳ Vân nói.

Út cứng cọ cọ mặt vào mèo con, mèo con lại meo một tiếng.

Một bé nho nhỏ ôm một bé nho nhỏ khác.

Bác sĩ Mạch cười.

Kỳ Vân đứng dậy đi phòng bếp. Vẫn không yên tâm về Thanh Hòa lắm, luôn cảm thấy Thanh Hòa vẫn chưa khỏi hẳn. Mẹ Hi Huy ở nhà bếp phụ giúp, hai người thỉnh thoảng trò chuyện với nhau vài câu.

“Theo kinh nghiệm của tôi, sau đó bỏ tiêu vào thì hương vị là ngon nhất.” La Tĩnh Hòa cười nói.

“Thì ra là thế.” Mẹ Hi Huy gật đầu.

Út cứng chơi với mèo con, Kỳ Vân trò chuyện cùng bác sĩ Mạch. Kỳ Vân nói đến tết hoa đăng, hỏi bác sĩ Mạch có đi không. Năm nay bác sĩ Mạch rối rắm chuyện tình cảm, quên mất việc trực lợi vào tết hoa đăng. Nói tới tối nay là ngày cuối cùng, Kỳ Vân cười bảo, “Vẫn là nên đi xem, rất đẹp.”

Út cứng đột nhiên giận dữ xen vào, “Con với chú đi xem rồi.”

Bác sĩ Mạch sửng sốt, “Hai người khi nào thì xem”

Út cứng vuốt ve mèo con, “Đêm hôm ấy đó. Chú không có chỗ để đi nha. Cho nên chú với con ngồi bên đường xem hội hoa đăng mà.”

Kỳ Vân nghe không hiểu, bác sĩ Mạch đưa mắt ra xa. Một hồi sau, mới ôm lấy Út cứng, “Tối nay chúng ta đi xem được không”

Út cứng ngẩng gương mặt bầu bĩnh lên, rất vui mừng nói, “Hay quá hay quá ~”

Kỳ Vân cảm thấy kỳ lạ, nhưng không hỏi nhiều.

Lúc mười hai giờ hơn, Mẹ Hi Huy bắt đầu lục tục bưng thức ăn lên bàn. Cửa phòng bếp mở, mùi thức ăn bay ra. Út cứng ôm mèo nhỏ, chép chép miệng, “Con đói rồi...”

Thời gian giữa trưa luôn mang theo sự náo nhiệt chẳng hiểu tại sao. La Tĩnh Hòa xào rau nơi gian bếp, tiếng linh cẩu linh kính vang lên. Mẹ Hi Huy xoay người quay lại bếp, tiếp tục mang thức ăn. Út cứng ngồi trên ghế sa lon, nắm móng vuốt của mèo nhỏ mà chơi. Mẹ Hi Huy bưng một tô canh ra, “Dẫn Út cứng rửa tay đi, chúng ta ăn cơm.”

Câu không có chủ ngữ, Kỳ Vân còn đang suy nghĩ lời đó là nói với ai, bác sĩ Mạch đã nhắc Út cứng lên, “Rửa tay nào, ăn cơm trưa. Mèo nhỏ cũng phải ăn.”

Út cứng lưu luyến buông mèo con ra, đi theo bác sĩ Mạch rửa tay. Mẹ Hi Huy hỏi mượn La Tĩnh Hòa một cái tạp dề ngắn, đeo cho Út cứng. Bé con kia ăn gì cũng luôn làm rơi lên quần áo, phải giặt thì rất phiền. Út cứng ngồi bên cạnh bàn ăn, chân du đưa lay động. Chỉ là tụ tập giữa những người bạn với nhau, cũng không hề trang trọng. Kỳ Vân dọn bát đĩa xong, bác sĩ Mạch đã bắt đầu ăn, “Tay nghề gã hai lúa cậu vẫn kinh dị như vậy sao, bày đặt khoe mẽ cái gì.”

Kỳ Vân hơi sửng sốt, La Tĩnh Hòa đột nhiên cười, “Mạch khoai tây, cậu vẫn là chẳng có mắt như vậy.”

Mẹ Hi Huy bảo, “Món anh nói là tôi làm.”

Bác sĩ Mạch ghen.

Kỳ Vân muốn cười, nhin trở lại. Mọi người cầm đĩa bắt đầu ăn, hoặc cười khê nói chuyện với nhau. Bác sĩ Mạch vạch trần những chuyện không hay ho của La Tĩnh Hòa từ thời trung học, thuộc như lòng bàn tay. La Tĩnh Hòa bóp trán, “Hôm lần đầu tiên gặp nhau lẽ ra tôi phải lơ cậu đi.”

Kỳ Vân cười, “Anh hùng cứu mỹ nhân”

La Tĩnh Hòa cười nhìn Mạch Uy, “Anh hùng cứu đậu thì có. Ếch bốn mắt”

Bác sĩ Mạch bắt giắc nhó đến điều gì, sắc mặt đều thay đổi. Út cũng rất kỳ quái nói, “Chú La ~ vì sao chú kêu Mạch Mạch là khoai tây nha ~”

La Tĩnh Hòa kiểm lại xúc động phải cười to, “Chú còn giữ hình tốt nghiệp thời trung học, ăn cơm xong Út cũng xem sẽ biết.”

Mề Hi Huy dùng muỗng múc một ít nước cá chan lên cơm, lại gấp một miếng cá, dầm hơi nát ra, để lên muỗng cơm rồi đút cho Út cũng. Út cũng mở lớn cái miệng nhỏ ăn vào, nhai nhai, hai bên má phồng ra như con sóc nhỏ.

Kỳ Vân sững sốt, nhìn Mề Hi Huy hết sức chuyên chú đút Út cũng. Tay Út cũng chỉ món tôm, “Chú ơi ~ con muốn ăn cái kia ~”

Mề Hi Huy cúi đầu lột vỏ tôm. Bác sĩ Mạch ở một bên nhét đồ ăn vào miệng, “Ừ, vẫn là thịt chưng Mề luật sư của chúng ta làm ăn ngon, tôi thích nhất món này.”

La Tĩnh Hòa cười đến càng vui vẻ, “Cám ơn, Mề luật sư hôm nay đặc biệt chỉ đạo tôi đây thực hiện món ấy mà, hơn nữa còn dạy tôi vài bí quyết. Cậu thích ăn tôi rất vui đó.”

Hoàn toàn yên tĩnh.

Kỳ Vân nhăn mặt nhăn mũi. Mề Hi Huy căn bản không để đến ý bác sĩ Mạch, nghiêm chỉnh đút Út cũng. Út cũng ngồi giữa hai người họ, vươn bàn tay nhỏ nắm áo bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch ~ đừng khổ sở ~”

La Tĩnh Hòa ngồi đối diện múc chén canh mướp cho Kỳ Vân, “Món này tốt cho dạ dày.”

Kỳ Vân cười gật đầu.

Ăn đến một nửa, bác sĩ Mạch nhẹ giọng nói, “Buổi tối hãy dẫn theo Út cũng đi xem hoa đăng. Ba người chúng ta.”

Mề Hi Huy nhìn bác sĩ Mạch, mím môi.

Cơm nước xong, La Tĩnh Hòa quả thật lấy hình tốt nghiệp trung học ra xem. Mề Hi Huy cầm ảnh liếc mắt một cái liền nhận ra Mạch Uy xếp hàng đầu tiên nhìn giống hệt củ khoai tây. La Tĩnh Hòa kinh ngạc, “Không ngờ cậu có thể nhận ra.”

Út cũng cười hì hì nói, “Mạch Mạch ~ hóa ra đáng vẻ Mạch Mạch thật kỳ quái ~”

Bác sĩ Mạch bảo trì trầm mặc, không nói được một lời.

Tiến bác sĩ Mạch đi rồi, Kỳ Vân xắn tay áo lên, “Để em rửa chén cho.”

La Tĩnh Hòa cười nói, “Em cũng nhìn ra sao.”

Kỳ Vân nhún nhún vai, “Chắc chắc, báo ứng, báo ứng đó.”

Ngày ba tháng một là ngày cuối cùng của tết hoa đăng. Mề Hi Huy lái xe, bác sĩ Mạch ngồi sau ôm Út cũng, “Tìm một chỗ dừng xe, chúng ta đi bộ.”

Mề Hi Huy tìm nơi đỗ xe lại. Bác sĩ Mạch và Mề Hi Huy mỗi người nắm một tay Út cũng, ba người cứ như vậy đi cùng một chỗ cũng không phải rất quái dị. Út cũng hưng phấn lắm, “Chúng ta đi xem hoa đăng, rất vui nha ~”

Bác sĩ Mạch cúi đầu nhìn bé con, “Phải đó. Rất vui. Năm sau chúng ta sẽ đi xem ngay ngày đầu được không”

Út cũng cười nói, “Dạ được!”

Tết hoa đăng, đủ loại đèn treo rất ngạc nhiên kỳ lạ, đèn màu lam, đèn xanh biếc, đèn bảy màu, đèn năng động, đèn biết cười, có đèn còn bắt chước bay ra hết pháo hoa. Út cũng xem đến rất sướng vui, nhảy cẫng lên. Bác sĩ Mạch mỉm cười nhìn Mề Hi Huy, ánh mắt phản xạ đến ánh sáng của những sắc màu bên đường – nhìn thậm chí có phần đáng yêu.

“Hàng năm về sau, đều cùng đi xem không”

Mễ Hi Huy cũng nhìn bác sĩ Mạch. Nắm trong tay bàn tay nhỏ mũm mĩm của Út cưng, bác sĩ Mạch ngay tại cạnh bên.

“Được.” Mễ Hi Huy đáp.

Bác sĩ Mạch còn định nói gì, biểu tình đột nhiên liền thay đổi. Trợn tròn mắt nhìn về phía sau Mễ Hi Huy, nhất thời kinh ngạc cực kỳ đến nghẹn lời. Mễ Hi Huy quay đầu nhìn theo tầm mắt bác sĩ Mạch, đều là người.

“Mẹ...” Bác sĩ Mạch lẩm bẩm.

26. Chương 26

Mễ Hi Huy cảm thấy theo phép lịch sự thì phải lên tiếng chào hỏi mẹ bác sĩ Mạch. Nhưng người đến người đi, cậu không biết bác sĩ Mạch rốt cuộc đang nhìn ai.

“Người nào là... mẹ anh”

Bác sĩ Mạch hai tay rút túi áo, “Người đứng trước cửa khách sạn.”

‘Chung Đinh Lâu’ là khách sạn xa hoa nhất nơi Thiên Tân. Toàn bộ nơi đó như được đúc bằng kiếng, những bức tường thủy tinh màu ngọc bích dựng thành những tầng lầu cao, sừng sững. Ban ngày nhìn vào có thể thấy rõ từng vệt từng vệt trên cửa sổ, cảm giác rất dễ vỡ. Buổi tối nhìn lại khác, mặt kính thâm đen, nếu không phải đại sảnh dưới lầu một vẫn đèn đuốc sáng trưng, quả thật là quý khí dày đặc.

Dưới thềm đá cao cao đứng một người phụ nữ. Một chiếc Ferrari màu lửa đỏ được người giữ cửa đưa đến chỗ dừng xe, người phụ nữ kia đang trò chuyện cùng một chàng trai khoảng hơn hai mươi. Nhìn hình dáng, búi tóc cao, đôi hoa tai kim cương, lưng lay lung lay, lấp lánh lấp lánh. Trên người mặc áo dạ hội dài màu rượu đỏ. Chiếc áo trễ xuống phân nửa, lộ bờ vai. Sự khoa trương của chiếc áo lông thú dày, xù xì rối rắm vây quanh. Chiếc giày cao gót dưới chân rất cao, những dấu vết sắc bén trên đất hết như đinh để lại, chấn động lòng người.

Chàng trai đối diện khoảng hai mươi tuổi mặc bộ lễ phục màu đen, xoay người hôn mu bàn tay bà. Sau đó chàng trai thẳng lưng lên, bà kéo cánh tay chàng trai, vô cùng thân thiết bước đi lên thềm đá. Váy dạ hội của người phụ nữ ấy tựa đuôi cá, bị áo khoác gò bó, bước một ngã trái, bước hai phải nghiêng.

“Mẹ tôi đã hơn năm mươi. Kinh khủng quá.” Bác sĩ Mạch mỉm cười, “Xem ra bà chán ngấy Lưu Đình rồi. Bệnh tim quả nhiên ảnh hưởng đến phương diện đó.”

Mễ Hi Huy có chút chẳng biết tại sao, dựa vào những lời nói xàm nói nhảm bác sĩ Mạch thốt ra sau khi buống rượu, cậu biết được vài sự tình nhà họ. Nhưng tựa hồ còn phức tạp hơn. Bác sĩ Mạch thở dài, “Chúng ta đi thôi.”

Út cưng đang nhìn một chiếc đèn nhỏ có hình chuột Mickey, muốn lấy tay sờ. Bác sĩ Mạch cầm bàn tay của bé lại, “Coi chừng rò rỉ điện.”

Mễ Hi Huy rốt cuộc không đàm luận về chuyện nhà bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch cùng nhau chơi đùa với Út cưng, mỗi người đeo trên đầu một chiếc vòng phát sáng, từng vòng từng vòng sáng lên. Của bác sĩ Mạch là hình đôi tai mèo, của Út cưng là đôi tai thỏ. Ven đường đều là những sạp bán những món đồ chơi phát sáng, chong chóng bé, bảo kiểm nhỏ, đèn ánh sáng nhỏ xinh, chiếc mũ con con, đèn ***g nho nhỏ. Út cưng thích thứ gì bác sĩ Mạch liền mua thứ đó, bác sĩ Mạch vô cùng vui mừng mà cầm chong chóng chạy tới chạy lui cùng Út cưng. Còn có quầy hàng ăn vặt, bác sĩ Mạch muốn lấy lòng Út cưng, mua cho bé món bánh ngọt gì đó. Về mặt Út cưng thành biểu tình khinh bỉ, “Hừ ~ Út cưng chỉ ăn đồ ăn chú làm thôi ~ loại thực phẩm bỏ đi này, ai muốn ăn ~”

Bác sĩ Mạch tức điên lên.

Chơi đến khi cuối cùng Út cưng dụi dụi mắt, “Mạch Mạch ~ con buồn ngủ rồi ~”

Bác sĩ Mạch công Út cứng, “Chúng ta về nhà đi. Ngày mai còn phải đến trường.”

Mẽ Hi Huy từ phía sau đi tới, “Vừa lúc cần phải trở về. Nơi này cách xe chúng ta cũng không xa.”

Bác sĩ Mạch khẽ ừ.

Ngồi trên xe, một đường không nói chuyện. Về đến nhà, Mẽ Hi Huy toàn lực lo cho Út cứng xong, đem Út cứng mê mê hoặc hoặc đưa lên giường. Bác sĩ Mạch cũng rửa mặt, lên giường trước. Mẽ Hi Huy dọn dẹp đầu vào đấy rồi trở lại phòng, ánh đèn sáng mờ nhạt, bác sĩ Mạch đang nằm co ro. Mẽ Hi Huy tắt đèn đóng cửa, nằm xuống cạnh bên, nhẹ nhàng vuốt ve lưng người bên cạnh.

“Hôm nay thấy mẹ tôi có cảm tưởng gì” Bác sĩ Mạch vui mặt vào cổ Mẽ Hi Huy, buồn bã hỏi.

“... Rất đẹp.” Mẽ Hi Huy nói đúng sự thật.

Bác sĩ Mạch cười rộ lên, bả vai run run rẩy rẩy, “Vây ư. Tôi cũng không tin được bà đã hơn năm mươi.”

Mẽ Hi Huy vuốt ve bác sĩ Mạch.

“Nói như thế nào nhỉ. Tôi lớn lên cùng ba. Mẹ tôi là Tô Tâm Chiêu, biết Tô Kính Văn chứ”

Bác thầy quốc học nổi tiếng, ủy viên của hội nghị hiệp thương chính trị. Mẽ Hi Huy gật đầu.

“Là con gái một của ông ấy.” Bác sĩ Mạch lấy ngón tay vân về nút áo ngủ của Mẽ Hi Huy. Bác sĩ Mạch cũng không gọi Tô Kính Văn là ông ngoại, Mẽ Hi Huy nhẹ nhàng nhún mày.

“Tô Tâm Chiêu cũng rất nổi tiếng, sở trường là giám định đồ cổ châu báu, bác thầy giám định những thứ xa xỉ, quốc tịch Pháp.”

Mẽ Hi Huy kinh ngạc, “Mẹ anh không phải quốc tịch Trung Quốc”

Bác sĩ Mạch cười lạnh một tiếng, “Sớm đổi rồi.” Bác sĩ Mạch suy nghĩ, “Ba tôi là Mạch Tuấn Lâm. Trước khi chết là một bác sĩ khoa cấp cứu rất có tiếng tăm, đương nhiên ba cũng có bản lĩnh ấy. Ông nội và bà nội tôi trước kia là người làm ruộng, sau lại vì hộ khẩu mà vào thành phố làm công nhân – ngấm lại thì, họ đúng là một thế hệ ‘nông dân công’. Những năm ấy Tô Kính Văn gặp rủi ro, bị nhốt trong kho hàng bỏ hoang của xí nghiệp chế tạo nhựa, bị ngăn cách với việc ra ngoài để tố cáo. Ông nội tôi thấy ông ấy ngã xuống từ địa vị cao như vậy, cảm thấy Tô Kính Văn đáng thương, thế là luôn trộm đưa đồ ăn, thậm chí vì Tô Kính Văn mà chuẩn bị một ít đường trắng, vì ông già ấy tuột huyết áp. Cậu chắc không rõ đường trắng vào thời điểm ấy là khái niệm gì đâu... Đôi khi một miếng đường trắng chính là hạn ngạch một năm của cả mọi người trong nhà. Tô Kính Văn rất cảm kích ông nội tôi, thiếu chút đã kết bái thành anh em, nói sau khi trở về nhất định sẽ báo đáp. Ông nội tôi kỳ thật cũng không hề nghĩ nhiều, báo đáp gì đó là thứ rất hư vô. Ông nội tôi nghe được người ta nói gần nói xa rằng vợ con Tô Kính Văn bị đuổi tới nông thôn, ông nội cũng tìm được địa chỉ của họ. Xí nghiệp chế tạo nhựa lúc ấy ở vùng ngoại ô, cũng không quá xa thôn ấy. Ông nội thương lượng với bà, nghĩ ra biện pháp giúp đỡ vợ con Tô Kính Văn. Nông dân ở nông thôn nông chính là như thế, cảm thấy có thể giúp được thì sẽ giúp một tay. Thế là cho một bao bột mì và gì đó, kêu ba tôi khiêng tới. Mẹ và ba tôi cùng tuổi, thiếu niên thiếu nữ cứ như vậy mà quen. Rồi mẹ để ý ba tôi. Theo đuổi ba đến long trời lở đất. Khi họ kết hôn, án sai của Tô Kính Văn được sửa lại. Mẹ tôi về thành phố, ba tôi vẫn ở xí nghiệp chế tạo nhựa. Lúc mới sinh ra tôi được mẹ đưa về nhà ông bà nội, rồi mẹ mang ba tôi đi theo. Mẹ nói mẹ lo con nhỏ ồn ào, làm lỡ việc của mẹ. Mẹ vào năm thứ nhất cao đẳng, ba tôi thi đậu trường y. Tô Kính Văn quay về thành phố rồi thì coi lời hứa mà mình đã thề qua như một thứ đáng vứt bỏ. Đến khi chết ông bà nội tôi cũng chẳng dính được chút hào quang nào của ông ấy. Những năm bảy mươi đến tám mươi là năm của trào lưu xuất ngoại cậu biết chứ Mẹ tôi phải tay chạy lấy người. Ba dẫn tôi đi xe đồ một quãng đường dài để tiễn mẹ đi Bắc Kinh, mẹ chê tôi nặng, không chịu bế tôi đến một lần. Chẳng lẽ nước ngoài tốt đến vậy sao Kỳ quái đến chết đấm. Khoảng tám năm sau mẹ trở lại. Ba tôi chẳng nói gì. Tôi biết, ba yêu mẹ rất nhiều, cho nên vẫn luôn rất dễ dàng tha thứ, mẹ muốn thế nào đều tùy mẹ. Trong ký ức sau này của tôi mẹ chỉ là một từ mang nghĩa hình thức như vậy, cứ có cơ hội sẽ chạy ra nước ngoài, chịu không nổi mới về nhà lần nữa. Tôi còn nhỏ, không hiểu phải làm sao hạn một người. Tôi hỏi ba, vì sao mẹ luôn không trở về nhà. Ba tôi liền cười mà nói, là ba không tốt, ba không giữ được mẹ con.”

Bác sĩ Mạch nức nở một tiếng, Mẽ Hi Huy ôm lấy người cạnh bên. Một khi bắt đầu thì liền dừng không được, nói như hồng thủy vỡ đê.

“Bốn năm tôi học trung học mẹ tôi đều ở trong nước. Hiện tại ngẫm lại có thể là do ở nước ngoài rước lấy phiền phức gì. Bốn năm đó là bốn năm ba tôi vui vẻ nhất, vì mỗi ngày ba đều có thể gặp mẹ. Sau đó... thời điểm ấy xuất hiện Lưu Đình. Mẹ tôi không biết đã nói gì với Tô Kính Văn, thế là Tô Kính Văn nhờ quan hệ giúp hấn ta thành lập một công ty ngoại thương. Vào những năm tám mươi, nói là công ty mậu dịch, kỳ thật là công ty buôn lậu. Thành khốn đặc ý vênh váo ấy biết quá muộn, những năm Tô Kính Văn chết rồi, hấn bị điều tra đến chết khiếp, phỏng chừng cũng bị kéo vào. Chẳng qua khi đó gió đi khắp nơi để mọi vật sinh ra, nước đến đâu thì mọi vật ở đó đâm chồi nảy lộc, mẹ là cố ý kích thích ba. Dù sao bên người mẹ chưa bao giờ thiếu đàn ông, hễ mẹ muốn là liền đổi. Ba tôi hoàn toàn tuyệt vọng, nhưng vì tôi mà kéo dài hôn nhân, ba nghĩ có thể gạt được tôi, kỳ thật lúc trung học tôi đã gặp qua sự tình này. Ba tôi dự định đợi tôi lên đại học thì sẽ ly hôn với mẹ. Ngày tôi thi vào trường, mẹ tôi và Lưu Đình chơi SM quá mức, vào thời gian đó có 120 bệnh viện lại đưa đến nơi của ba tôi, càng chết tiệt hơn chính là ca ấy do ba tôi đón nhận... Chưa đến hai ngày sau ba tôi chảy máu não trong phòng trực. Những việc này là sau khi tôi vào bệnh viện hỏi thăm mới biết được, họ đồng cảm với ba tôi, thấy đáng thương cho ba tôi, nói ba là kẻ bất lực, nói ba lấy vải thưa mà che mắt thánh...”

Mẽ Hi Huy nghe đến ngẩn người. Không biết nói gì.

“Tôi vẫn luôn hận mẹ tôi vô cùng. Lúc ba vừa mới chết tôi đã nghĩ đến chuyện giết bà rồi tự sát.” Bác sĩ Mạch đột nhiên cười phá lên. Mẽ Hi Huy bị lời nói ấy làm giật mình, tay vô thức siết chặt. Bác sĩ Mạch nhẹ nhàng thở ra một hơi, “Không cần khẩn trương, đó là tôi nổi điên thôi. Cũng chỉ nghĩ như vậy. Loại tội ác giết mẹ này, tôi không dám. Mười mấy năm nay tôi vẫn hận bà, rất hận, hận đến mức cuối cùng trở nên mê muội. Tôi không biết mình đang hận hay đang ghen tị với bà. Bà rất phóng khoáng, cái gì cũng chẳng để trong lòng, quyết định từ bỏ thứ gì rồi thì có thể lập tức ném thứ đó như ném một túi rác lớn. Cùng một chỗ với Lưu Đình là do bà muốn tìm một thằng đàn ông mạnh mẽ, bị hấn ta đánh, trở thành người phụ nữ oán hận, sau đó hưởng thụ loại cảm giác này. Một khi chán rồi thì lập tức đổi người. Tôi đoán bà nuôi bốn gã tình nhân, trong nước hay nước ngoài đều có. Nói theo một ý nghĩa nào đó, mẹ tôi thật sự là một người phụ nữ rất tài giỏi đúng không?”

Bác sĩ Mạch ôm Mẽ Hi Huy. Mẽ Hi Huy vỗ vỗ người nằm cạnh.

“Anh không thể...” Mẽ Hi Huy chần chừ, cân nhắc từ ngữ.

Bác sĩ Mạch vẫn vui mặt vào ngực Mẽ Hi Huy như cũ, chẳng qua giờ đây vươn tay chạm vào cằm Mẽ Hi Huy, “Không thể gì”

“Tôi và Út cứng...”

Bác sĩ Mạch ôm cổ người nọ, “Nói ra cũng thật mất mặt. Tôi chỉ muốn tìm người trò chuyện mà thôi. Gần như vậy. Tôi phát hiện không thể học theo mẹ mình. Vô lương tâm một cách chân chính cũng phải là trời cho. Tôi để ý cậu và Út cứng, cậu nếu dám... Tôi sẽ gây tê cậu sau đó đưa vào phòng giải phẫu lột da rút gân!”

Mẽ Hi Huy ôm bác sĩ Mạch, khê khàng hôn.

Ngày hôm sau bác sĩ Mạch thức dậy rất sớm. Mẽ Hi Huy hỏi, “Sao dậy sớm vậy Vãn chưa làm xong cơm.”

Bác sĩ Mạch mệt mỏi đi tới, ôm cổ họng mà thanh thanh rằng, “Quan nhân ~ ta đây có việc, đi trước một bước ~ giữa trưa ta muốn ăn bánh xếp rau họ[1] mà ~”

Mẽ Hi Huy nghiêm mặt, kéo mũi bác sĩ Mạch lên, “Hãy nói chuyện đàng hoàng!”

Bác sĩ Mạch đẩy tay Mẽ Hi Huy ra, “Chẳng biết lãng mạn gì cả. Tôi đi đây!”

Mẽ Hi Huy xoay người dùng muôi khuấy nồi cháo, mặt không chút thay đổi.

Chung Đình Lâu là khách sạn cao nhất xa hoa nhất. Chất lượng phục vụ hàng đầu. Tô Tâm Chiêu ngồi nơi tầng cao nhất, một bên nhìn cảnh sắc nơi lầu cao, một bên khuấy cà phê. Bữa sáng không miễn phí, bà cũng không thiếu tiền.

Từng tia nắng sớm chiếu vào, khiến bà đẹp tựa bức tranh. Sắc thái đặc biệt hơn, nhiệt tình, hư ảo.

Bác sĩ Mạch mặc tây trang mang giày da đi tới, ngồi trước mặt Tô Tâm Chiêu. Tao nhả gọi một phần bữa sáng với giá cả xa xỉ, dù sao ăn hay không ăn cũng chẳng phải trả tiền, vậy thì cứ ăn. Bác sĩ Mạch mỉm cười, cô nhân viên phục vụ liền đổ mặt.

“Cậu trở nên anh tuấn như vậy, người trẻ tuổi đáng yêu.” Tô Tâm Chiêu cười.

“Cám ơn lời ca ngợi của bà, phu nhân xinh đẹp.” Bác sĩ Mạch dịu dàng.

Tô Tâm Chiêu buông chiếc muỗng xuống, dùng bàn tay ngọc ngà được bảo dưỡng hết sức đẹp để nâng má lên, nhẹ giọng cười hỏi, “Con sống tốt không?”

Bác sĩ Mạch uống một hộp cà phê, “Rất tốt, cảm ơn. Gần đây bèn phát hiện mình không thích phụ nữ, mà thích đàn ông.”

Tô Tâm Chiêu sửng sốt, sau đó cười to, “Thật không hổ là con mẹ. Như vậy con vui sướng không Chơi có cao hứng không?”

Bác sĩ Mạch mỉm cười, “Tốt lắm. Nhưng lần này không phải là chơi. Đối phương cũng là thật lòng, rất tốt.”

Tô Tâm Chiêu nhẹ nhàng tựa vào trên chỗ dựa của chiếc ghế bằng da, “Không cố hết sức để mình hạnh phúc chính là kẻ ngốc. Con hẳn là hạnh phúc, muốn làm gì thì làm. Bởi vì kỳ thật mỗi ngày của chúng ta đều là đang chờ chết.”

Bác sĩ Mạch gật đầu, “Đúng vậy, nên chột nghĩ rằng, lần này phải nghiêm túc. Trước khi chết, phải nghiêm túc một lần.”

[1] Món này đây (Cửu Thái Hạp Tử [])

27. Chương 27

Giữa trưa về nhà, Út cứng ở trong phòng không biết mân mê gì. Mễ Hi Huy đang làm cơm trưa, bác sĩ Mạch quay chiếc ghế lại, nằm sấp lên lưng ghế, “Chà, chẳng ra gì mà còn vờ thanh cao cũng là một việc tốn sức.”

Mễ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch một cái.

“Bà ấy hiện không muốn sắm vai một người mẹ bởi vì tình yêu mà tuyệt vọng nữa. Bà bây giờ là một phu nhân người hoa mang quốc tịch nước ngoài.” Bác sĩ Mạch cười lạnh, “Bà muốn diễn cái gì mà tôi giúp đỡ bà, hừ thật là tâm thần phân liệt.”

Mễ Hi Huy lại liếc bác sĩ Mạch một cái. Nguyên tắc từ trước đến nay của cậu, việc gì không rõ thì không nghe không hỏi. Chuyện nhà bác sĩ Mạch quá mức kịch tính, vượt quá hiểu biết của cậu.

“Bà ấy chắc hẳn có chuyện rồi.” Bác sĩ Mạch đột nhiên nói.

“Ừ”

“Tô Tâm Chiêu.” Bác sĩ Mạch mỉm cười, “Trước kia bà ấy dựa vào Lưu Đình moi được không ít tiền. Hiện tại sức khỏe Lưu Đình không tốt, phía trên đang điều tra hẳn, Tô Tâm Chiêu đã nghĩ đến việc ném hẳn đi. Lúc Lưu Đình còn trẻ là côn đồ đầu phố, muốn đá dễ như vậy sao.” Về tươi cười của bác sĩ Mạch càng lúc càng mờ nhạt, “Bà ấy sắp gặp chuyện lớn rồi.”

Mễ Hi Huy đang nấu sữa đậu nành. Một tiếng không nói.

Bác sĩ Mạch lẩm bẩm, “Chắc sẽ hấp dẫn lắm đây. Tôi cứ không được bà ta.”

Mễ Hi Huy bưng đồ ăn ra, sắp xếp chén đĩa. Đêm qua khi bác sĩ Mạch nói đến Tô Tâm Chiêu, cậu cảm thấy dường như đã gặp qua người phụ nữ ấy ở đâu. Sáng nay bất chợt nhớ tới, mấy ngày trước lúc dọn một đồng tạp chí hỗn loạn mới có cũ có, trên bìa tạp chí hoặc ít hoặc nhiều luôn xuất hiện tên người phụ nữ này. Xuất thân cao quý, dày công tu dưỡng nơi quốc học, rất có trình độ về đồ cổ châu báu, thậm chí am hiểu cả về thiết kế đồ trang sức, biết tiếng Pháp, cử chỉ tao nhã mềm mại đáng yêu, bảo dưỡng tốt nên vẫn còn

rất mặn mà, được phần lớn mọi người ngưỡng mộ. Mễ Hi Huy vốn nghĩ rằng bác sĩ Mạch cũng ngưỡng mộ người phụ nữ thần kỳ này, hóa ra... không phải.

Mễ Hi Huy cái gì cũng chưa nói. Cậu đem bánh xếp rau hẹ lên bàn ăn, đứng dưới lầu kêu to Út cưng đừng chơi nữa hãy rửa tay ăn cơm. Út cưng bịch bịch chạy xuống lầu rửa tay, khuôn mặt nhỏ hừng phấn mà đỏ bừng, không biết đã làm gì. Mễ Hi Huy tiếp tục quay về phòng bếp, nấu cơm.

Bác sĩ Mạch đeo yếm cho Út cưng. Mỗi người một ly sữa đậu nành, hương vị đậm đà ngọt ngào. Học được rất nhiều bí quyết nấu cơm, Mễ Hi Huy cảm thấy rất hữu ích. Bác sĩ Mạch uống một hộp sữa đậu nành nóng, thỏa mãn đến thở dài, “Vẫn là thức ăn của Mễ đại luật sư làm ăn ngon. Buổi sáng đi Chung Đỉnh Lâu ăn điểm tâm, bà mẹ nó gì mà bữa sáng tiêu chuẩn cao cấp nhất, ăn xong trong miệng cứ có mùi lạ mà.”

Chung Đỉnh Lâu. Mễ luật sư nhìn bác sĩ Mạch như không có gì mà cùng tranh bánh xếp rau hẹ với Út cưng, nhẹ nhàng thở dài.

Út cưng cầm bánh xếp có hơi quá sức. Mễ Hi Huy giúp Út cưng cuộn lại, để vào bàn tay nhỏ của bé để bé cắn. Sữa đậu nành không cần chú dút, Út cưng tự bưng ly nhỏ của mình uống.

“Tôi đã nói với mẹ. Tôi để ý một người đàn ông mang theo đứa con của vợ trước.”

Mễ Hi Huy trầm mặc.

“Bà nói đời người sống là để vui chơi, phải hưởng lạc thế nào thì hãy hưởng lạc thế đó. Bởi vậy bà ủng hộ tôi.” Bác sĩ Mạch nhai nhai, uống một hộp lớn sữa đậu nành sau đó cười, “Tôi nói tôi không phải chơi. Tôi thật lòng. Bà liền cười, miệt thị. Thật phiền phức.”

Mễ Hi Huy thỉnh thoảng dùng yếm lau gương mặt bầu bĩnh của Út cưng. Từ góc độ của Mễ Hi Huy mà nhìn, đôi má Út cưng phúng phính động rồi lại động, chu môi ra, vô cùng đáng yêu.

Ánh mắt Mễ Hi Huy nhìn Út cưng, thật vô cùng dịu dàng. Bác sĩ Mạch nghĩ. Một ly sữa nóng trước mắt, hơi nước xông lên đến mắt cay cay. Mễ Hi Huy xoay đầu lại bình tĩnh nhìn bác sĩ Mạch, “Tôi dút anh”

Bác sĩ Mạch sặc một cái.

Út cưng ăn no, chơi với chiếc yếm nhỏ. Một bên còn bảo, “Chú ơi ~ hai ngày nữa có thi đấu thể thao ~ cô giáo yêu cầu tất cả phải mang giày trắng ~”

Mễ Hi Huy đáp, “Buổi chiều tan học đi mua một đôi, đến lúc đó thay là được.”

Bác sĩ Mạch phát hiện Mễ Hi Huy chưa bao giờ mua giày trắng cho Út cưng, phần lớn quần áo cũng là lựa chọn màu sáng. Út cưng thể yếu, tựa hồ có kiêng kỵ về phương diện này. Thế là bác sĩ Mạch liền cười bảo, “Tôi tưởng cậu không tin.”

Mễ Hi Huy vỗ vỗ đầu Út cưng, “Bản thân tôi chưa bao giờ tin. Nhưng vì Út cưng... thà rằng tin là có.”

Quan tâm đến mức độ có phần hoảng sợ. Bác sĩ Mạch tỏ vẻ hiểu được, sau đó uống sạch ly sữa đậu nành.

Lúc Mễ Hi Huy rửa chén bác sĩ Mạch đứng dựa cửa nhìn. Mễ Hi Huy không thích nói chuyện, bác sĩ Mạch liền lẳng lặng ở cạnh bên. Không nói lời nào, tóm lại hai người chỉ cần cùng một chỗ là được. Tiếng đồ sứ va chạm nhẹ nhàng vang, giọt nước nhỏ ra từ vòi chảy, đập vào mặt nước, tách một tiếng. Nhìn từ phía sau, Mễ Hi Huy đeo tạp dề hình con bướm, hai bên rất cân xứng.

“... Khi nào thì rảnh đi nghĩa trang một chuyến.”

Mễ Hi Huy chà lau chén đĩa, “Ừ”

Bác sĩ Mạch đổi tư thế, “Tôi muốn... dẫn cậu đi thăm ba tôi.”

Mễ Hi Huy dừng lại, bác sĩ Mạch sinh ra một loại lỗi giác rằng người nọ đang cười. Hoặc có lẽ không.

“Vậy thứ bảy.” Mễ Hi Huy đáp.

Xế chiều đi một chuyến tới nhà Hình Long Nhược. Có vài đồ đạc của Út cưng chưa dọn toàn bộ. Vừa mở cửa ra, Mễ Hi Huy liền thấy Hình Long Nhược nằm trên ghế salon ngủ. Cửa chớp kéo lên, ánh sáng từng tia từng tia chiếu vào trên gương mặt người đang nằm. Trong phòng có loại mốc ẩm nhè nhẹ, là loại do chủ

nhân lâu ngày không ở nhà. Mễ Hi Huy không kinh động anh trai, lặng lẽ đi vào phòng bếp nhìn. Một chén đồ ăn còn thừa, màu thâm lại, chẳng biết từ khi nào. Một chén cháo gạo, chén vẫn còn ấm, còn cơm thì đã lạnh và cứng đi. Xem ra là Hình Long Nhược dùng nước nóng ngâm cơm thừa mà ăn. Mễ Hi Huy cầm quần áo Út cứng, bước đến đại sảnh, trên ngăn tủ đóng một tầng bụi. Cậu ngồi cạnh Hình Long Nhược, nhìn anh trai, “Anh.”

Hình Long Nhược mở mắt ra, “Tối rồi à.”

Mễ Hi Huy nhìn dáng vẻ mông lung mắt nhập nhèm của Hình Long Nhược, nhẹ giọng nói, “Anh, về sau có thời gian thì anh cứ tới chỗ em ăn chung.”

Hình Long Nhược chà chà mặt, cười, “Vậy không tốt lắm, chú thuê nhà người khác mà.”

Mễ Hi Huy bảo, “Anh không đến em cũng phải nấu cơm giống vậy thôi. Huống chi anh tới Út cứng cũng vui.”

Trong phòng phần lớn trống rỗng. Dụng cụ trong nhà hơn phân nửa đã được Tôn Mẫn mang đi, hiện nếu nói chuyện thì cứ phảng phất như nghe thấy tiếng vọng lại. Hình Long Nhược khoanh tay nằm trên ghế salon, dáng vẻ vô cùng sa sút. Vừa mới tỉnh, mắt mông mông lung lung nhìn Mễ Hi Huy cười nói, “Vẫn là chú hai tốt.”

Mễ Hi Huy do dự một lúc rồi bảo, “Anh, anh cũng không thể ở một mình tới già như vậy. Không tìm... người bầu bạn sao?”

Hình Long Nhược nhìn trần nhà, hơn nửa ngày mới đáp, “Để sau hẵng nói.”

Thứ bảy trời mưa. Mới vừa ẩm áp được vài ngày, độ ẩm lập tức tụt xuống. Mễ Hi Huy chuẩn bị riêng một bó hoa, đặt phía sau xe. Bác sĩ Mạch ngồi nơi phó lái, chống cằm nhìn ngoài cửa sổ. Mưa không lớn, nhỏ mà rả rích. Tích tụ trên lớp kính dày, trơn trơn trượt trượt về trước.

“Lạnh không” Mễ Hi Huy nghĩ đến việc mở hệ thống sưởi hơi.

“Không cần, rất tốt.” Bác sĩ Mạch xoay đầu cười hì hì, “Gặp ba chồng, khẩn trương sao?”

Mễ Hi Huy nhẹ giọng, “Không, tôi là đi gặp nhạc phụ đại nhân, nên mới khẩn trương.”

Bác sĩ Mạch hừ một tiếng.

“Ba tôi ấy, nói không nhiều, nhưng rất ôn hòa. Đối với ai cũng luôn tốt.” Bác sĩ Mạch vừa cười vừa bảo, “Biết chăm sóc người khác. Rất thương tôi. Dạy tôi viết chữ vẽ tranh trồng hoa, tôi chỉ cần sống những ngày vinh quang.” Bác sĩ Mạch nhẹ giọng, “Còn ba cậu thì sao?”

Mễ Hi Huy ngẫm nghĩ, nghiêm túc đáp, “Ba mẹ tôi đều là công nhân. Ba tôi lúc còn trẻ thì tính tình rất nóng nảy. Mẹ tôi là một người mẹ dịu dàng.”

Bác sĩ Mạch nghiêm mặt nhìn Mễ Hi Huy, “Hãy nói vài việc về ba cậu đi.”

Mễ Hi Huy cau mày suy nghĩ nửa ngày, “Cũng... không có gì để nói. Ông mê rượu, thời khắc hạnh phúc nhất mỗi ngày chính là lúc được nhấp ít rượu vào lúc cơm chiều. Thủ đoạn nặng nhất mà mẹ tôi muốn trừng phạt ba là hủy bỏ rượu trong buổi cơm chiều của ông. Tôi và anh trai đã không ít lần bị ông đánh, phạm sai lầm thì bị ông lấy dây lưng quất. Chẳng qua hề có thứ gì tốt đều vội vàng mang về cho chúng tôi – những người cha bình thường chắc cũng như thế.”

“Vậy mẹ cậu thì sao?”

“Mẹ tôi thì càng có ít chuyện để nói. Bà học đến trung học, vào thời điểm đó cũng được xem là người phụ nữ trí thức. Hay cần nhẩn, biết nấu ăn. Là một người bình thường.”

Bác sĩ Mạch mỉm cười, ừ một tiếng.

Tới nghĩa trang rồi, những bia mộ đều cùng một dạng. Đá cẩm thạch màu xám trắng, góc cạnh đều gọt cứng rắn. Trên bia có khắc họ tên, ngày sinh năm mất của người chết, còn cả một tấm ảnh trắng đen. Nơi cuối cùng con người thuộc về, yên tĩnh nhưng trang nghiêm. Ngày âm u, không khí cũng thành màu xám,

hít vào một hơi, cái lạnh từ phổi vào tim. Trời mưa như khói như sương, Mễ Hi Huy che ô đen, có thể nghe thấy tiếng giọt mưa tí tách rơi trên cả tán ô ấy.

Bác sĩ Mạch cũng che ô đen, đi trước cậu. Trong nghĩa trang một màu trắng như chì, hai người đàn ông một thân tây trang màu đen che dù đen, chậm rãi bước.

Bác sĩ Mạch đột nhiên dừng lại. Mễ Hi Huy đi theo phía sau, nhìn người phía trước đi tới một tấm bia mộ. Trước tấm bia đặt một bó hoa, những bông hồng những cành rơi trên mặt đất.

“Đây là của... Tô phu nhân” Mễ Hi Huy hỏi.

“Không. Mẹ tôi ngại một xui, chưa bao giờ đến.” Bác sĩ Mạch cười, “Tô Kính Văn chết bà cũng chưa từng đến thăm.” Bác sĩ Mạch xoay người nhặt bó hoa lên, đóa hoa màu trắng rơi ra, đọng phẳng lại không khí bi thương.

“Như vậy là ai nhỉ.” Bác sĩ Mạch nói.

Ba, con tới thăm ba.

Ba ở bên kia có tốt không

Ba, con yêu thương một người đàn ông. Chính là người bên cạnh con đây.

Con không biết rằng liệu ba có thể tức giận hay chẳng. Chỉ là con cảm thấy thế này là hạnh phúc, và con không sai.

Sẽ cho đối phương tất cả tấm chân tình ư Con cũng không biết. Con sợ. Lỡ như có một ngày... Nhưng con cũng sẽ không luẩn quẩn trong lòng. Nhanh hợp chóng tan phải không ba.

Ba, nếu thật có kiếp sau, ba đừng cố chấp như vậy nữa. Hãy tìm người yêu ba, thế tốt hơn sống với người mình yêu. Con sẽ sống tốt... Ba cứ yên tâm.

Bác sĩ Mạch cúi đầu nhìn. Mưa vỡ ra trên mắt kính, một tầng mênh mông. Tháo kính xuống, vẫn còn cười. Mễ Hi Huy yên lặng đứng cạnh bên, rất gần. Cậu cúi đầu, nhìn người với nụ cười trên tấm bia mộ giống bác sĩ Mạch đến sáu phần, ánh mắt kiên định đến lạ.

28. Chương 28

Mễ đại luật sư đang... khụ, chà đạp Tiểu Mạch.

Vạch trần, đặt phía dưới, một hơi một hơi ăn luôn. Ngay từ đầu Mễ Hi Huy cũng chỉ là dựa vào việc dụng sức mà làm, dục vọng vừa lên thì bản thân mình cũng không kiềm chế được, sẽ làm bị thương bác sĩ Mạch. Sau thì dần học được khống chế, thậm chí có kỹ xảo, gỡ trò ra với bác sĩ Mạch rất thuận buồm xuôi gió, đôi lúc còn dùng một vài dụng cụ biểu diễn, như còng tay nhỏ rồi rơi da nhỏ rồi quần con con... gì gì đó. Bác sĩ Mạch bị cậu nhào nặn đến nghẹn lời, “Từ đâu mà học được!”

“Luyện tập nhiều hơn thôi.” Mễ Hi Huy đáp.

Mễ Hi Huy suốt ngày nghiêm mặt như khúc gỗ, ăn mặc cẩn thận tỉ mỉ, cầm dục vô cùng. Nhưng dục vọng thì hết như bức tường chắn hồng thủy, chỉ cần mở ra một lỗ nhỏ nhỏ thì sẽ vỡ òa mà trào, mãnh liệt mênh mông.

Các loại tư thế, liếm cắn, hôn môi, cậu thích hôn môi bác sĩ Mạch rồi hôn bắp đùi, chậm rãi liếm. Bác sĩ Mạch vẻ ngoài là bậc đại thúc, nhưng vẫn mang trái tim của chàng trai ngây thơ, cảm thấy thẹn đến làn da bắt đầu đỏ lên.

“Ngay cả mông cũng đỏ rồi.” Mễ Hi Huy nhẹ nhàng ghé vào lỗ tai bác sĩ Mạch nói.

“Bà nó đi chết đi...” Bác sĩ Mạch rít gào.

Buổi chiều Mễ Hi Huy tặng ca. Bác sĩ Mạch đi đón Út cưng, nắm bàn tay nhỏ của bé cười bảo, “Hôm nay chú Út cưng tặng ca, hai ta tự do rồi. Chúng ta đi ăn KFC.”

Út cứng cao hứng nhảy lên nhảy xuống, “Hay quá hay quá ~”

Lúc chuẩn bị qua đường, Út cứng đột nhiên khẽ khàng kêu, “Mẹ ơi~”

Bác sĩ Mạch sững sốt. Đã quên mất Út cứng còn người mẹ.

Đứng đối diện bên đường là một người phụ nữ trẻ. Mang kính, tóc chải cẩn thận tỉ mỉ đến từng sợi. Ăn mặc nghiêm trang, biểu tình rất nghiêm túc. Út cứng có hơi khiếp sợ mà lui về sau bác sĩ Mạch, người phụ nữ kia nhìn cảnh ấy, hơi nhíu mày. Bác sĩ Mạch thấy đèn giao thông chuyển màu xanh, vì thế nắm tay Út cứng, đi về phía đối diện.

Đi đến đối diện, người phụ nữ kia gật đầu với bác sĩ Mạch, “Xin chào, tôi là Tôn Mẫn, là mẹ của Hình Ngôn Ninh.”

Bác sĩ Mạch cười nói, “Xin chào, tôi là Mạch Uy, trước mắt là chủ cho thuê nhà của Mễ Hi Huy.”

Tôn Mẫn cau mày, “Sao chú ấy không đích thân đến”

Bác sĩ Mạch nghe lời đó thì khó chịu, cũng không nhiều lời. Tôn Mẫn vừa thấy chính là kiểu phụ nữ vô cùng giỏi giang, có đầu óc, rất mạch lạc. Nhưng làm cô giáo lâu, bình thường nói chuyện đều có ý giáo huấn người khác. Út cứng cũng sợ mẹ mình, cách xử phạt của cô đối với Út cứng rất nghiêm khắc. Tôn Mẫn cũng không phải là nhớ Út cứng, chỉ không hài lòng nói, “Lúc trước Hình Long Nhược tranh con với tôi cũng là do Mễ Hi Huy có khả năng, tranh được rồi thì ném đi mặc kệ sao.”

Bác sĩ Mạch rất không muốn đáp lời. Chiến tranh trong nhà Mễ Hi Huy, bác sĩ Mạch ít nhiều cũng biết, nhưng cũng không muốn xâm nhập nhiều. Hồn chiến trong nhà người khác tựa vũng bùn, người ngoài tốt nhất đừng nên xen vào, nếu không bị kéo xuống theo rồi thì cũng sẽ dính đầy bùn hai chân.

Tôn Mẫn cúi đầu nhìn Út cứng, cũng không có biểu tình gì. Út cứng ôm chân bác sĩ Mạch, lùi về phía sau ngày càng nhiều hơn.

“Cô tới thăm Út cứng” Bác sĩ Mạch cười nói, “Đứng ở đối diện trường tiểu học.”

Tôn Mẫn cười tự giễu, “Nó thà ôm chân anh cũng không chịu lại gần tôi.”

Bác sĩ Mạch đột nhiên lại xấu hổ. Thế là lôi tay Út cứng muốn kéo bé ra phía trước, nhưng Út cứng lại càng không chịu, sắc mặt Tôn Mẫn càng trầm hơn.

“Hình Long Nhược đúng là dạy thằng bé thật tốt, không biết nói tôi thế nào mà.”

Bác sĩ Mạch đáp, “Tôi không rõ lắm...”

Tôn Mẫn nhìn chăm chú bác sĩ Mạch, cười nói, “Anh không phải người ngoài.”

Bác sĩ Mạch cả kinh, “Sao”

Tôn Mẫn nhìn Út cứng, “Nó chưa bao giờ thân thiết với người khác như vậy. Hình Ngôn Ninh trên thực tế chưa bao giờ dễ dàng gần gũi người khác.”

Bác sĩ Mạch nắm tay Út cứng, trong lòng bàn tay ấy đều là mồ hôi.

Bất giác hiểu vì sao Út cứng lại thân thiết với mình.

Họ gần như là đồng loại – trên người đều thiếu hơi thở của mẹ hiền. Tô Tâm Chiêu chưa từng bế Mạch Uy, Tôn Mẫn có thể cũng chưa từng thế. Cơ thể con người có trí nhớ đó, mỗi một làn da, mỗi một tế bào, mỗi một dòng máu đều có trí nhớ. Trí nhớ nguyên thủy nhất của loài người đối với mẹ bắt đầu từ việc được một người phụ nữ dịu dàng ôm.

Ký ức đó bác sĩ Mạch không có, Út cứng cũng không.

Bác sĩ Mạch rất muốn cười to.

Tôn Mẫn có phần kinh ngạc nhìn bác sĩ Mạch. Trầm mặc sau một lúc lâu, Tôn Mẫn thản nhiên nói, “Vốn tôi là tìm Mễ Hi Huy. Nếu chú ấy không ở đây, anh lại là chủ cho thuê nhà của chú ấy, không biết liệu anh có thể nhấc gùi tôi tìm chú ấy có việc. Đây là số di động của tôi.”

Bác sĩ Mạch cầm lấy tờ giấy, phía trên viết một chuỗi số mất trật tự. Bác sĩ Mạch nhận lấy, nói, “Được, tôi biết rồi.”

Tôn Mẫn nhìn Út cưng, xoay người bỏ đi.

Bác sĩ Mạch ngồi xổm xuống, xoa xoa khuôn mặt nhỏ của Út cưng, “Út cưng vì sao không chào mẹ”

Út cưng nhướn mày lên, cắn đôi môi nhỏ, hơn nửa ngày mới oan ức nói, “Tâm tình mẹ đang không tốt...”

Tôn Mẫn đánh con xuống tay luôn nặng, hoặc đánh vào đùi Út cưng. Mễ Hi Huy từng đề cập qua, trước khi ly hôn Út cưng có một đoạn thời gian ngắn quay về nhà ba mẹ, mấy ngày sau Mễ Hi Huy đón về, trên đùi luôn có dấu xanh tím. Út cưng e sợ, luôn trốn mẹ mình. Thường lén lút lẫn mất khiến Tôn Mẫn phiền lòng, lại giận lại đánh con, càng làm Út cưng sợ hãi.

Bác sĩ Mạch thở ra một hơi, đứng thẳng dậy, cầm tay Út cưng, “Chúng ta đi ăn KFC đi.”

Út cưng kiễng mũi chân ôm cổ bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch ~ chúng ta về nhà được không ~”

Bác sĩ Mạch vỗ tấm lưng nhỏ của bé, “Được, về nhà.”

~*

~Con phố làng chơi nổi tiếng của Thiên Tân phát sinh đánh nhau có vũ khí quy mô lớn, cảnh sát hình sự đuổi tới ngăn lại, xe cảnh sát chỉ có thể đứng ở đầu phố, trong ngã tư dơ bẩn chật hẹp một mảnh hỗn chiến. Có gái làng chơi lây lất vì bạch phiến, con phố đủ mọi thành phần. Cánh tay Hình Long Nhược bị chém một dao, vừa sâu lại vừa dài. Những cảnh sát đi cùng sợ thương tổn đến gân cốt, để người đưa Hình Long Nhược đến bệnh viện khám gấp, công việc kết thúc còn lại để họ xử lý. Gân rạn sáng, mặt trời vẫn chưa chịu tắt. Hình Long Nhược nghiêng đầu tựa vào trên kính xe ngủ gật, tay trái ôm lấy tay phải, máu vẫn còn chảy. Anh chàng cảnh sát trẻ tuổi cùng đi lú lủi, như vậy còn có thể ngủ sao. Người cảnh sát lái xe mở đèn cảnh sát, nhưng không mở còi hú. Những ánh sáng đỏ xanh luân phiên nhau, từng đợt từng đợt sáng, trong bóng đêm đột ngột huy hoàng.

Tới bệnh viện, anh chàng cảnh sát đánh thức Hình Long Nhược dậy. Hình Long Nhược dụi dụi mắt, ôm cánh tay nhảy xuống xe. Khí trời vào rạn sáng có hơi lạnh thấu xương, đặc biệt là vào mùa đông. Trên tay phải là một vết chém rất dài, tựa như đang sống mà đập, một nhịp đập một nhịp đau. Đi vào đại sảnh của phòng khám gấp, Hình Long Nhược ôm tay mà đứng, trên người là đồng phục cảnh sát, mũ không đội, dáng vẻ hết sức gượng gượng. Đèn trong phòng cấp cứu lấp lánh sáng, tấm tối thê lương. Một người bác sĩ nhả nhận đi ra, thấy Hình Long Nhược, bật cười ra tiếng, “Sao lại đến đây.”

Hình Long Nhược nhìn người bác sĩ này suy nghĩ nửa ngày, rốt cuộc mới nhớ, đây không phải bác sĩ Hứa đã từng cứu mình sao.

Bác sĩ Hứa quan sát Hình Long Nhược, chặc chặc tắc lưỡi, lắc đầu, “Kỹ thuật đánh nhau không tốt sao. Hết súng tới dao.”

Hình Long Nhược khẽ cười, “Toàn bộ đều dựa vào kỹ thuật chữa bệnh của bác sĩ Hứa.”

Bác sĩ Hứa vẫy tay về phía anh, “Lại đây, tôi xử lý cho.”

Hình Long Nhược đi vào phòng khám chữa bệnh cùng bác sĩ Hứa, nhìn bác sĩ Hứa xé mở băng gạc, đặt lên tay mình. Rồi bác sĩ Hứa mới chậm rãi mang bao tay, “Nơi này thuộc vào nơi có nhiều dây thần kinh, không thể tiêm thuốc tê nhiều. Hãy kiên nhẫn.”

Hình Long Nhược nói, “Bác sĩ khâu đi.”

Việc khâu lại miệng vết thương toàn bộ phải xem ở tay nghề bác sĩ. Có bác sĩ sau khi khâu rồi thì vết sẹo vô cùng nông, có bác sĩ khâu sai, vết sẹo lại thô vô cùng. Bác sĩ Hứa một tay lấy kim một tay lấy nhíp, hết sức chăm chú mà khâu, ngón tay màu tuyết trắng rất linh hoạt. Cái trắng của bác sĩ Hứa thật sự là tương đương màu trắng của tuyết. Kỳ thật đây là do sự thiếu hụt của một loại gen, chứng thiếu sắc tố. Không hoàn toàn giống chứng bạch tạng, nhưng trắng hơn so với người bình thường. Tóc bác sĩ Hứa là tóc màu cây đay, nếu nhìn kỹ thì là màu rậm nắng nhạt. Da trắng đến hiếm thấy, tái nhợt. Năm đó khi nhập học vào học viện y của đại học T, bác sĩ Hứa đứng dưới ký túc xá, khiến nam sinh cả một lầu rung động. Mặc

dù là một loại thiếu hụt, như má lúm đồng tiền trên thực tế cũng là một loại thiếu hụt nơi cơ mặt mới hình thành nên, nhưng không thể phủ nhận, những thiếu hụt đó thật sự rất đẹp. Vừa khéo Hình Long Nhược lại tương phản, từ nhỏ đã đen như than, bị người cười kẻ chê cũng thành quen, bản thân mình cũng không cảm thấy gì không tốt. Màu mặt ông khỏe mạnh, rất khỏe gợi. Hôm nay, tay bác sĩ Hứa nhẹ nhàng mà vội vàng, Hình Long Nhược cúi đầu nhìn lại, phong cảnh do tay mình tạo ra chính là tôn lên đôi bàn tay xinh đẹp màu tuyết trắng.

Là màu hơi tối. Hình Long Nhược nhìn cánh tay phải mình, rồi nhìn tay bác sĩ Hứa, bất giác nghĩ.

Khâu xong, bác sĩ Hứa thở phào, “Trong vòng một tuần đừng đụng vào nước, sau một tuần lại đây cắt chỉ.”

Hình Long Nhược trả lời, “Cám ơn bác sĩ.”

~*

~Bác sĩ Mạch đưa sổ di động của Tôn Mẫn cho Mễ Hi Huy. Mễ Hi Huy nhìn thoáng qua, ném bỏ. Bác sĩ Mạch nhướn mày, Mễ Hi Huy một bên rửa chén một bên trầm giọng bảo, “Thỏa thuận khi ly hôn rất rõ ràng, không có vấn đề gì. Như vậy chị ấy vì sao muốn tìm tôi Có việc cũng là phải tìm Hình Long Nhược. Tôi không liên quan gì đến chị ấy, không muốn vướng vào không rõ.”

Bác sĩ Mạch ngẫm nghĩ, cũng đúng.

Ôm lưng Mễ Hi Huy, bác sĩ Mạch gác cằm lên vai cậu, “Gần đây có xem tin tức không.”

Mễ Hi Huy ừ một tiếng.

“Lưu Đình bị bắt rồi. Cậu nói xem hắn có thể vu khống cho Tô Tâm Chiêu không Tô Kính Văn cùng Tô Tâm Chiêu cũng chẳng sạch sẽ. Chẳng qua Tô Kính Văn chết rồi. Nếu Tô Tâm Chiêu bị bắt, tôi cũng chẳng đi đóng tiền phạt tham ô gì. Thích phán thế nào thì cứ phán thế đó.”

Mễ Hi Huy dùng miếng vải sạch lau chén đĩa.

“Không phải cảm thấy tôi đáng bị thiên lôi đánh đó chứ”

Mễ Hi Huy trầm mặc nửa ngày, đột nhiên nói, “Mẹ tôi kêu tôi ngày mai dẫn Út cứng về nhà ăn cơm. Tôi nói muốn dẫn theo một người bạn.”

Bác sĩ Mạch tựa hồ sững sốt.

Cuối cùng Mễ Hi Huy buông chén xuống, “Anh... đi không”

Bác sĩ Mạch ha ha cười, “Đi, tất nhiên đi. Tôi chưa gặp qua mẹ cậu mà.”

Mễ Hi Huy vỗ vỗ tay bác sĩ Mạch, “Cám ơn.”

Lần đầu tiên gặp bác sĩ Mạch, bà Hình cũng rất có thiện cảm. Bác sĩ Mạch cỡ tuổi Hình Long Nhược, nhưng nhìn không ra tuổi thật. Mang kính, gầy yếu nhả nhả, ôn lương nho nhã. Mễ Hi Huy giới thiệu nói đây là bác sĩ của bệnh viện lớn nổi tiếng, đã xem bệnh qua cho Út cứng, hoặc là chủ cho thuê nhà đương nhiệm của cậu. Bà Hình rất vui sướng, lôi kéo bác sĩ Mạch cười nói, “Cháu ngoan à, cháu có món gì đặc biệt muốn ăn thì phải nói với bác. Bác làm cho ăn.”

Bà Hình cả đời làm việc nhà, bàn tay sưng phù chai sạn. Do bột giặt mà da tay khô nứt, các đốt ngón tay lồi ra, trên tay cũng không ít vết chai. Trong lòng bàn tay thô ráp, hết như giấy nhám. Bác sĩ Mạch bị tay bà lôi kéo, xúc cảm thật kỳ diệu. Già nua, sần sùi, cũng không mềm mại, nhưng là đôi tay ấm áp lạ thường... Bác sĩ Mạch cười nói, “Bác à, bác làm gì ăn đều ngon.”

Thật khó tưởng tượng. Trên thực tế, bà Hình còn nhỏ hơn vài tuổi so với Tô Tâm Chiêu.

Tay Hình Long Nhược bị thương, không thể đụng vào nước, ngồi trong phòng ngủ chơi cờ cùng ông Hình. Ông Hình dựa vào giường, khoác một chiếc áo bông, trong lỗ mũi là ống dưỡng khí. Bác sĩ Mạch nhìn giá treo bình dưỡng khí màu lam cao hơn nửa người, chiếc van thông bằng nhựa trong hướng về chiếc bình nước nhỏ nhỏ, lẹp xẹp phồng lên. Phía trên có ký hiệu riêng của bệnh viện. Bác sĩ Mạch giúp đều chỉnh, “Mỗi lần đi bệnh viện đổi bình dưỡng khí phiền lắm phải không.”

Hình Long Nhược ngẩng đầu nhìn bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch cười nói với ông Hình, “Lần sau bác đi đến chỗ bọn cháu thay bình dưỡng khí, cháu có thể hỗ trợ, rất nhanh là đổi được thôi. Cháu là bác sĩ nơi đó.”

Ông Hình cảm kích mà nhìn bác sĩ Mạch. Nhìn ra được ông rất vừa ý anh chàng này, chỉ vào Hình Long Nhược nói, “Cũng không biết học Tiểu Mạch người ta. Khiêm tốn nhã nhặn, con thì sao.”

Hình Long Nhược cười với bác sĩ Mạch.

Đối diện cửa hành lang là gian bếp. Mễ Hi Huy đang ở bếp phụ chuẩn bị đồ ăn. Bà Hình nói liên miên nói đến việc xem mắt, Mễ Hi Huy bảo rằng, “Con sẽ không đi xem mắt nữa.”

Bà Hình giật mình hỏi, “Vì sao?”

Mễ Hi Huy đáp, “Xem mắt kỳ thật đều là sắp xếp cả thôi... Cũng chẳng có kết quả gì. Con muốn chờ Út cứng lớn rồi nói sau.”

Bà Hình nói, “Vậy phải chờ bao lâu?”

Mễ Hi Huy bình tĩnh, “Nếu không thì phải làm sao.”

Bà Hình một tiếng thở dài.

Bác sĩ Mạch tán gẫu cùng ông Hình thật sự rất vui vẻ. Bác sĩ Mạch giỏi về lắng nghe, cho dù đầy bụng bực tức thì cũng chẳng hề không kiên nhẫn. Ông Hình đã lâu chưa thấy qua người có thể nghiêm túc nghe ông phân tích tình thế giữa quốc tế và quốc nội, nhất thời đem bác sĩ Mạch thành tri kỷ. Bác sĩ Mạch ngồi bên giường ông, cười nhìn ông Hình, một ông lão ưa cầu nhàu mà. Còn có một bà lão biết nấu cơm ưa lải nhải. Mắt bác sĩ Mạch cay cay, may là do đeo kính, khung kính vừa lúc che được, không lộ ra.

29. Chương 29

Cơm trưa là ăn ở phòng ngủ. Ông Hình vừa đến mùa đông đã xuống giường không được, cho dù cảm mạo rất nhẹ nhưng với ông mà nói cũng là uy hiếp lớn lao. Bà Hình lấy chiếc bàn xếp được đặt trong phòng ngủ, dọn đồ ăn lên. Bát cơm không chỗ để, Hình Long Nhược tay phải không có cách nào khác động, tay trái cầm đũa ăn cơm. Bác sĩ Mạch ngạc nhiên phát hiện hai tay trái phải của Hình Long Nhược đều linh hoạt như nhau. Hình Long Nhược cười bảo với bác sĩ Mạch, “Đừng nói ra ngoài. Đây chính là đòn sát thủ bảo vệ mạng tôi.”

Từ thời thiếu niên, Hình Long Nhược đã khổ luyện tay trái, bắt đầu khi viết chữ. Mãi đến cuối cùng, hai tay trái phải có thể viết chữ, đánh nhau, thậm chí điều khiển vũ khí súng ống đều linh hoạt đến khó thể tin. Hình Long Nhược bình thường rất chú ý không biểu hiện việc này ra ngoài. Bản năng con người luôn cho rằng đối phương nếu không phải tay phải bị phế đi thì chính là thuận tay trái, dù sao chẳng có mấy người có thể sử dụng cả hai tay. Thế nên trong rất nhiều lần sinh tử, Hình Long Nhược đều lợi dụng sơ hở của đối phương, cứu mạng mình và đồng nghiệp. Mễ Hi Huy tay trái giúp anh trai bưng chén. Út cứng ngồi một mình trên chiếc bàn gỗ nhỏ khác, bác sĩ Mạch đứng dậy đi qua, ngồi trên ghế đút Út cứng. Mễ Hi Huy cảm kích liếc bác sĩ Mạch một cái, bác sĩ Mạch khẽ cười.

Bữa ăn rất vui. Giữa bữa thì Mễ Hi Huy lấy đồ ăn cho bác sĩ Mạch, bưng qua, “Không ăn sẽ nguội lạnh.”

Út cứng dùng muỗng nhỏ múc một miếng dấm chua lẫn cải trắng, run rẩy giơ lên, “Mạch Mạch ~ con cũng đút Mạch Mạch ~”

Bác sĩ Mạch ăn luôn cải trắng, véo đôi má phúng phính kia.

“Để nhóc con ấy tự ăn là được rồi.” Hình Long Nhược bần khoản, Mễ Hi Huy trở lại chỗ ngồi, cầm chén cho anh trai, “Ăn đi.”

Tay phải Hình Long Nhược được băng buộc vào cổ, băng bó rất ổn thoả. Vốn anh không để tâm, chỉ bị thương nhẹ. Lúc ấy bác sĩ Hứa cười lạnh một tiếng dùng khước mắt nhìn anh: Thương nhẹ Cơ thể trên thực tế không có năng lực tái sinh, hoàn hảo là không tổn thương đến gân thịt, đứt gân rồi thì mãi mãi đừng nghĩ đến việc cầm súng nữa!

Vì thế Hình Long Nhược hiện tại có phần thận trọng đối với vết thương của mình. Bà Hình thấy tính tình này của con trai, thở dài, “Từ nhỏ chính là đứa không bao giờ thôi gây lo lắng, nhìn xem con kia!”

Hình Long Nhược nhếch miệng, “Ai.”

Hai anh em họ Hình cười tươi lên rất giống nhau, đáng tiếc Mễ Hi Huy cơ bản không cười. Bà Hình lại bảo, “Lần này bằng bố thật tốt, nghe nói cũng là do bác sĩ lần trước cứu con Khi nào rảnh hãy mời người ta ăn bữa cơm, cảm ơn cho đành hoàng.”

Hình Long Nhược cười, “Con không dám.”

Bác sĩ Mạch hỏi, “Có gì mà không dám”

Hình Long Nhược ngẫm nghĩ, “Không biết, sợ bác sĩ đó.”

Bác sĩ Mạch nói, “Bác sĩ kia phải họ Hứa không”

Hình Long Nhược trả lời, “Ừ... Là họ Hứa, người gầy, da như người ngoại quốc, ngũ quan lại không giống, một đôi mắt phượng, đi đường thì... ồm, lượn lượn lơ lơ” Hình Long Nhược suy nghĩ tìm từ so sánh gần sát nhất, một hơi cơm của bác sĩ Mạch nghẹn hết trong cổ họng.

Mễ Hi Huy đã gặp bác sĩ Hứa, nhưng không có ấn tượng gì khắc sâu. Người không cần để ý trên cơ bản cậu đều không có ấn tượng.

Dùng qua cơm trưa, Mễ Hi Huy giúp bà Hình rửa chén, bác sĩ Mạch ngồi bên giường nghe ông Hình đồng đặc phát biểu cao kiến của bản thân ông đối với việc quốc gia đại sự. Hình Long Nhược ngồi nơi bàn trà gõ dạy Út cứng đánh cờ tướng, anh đọc một câu “Mã nhật”[1], Út cứng dùng âm thanh trẻ con non nớt kéo dài mà cùng đọc “Mã nhật~” cách hành lang là phòng bếp, có thể nghe thấy tiếng đồ sứ va chạm nhau cùng tiếng nước chảy róc rách. Phòng không lớn, những tia nắng màu da cam ôn hòa của mùa đông chiếu vào, thấp sáng. Trong không khí còn có hương vị đồ ăn đầy mỡ ngan ngán. Bầu không khí trở nên trầm thiết, như chiếc áo mềm mại phủ lên, âm thanh Út cứng tựa như thật xa xôi cách, bác sĩ Mạch mỉm cười nhìn con người đã có tuổi trước mắt đang kích động mà phát biểu nghị luận – thời gian trầm tĩnh, không khí trầm tĩnh, cái thoải mái khiến người buồn ngủ sau giờ trưa.

Rửa chén xong, bà Hình đến một gian phòng khác, lấy ra hai cái yếm, bên trong là lớp bông mỏng, bên ngoài là lớp vải màu đỏ thẫm, một chiếc thêu hai quả đào mừng thọ bầu bầu bình bình, một chiếc thêu chú hổ con hoạt bát đáng yêu. Thêu rất kỹ càng, đường may gọn gàng ngay ngắn.

“Mùa đông mẹ sợ Út cứng đạp chăn, làm hai chiếc yếm. Lúc cháu nó ngủ con nhớ đeo cho vào cho cháu, rón trẻ con rất dễ nhiễm lạnh.”

Mễ Hi Huy cảm lấy, trên yếm thoang thoang mùi xà phòng, “Dạ vâng, con sẽ chú ý.”

Bà Hình ngửa đầu nhìn Mễ Hi Huy. Cậu con trai cao lớn cường tráng, bản thân bà chỉ cao tới bờ vai con. Đưa tay, bà vuốt ve mặt con trai, “Mẹ già rồi, ngày càng thấp lại.”

Mễ Hi Huy nhẹ nhàng mỉm cười. Nhanh quá. Tựa như cậu mới sinh vào mấy ngày trước, mềm nhẹ nhỏ xíu thôi, nhắm mắt, nằm trong lòng bà theo bản năng kiếm tìm bầu sữa mẹ.

“Lúc mới sinh ra con nhỏ như chú chuột nhắt. Be bé, gầy gầy xương xương. Vừa gặp mẹ đã muốn khóc.” Bà Hình ôm Mễ Hi Huy, “Chóp mắt đã lớn như vậy rồi.” Bà Hình ngồi bên giường, Mễ Hi Huy quỳ gối bên chân mẹ. Bà Hình ôm đầu con trai, nhẹ nhàng vỗ lên tấm lưng ấy, “Lúc mẹ sinh anh trai con thì dọa hết mọi bác sĩ trong bệnh viện, lần đầu thấy đứa trẻ mập mạp như vậy. Ôm anh con cho bú mà mẹ phải cố hết sức. Con thì ngược lại.”

Mễ Hi Huy nhẹ nhàng mà than một tiếng.

“Ranh con này, trước đây còn là một thằng nhóc hư mà, không ai bế không ai bồng sẽ khóc, khóc đến cổ họng khàn cả đi vẫn muốn khóc. Mẹ và ba con bận bịu với việc kiếm kế sinh nhai, thế nên để anh trai ẵm con. Có một lần hết giờ làm về nhà, thấy anh con ôm con mà mặt tái mét, hù chết mẹ. Mẹ hỏi anh con chuyện gì vậy, anh con bèn nhét con vào lòng mẹ rồi chạy ngay đến khu đất trồng rau trong sân. Ngày đó

là anh con bị tiêu chảy, mẹ và ba con dỗ khóc dỗ cười. Anh trai con nói không muốn nghe thấy tiếng con khóc.”

Mẽ Hi Huy vui đầu vào lòng mẹ, tựa hồ cũng cười.

Bác sĩ Mạch vừa lúc đi ra, nhìn thấy liền cười bảo, “Hai người ở trong này sao.” Bác sĩ Mạch thấy bà Hình cầm trong tay một quyển album, vô cùng cũ kỹ, tò mò nổi lên. Bà Hình cười nói rằng, “Tiểu Mạch cũng tới xem đi, chúng ta vào phòng ngủ xem, đây là ảnh chụp rất lâu trước kia.”

Quả nhiên là ảnh chụp đã rất lâu. Phần lớn là ảnh trắng đen, khi đó chụp hình màu rất đắt. Màu những tấm ảnh thời đầu tiên cứ như do thợ chụp dùng bút vẽ lên, màu vô cùng mất tự nhiên. Ảnh ông Hình và bà Hình kết hôn, cỡ nhỏ thông thường, hai người ngồi nghiêm trang, bà Hình vẫn để mái tóc ngắn quá đôi chĩnh tề, kiểu tóc đặc trưng của thời đại ấy. Hai người đều rất khắt thước, nhìn chăm chăm vào ống kính. Chẳng qua, họ còn trẻ, trẻ lắm. Sau khi kết hôn, thì sinh con. Ảnh chụp Hình Long Nhược được ba tháng, bé con bầu bĩnh mập mạp, mông trần ngồi trên giường, ầu ầu nhỏ cũng lộ ra. Út cứng chỉ chỉ bé con trong hình kia, “Đây là ba con~” bác sĩ Mạch nhìn Út cứng, nhìn lại bé con trong ảnh chụp, lại nhìn Hình Long Nhược vô cùng đẹp trai, bất chợt cảm thấy thật kỳ diệu. Ảnh chụp Hình Long Nhược lúc sáu tuổi, vóc dáng đã cao vọt lên, những góc cạnh đường nét vô cùng rõ ràng. Ảnh chụp mười tuổi là dáng vẻ không sợ trời không sợ đất, chống nạnh, cứ như trừng mắt mà nhìn thợ chụp hình. Kế tiếp là ảnh gia đình, Mẽ Hi Huy mới sinh ra, bị vây kín mít. Ông Hình và bà Hình cùng ôm con trai thứ. Hình Long Nhược đứng phía trước, tựa hồ muốn chọc chọc mông em trai, vẻ mặt tò mò. Khung nền phía sau là cây nho bằng nhựa, những quả nho buồn hiu hắt, treo trên chiếc giá đồng đen. Đó là phong nền đẹp nhất của tiệm chụp ảnh vào thời điểm đó. Ảnh bà Hình dáng vẻ mới vừa sinh chưa được bao lâu, mặt còn hơi sưng phù, tô son, Mẽ Hi Huy đang ngủ. Bác sĩ Mạch nhìn cười nói, “Hóa ra cậu vừa mới sinh thì đã là cái vẻ cứ như đang bức mình với ai.”

Sau đó là ảnh Mẽ Hi Huy vịn giường học bước, Hình Long Nhược quỳ gối bên cạnh em trai. Ảnh đen trắng, Hình Long Nhược vẻ mặt kinh hãi hoảng sợ nhìn Mẽ Hi Huy, Mẽ Hi Huy tựa hồ như phải ngã thật, một bàn chân nhỏ hươ trong không khí. Út cứng vỗ vỗ bàn chân mũm mĩm của Mẽ Hi Huy trong ảnh, “Đây là chú~” Mẽ Hi Huy chạm vào gương mặt bầu bĩnh của Út cứng, “Là chú.”

Mẽ Hi Huy từng ngày từng ngày một lớn lên. Ảnh lúc bốn tuổi thì bắt đầu thắt bím mặc váy, ngoan ngoan dựa vào bên cạnh Hình Long Nhược. Bác sĩ Mạch bật cười ra tiếng, “Mẽ Hi Huy, đây là cậu”

Bà Hình cười bảo, “Trước đây thằng bé thân thể không tốt, phải nuôi như con gái.”

Bác sĩ Mạch nhìn Mẽ Hi Huy góc cạnh rõ ràng, bất chợt cảm thấy có hơi lạnh.

Lên tiểu học, cắt tóc ngắn trở lại làm con trai. Bác sĩ Mạch vừa thấy đã giật mình. Cu cậu bé bé bầu bầu bĩnh bĩnh trong ảnh chụp không phải là Út cứng sao Giương đôi mắt đen đen thật to ngập nước, cười đến vừa dịu nhẹ vừa say lòng người, trên khuôn mặt nhỏ là hai lúm đồng tiền. Út cứng kinh ngạc nói, “Chú giống con kia ~”

Hình Long Nhược vỗ nhẹ lên mông con trai, “Là con giống chú.”

Tiểu học. Sơ trung. Trung học. Đại học. Ảnh hai anh em cao ngang tầm nhau, cùng ôm nhau. Hình Long Nhược nhìn về phía ống kính cười, Mẽ Hi Huy mặt không chút thay đổi. Bà Hình lau lau mắt, “Xem đi xem đi, mau quá mà.”

Giở một quyển album, thật giống như dõi theo cả quãng đời một con người. Quãng đời của bản thân. Của người thân. Của bè bạn. Thật cảm kích người phát minh ra máy chụp ảnh, nhờ thế mà đã khiến rất nhiều người mãi giữ được tuổi trẻ, giữ được mỉm cười. Cho dù sau này họ trở nên già nua, sau đó chết đi, thì người trong ảnh vẫn không thay đổi, vẫn là vẻ tươi cười như lúc xưa cũ. Từ khi mới sinh, lớn dần, trưởng thành, rồi già đi. Dù rằng cuộc sống ‘năm đó’ là trôi chảy tốt đẹp hoặc nhấp nhô cay đắng đến nhường nào, khi quay đầu nhìn lại, thời gian của con người khi còn sống chính là lần giở một quyển album.

Tôi muốn già đi cùng cậu. Bác sĩ Mạch nhìn thoáng qua Mẽ Hi Huy. Cậu đang ngồi, lật xem ảnh chụp. Ánh mặt trời chiếu vào người cậu, họa nên một dáng hình lấp lánh.

Chúng ta hãy cùng nhau trở thành những ông già nhé. Bác sĩ Mạch nghĩ. Bất chợt Mẽ Hi Huy ngẩng đầu nhìn, mỉm cười, nụ cười dành riêng cho bác sĩ Mạch.

Trên đường về, bác sĩ Mạch cứ mãi luôn cười. Út cứng rúc trong lòng bác sĩ Mạch ngủ gật. Chủ nhật là thời gian nhàn nhã.

“Anh trông rất vui.” Mễ Hi Huy nói.

“Ừ, rất vui.” Bác sĩ Mạch cười bảo, “Tôi thích ba mẹ cậu. Chúng ta thường xuyên tới đây được không?”

Mễ Hi Huy liếc mắt vào kính chiếu hậu, hấp hế môi, “Được.”

Một lát sau, bác sĩ Mạch vỗ vỗ Út cứng, “Anh cậu không phải đánh đấm lợi hại lắm sao. Bắt tên côn đồ mà còn có thể bị thương.”

Giọng Mễ Hi Huy bằng bằng nói, “Có phụ nữ.”

Bác sĩ Mạch sững sốt, “Ừ”

Mễ Hi Huy đáp, “Khu phố kia rất loạn, khi dùng vũ khí đánh nhau có phụ nữ ở giữa. Một dao đó là do bạn gái tên côn đồ bị bắt gây ra, anh tôi chưa bao giờ đánh phụ nữ.”

Bác sĩ Mạch nghe đến đây thì hứng thú, “Rất coi trọng tinh thần đạo đức của võ thuật sao.”

Mễ Hi Huy nói, “Anh cũng phát hiện khi xem ảnh đó, không có ảnh anh tôi lúc mười hai và mười ba tuổi.”

Bác sĩ Mạch gật đầu.

Mễ Hi Huy tiếp lời, “Bởi anh tôi ở Thiếu Lâm tự.”

Bác sĩ Mạch kinh hãi, “Hả”

Mễ Hi Huy nói, “Không phải đi làm hòa thượng. Đối với người ngoài Thiếu Lâm tự chỉ mở ra một phần nhỏ, võ học chân chính chắc là không dạy đâu. Đổng tiên là có thể học, tương đương như dạy võ. Hàng năm có rất nhiều trẻ em ghi danh, nhưng phần lớn chịu không quá một tháng. Khi học sẽ được dạy đạo học võ, ý nghĩa chân chính của võ thuật truyền thống Trung Hoa, vậy nên huấn luyện rất tàn khốc. Võ thuật Trung Quốc quan trọng nhất là cái đức của võ học, anh tôi mỗi ngày đều phải dùng bút lông mà chép ‘Tôn sư trọng đạo, hiếu lễ chính nghĩa, phù nguy tế bần, trừ bạo an dân, hư tâm thỉnh giáo, khuất kỳ đãi nhân, trợ nhân vi nhạc, giới kiêu xa *** dật’[2]. Thế nên anh tôi không có khả năng đánh phụ nữ hoặc kẻ tay không tác sát.

Bác sĩ Mạch nói, “Anh cậu chịu được hai năm sao, thật khó lường.”

Mễ Hi Huy đáp lời, “Không phải chịu được hai năm, là người ta không dạy.”

Bác sĩ Mạch nghe không hiểu.

Mễ Hi Huy đáp rằng, “Đại sư lúc ấy nói với ba mẹ tôi, những gì nên dạy đều đã dạy, những gì không nên dạy tự nhiên không thể tiếp. Anh tôi lệ khí rất thịnh, dùng ở đây là tốt nhất.”

Bác sĩ Mạch sờ cằm, “Hóa ra Hình Long Nhược khó lường như vậy.” Sau đó lại nói, “Cậu cũng có thể dùng tay trái”

Mễ Hi Huy dường như buồn cười mà nhìn bác sĩ Mạch, “Không.”

Bác sĩ Mạch trầm mặc một lúc, sau đó nhẹ giọng nói, “Mễ đại luật sư, chúng ta cùng già đi được không.”

Mễ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch một cái.

“Cùng nhau biến thành hai ông già, sau đó cùng lật giở album của mình.”

Khóe môi Mễ Hi Huy cong lên thật sự rất cao. Cậu nhẹ giọng mà rằng, “Được.”

[1] Thành ngữ thường dùng để nhớ cách đi của các quân trong cờ tướng, Mã nhật Tượng điền Xe liên Pháo cách.

[2] Phải tôn sư trọng đạo, biết tròn chữ hiếu kính người bề trên, giúp đỡ người nghèo khó người hoạn nạn trong lúc khó khăn, trừ hại để dân chúng yên ổn, biết khiêm tốn thỉnh giáo, đối xử với người khác phải hạ mình, lấy việc giúp người làm niềm vui, tránh việc xa hoa *** đáng.

30. Chương 30

Tối về đến nhà, Mễ Hi Huy lấy bột chuẩn bị làm bánh bao. La Tĩnh Hòa kêu tài xế đưa tới rau hẹ tối, nói là do nhà một người bạn trồng, không chứa nhiều phân hóa học. Rau hẹ luôn là loài rau quyền rũ còn trùn nhất, trước đây Mễ Hi Huy đã ở qua nhà trệt, từng trồng rau hẹ, dọc rễ chôn theo thuốc trừ sâu. Rau hẹ bên ngoài nhìn qua tươi mới xanh biếc đáng yêu, kỳ thật là do ngâm thuốc từ gốc đến rễ. Rau mình trồng, chuẩn bị cho bản thân ăn thì còn có phần nào yên tâm hơn. Trong phương diện lựa chọn ẩm thực, Mễ Hi Huy luôn chú ý hơn bình thường. Cậu ngồi trên chiếc ghế gỗ nơi phòng bếp mà lật rau, lật từng cọng từng cọng bỏ từng rễ từng rễ và lớp bùn đất bên ngoài. Bác sĩ Mạch khá thích loại rau hẹ tươi xanh đến mức còn mùi khiết tinh, cho nên La Tĩnh Hòa một lần mới đưa tới nhiều rau hẹ như vậy, Mễ Hi Huy cũng rất vừa lòng. Út cưng đang đánh răng rửa mặt. Mễ Hi Huy rửa rau đã lật xong, vẩy ráo nước, cẩn thận mà xắt.

“Chúng ta làm bánh bao. Sáng mai dùng với sữa đậu nành.”

Món này tựa hồ lại là do La Tĩnh Hòa dạy cậu. Mễ Hi Huy am hiểu làm điểm tâm phương Bắc, phương Nam, thậm chí cả món châu Âu. Hẳn cậu cũng chỉ La Tĩnh Hòa không ít, Kỳ Vân thích ăn ngọt.

“Thế nên mới nói Thanh Hòa là một lão nông.” Bác sĩ Mạch khoanh tay, dựa vào cửa giữa gian bếp và phòng ăn, xem Mễ Hi Huy bận rộn, “Nhận định cậu là bạn rồi nên mới chia sẻ thứ tốt. Thứ tên ấy nhận định là tốt thì chỉ có đồ ăn thôi.”

Mễ Hi Huy một mặt xắt rau hẹ, một mặt nói, “Ăn ngon. Lợi ích thực tế.”

Thịt xào qua, thêm hẹ xắt nhỏ, xào cho chín, thêm nước tương.

“A, thơm quá, cho tôi ăn một miếng được không” Bác sĩ Mạch cười nói.

Mễ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch, “Chưa chín kỹ.”

Bắt đầu nhồi bột, trắng trắng mập mập. Mễ Hi Huy để bột lên thớt mà nhào nặn, những lỗ nhỏ men khuẩn trong bột kêu lộp bộp. Mễ Hi Huy đặc biệt dùng sức, nhào ra bột làm bánh mì cũng được, chum bánh bao cũng tốt, nhào hết lớp này đến lớp khác, tan ra từng mảnh.

“Anh đi xem Út cưng đi.” Mễ Hi Huy nhẹ giọng nói.

Nhóc con kia nửa ngày không có động tĩnh, chắc là lên giường rồi Bác sĩ Mạch lên lầu hai, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, “Út cưng”

Út cưng đang ngồi trên giường, lấy chân vừa chơi với chiếc xe nhỏ, vừa làm bầm lều bều. Tựa hồ như đang tự kể chuyện cho mình, còn hát hát ca ca. Bác sĩ Mạch lặng lẽ tiến vào, “Út cưng, đang làm gì đó”

Út cưng tựa người, “Con đang chơi mà~”

Bác sĩ Mạch sợ bé con cảm lạnh, bèn nhét bé vào trong chăn, “Chơi cái gì”

Một tay Út cưng cầm chiếc xe đồ chơi nho nhỏ. Đây là món đồ chơi duy nhất của Út cưng, bảo bối của Út cưng đó. Chiếc xe buýt màu đỏ không lớn, bị cầm trong tay lâu, màu nhạt đi thấy rõ. Chỉ còn bốn bánh xe là hoạt động, đẩy thì có thể đi.

Bác sĩ Mạch lấy chiếc xe trong tay Út cưng, “Út cưng chỉ một món đồ chơi Không đòi chú mua thêm à”

Út cưng vờ vẽ chiếc xe nhỏ, tựa như chiếc xe là đồ thật, “Mắc lắm.”

Bác sĩ Mạch ôm Út cưng vào lòng, hung hăng nhào nặn má bé, “Út cưng ngoan quá mà, để Mạch Mạch mua cho.”

Út cưng thật vui mừng nhìn bác sĩ Mạch, “Thật ạ”

Bác sĩ Mạch véo gương mặt bầu bĩnh của bé, “Út cưng muốn gì nào”

Út cứng ngắc nghĩ, “Súng!”

Bác sĩ Mạch hôn bé, “Hai ngày nữa chúng ta đi mua súng đồ chơi.”

Ngày hôm sau, Mễ Hi Huy xuống lầu làm nóng xe trước, bác sĩ Mạch đi phía sau dẫn Út cứng xuống lầu. Mễ Hi Huy đưa Út cứng đến trường, sau đó đưa bác sĩ Mạch đến bệnh viện. Thời gian còn sớm, rất nhiều bác sĩ còn chưa đi làm. Bác sĩ Hứa hai tay đút vào túi áo blouse, nhìn bác sĩ Mạch nhàn nhã đi tới, cười nói, “Gần đây cuộc sống gia đình tạm ổn nên thoải mái rồi”

Bác sĩ Mạch quay đầu nhìn bác sĩ Hứa, “Gần đây khô cạn”

Bác sĩ Hứa chau mày, “Mới mở miệng đã nói lời bậy bạ.”

Bác sĩ Mạch nhìn bác sĩ Hứa, thở dài, vẻ mặt phiền muộn. Bác sĩ Hứa hỏi, “Làm gì vậy”

Bác sĩ Mạch nói, “Di Thanh à.”

Bác sĩ Hứa đáp, “Ừ”

Bác sĩ Mạch bảo, “Thời gian như nước, năm tháng như thoi đưa.”

Bác sĩ Hứa đột nhiên cảm thấy bản thân mình đứng trước thang máy nghe tên này lảm nhảm thì thật ngu quá, tính toán bước nhanh đi. Bác sĩ Mạch vẻ mặt bi thương, “Nhớ năm đó khi cậu đứng dưới ký túc xá đã làm kinh ngạc biết bao người mà! Như cọng hành lá nước non mềm, đảo mắt đã thành ông chú...”

Bác sĩ Hứa xoay người rời đi, “Cậu vẫn là đi chết đi.”

Bác sĩ Mạch ở phía sau vung nắm đấm lên, “Ly hôn rồi thì kết hôn lại mấy hồi! Đừng nản chí! Hôn nhân thôi mà, không phải hôn nhiều thì sẽ kết hôn được sao! Tôi lúc nào cũng ủng hộ cậu!”

Bác sĩ Hứa bước nhanh hơn.

Giữa trưa Mễ Hi Huy gọi điện đến, giọng rất gấp gáp, “Giữa trưa anh kêu cơm ngoài được không Tiệp đón Út cứng giúp tôi. Ba lại không được rồi, có lẽ lại phải nhập viện.”

Bác sĩ Mạch hỏi, “Đừng sốt ruột, chậm đã nào. Cậu ở nhà”

Mễ Hi Huy trong điện thoại hấp tấp bảo, “Không, tôi ở công ty. Mẹ vừa mới gọi cho tôi nói rằng ba thở khó khè, hơn nữa lại sốt cao, rất nguy hiểm.”

Bác sĩ Mạch nói, “Cậu ở công ty đừng nóng vội, bác gái kêu xe cứu thương chưa Kêu rồi thì cậu cũng đừng hoảng, chậm rãi lái xe lại đây. Tôi ở bệnh viện, không có việc gì đâu.”

Tiếp hai bệnh nhân, trên bàn đã không còn ca bệnh nào. Bác sĩ Mạch vẫn nhìn ngoài cửa sổ, trong mắt tất cả đều là bóng hình khung cửa sổ thôi. Xe cứu thương rút cuộc cũng tới, đèn xe phát sáng phát sáng, công suất không bằng đèn cảnh sát nhưng hụ hụ dọa người, một đường chạy như bay lại đây. Trước kia có bà cụ nói rằng mỗi lần bà nghe thấy tiếng còi xe cứu thương vang lên sẽ giật mình, tim bà không tốt, nghe thanh âm ấy cứ như báo trước đám tang.

Bác sĩ Mạch chạy xuống từ lầu mười một, bà Hình hiển nhiên đã rất quen thuộc với những trường hợp này, nhưng vẫn hoảng hốt. Thấy bác sĩ Mạch, trong lòng bất chợt yên tâm hơn. Sau mười năm cách quãng ở bệnh viện, rốt cuộc quen được một người có quan hệ. Những bác sĩ cấp dưới của bác sĩ Hứa đều biết bác sĩ Mạch, thấy nhưng không thể phụ trách, bèn giúp bà đi vào phòng cấp cứu, bà Hình giao bệnh án cho họ, sau đó không kiềm được mà thở dài. Bác sĩ Mạch đỡ bà đến dãy ghế bên cạnh hành lang nghỉ ngơi, “Bác gái đừng gấp, bác sĩ Hứa là bác sĩ giỏi nhất phòng cấp cứu mà, bác trai khẳng định sẽ không có việc gì đâu.”

Bà Hình cũng không nói nhiều. Mễ Hi Huy một đường chạy vào từ đại sảnh, cà vạt xộc xệch. Bác sĩ Mạch kéo Mễ Hi Huy qua một bên, chỉ chỉ phòng khám, “Bác trai đang được cấp cứu bên trong.”

Mễ Hi Huy hỏi, “Bác sĩ nói thế nào”

Bác sĩ Mạch đáp, “Không nói gì. Tóm lại nhất định sẽ dốc hết sức.”

Phòng khám và điều trị tuy vội vàng nhưng rất có nề nếp trật tự, bác sĩ Mạch nhìn bà Hình ngồi cạnh bên, thấy bà như không thể nghe thấy mới thấp giọng nói, “Tôi đã xem qua bệnh án của bác trai. Phổi của bác trai không sử dụng được lâu, tràn dịch cả rồi. Cậu tốt hơn... vẫn nên chuẩn bị tâm lý.”

Mẽ Hi Huy nhẹ giọng, “Chúng tôi cũng biết. Mấy năm nay đều phải tranh giành mạng sống của ba. Mấy năm trước chúng tôi luôn ở bệnh viện nhân dân, các bác sĩ ở đó nói ba tôi không được, hãy nên bi thương mà thuận theo tự nhiên. Mẹ kiên trì muốn tới bệnh viện gần đó xem thử, kết quả thật đoạt được mạng ba về lại.”

Bác sĩ Mạch vỗ vai Mẽ Hi Huy, “Tôi tra qua tài khoản chữa bệnh của bác trai, tiền thuốc men trước kia đều một mình cậu gánh”

Mẽ Hi Huy không hé răng.

Bác sĩ Mạch cười nói, “Về sau có tôi, không phải lo.”

Mẽ Hi Huy nhìn bác sĩ Mạch, mấp mé môi.

~*

~Cuối năm chống tội phạm cờ bạc khiêu ***, bắt giữ một đồng người. Phòng của đồn cảnh sát gần đó đều chặt kín, đã vậy kẻ gây rối còn không ít. Một tên bị cảnh sát vây quanh mà còn múa dao, “Chỉ chút nữa thôi, chỉ chút nữa thôi là tao sẽ đổi đời! Mẹ nó tụi mày sớm không tới trễ không tới, để ông khuyneh gia bại sản mới tới sao!”

Đội của Hình Long Nhược mở đầu bằng một cú điểm sòng bạc. Một chỗ dưới Las Vegas, lục soát mấy con phố bắt được mấy ngàn vạn tiền đánh bạc. Tên thua lỗ nặng cầm dao nhỏ muốn đánh lén cảnh sát, vướng tay vướng chân đánh không lại, vì thế tự đâm cho mình một dao. Lần đầu tiên Hình Long Nhược gặp loại nghi phạm thế này, dở khóc dở cười. Vội vàng dùng xe cảnh sát đưa vào bệnh viện, cũng gần đây. Đưa người vào phòng khám gấp, bác sĩ đi ra là một người khôi ngô trẻ tuổi.

Không phải màu tóc cây đay, không phải gương mặt và đôi tay trắng như tuyết, còn cả đôi mắt phượng xinh đẹp.

Hình Long Nhược cào cào tóc, thuyết minh tình huống một cách đơn giản. Vị bác sĩ kia kêu một y tá đi đến phòng khám chữa bệnh. Mẽ Hi Huy thấy Hình Long Nhược đi vào, gọi anh trai một tiếng. Hình Long Nhược đi tới, “Sao lại ở chỗ này”

Mẽ Hi Huy nhẹ giọng nói, “Ba lại không ổn, mới vừa đưa vào phòng cấp cứu.”

Hình Long Nhược nhẹ nhàng thở dài, “Anh biết rồi, chờ trận này qua anh sẽ ở lại bệnh viện.” rồi vỗ vai Mẽ Hi Huy, “Để chú chịu thiệt.”

Mẽ Hi Huy lắc đầu. Như nhớ tới điều gì, hỏi, “Út cưng đâu”

Bác sĩ Mạch cười nói, “Rốt cuộc nhớ ra rồi sao. Cho nó ăn rồi, đang ngủ trưa ở phòng làm việc của tôi, đợi lát nữa nó dậy tôi đưa nó đến trường.”

Hình Long Nhược cảm kích cầm tay bác sĩ Mạch, “Thật làm phiền quá.”

Bác sĩ Mạch lấy di động gọi điện thoại, cười hì hì nói, “A lô, chị Vu phải không Tiểu Uy đây.”

Nói vài câu, rồi cúp máy. Bác sĩ Mạch xoay người cười bảo, “Bác gái có di động không”

Bà Hình có một chiếc di động đơn giản, là Mẽ Hi Huy đưa cho. Bác sĩ Mạch ngồi bên cạnh bàn, ôn hòa nói, “Bác gái, cháu mới vừa gọi điện cho y tá trưởng Vu Na của bên nhập viện, đợi lát nếu bác trai nhập viện, chị ấy sẽ đích thân lại đây sắp xếp giường, hơn nữa chuẩn bị phòng với giường tốt. Bác xem đây là sổ di động của chị ấy, để cháu nhập vào. Khi ba cháu còn sống, chị ấy là trợ thủ của ba cháu, nên việc cháu nhờ chị ấy nhất định sẽ đồng ý giúp. Có việc gì bác cứ tìm chị ấy, trực tiếp đến trạm của y tá trưởng là sẽ tìm được thôi. Còn nữa đây là sổ của bác sĩ đang bên trong chữa trị cho bác trai, cháu giúp bác lưu luôn rồi, để ngừa lỡ có việc gì xảy ra.”

Hình Long Nhược cố ý vô tình mà liếc mắt một cái.

Hứa Di Thanh. Tên của vị bác sĩ đó.

Nhanh chóng đến thời gian đưa Út cứng đi học. Bác sĩ Mạch nói khẽ với Mễ Hi Huy, “Trường tiểu học cũng gần đây, tôi dẫn Út cứng đi bộ. Lúc lo lắng thì dừng lái xe. Cứ coi tình huống đã, tôi không về nấu cơm được thì gọi tôi, nấu cháo hay gì đó tôi làm được. Trong nhà còn dưa muối và bánh mì mà cậu làm, vẫn còn tốt.”

Mễ Hi Huy nhẹ giọng đáp lời, “Ừ biết rồi.”

Bà Hình ở bên kia hãy còn sốt ruột, cũng quên mất phải cảm ơn bác sĩ Mạch đã thu xếp giùm. Chờ đến khi kịp phản ứng thì bác sĩ Mạch đã đưa Út cứng đến trường. Bà thở dài, nói, “Thật là một đứa trẻ ngoan.”

Mễ Hi Huy gạt đầu, tỏ vẻ đồng ý.

31. Chương 31

Ông Hình vẫn là cứu vãn được. Hình Long Nhược ký tên vào sổ điều trị, chữ viết mạnh mẽ, ngay ngắn. Bà Hình nắm tay bác sĩ Hứa cảm kích nói, “Bác sĩ, thật may là có bác sĩ.”

Bác sĩ Hứa nhẹ giọng rằng, “Bác gái, vẫn là nên chú ý đừng để cảm lạnh. Phải ở phòng eICU quan sát trước.”

Y tá trưởng Vu cũng tới, hỏi ai là người nhà của Hình Kiến Quốc. Bà Hình vội vàng đi qua, y tá trưởng Vu trao đổi ý kiến bác sĩ Hứa, sau đó cười nói với bà Hình “Bác gái, chờ lúc bác trai chuyển giường tôi lại đến.”

Tiến y tá trưởng Vu đi rồi, bác sĩ Mạch dẫn Út cứng đến trường còn chưa trở lại, Hình Long Nhược đi theo y tá đèn quây đồng tiền. Mễ Hi Huy muốn đi, bị anh trai ngăn lại.

“Lần này đến phiên anh.” Hình Long Nhược cười bảo.

Khu eICU không cho người nhà vào. Hình Long Nhược ngồi ngay bên ngoài. Mễ Hi Huy đưa bà Hình trở về chuẩn bị tắm rửa thay quần áo, lúc cậu gần đi Hình Long Nhược dặn, “Đưa mẹ về nhà rồi thì chú cũng không cần đến đây. Tôi có anh ở lại là được.”

Mễ Hi Huy vừa muốn nói gì, Hình Long Nhược đã vỗ vai em trai. Mễ Hi Huy thở dài, “Vậy anh phải tự cẩn thận. Có việc cứ gọi cho em.”

Tiến mẹ và em trai xong, Hình Long Nhược ngồi bên ngoài phòng EICU, nhìn người đang nằm bên trong. Ghế dựa của bệnh viện là loại ghế nhựa cứng màu xám, vài chiếc xếp ngay ngắn sát nhau, muốn nằm một chút cũng khó chịu. Đến buổi tối tiết kiệm điện, đèn nơi đại sảnh phòng khám gấp tắt đi một nửa. Một loạt đèn đuốc sáng trưng nơi phòng bệnh hắt vào, một mờ một sáng đối lập nhau quá thật gai mắt, cứ bắt chợt mà lập lờ. Ánh đèn nơi phòng ông Hình cũng dần yếu bớt, như chậm rãi chìm vào bóng tối.

Ông Hình già rồi.

Hình Long Nhược đứng lên, cẩn thận nhìn ông Hình bên trong. Ông nhắm mắt, đeo máy trợ thở. Máy hô hấp rung động rất có quy luật, hết tiếng kêu phát ra từ chiếc bể. Dụng cụ đo nhịp tim đập cứ tích tích lặp đi lặp lại, tích một tiếng, rồi tích một tiếng, rồi lại tích một tiếng, từng đường từng đường gấp khúc. Dưới cổ ông Hình hõm vào. Bởi trước kia đã cầm ống qua, trên yết hầu là những vết thương mờ nhạt, vừa mới thay da. Cơ thể gầy gộc gần như không có gì, da thịt nhão cả hết. Tứ chi khô cằn gầy yếu, chỗ bụng nhô lên. Có lẽ là do phù nội tạng. Già nua mà suy nhược.

Hình Long Nhược đột nhiên nhớ tới chỉ mới trước đây thôi, anh đánh nhau với hàng xóm đánh đến đầu rơi máu chảy, ông Hình hết giờ làm trở về lấy dây lưng quất anh. Ông Hình khi đó là người ba cao lớn khôi ngô, trong lòng anh tất cả đều là kính trọng và sợ hãi. Mễ Hi Huy ngồi xổm cạnh bên anh khóc, bàn tay nhỏ che lấy vết thương đầy trên người anh trai, lung tung nói là do thằng bé kia không tốt, lấy gậy trúc đánh con, nên anh mới đi báo thù thôi. Ông Hình vừa động, Hình Long Nhược nghĩ rằng ông muốn đánh Mễ Hi Huy, vội vàng khóa em trai lại trong lòng ngực. Ông Hình chính là một mối phát tay: Cút hết đi!

Kỳ thật Hình Long Nhược biết. Hàng xóm là trợ lý trong xí nghiệp, chức không lớn nhưng rất biết bùng bít. Hình Long Nhược nhìn ba mình luôn ít lời phải ăn nói khép nép qua nhà họ nhận lỗi, phải cúi đầu khom

lưng mà cười theo, còn đèn cả tiền thuốc men. Mẹ Hi Huy hãy còn là một đứa trẻ, bị anh nắm tay, cu cậu rất mất hứng hỏi: Anh ơi ~ bọn họ là người xấu, sao phải đi giải thích với họ

Hình Long Nhược vỗ về gương mặt Mẹ Hi Huy.

Khi ông Hình đi ra, vừa lúc nhìn thấy trong đại viện đứng hai đứa bé một cao một thấp dính đầy bụi bẩn, trên mặt đứa cao còn có vết thương, chẳng là chỉ qua loa dán băng dính cho xong việc. Đứa nhỏ thì rất sợ hãi lùi về sau, tay nắm lấy quần đứa lớn.

Ông Hình thở dài: Hai thằng ranh con, đi về nhà.

Trong thanh âm đều là mỗi một.

Chú hai ngả ngả nghiêng nghiêng theo sát ba và anh trai về nhà, một bên còn nhỏ giọng nói: Anh ơi ~ ba rất giỏi mà

~Ông Hình đi phía trước, bóng dáng cao lớn, trở nên khô ngô hơn nữa.

Ba ơi, ba đã già rồi.

Hình Long Nhược ngẫm nghĩ, khẽ cười.

Bác sĩ Hứa trực ban. Một mình ở văn phòng sửa sang bản ghi chép chữa bệnh, dưới một ngọn đèn bàn. Bóng đèn bốn mươi oát cũng coi như sáng, chính là độ ẩm có hơi cao, vừa lúc sưởi ấm cho mùa đông. Với nơi như bệnh viện, ánh sáng tối tăm dễ khiến con người miên man suy nghĩ. Nhưng thật ra bác sĩ Hứa chưa bao giờ để ý. Chỉ hướng của bác sĩ Hứa vốn dĩ là ngành pháp y, yêu cầu cơ bản nhất của pháp y là cơ thể tốt sức lực lớn, để tiện khiêng thi thể. Tổ chức cơ thể bác sĩ Hứa tuyệt đối tốt, nếu có đánh nhau thật thì bác sĩ Mạch cũng chưa chắc đánh lại. Lúc trước do trong nhà không đồng ý, ngại pháp y gặp xui, vậy nên bác sĩ Hứa mới đổi thành khoa y bình thường.

Hình Long Nhược ngồi đối diện đại sảnh trông coi phòng eICU, đưa lưng về phía bác sĩ Hứa. Từ phòng làm việc nhìn ra, bóng dáng người ngồi ngoài có phần mờ ảo. Màu xanh đậm của đồng phục cảnh sát biến thành màu đen, ít nhiều có hơi đáng sợ. Khi hết giờ làm có y tá bảo rằng Hình Long Nhược nhìn thật dọa người. Bộ dạng rất anh tuấn, nhưng chẳng hiểu sao vừa thấy thì tim đã thành thạch mấy nhịp. Có lẽ là do hơi thở tàn ác bao quanh. Khi mới vừa cứu được ông Hình về, lúc đi ra bác sĩ Hứa có nói qua hai câu với Hình Long Nhược, phát hiện chữ Hình Long Nhược rất đẹp, khi con người này cười tươi lên có hơi ngốc nghếch.

Sửa sang lại bản ghi chép xong đã là hai giờ rạng sáng. Buổi tối uống hơi nhiều cà phê, vẫn thật tỉnh táo. Bác sĩ Hứa đứng lên đuổi người, phát hiện người cảnh sát kia vẫn ngồi đó.

Lúc trước còn cứu mạng người này về mà.

Bác sĩ Hứa cảm giác có phần kỳ diệu. Những người đã cấp cứu qua ấn tượng cũng không khắc sâu như vậy, chỉ cảm thấy anh chàng cảnh sát này sinh mệnh còn khỏe hơn cả cá chép. Thế là nhẹ nhàng đẩy cửa ra ngoài, đi ngang qua đại sảnh, đứng trước mặt Hình Long Nhược ho khan một tiếng. Hình Long Nhược giật giật. Bác sĩ Hứa lấy tay day day, Hình Long Nhược mở mắt ra, cười nói, “Bác sĩ Hứa.”

Hóa ra là đang ngồi ngủ.

“Đây là nơi đầu gió, ngồi sẽ cảm mạo.” Bác sĩ Hứa nhẹ nhàng bảo. Chất giọng miền nam, mỗi câu đều giống như một bản nhạc mang theo sự ngân nga, nốt dài nốt ngắn, trầm trầm bổng bổng, vô cùng uyển chuyển. Hình Long Nhược hít sâu một hơi, cười bảo, “Hèn gì lạnh như thế. Sau khi trúng đạn rồi thì cứ cảm thấy như mình bị gió lùa.”

Bác sĩ Hứa chỉ văn phòng, “Đến văn phòng đi — kỳ thật người ở phòng eICU không cần người ở bên ngoài cùng.”

Hình Long Nhược nhẹ giọng đáp, “Tôi ở đây ba tôi sẽ biết.”

Bác sĩ Hứa dẫn Hình Long Nhược đến phòng trực ban. Cả hai phòng trong ngoài đều có chiếc giường ở sâu bên trong, phòng ngoài là sofa cùng bàn công tác. Bác sĩ Hứa rót một ly nước ấm cho Hình Long Nhược, “Hãy vào trong mà nghỉ ngơi.”

Hình Long Nhược ngồi trên ghế sofa, “Không cần đâu, sofa là được rồi. Giường của bác sĩ.”

Bác sĩ Hứa ngồi trở lại bàn công tác, “Tôi còn phải viết vài thứ, ngủ đi.”

Khoác thêm chiếc áo lên người, Hình Long Nhược nằm trên ghế sa lon. Khiến bác sĩ Hứa phải ngồi lại làm việc như vậy, buồn ngủ ngược lại hoàn toàn không có. Hình Long Nhược nhìn bác sĩ Hứa viết chữ dưới ngọn đèn bàn, toàn bộ gương mặt bị ánh đèn màu da cam chiếu lên, chẳng còn là màu trắng bệnh, sắc mặt trở nên dịu dàng hơn. Ngón tay mảnh khảnh dài, tư thế cầm bút thật quy phạm.

Nhìn hồi lâu, chẳng biết linh cảm đến điều gì, như ma xui quỷ khiến anh hỏi một câu, “Con bác sĩ mấy tuổi”

Khóe môi bác sĩ Hứa giật giật, “Không có.”

Hình Long Nhược gật đầu.

Đêm khuya, phòng cấp cứu rất ít người. Đôi lúc nghe thấy tiếng người nào đó đóng cửa từ cuối hành lang truyền đến, mang theo tiếng vọng. Yên tĩnh đến áp lực.

“Vậy người yêu bác sĩ làm việc gì.”

Bác sĩ Hứa giương mắt nhìn Hình Long Nhược, khóe mắt giật giật, “Ly hôn.”

Đối thoại bình thường tới đây thì trở nên xấu hổ vô cùng. Hình Long Nhược thì lại thuận buồm xuôi gió, đến đây dường như lại nhất thời hứng thú, “Tôi cũng vừa ly hôn. A ha ha.”

Bút của bác sĩ Hứa ngừng lại trên giấy. Đây chẳng lẽ là việc đáng để khoe

Chân Hình Long Nhược dài, chỉ có thể nằm nghiêng trên ghế sa lon, từ cẳng chân thì chơi vơi giữa trời. Anh gồi đầu lên tay, cười mà kể, “Ly hôn đều do lỗi từ phía tôi. Vợ trước của tôi là một người phụ nữ ham sự nghiệp. Tôi lại không nhà, nên cô ấy chịu không nổi. Kỳ thật ngẫm lại, dựa vào cái gì phải xem phụ nữ như bảo mẫu. Lúc tôi hiểu ra thì đã quá muộn, nên ly hôn.” Hình Long Nhược nhìn bác sĩ Hứa, “Tôi nghĩ lý do bác sĩ ly hôn cũng gần như vậy. Bác sĩ khoa cấp cứu cũng là không nhà như cảnh sát thôi.”

Bác sĩ Hứa im lặng.

Hình Long Nhược cũng không quan tâm việc đối phương có thích nghe mình nói hay không, lẩm bẩm, “Lúc ly hôn phần lớn tài sản đều cho cô ấy. Bồi thường được gì thì gặng hết sức. Kỳ thật tôi là kẻ thất bại rất nhiều, nợ tất cả mọi người trong nhà. Nợ ba, nợ mẹ, nhất là nợ em trai. Nhưng với họ về sau sẽ chậm rãi bù lại... Còn mắc nợ vợ, nên cô ấy bỏ đi. Em trai thì không bỏ tôi được, coi như chú ấy xui xẻo đi, ai kêu chúng tôi là anh em chứ.”

Bác sĩ Hứa nghe Hình Long Nhược nói liên miên, nhướn mày, “Nói những việc đó với tôi làm gì”

Hình Long Nhược nhìn bác sĩ Hứa, nhếch miệng cười, lộ ra một hàm răng sáng bóng, “Vừa thấy bác sĩ tôi liền biết hai chúng ta cùng là người như nhau.”

~*

~Mẽ Hi Huy đưa bà Hình về nhà chuẩn bị quần áo và vài thứ tương tự. Sáng hôm sau sẽ tới đón bà đi bệnh viện. Quay về nhà mình, đã tám giờ tối. Đẩy cửa bước vào, đèn trong phòng Út cưng hãy còn sáng, bác sĩ Mạch đang đánh vần cho bé viết, viết xong phải ký tên vào sách bài tập. Bác sĩ Mạch nghe tiếng động, bước ra, nhẹ giọng cười nói, “Chúng tôi ăn cơm rồi. Thay quần áo rửa tay đi, tôi đi hâm cơm lại.”

Mẽ Hi Huy quả thật mệt mỏi quá, “Ừ, cảm ơn.”

Út cưng cầm cây bút chì nhỏ đi ra. Cơ thể tròn tròn mập mập, mặc bộ đồ chú heo con đáng yêu, chân mang chiếc dép chú thỏ con màu trắng. Ánh sáng dịu nhẹ trong phòng chiếu vào người bé, “Chú ơi ~ Chú đã về rồi ~”

Mẽ Hi Huy thay quần áo, rửa tay, ngồi xồm xuống đất ôm Út cưng xoa xoa, “Út cưng cho chú ôm cái nào.”

Út cưng dùng bàn tay nhỏ vỗ vỗ cổ Mẽ Hi Huy, như muốn an ủi.

Bác sĩ Mạch từ trong phòng bếp đi ra, “Ăn cơm trước đi, hai chúng tôi vẫn chưa viết xong.”

Mẽ Hi Huy gật đầu. Út cưng vịn thang lầu, hươ chân bảo, “Chú ơi ~ viết xong bài tập con muốn xem một tập phim hoạt hình ~”

Mẽ Hi Huy cười đáp, “Ừ, Mạch Mạch xem với Út cưng.”

Trước kia Út cưng lên mạng đều dùng laptop của chú, sau khi đến đây rồi thì bác sĩ Mạch có chiếc máy tính để bàn cao cấp. Mẽ Hi Huy lưu phim ảnh tranh vẽ gì đó vào một ổ cứng di động, lúc bác sĩ Mạch muốn xem thì dùng ổ cứng xem, bình thường bảo đảm trong máy tính luôn sạch sẽ. Út cưng dùng máy tính xem ‘Cừu con vui vẻ và sói xám’, mỗi ngày làm xong bài tập có thể xem một hoặc hai tập. Hoặc lên mạng chat QQ, việc này nhất định phải có Mẽ Hi Huy ở một bên trông coi. Gần đây ‘cHáO tjNh cHik Hog’[1] thật lâu không lên mạng, Út cưng còn có chút nhớ cô bạn ấy mà, thế là bèn dẫu môi hỏi bác sĩ Mạch vì sao bạn cháo không onl Mẽ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch một cái, bác sĩ Mạch ho khan, không hé răng. Xem phim hoạt hình xong Út cưng đánh răng rửa mặt chuẩn bị ngủ, Mẽ Hi Huy ở phòng bếp chuẩn bị cơm để sáng mai đưa cho ông bà Hình.

“Vừa lúc tôi đi làm để tôi mang cho, cậu không cần vội bên này vội bên kia.” Bác sĩ Mạch cười nói, “Dù gì ở cùng một tòa nhà, cũng dễ săn sóc lo cho nhau hơn.”

Mẽ Hi Huy mấp máy môi, ôm bác sĩ Mạch, rồi cọ cọ trên vai.

[1] Cháo tinh chất hồng, tên tài khoản Lolita của bác sĩ Mạch, được viết theo ngôn ngữ chat nên ba chữ sau Út cưng không biết, gọi tắt là cháo.

32. Chương 32

Út cưng đang chat, chơi trò đánh vần. Mẽ Hi Huy vội vàng quét dọn vệ sinh, bác sĩ Mạch ở một bên mà nhìn bé. Đôi tay Út cưng gõ lóc cọc một hồi, gõ ra một chữ Hán, rồi lại dùng bàn tay chỉ chỉ, đọc đi đọc lại. Chữ nào không biết thì hỏi bác sĩ Mạch bên cạnh. Đánh vần tiếng Hán là do Mẽ Hi Huy dạy, xem như một loại nhận mặt chữ. Bên kia cũng là một bé con, học lớp hai tiểu học. Bác sĩ Mạch nhìn tài khoản QQ này, dường như cũng là do bậc cha mẹ trẻ lập ra, mục đích là để chỉ dạy con nhỏ phải sử dụng internet thế nào cho đúng cách, cha mẹ và con dùng chung một tài khoản. Bác sĩ Mạch giúp Út cưng chọn chữ, lại nhìn bàn tay ú na ú năn của Út cưng gõ chữ. Bé con thích nhất là trò chuyện với mấy cô nhóc con, nếu có cu cậu nào bắt chuyện thì Út cưng cũng không để ý. Sau hai lần cùng ngồi coi với Út cưng thì bác sĩ Mạch cảm thấy, thật ra cũng chẳng cần cứ luôn giám sát, chờ Út cưng chạy lại đây hỏi chữ không biết là có thể đoán được mấy nhóc tí kia đang nói gì.

Mẽ Hi Huy xuống lầu, nhẹ giọng nói, “Út cưng, đến giờ ngủ rồi. Ngày mai còn phải đi học.”

Út cưng lưu luyện đăng xuất, xuống ghế, theo bác sĩ Mạch đi đánh răng rửa mặt. Cuối cùng Mẽ Hi Huy còn mát xa cho Út cưng, xoa xoa tay chân, giúp bé cường gân hoạt huyết, buổi tối mới có thể ngủ say. Bác sĩ Mạch dựa cửa xem Mẽ Hi Huy vỗ Út cưng ru bé ngủ, những động tác lặp lại chẳng hề phiền. Đối với Út cưng, Mẽ Hi Huy vẫn là quá mức cưng chiều.

Bác sĩ Mạch cũng đã từng nói qua với cậu. Mẽ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch một cái, thản nhiên rằng, anh cũng biết tôi chỉ là chú nó. Đứa trẻ nhỏ như vậy, bên cạnh không cha không mẹ, tôi tất nhiên phải thương nó nhiều hơn. Anh đừng cho rằng nó việc gì cũng không hiểu, nó sợ nhất là tôi sẽ kết hôn, khi đó sẽ chẳng có nơi nào thuộc về mình.

Bác sĩ Mạch kinh ngạc, Út cưng đâu có không thích tôi.

Mẽ Hi Huy thở dài, bởi vì nó biết anh không phải phụ nữ, cho nên khác nhau.

Út cưng dần ngủ say. Lồng ngực nhỏ nhẹ nhàng phập phồng, tiếng hít thở khe khẽ. Mẽ Hi Huy nhìn Út cưng, dịu dàng khẽ cười. Bác sĩ Mạch đột nhiên như phát hiện ra bí mật gì đó, trở nên hưng phấn. Đợi Mẽ Hi Huy rời khỏi phòng ngủ Út cưng, đóng cửa lại, bác sĩ Mạch cười hì hì nói, “Chú ơi ~ con phát hiện bí mật của chú nha~”

Mẽ Hi Huy nhẹ nhàng nhíu mày, “Đừng học cách nói của Út cưng.”

Bác sĩ Mạch thanh giọng gọi, “Chú ơi ~ con biết vì sao chú không cười nha~”

Mẽ Hi Huy đẩy tên kia qua một bên, vào phòng ngủ trải giường. Bác sĩ Mạch cười to bảo, “Quen biết lâu như vậy rồi, tổng cộng thấy cậu cười cũng chỉ được hai ba lần, cũng chưa cần thận quan sát. Thế nhưng vừa rồi vừa khéo để tôi thấy được. A ha ha, cậu vì sao không cười, Mẽ đại luật sư”

Mẽ Hi Huy không hé răng. Bác sĩ Mạch bước tới véo mặt cậu, mặt khác cười đến thở không ra hơi, “Thế nhưng để tôi phát hiện! Cậu có lúm đồng tiền! Một đôi lông! A ha ha... Buồn cười quá, vì vậy mà ít cười sao... Kìa kìa đỏ mặt cái gì Cậu đỏ mặt đỏ mặt!”

Mẽ Hi Huy một phen kéo bác sĩ Mạch lên giường, nghiêm lại gương mặt hơi đỏ lên, “Mặt đỏ thì sao Từ đời đến mông người nào đỏ cũng đã hồng rồi.”

Bác sĩ Mạch giãy giụa giãy giụa, Mẽ luật sư dùng hết sức dùng hết sức, cắn Tiểu Mạch, bắt đầu chà đạp.

“Ngày mai tôi muốn mua đồ chơi cho Út cưng. Buổi chiều nhớ đón tôi sớm.” Bác sĩ Mạch mơ mơ màng màng nói.

“Ừ.” Mẽ Hi Huy ôm bác sĩ Mạch từ phía sau lưng, cánh tay siết chặt. Cậu nhẹ hôn tai người kia, sau đó ôm lấy người đó mà đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau bác sĩ Mạch mang theo bình giữ ấm đi đưa cơm. Chủ yếu vẫn là cho bác gái, bác trai mới chuyển từ phòng ICU ra, hôm nay nhập viện. Ý thức bác trai vẫn không được rõ ràng. Từ ngoài bước vào, mũi bác sĩ Mạch đều là màu hồng. Đưa bình giữ ấm cho bác gái xong, bác sĩ Mạch nhẹ giọng nói, “Mẽ Hi Huy bạn đi công ty, gần đây công ty bên ấy hình như gặp phiền phức. Cháu đến đưa cơm, cậu ấy nấu chút cháo, còn có bánh mì tự làm, à đúng rồi, đây là dưa muối cậu ấy làm, ăn với cơm ngon lắm.”

Bà Hình nhận bình giữ ấm, sờ mặt bác sĩ Mạch, “Đứa bé ngoan, bên ngoài lạnh không”

Bác sĩ Mạch cười hì hì, “Cũng không lạnh ạ, cháu ngồi xe tới.”

Bà Hình nói, “Được rồi được rồi, ngàn vạn lần đừng để cảm mạo. Bác trai chính là thời trẻ không để ý, bị viêm khí quản cấp tính chữa không dứt mới khiến hiện tại thành thế này.”

Bác sĩ Mạch cười, “Bác đừng nôn nóng, bác trai nhất định sẽ tốt thôi.”

Bà Hình miễn cưỡng nhẹ cười, “Thôi được rồi cháu bạn thì nhanh đi đi... À mà đúng rồi, chú hai nó nấu cơm có phần cháu không”

Bác sĩ Mạch nói, “Đương nhiên, cơm của Mẽ luật sư nấu ăn rất ngon.”

Bà Hình đáp, “Vậy là tốt, vậy là tốt, bác chỉ sợ thái độ chẳng nói chẳng rằng của thằng bé. Nếu gây phiền gì cho cháu, cháu cũng đừng tức giận.”

Bác sĩ Mạch cào cào tóc, “Không có không có, Mẽ luật sư là một người tốt, cháu cảm thấy cậu ấy tốt lắm.”

Bà Hình thoáng được trấn an, “Bác cũng biết có thêm con nít thì sẽ lại ồn ào ầm ĩ, bác nghe chú hai nói Út cưng ở nhà cháu, ai. Cháu xem nhà bác vậy đó, vốn cũng nên là hai ông bà chúng ta nuôi nấng Út cưng. Chờ bác trai khỏe hơn, sẽ đón Út cưng đi. Trong khoảng thời gian này nếu chú hai nó gây phiền phức cho cháu, thôi thì cháu hãy bỏ quá cho.”

Bác sĩ Mạch hoảng sợ, “Bác đừng nghĩ nhiều, cháu nói thật mà, Mẽ luật sư là một người tốt, có thể ở chung với cậu ấy kỳ thật cháu rất vui. Út cưng hoạt bát đáng yêu lại nghe lời, cháu thích còn không kịp. Thật ra cậu ấy cũng giúp cháu không ít, cháu thật rất cảm kích. Nên bác cứ hãy an tâm, không có việc gì đâu mà.”

Bà Hình cảm kích cầm tay bác sĩ Mạch, “Thật là một chàng trai ngoan. Ai nha, thôi đừng nghe bà già này dong dài nữa, bạn thì nhanh đi đi.”

Bác sĩ Mạch sung sướng ngâm nga một bài hát dân gian đi về phía thang máy. Trước thang máy có không ít người đang đợi, xem đèn biểu thị, thang máy vẫn chưa có ý định xuống tầng trệt. Bác sĩ Hứa cầm bệnh án đi qua, bác sĩ Mạch đuổi tay ra chộp lấy vai bác sĩ Hứa, “Buổi sáng tốt lành chứ”

Bác sĩ Hứa liếc bác sĩ Mạch một cái, “Bị bệnh gì rồi.”

“Tôi thấy cậu hai mắt vô thần, ấn đường biến thành màu đen, không ổn không ổn.”

Bác sĩ Hứa hất bàn tay còn muốn sờ mó của bác sĩ Mạch ra. Bác sĩ Mạch đột nhiên thần bí, “Biết vì sao Mễ luật sư chưa bao giờ cười không?”

Bác sĩ Hứa cầm bệnh án màu xám bạc dùng bút bi viết viết, lười biếng nói, “Bởi vì cậu ta có lúm đồng tiền.”

Bác sĩ Mạch kinh ngạc, “Làm sao mà biết?”

Bác sĩ Hứa cười lạnh một tiếng, “Ông Hình ở phòng eICU ba ngày, lão đại của Hình gia theo tôi ba ngày, ngay cả chuyện Mễ đại luật sư trước đây bị chó khắp đường đuổi sợ tới mức tối ngủ đái dầm tôi cũng biết.”

Vào thang máy, lên lầu mười một. Con đường mỗi ngày đều lặp lại như nhau. Hiện bác sĩ Mạch cảm thấy tốt lắm. Trong bệnh viện ấm áp, sáng sớm nhìn ngoài cửa sổ tất cả đều là sương mù, trên mắt kính cũng có, đọng lại hơi nhiều, sau đó tan đi.

Vẫn chưa có người. Bác gái quét dọn vẫn chưa đi làm, lầu mười một yên lặng không một tiếng động. Bác sĩ Mạch vào văn phòng, đổ thùng nước uống, sau đó đi thay áo blouse trắng. Trong yên tĩnh tất cả đều là thanh âm loạt xà loạt xoạt. Lúc bác sĩ Mạch cài nút, điện thoại để bàn bất chợt vang lên. Tích tích tích, không dứt, vang đến làm người phiền muộn. Nhìn màn hình, là điện thoại nội bộ. Bác sĩ Mạch duỗi tay cầm lấy ống nghe, đựng một lọ mực ngã lăn. Chụp không kịp, mực chảy ra bàn, thông thả tràn xung quanh. Bác sĩ Mạch tức lên, tìm khăn lau khắp nơi. Viện trưởng Ngô trong điện thoại chậm rãi hỏi, “Tiểu Uy?”

Bác sĩ Mạch vẫn nhìn khắp xung quanh, “Viện trưởng Ngô?”

Viện trưởng Ngô trầm mặc. Bác sĩ Mạch cuối cùng cũng tìm được một bao giấy vệ sinh, dùng vai kẹp ống nghe, hai tay đỡ giấy vệ sinh. Viện trưởng Ngô không biết bác sĩ Mạch đang bận bịu, đột nhiên nói, “Tiểu Uy, hãy tới phòng làm việc của bác một chuyện.”

Bác sĩ Mạch cười hì hì, “Viện trưởng Ngô nhớ cháu sao Đờng nóng vội mà, tan ca mời bác qua nhà cháu, nhà cháu gần đây có người nấu cơm rất ngon, có thể tiết kiệm được...”

Viện trưởng Ngô thở dài, “Tiểu Uy, không phải đang giờ. Cháu hãy tới đây một lúc.”

Bác sĩ Mạch nhìn đồng hồ trên bàn, mới bảy giờ rưỡi, “Hôm nay bác đi làm sớm thế.”

Viện trưởng Ngô thở dài. Ông nói một câu, Mạch Uy ngây ngẩn cả người. Giấy vệ sinh sũng màu mực tràn ra khắp nơi, đen đen một mảnh.

Giữa trưa Mễ Hi Huy đón Út cưng rồi đón bác sĩ Mạch về nhà. Bác sĩ Mạch ôm Út cưng, tâm trí để đâu đâu. Mễ Hi Huy hỏi hai câu giữa trưa ăn gì, bác sĩ Mạch cũng không trả lời. Mễ Hi Huy nhìn bác sĩ Mạch qua kính chiếu hậu. Út cưng vươn bàn tay ú na ú nần vỗ mặt bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch”

Bác sĩ Mạch như bừng tỉnh, “Ừ”

Mễ Hi Huy lắc đầu.

Cơm trưa bác sĩ Mạch gần như chẳng ăn gì. Mễ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch một cái, bác sĩ Mạch cười nói, “Lở miệng, đau chết được.”

Út cưng đang dùng muỗng nhỏ húp canh cá, múc từng muỗng từng muỗng nhỏ. Mễ Hi Huy gấp một miếng dưa chuột cho Út cưng, Út cưng nhai nhai, giòn giòn vang vang.

“Út cưng thích ai nhất nha.” Bác sĩ Mạch cười hỏi.

“Chú con ~” Út cưng rất kiên định trả lời.

“Ngoan.” Bác sĩ Mạch vỗ vỗ đầu Út cưng.

Buổi chiều lại đi bệnh viện. Bác sĩ Mạch xuống xe, cúi đầu, chờ dẫn đi vào. Lúc bác sĩ Mạch đi qua phòng cấp cứu, bác sĩ Hứa phát hiện tên kia thế nhưng không tìm mình gây phiền phức. Buổi sáng ông Hình vừa mới chuyển giường, ý tá trưởng Vu tự mình đến.

“Bác sĩ Mạch” Bác sĩ Hứa gọi, người kia lại dường như không nghe.

Lên lầu mười một, đổi áo. Bác sĩ Mạch ngồi trước bàn làm việc, đưa tay đặt trên mặt bàn. Tầm kính dày thật lạnh. Hơi ẩm tỏa ra từ hệ thống sưởi ẩm cứ như không đủ, chỉ quần quanh phía sau, sưởi đến nơi lưng nóng lên khó chịu. Dưới lầu có tiếng vang, vẫn là xe cứu thương, vẫn là đám đông người. Những huyền ảo ấy phần lớn chẳng thể lên tới lầu mười một, bị bong ra ở từng lầu từng lầu một, biến thành thứ thanh tuyến đơn điệu, thấp thấp cao cao. Trước đây nhà bác sĩ Mạch có chiếc radio kiểu cũ, chiếc radio với nút xoay nho nhỏ, với đường sóng nhỏ dính lên một khối vuông con. Radio vừa vang lên, những đường sóng ấy bắt đầu nhảy múa. Nảy lên nảy lên, nhìn lâu sẽ rung động lòng người. Không biết được thanh âm tiếp theo là lớn hay nhỏ. Thời điểm ấy bác sĩ Mạch đã cảm thấy con người tựa như khối vuông con ấy đang sống. Mặt đất phía dưới lòng bàn chân chẳng hề vững vàng, người muốn lên cao sẽ bay lên, giây thiếp theo đã lại đi xuống, hết như con người té từ cao xuống.

Bác sĩ Mạch ngửa đầu nhìn một hồi, lấy tay kéo ra ngăn kéo dưới cùng. Bên trong chỉ có mỗi ống nghe bệnh bằng cao su màu ố vàng. Những mối gờ khô nứt, những đoạn băng keo dán lại thô ráp xù xì. Yên lặng cảm lấy, đeo lên cổ. Sau đó đứng dậy, đẩy cửa ban công, ra ngoài.

Viện trưởng Ngô nói, bác sĩ Mạch, mẹ cháu bị bệnh.

Ung thư cổ tử cung, đã tới gian đoạn ba.

Tỉ lệ tử vong là...

Bác sĩ Mạch bảo, được rồi, cháu đã biết.

Tô Tâm Chiêu vừa mới làm xong trị bệnh bằng hoá chất. Tinh thần rất kém, nằm trên giường. Chẩn đoán chính xác được đưa ra trước đó không lâu, đã là giai đoạn cuối. Làm phóng xạ trị liệu, tóc rơi rụng cả đi. Thế là đầu bóng lờn, trên đầu quần vải bông.

Bác sĩ Mạch yên lặng đứng ngoài cửa. Phòng bình thường, không phải phòng cao cấp. Phòng bệnh bốn giường cũng chỉ có một mình bà. Đang nằm, nhìn ngoài cửa sổ.

Đoán rằng bà không có tiền.

“Sao không vào.” Tô Tâm Chiêu không hề động, vẫn nhìn ngoài cửa sổ, “Con lẽ ra nên vào thay ba con nói ra những lời độc ác.”

Bác sĩ Mạch nhú mày. Nắm chặt tay trong túi.

Tô Tâm Chiêu quay đầu, mỉm cười nhìn con trai, “Vào đi. Hãy nhìn dáng chật vật của mẹ.”

Bác sĩ Mạch đẩy cửa, bước vào. Nhìn Tô Tâm Chiêu, con người với hốc mắt đã thâm quầng, trũng sâu, mặt sưng lên. Chẳng còn dáng vẻ mỹ nhân, trên sống mũi một vệt sáng trắng. Bác sĩ Mạch biết, đó là do Tô Tâm Chiêu phẫu thuật thẩm mỹ, sửa mũi. Trên mũi cho vào thứ gì đó, tạo ra dáng vẻ mũi thẳng xinh đẹp. Hiện tại mặt lại phù lên thấy rõ, phần nhựa trắng kia đều hiện ra.

“Khi nào thì biết chẩn đoán chính xác” Thanh âm bình thản, bác sĩ Mạch hỏi.

“Trước khi con gặp mẹ. Mẹ đã sớm biết.” Tô Tâm Chiêu tựa hồ rất vui. Không rõ liệu có phải bởi do con trai đến thăm bà.

“Sao không về Pháp trị liệu.” Phần lớn người ta đều cho rằng điều kiện chữa bệnh ở nước ngoài tốt hơn.

“Vì sao nhất định phải đi Pháp” Tô Tâm Chiêu cười như có như không nhìn bác sĩ Mạch. Mắt bà là mắt phượng, khóe mắt cong cong còn hơn cả bác sĩ Hứa. Bay lên, vừa quyến rũ lại mê hoặc lòng người. Nheo mắt, Tô Tâm Chiêu cười bảo, “Con hẳn đã sớm đoán được, mẹ phá sản rồi.”

Chẳng phải có làm trong công ty châu báu gì sao. Bác sĩ Mạch cũng không rõ. Chỉ suy đoán mà thôi.

“Mỗi lần gặp phiền phức mẹ đều trở về.” Bác sĩ Mạch đứng nơi cuối giường, cúi đầu nhìn mẹ.

“Tiền chữa bệnh trước mắt còn đủ dùng, nhưng sẽ nhanh hết thôi.” Tô Tâm Chiêu nhìn bác sĩ Mạch, “Con ở đây mà, con trai của mẹ.”

Bác sĩ Mạch cười lạnh, “Muốn có người trả tiền trị bệnh giúp sao”

Tô Tâm Chiêu cười to, “Đây chẳng lẽ không phải chuyện hết sức hiển nhiên”

Bác sĩ Mạch hỏi, “Thật không?”

Tô Tâm Chiêu rất sung sướng đáp lời, “Đừng dùng bộ mặt hệt như oán phụ đó nữa. Trên cổ đeo gì đó Di vật của ba con Đến chứng kiến kết cục bi thảm của một người phụ nữ đã làm ông ấy tức chết Người trẻ tuổi, cậu luôn ngây thơ như vậy.”

Bác sĩ Mạch nắm chặt tay trong túi áo blouse.

“Ông ta là một người đàn ông tốt. Nhưng mẹ không thích ông ấy, ông ấy lại chẳng chịu ly hôn. Vậy thì chỉ có thể tự chịu tội thôi, không lẽ đó cũng là lỗi của mẹ” Tô Tâm Chiêu vô vị nói.

Bác sĩ Mạch cắn răng hỏi rằng, “Chẳng lẽ đời này mẹ chưa từng hối hận qua việc gì”

Tô Tâm Chiêu càng vui vẻ hơn, “Không có. Cho nên cuộc đời mẹ đây thật sự rất thành công. Con không biết cuộc đời này chẳng công bằng sao Con người chỉ có thể sống một đời, bắt đầu từ khi còn trẻ, xác định được rồi thì chỉ thể dựa theo một hình thức cố định sống mãi đến lúc chết. Dựa vào gì chứ Thế nên cả đời mẹ đều sống tùy theo ý mình. Mẫu người nào cũng đều thử một chút. Thôi đi, đừng có nói với mẹ trách nhiệm, nghĩa vụ gì đó. Ba con chính là một người đàn ông tốt trong miệng mọi người, nhưng ông ta sống vui vẻ sao Hạnh phúc sao Hả Mẹ vì cái gì lại chẳng thể mở lòng mà sống Vì sao phải bị người khác liên lụy”

Bác sĩ Mạch cười càng lúc càng nhiều hơn, “Không để người khác liên lụy mình, nhưng lại thích liên lụy người khác.”

Tô Tâm Chiêu gật đầu đáp, “Đúng vậy. Con không thể không làm như vậy, bởi con là do mẹ sinh ra, đời này nhất định nợ mẹ. Mẹ rất vui, mẹ sống phóng khoáng làm theo ý mình không hề kiêng kỵ, trong khi những kẻ khác lại không thể như vậy.”

Bác sĩ Mạch chỉ nhìn mẹ mình.

Tô Tâm Chiêu nói, “Con rất giống mẹ. Những gì thuộc về hai ta đều giống nhau. Con xuất thân từ mẹ, con cũng rất điên cuồng, sống tùy theo ý mình. Nhưng con lại có người cha chẳng ra gì, nên con vẫn chẳng bằng mẹ, con trai ngoan của mẹ à.”

Bác sĩ Mạch đáp, “Sao mẹ xác định rằng sẽ có người lo cho mẹ.”

Tô Tâm Chiêu bảo, “Nếu con mặc kệ mẹ, mẹ sẽ tố cáo con tội vứt bỏ mẹ mình.”

Bác sĩ Mạch cũng cười to, “Nếu tố cáo, thật không biết mẹ sẽ dùng luật Trung Quốc hay luật Pháp đây. Ừ, phải về nhà hỏi cho kỹ càng mới được.”

Tô Tâm Chiêu sững sốt. Bác sĩ Mạch vươn tay trái cào cào tóc, “Mẹ coi như cũng là người quốc tế. Thế mà bệnh viện lại không coi trọng, thật đáng trách đáng trách. Nói vậy tình nhân của mẹ đều xách tiền của mẹ chạy rồi Ngay cả một người đến thăm cũng không có. Mẹ yêu quý à, trạng thái hiện tại của mẹ chỉ có hai chữ thôi... thê lương! Ông trời thật công bằng, vậy mẹ cứ nghỉ ngơi trước đi. Không quấy rầy mẹ nữa. Khi nào thì thiếu tiền, chúng ta sẽ thảo luận sau, muốn tố cáo thì cũng phải để người khác chuẩn bị phải làm sao chống lại phiên tòa quốc gia chứ.”

Bác sĩ Mạch bước ra. Trên cổ là ống nghe bệnh, tựa vào trên tường. Tay phải để trong túi áo blouse, nắm chặt chiếc bút máy gãy. Mực vào máu loãng hòa vào nhau ướt đầm túi, một mảnh màu đỏ đen đáng sợ. Ngắc đầu len đang muốn bước đi, và rồi nhìn thấy nơi hành lang khác, có một người trên tay mang theo chiếc áo gió.

Người đó vóc dáng rất cao, đường vai bằng phẳng. Bình thường tiết kiệm, chỉ có hai bộ tây trang màu đen cao cấp. Người đó là kẻ trời sinh mặc tây trang, có vẻ quyền thế pha trộn vẻ nhã nhặn một cách kỳ diệu. Cánh tay hữu lực, có thể gánh vác và áp ủ biết bao nhiêu.

Người đó đáng để dựa vào.

Nơi cuối hành lang bệnh viện luôn sáng hơn bên trong. Người đó đứng dưới ánh mặt trời, chỉ yên lặng mà nhìn. Bác sĩ Mạch đứng trong nơi tối đen như mực, nhìn về phía người đó mà cười.

“Mẽ đại luật sư, không sợ đi làm muộn bị cắt giảm tiền thưởng sao” Bác sĩ Mạch vịn tường.

“Lo cho anh.” Mẽ luật sư nói một cách đơn giản.

33. Chương 33

Mẽ Hi Huy chẳng hề nói gì.

Kéo bác sĩ Mạch kéo đến toilet, lấy tay phải của bác sĩ Mạch từ trong túi ra, đặt dưới vòi nước mà rửa.

“Băng bó lại, đừng để nhiễm trùng.” Mẽ Hi Huy nói.

“Biết vì sao mẹ tôi trở về hay không” Bác sĩ Mạch cười thấp giọng hỏi. Trong phòng rửa tay không một ai, giọt nước rơi xuống, dường như xuất hiện ảo giác hồi âm.

Mẽ Hi Huy cúi đầu xử lý vết thương trên tay bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch ha ha cười, “Đến chết bà ấy cũng không buông tha tôi... Muốn chết trước mặt tôi mà.”

Mẽ Hi Huy cầm tay bác sĩ Mạch, bàn tay không độ ẩm, vô cùng lạnh.

Bác sĩ Mạch nhỏ giọng, “Ba mẹ đều chết ở trước mắt tôi, toàn bộ đều chết trước mắt tôi.”

Mẽ Hi Huy ôm bác sĩ Mạch, nhẹ nhàng mà vuốt ve lưng. Bác sĩ Mạch chỉ cúi đầu trầm mặc, Mẽ Hi Huy nghĩ không ra từ nào an ủi mới tốt, cũng trầm mặc theo. Bên ngoài có một người đi tới, trở mắt ngạc nhiên liếc họ. Mẽ Hi Huy coi như không thấy. Bác sĩ Mạch ngẩng đầu, cười lấy tay lau lau khóe mắt, “Tối muốn ăn bánh ngàn tầng[1]. Còn cả canh cà chua trứng gà nữa, bằng không sẽ không ăn cơm.”

Mẽ Hi Huy làm bánh ngàn tầng là ngon nhất, nhưng do cảm thấy món ấy nhiều dầu, không tốt cho sức khỏe nên ít làm.

“Được.” Mẽ Hi Huy lau khô tay bác sĩ Mạch.

“Tôi tìm y tá băng bó được rồi. Đi làm đi, kéo muộn.”

Mẽ Hi Huy gạt đầu. Chờ bác sĩ Mạch đi rồi, Mẽ Hi Huy cúi đầu nhìn xem hai đoạn bút máy bị gãy trong tay, sau đó ném vào thùng rác.

Gần đây Hình Long Nhược sôi nổi hẳn lên, lúc Mẽ Hi Huy tới, Hình Long Nhược đang ở nhà dọn dẹp vệ sinh, trong ngoài đều là hương vị của thuốc khử trùng.

“Chú tới rồi sao.” Hình Long Nhược quét một đường qua sàn nhà, một lớp bụi bay ra.

“Bao lâu rồi anh chưa quét dọn nhà cửa.” Mẽ Hi Huy khẽ nhún mày.

“Đây không phải là đang dọn dẹp sao.” Hình Long Nhược nói.

Mẽ Hi Huy ôm vào một chiếc hộp, đặt ở huyền quan, “Của công ty phân chia, đưa tới cho anh một ít, có gì dùng làm cơm.”

Hình Long Nhược bước tới thì thấy một hộp cá đao[2] đông lạnh. Thật ra Mẽ Hi Huy nhớ rõ anh trai thích ăn cá đao. Anh cầm lấy, cười nói, “Sao không làm ra món gì rồi đưa tới.”

Mẽ Hi Huy nhìn gương mặt anh trai tái nhợt, môi không một chút máu. Sau khi bị thương Hình Long Nhược vẫn có chút thiếu máu, bản thân anh lại chẳng để tâm, cảm thấy thẳng đàn ông lớn như vậy rồi mà còn mắc bệnh này thật dọa người. Mẽ Hi Huy bảo, “Dùng đậu đỏ hầm với cháo, cho một ít đường phèn.”

Hình Long Nhược ừ một tiếng. Anh bỏ cây lau nhà vào thùng xả rồi xả, một thùng nước trong lập tức trở nên đen đi, “Bác sĩ Hứa nói với anh cả rồi. Bác sĩ nói chú không để anh dùng máu trong kho máu mà lấy máu mình.”

Mẽ Hi Huy ôm hộp cá vào bếp, cắt cá đao vào tủ lạnh, “Dù sao nhóm máu hai chúng ta cũng giống nhau.”

Hai anh em họ đều là nhóm máu O. Nghe nói là nhóm máu nguyên thủy nhất, máu của người nguyên thủy quen ăn thịt một cách dã man. Nhóm B và nhóm A đều khởi nguồn từ nhóm máu O, rất thú vị.

Trên mặt đất nhiều nước, bước đi lẹp bẹp vang.

“Coi chừng kéo trượt chân.” Hình Long Nhược ở phòng khách lau tới lau lui, tiếng rầm rĩ vang. Mễ Hi Huy mở ngăn dưới tủ lạnh ra, chẳng có gì, chỉ có một thứ mùi lạ. Cậu thở dài bảo, “Tối anh đến nhà em ăn cơm đi.”

Hình Long Nhược xả cây lau nhà, “Không cần đâu, buổi tối có khách đến.”

Mễ Hi Huy sưng sốt, “Sao”

Hình Long Nhược vui vẻ nói, “Vị bác sĩ Hứa kia chú còn nhớ chứ Buổi tối bác sĩ đó lại đây nấu cơm.”

Mễ Hi Huy kinh ngạc, “Bác sĩ đó Vì sao”

Hình Long Nhược đáp, “Hôm qua anh và bác sĩ cá cược với nhau. Nếu anh có thể kể chuyện khiến bác sĩ cười, bác sĩ sẽ nấu cho anh bữa cơm.”

Cách một bức tường, giọng Hình Long Nhược không rõ ràng lắm.

Mễ Hi Huy tiện tay lấy một chiếc giẻ rồi giặt sạch, vừa lau tủ lạnh vừa mỉm cười bảo, “Anh mà cũng kể chuyện cười được à.”

Hình Long Nhược lau nhà thật sự rất vui, “Cũng không phải, kể chuyện trước đây của chú thôi.”

Mễ Hi Huy trầm mặc.

~*

~Bác sĩ Mạch thích nhất là ăn bánh ngàn tầng do Mễ Hi Huy làm. Có thể kéo xuống từng tầng từng tầng một, những lớp bánh mỏng, dai dai. Đặt bánh lên bàn, bác sĩ Mạch liền cùng Út cưng chơi giành ăn. Rất nóng, chạm phải đầu ngón tay. Ngón tay Út cưng bị phỏng, bác sĩ Mạch đặt bên miệng thổi thổi, “Đau không”

Út cưng cười hì hì, “Không đau ~”

Mễ Hi Huy bưng tới một tô canh cà chua trứng gà, nhìn bác sĩ Mạch cúi đầu đang chơi đùa với ngón tay Út cưng, “... Nhìn này, thế này là con thỏ nhỏ ~ tách ngón áp út và ngón giữa ra thì thành con chó đang há mồm ~”

Út cưng hi hi ha ha cười, “Con biết con biết rồi, Mạch Mạch xem này hai tay giao lại thì thành chim ưng ~”

Út cưng hợp hai bàn tay ú na ú nần lại, hai ngón cái giao vào nhau, sau đó phẩy phẩy tay, cho là chim ưng đang vỗ cánh. Chú chim ưng mập nho nhỏ màu trắng, bác sĩ Mạch bật cười vui vẻ, “Ôi trời bảo bối của tôi, bảo bối sao có thể đáng yêu như vậy!”

Mễ Hi Huy đặt tô canh lớn ở giữa, “Chúng ta ăn cơm.”

Bác sĩ Mạch xé bánh ngàn tầng ra thành từng miếng nhỏ, bỏ vào ngậm trong chén Út cưng. Út cưng thích ăn như vậy, mềm mềm, vừa chua vừa ngọt. Mễ Hi Huy không nói nhiều lời, biết rằng bác sĩ Mạch đang tìm việc gì đó để làm. Út cưng dùng muỗng nhỏ múc bánh và canh vào miệng, sau đó phồng má nhai.

“Anh cũng mau ăn đi.” Mễ Hi Huy trầm giọng nhắc.

Bác sĩ Mạch vỗ vỗ lưng Út cưng, “Chậm thôi, coi chừng nghẹn.”

Sau khi ăn xong, Út cưng đi làm bài tập. Bác sĩ Mạch ở một bên phụ đạo, dáng vẻ rất tận tâm. Út cưng vừa mới bắt đầu học viết chữ Hán, cầm bút không ổn, nét chữ vừa lớn vừa tròn. Bác sĩ Mạch cầm tay Út cưng giúp bé tìm cảm giác viết chữ, để sau này có thể viết ra những con chữ xinh đẹp. Út cưng nhận được mặt chữ nhiều, nhưng viết thì không giống, dễ dàng viết thiếu nét. Bài tập cô giáo cho đều có nghe có viết, bác sĩ Mạch đọc chính tả cho Út cưng xong, ký tên lần nữa. Tiểu học có môn tiếng Anh, nhưng trẻ nhỏ dễ dàng lẫn lộn cùng môn đánh vần Hán ngữ. Khi lên đến lâu, Mễ Hi Huy liền thấy bác sĩ Mạch nằm sấp bên cạnh Út cưng giúp bé con đánh vần cùng học tiếng Anh, ngọn đèn bàn chiếu vào nửa bên mặt, trong mắt không hề có ánh sáng. Út cưng cầm mẫu bút chì nhỏ, cố gắng viết.

Mãi cho đến trước khi ngủ, bác sĩ Mạch đều bề bộn nhiều việc. Vô cùng bận, toàn thân như được truyền điện, có loại hoang mang nóng lòng. Mễ Hi Huy cũng không hỏi nhiều, giữ vẻ trầm mặc. Sau khi Út cứng ngủ, bác sĩ Mạch bất chợt nói, “Sao lại không hỏi”

Mễ Hi Huy bình tĩnh nhìn, “Hỏi cái gì”

Bác sĩ Mạch đáp, “Hỏi... tôi định làm thế nào.”

Mễ Hi Huy nghiêm mặt như khúc gỗ nhìn bác sĩ Mạch, sau một lúc lâu, kéo người bên cạnh tới, ôm vào lòng. Chẳng nói gì, cứ ôm như thế.

“Biết rồi.” Bác sĩ Mạch đặt cằm lên vai cậu, rầu rĩ cười.

Sáng hôm sau Mễ Hi Huy xuống lầu, lấy báo. Bác sĩ Mạch đặt một đồng tạp chí, trên bìa tất cả đều là mấy cô nàng ngực to hông bự. Bác sĩ Mạch thích xem loại tạp chí này, nhưng thật ra Út cứng quá nhỏ rất không hiểu việc thưởng thức, mỗi lần nhìn thấy đều cười đến ngả nghiêng, cười rằng mấy cô này ‘mông quá lớn’. Hòm thư đặt trong cửa lớn, gió lạnh nơi đối diện nhắm thẳng vào. Mễ Hi Huy cầm tạp chí, sau khi khóa hòm thư lại thì trở về. Lúc lên lầu những trang giấy bay lên, tình cờ thoáng thấy ba chữ ‘Tô Tâm Chiêu’. Mễ Hi Huy đứng nơi góc giữa cầu thang lầu một và lầu hai, rút tờ tạp chí kia ra xem. Đó là một quyển tạp chí mới, trên bìa là một tit lớn: Huyền thoại lộng lẫy Tô Tâm Chiêu. Trời còn chưa sáng, Mễ Hi Huy chỉ có thể đọc báo dưới ngọn đèn mờ ảo nơi hàng hiên. Lật đến trang báo kia, tựa hồ là trang tin tức về Tô Tâm Chiêu. Đại ý là khen ngợi đây là một người phụ nữ xinh đẹp trí tuệ, dám yêu dám hận một cách hiếm thấy. Cố gắng theo đuổi tình yêu của mình, cho dù nhiều lần bị thương tổn; học rộng biết nhiều, gần như đã chu du khắp thế giới; cứng cỏi kiên cường, cho dù bị bệnh nan y vẫn có thể cười đến xinh đẹp dịu dàng như trước. Phồn hoa tan mất, con người sớm tàn nơi ngọn đèn hoang.

Phiêu bạc, truy tìm, xinh đẹp, tình yêu, cái tôi. Những từ ngữ dùng nhiều nhất trong cả bài văn.

Mễ Hi Huy nhìn lướt qua phía sau bài viết. Phóng viên hỏi Tô Tâm Chiêu vì sao phải kiên trì ở lại trong nước mà không về Pháp, “Tô Tâm Chiêu tái nhợt mà yếu ớt mỉm cười. Bà nói: ‘Bởi đây là bệnh viện chồng tôi công tác khi còn sống. Những ngày cuối cùng ở nơi đây thật giống như ông ấy vẫn còn cạnh bên, như có thể khiến tôi nhớ lại thời tuổi trẻ, nhớ lại ông ấy cười xe đạp đèo tôi đến vùng ngoại ô dã ngoại, khi đó chúng tôi đều rất nghèo khổ, nhưng vui sướng lắm. Dã ngoại nơi một cánh đồng hoa dại lớn, ánh mặt trời ấm áp xung quanh, hương thơm bốn phía. Cho dù nhiều năm đã trôi qua, tôi vẫn nhớ rõ ràng như cũ – vì tôi biết, chúng tôi yêu nhau.’... Một người phụ nữ tin tưởng tình yêu đến thế, dù rời đi rồi vẫn mãi lưu lại bóng dáng thanh nhã dịu dàng.”

Mễ Hi Huy cầm bản tạp chí kia, ngẫm nghĩ. Buổi sáng mọi người đều lục tục thức giấc, có người mở cửa ném rác xuống lầu, thấy Mễ Hi Huy hãy còn đang đứng đó, giật mình. Mễ Hi Huy mang theo tờ tạp chí đi đến thùng rác nơi hàng hiên ngoài cửa lớn, ném vào. Nhanh chóng trở về thôi, trên người chỉ có chiếc áo khoác tebal đã cũ, thật sự lạnh quá.

Vào cửa thấy bác sĩ Mạch xuống lầu đánh răng, “Ừm, buổi sáng ăn gì”

Mễ Hi Huy đặt đồng tạp chí trên tủ để giày, “Bánh nhân đậu, còn có cháo gà.”

“Đi lấy báo Bên ngoài lạnh không”

“Cũng lạnh, đem qua hình như có mưa.”

Hơi của nồi hấp bay lên tại gian bếp, bánh nhân đậu đã chưng xong. Mễ Hi Huy đi đến phòng Út cứng, kêu Út cứng dậy. Trước tiên đặt áo quần của Út cứng nơi lò sưởi để sưởi ấm, tránh cho nhóc con bị lạnh. Út cứng còn buồn ngủ, chu đôi môi nhỏ ra vẻ mặt mê man mặc Mễ Hi Huy làm việc.

Lúc ăn điểm tâm Mễ Hi Huy đột nhiên hỏi, “Bác sĩ Hứa kia là người thế nào”

Bác sĩ Mạch sững sốt, “Cái gì thế nào Rất tốt đó. Bạn thời đại học với tôi.”

Mễ Hi Huy lại hỏi, “Kết hôn”

Bác sĩ Mạch lừa thêm một hớp cháo vào miệng. “Vừa ly hôn. Hừm, hỏi việc này chi vậy”

Mễ Hi Huy nghiêm mặt như khúc gỗ đáp, “Không có gì.”

[1] Bánh ngàn tầng (Thiên tầng bính []) là một trong những món ăn có tiếng của vùng Sơn Đông. Loại bánh này bên ngoài dùng một lớp bánh bọc lại, bên trong có hơn mười tầng. Tùy vào mỗi nơi mà có những đặc điểm riêng, tuy nhiên bánh ngàn tầng ở Khê Khẩu, đặc sản của vùng Phụng Bá thuộc Ninh Ba tỉnh Chiết Giang, là khác biệt nhất. Trong mỗi tầng cũng không có bí quyết gì đặc biệt, bên ngoài lại đen xỉ lồ chỗ. Mặc dù xấu, nhưng mặt sau bánh lại đẹp không sao tả xiết. Bánh ngàn tầng Khê Khẩu trải qua nhiều trình tự như chọn nguyên liệu, hấp, chế tạo nhân bánh, chế tạo tầng, nướng bánh cho xốp giòn mới được hoàn thành, quá trình chế biến tinh tinh xảo xảo không chút nào cầu thả: tầng trước tầng sau cách nhau đúng 1,5 centimet, cứ như vậy đặt đến 27 tầng. Tinh vi như thế, quả thật có thể so sánh với việc chế tạo đồng hồ Thụy Sĩ.

[2] Cá đao, hay còn gọi là cá biển mỏ dài, tên khoa học là *Coilia ecetenes* Jordan, được xưng là một trong tam tiên của sông Trường Giang Trung Quốc, cùng với cá nóc, cá chày. Đây là một loài cá di trú, mỗi khi mùa xuân về sẽ đi ngược dòng Trường Giang, hình thành nên mùa cá.

34. Chương 34

Bác sĩ Mạch sau khi vào cửa, trên người mang theo hơi lạnh. Trong lòng không biết đang ôm cái gì. Mới vừa vào cửa liền kéo dây kéo áo da xuống, “Hồi ôi bé con này cào tôi!”

Mễ Hi Huy đang nấu cơm, cầm muối đi ra thì vừa thấy, thế nhưng từ trong lòng bác sĩ Mạch nhảy ra một con mèo nhỏ. Những lớp lông màu trắng mềm mại, nhún tới nhún lui trên mặt đất, hết quả cầu đàn hồi.

“Thanh Hòa muốn dẫn Kỳ Vân đi nước ngoài du lịch — nghe nói là đi Đông Nam Á. Mèo con phải nhờ chúng ta chăm sóc.”

Mễ Hi Huy chú ý tới phía sau bác sĩ Mạch còn có một cái thùng giấy lớn, bác sĩ Mạch đá đá, “Đồ dùng của mèo con, mang theo đủ hết rồi.”

Út cưng lao ra từ trong phòng, “Miêu Miêu” Vừa thấy Út cưng, mèo con liền cọ qua cọ lại quanh đôi chân mũm mĩm của bé. Út cưng ôm lấy mèo con, dùng tay cọ cọ mặt nó, “Mèo cưng ơi, mày tới rồi ~”

Mễ Hi Huy nhíu mày nhìn Út cưng ôm mèo con cọ tới cọ lui, bất chợt vươn tay nắm mèo con đi vào buồng vệ sinh. Út cưng giật mình, bác sĩ Mạch đang thay quần áo, “Đừng có gấp, chú Út cưng tắm rửa cho mèo nhỏ mà.” một mặt lại nói vọng vào phía phòng vệ sinh, “Mèo này sạch sẽ lắm, cũng đã tiêm thuốc phòng dịch rồi. Nhớ xuống tay nhẹ thôi.”

Mèo con đấu nhau với Mễ Hi Huy, vươn móng vuốt muốn cào cậu. Mễ Hi Huy nắm nó tắm, mèo con meo meo meo kêu thảm thiết, Út cưng đứng ngay bên ngoài buồng vệ sinh cào cào cửa. Bác sĩ Mạch đến phòng bếp rửa tay, thuận tiện nhìn xem Mễ Hi Huy nấu gì trong nồi. Đậu hũ cải trắng, trắng nõn xanh biếc. Bác sĩ Mạch buông chiếc muối xuống, thiếu chút nữa bị phồng. Thế là đứng nơi nhà bếp mà thét to, “Dun thức ăn đến khi nào thì tắt lửa”

Trong phòng vệ sinh chỉ cách một bức tường tiếng mèo kêu lên không ngừng. Mễ Hi Huy ấn mèo con xuống nước, tắm rửa mà tựa như muốn giết luôn nó không bằng. Tứ chi ngắn ngủn của mèo nhỏ thật ra cũng rất có lực, vũng vấy đến mức nước tràn cả ra. Thanh âm bác sĩ Mạch xuyên qua bức tường truyền tới, Mễ Hi Huy cao giọng nói, “Sôi thì tắt lửa.”

Tắm xong, lông mèo nhỏ ướt đầm, co lại còn tí xíu. Mễ Hi Huy xách nó ra, tìm chiếc khăn lau khô cho nó. Cầm máy sấy hong khô, lông lại xù ra, mèo con to trở lại, tròn tròn hằn lên. Út cưng ôm mèo nhỏ, dẫu môi lên lầu. Mễ Hi Huy rửa sạch tay, lau sàn nhà buồng vệ sinh. Bác sĩ Mạch từ trong phòng bếp đi ra, cười bảo, “Đắc tội nhóc con kia rồi.”

Mễ Hi Huy đáp, “Chỉ sợ có rận hay gì đó.”

Bác sĩ Mạch cười nói, “Thanh Hòa rất yêu sạch sẽ, không có đâu.” sau đó chạy lên lầu, xem Út cưng ôm mèo con ngồi trên giường, nhẹ nhàng vỗ, rất có bộ dáng an ủi.

“Được rồi, chết đói đến nơi rồi đó, chúng ta ăn cơm đi. Đậu hũ cải trắng hôm nay ngon lắm, thích ăn canh này nhất mà.”

Buổi tối Mễ Hi Huy bận bịu nơi nhà bếp. Thời tiết lạnh, bột mì phải mất cả buổi chiều mới có thể làm tới ra. Ban ngày cố ý đi siêu thị mua mút anh đào và mút sơn trà[1], buổi tối làm nhân bánh nướng. Bình thường Mễ Hi Huy dùng nồi áp suất nướng, lửa vừa đủ sẽ thì nhân bánh sẽ xốp giòn ngọt hết bánh mì. Đoạn thời gian trước bác sĩ Mạch cố ý mang theo một phần cho bác sĩ Hứa, khoe rằng chính mình rất có lộc ăn. Bác sĩ Hứa yên lặng ăn xong bánh nướng, một cước đá tên kia ra khỏi phòng trực ban.

Làm ba phần nhân trước. Phòng bếp lạnh, Mễ Hi Huy đem tám nhồi bột mì đặt nơi phòng khách. Bác sĩ Mạch chống cằm nhìn đăm đăm mấy chiếc bánh tròn tròn mập mập, càng nhìn càng yêu, thế là ngón tay rục rịch. Quả thật không thể ức chế. Vươn ngón tay chọt ra một cái lỗ, xúc cảm cũng không tệ lắm. Bác sĩ Mạch mút mút vào mút hoa quả trên ngón tay, là vị sơn trà, vị chua chua kích thích vị giác, hơi nheo mắt lại.

Mễ Hi Huy làm xong ba phần bánh nơi gian bếp, đi đến phòng khách lấy ba phần nhân đã làm tốt. Vừa thấy lúc ba phần nhân bánh trước kia đều lỗ chỗ, nghiêm mặt như khúc gỗ nhìn bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch lập tức nói, “Út cứng làm đó!”

Mễ Hi Huy thở dài, “Sau bốn tuổi Út cứng đã không làm loại chuyện này nữa. Anh thật là.” Cậu lấy nhân bánh trở về, bác sĩ Mạch xoay lại thấy Út cứng ôm mèo con chu cái miệng nhỏ ra, “Mạch Mạch, Mạch Mạch thật đáng ghét ~”

Bác sĩ Hứa tới nhà Hình Long Nhược làm một bữa cơm. Chỉ đơn giản là cá cược thua, có chơi có chịu. Nhà Hình Long Nhược thật ngăn nắp, trống không, gần như không có đồ đạc gì. Trong tủ lạnh chỉ có một ít cá đao đông lạnh, rau dưa hoa quả đều không có. Hai người đội mưa chạy đi mua thức ăn, trở về trên người vừa ướt vừa lạnh. Trong nhà thiếu đồ dùng đến ngay cả hệ thống sưởi cũng chẳng có, gió lùa xung quanh. Làm một bữa cơm, làm chín là có thể ăn. Hình Long Nhược ăn đến vui vẻ, nhai nhai nuốt nuốt cải trắng chưa chín kỹ, rạo rạo vang.

Sau đó thỉnh thoảng có gặp nhau. Chẳng qua chỉ coi như bạn bè bình thường, có thêm một người bạn cũng chẳng phải chuyện không tốt. Xung quanh bác sĩ Hứa lập tức có thêm hơi thở của một người. Suốt ngày không biết bận bịu chuyện gì, lúc nào trên người cũng mang theo mùi bụi đất. Khác với bản thân mình cả ngày ở trong phòng, loại mùi này khiến bác sĩ Hứa thấy mới lạ, hương vị ấy luôn tốt hơn so với mùi thuốc khử trùng.

“Mới thấy đã giật mình.”

Không ít đồng sự đã hình dung Hình Long Nhược như thế với bác sĩ Hứa. Ai cũng luôn cảm thấy người này kỳ lạ, cứ bất chợt lại dọa người khác nhảy dựng, nhưng nhìn kỹ lại rồi thì nào có gì đáng sợ. Lại nghe nói người này trong cục cảnh sát có biệt danh ‘Thần ghét quỷ khí’, bác sĩ Hứa cẩn thận quan sát, chẳng phát hiện được gì đặc biệt. Ngoại trừ cười lên có hơi ngốc ngốc.

Vốn lần này nên là Hình Long Nhược mời bác sĩ Hứa uống trà — chơi đoán số thua. Không biết tại sao bác sĩ Hứa cứ luôn cảm thấy sau khi quen biết Hình Long Nhược rồi thì chỉ số thông minh của mình giảm hẳn. Đột nhiên không có tin tức gì. Nghĩ rằng có lẽ do vì luyện tiếu phải mất tiền, Hình Long Nhược liền như vậy bốc hơi khỏi nhân gian.

Vẫn là nhàn rồi đến hiem thấy.

Bác sĩ Hứa đổi áo, chậm rãi đi dạo trên đường. Hoàng hôn bốn phía hợp lại. Hai bên đường đều sáng lên. Đèn đường, các loại đèn hiệu nơi cửa hàng. Có trắng, có màu, có bụi phấn, lấp lấp lánh lánh. Hơi lạnh quất vào mặt, khiến người khác cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái.

Hình Long Nhược là một hình cảnh.

Đột nhiên không có tin tức gì.

Nằm vùng sao Bất bộn buồn ma túy Bần nhau Nhớ tới dáng vẻ Hình Long Nhược lúc trước khi được cấp cứu, mất máu quá nhiều, cả người tái nhợt như tượng đá cẩm thạch được khắc ra.

... Chẳng lẽ nói, đã anh dũng hy sinh

Bác sĩ Hứa bị tưởng tượng của bản thân làm cho hoảng sợ. Trong tủ kính bày hàng kể bên bán một ít món ngọt, bác sĩ Hứa đang phân vân có nên vào mua một ít không, di động bắt chợt vang.

“Bác sĩ Hứa sao Trời ạ tìm được bác sĩ rồi, viện trưởng kêu bác sĩ nhanh trở về kìa!”

Bác sĩ Hứa nhú mồm, “Tôi đang nghỉ mà.”

Bên kia vội la lên, “Viện trưởng nói bác sĩ phải về ngay. Có hai cảnh sát bị trọng thương vừa được đưa tới, bác sĩ nhanh trở về đi!”

Bác sĩ Hứa cúp máy, ngoắc xe, chạy về phía bệnh viện.

Chẳng suy nghĩ được điều gì, cũng không thể nghĩ.

Tới cửa bệnh viện rồi, thanh toán tiền, chạy về phía phòng cấp cứu.

Không biết chuyện gì đã xảy ra. Bệnh viện bình thường không hoi. Bác sĩ Hứa vạch đám đông nhìn xem, không phải người đó. Không phải Hình Long Nhược. Bác sĩ Hứa cảm thấy sức lực cuối cùng trên người mình cũng mất đi. Ôm đầu ngồi xổm dưới chân tường, khiến vị bác sĩ bên cạnh giật mình. Bác sĩ Hứa ngẩng đầu lên, cười nói, “Vừa mới chạy mau quá. Đau xóc hông.”

Đem hết toàn lực cứu giúp người bị thương. Lúc chuyên chú làm một việc gì đó, thời gian luôn quá rất mau. Quả thực trôi qua nhanh quá, nhanh đến chẳng thể nào hiểu nổi.

“Vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm. Phải quan sát thêm.” Bác sĩ Hứa xoa mũi, mắt mở không ra. Ngồi phịch trên ghế salon nơi phòng trực ban, tay và chân đều lười hoạt động. Đôi lúc có bác sĩ trực ca bước vào lấy thứ gì đó, gắng hết sức nhẹ nhàng, vẫn tạo ra những âm thanh khê khàng tuôn rơi. Bác sĩ Hứa nằm ngẩng mặt trên ghế salon, cơn buồn ngủ ập tới. Những bác sĩ cùng thời gian với bác sĩ Hứa đều có gia đình, chỉ có mình bác sĩ Hứa là ly hôn, nên viện trưởng lôi ra sai thì chẳng thẹn với lương tâm.

Cắm giận cũng vô dụng. Dù sao cũng chẳng có nơi nào khác để đi.

Suy nghĩ dần mơ hồ. Cơ thể lơ mơ. Chỉ một chút nữa thôi lập tức sẽ ngủ – di động lại vang.

Di động thật sự là thứ gần với đồng hồ báo thức khiến người khác chán ghét nhất. Lúc nên kêu thì lại không kêu, lúc không nên kêu lại kêu bậy kêu bạ. Bác sĩ Hứa mơ mơ màng màng mở máy, đặt bên tai, hữu khí vô lực alo một tiếng.

Bên kia Hình Long Nhược thật cao hứng nói, “Sáng rồi, bác sĩ còn chưa rời giường sao. Tôi có nhiệm vụ phải đi, quên nói cho bác sĩ, chẳng qua không có vấn đề gì lớn, sẽ về liền...”

Hình Long Nhược còn chưa nói xong, bác sĩ Hứa đột nhiên rống lên một tiếng kinh thiên động địa, “Chày gỗ!”

Sau đó cúp điện thoại.

Hình Long Nhược bị rống đến choáng váng, anh chàng cảnh sát bên cạnh nhìn anh, anh nhúc nhích, “Bác sĩ mắng tôi chày gỗ.” mặt khác lại nhìn di động cười, “Người miền nam này, còn biết chày gỗ nghĩa là gì[2].”

Bác sĩ Mạch tìm bác sĩ phụ trách chữa bệnh cho Tô Tâm Chiêu hỏi chuyện. Phát hiện đã là giai đoạn ba, hiện tại trị liệu căn bản không có hiệu quả gì nhiều. Ung thư cổ tử cung ở toàn bộ thể giới đều như nhau, không trị được. Tô Tâm Chiêu hiện gần như đang đợi chết.

“Bà ấy... Tài khoản chữa bệnh còn tiền không”

Bác sĩ phụ trách đáp, “Cũng không thiếu. Tôi thấy tâm tình bà ấy cũng khá tốt, bà nói chết như vậy so với việc chết già không có gì đặc biệt thì thú vị hơn.” Bác sĩ phụ trách khẽ nhún vai tỏ vẻ chẳng thể hiểu nổi, “Bà ấy thật đúng là người thú vị. Đoạn thời gian trước có không ít tạp chí đến phỏng vấn, lý do bà ấy đưa ra với mỗi tạp chí lại khác nhau.”

Bác sĩ Mạch nhẹ cười. Tô Tâm Chiêu trước mắt được xem như người nhà bác sĩ, hưởng thụ không ít ưu đãi. Viện trưởng viện hành chính đi tìm bác sĩ Mạch, hỏi phải làm sao. Bác sĩ Mạch chỉ nói, hãy nghe theo sắp xếp của bệnh viện.

“Còn có ai tới thăm nữa không?”

“Không có. Lúc đầu còn có vài tạp chí xã, sau đó ngay cả phóng viên mấy tờ báo nhỏ cũng không đến.”

Bác sĩ Mạch cũng chưa vào thăm mẹ mình. Dù sao bà cũng không muốn gặp con trai.

Mỗi người đều có cách sống riêng của mình. Mỗi người đều đứng trên bực xướng lên vở diễn của chính mình. Rối loạn hết cả, vô cùng náo nhiệt. Không quan tâm được đến lời thoại, kịch bản của người khác, chỉ đứng nhìn mà thôi, chẳng làm được gì.

Cách một tấm thủy tinh, bác sĩ Mạch nhìn thoáng qua Tô Tâm Chiêu tiều tụy đến không thể nhận ra. Bà đang ngủ.

Mẹ à, vở diễn của mẹ kết thúc rồi. Tiếng trống nhạc sẽ chẳng vì mẹ mà tấu lên, phù phiếm cũng đã rời bỏ. Nên mẹ ơi, hãy tháo trang sức, và nghỉ ngơi nào.

[1] Sơn trà, dịch ra tên tiếng Việt là cây táo gai, quả nhỏ, có hình cầu, đường kính khoảng từ 0.8-1.4 centimet. Nhắc đến sơn trà khiến mình nhớ lại bộ phim gần đây của đạo diễn Trương Nghệ Mưu là ‘Sơn trà thụ chi huyền’ (hay được dịch ra tựa Việt là ‘Chuyện tình cây táo gai’)

[2] Chày gỗ ở đây ý chỉ ngu ngốc

35. Chương 35

“Không, không phải tương ngọt, là tương đậu bỏ vỏ của Sơn Đông. Món mặn ấy.”

“Ừ... Chiên giòn. Chiên thế nào?”

“...Hóa ra là vậy. Dừng tôi được không Bác sĩ Mạch không ăn hành.”

“Ừ ừ, em nhớ rồi.”

“Làm xong đưa anh một nửa. Ừ. Em biết.”

Bác sĩ Mạch nhìn Mễ Hi Huy dùng cổ kẹp ống nghe, viết nhanh lên giấy. Bác sĩ Mạch ngạc nhiên nói, “Gọi cho ai vậy?”

Mễ Hi Huy viết vài câu, cúp điện thoại. Sau đó đứng lên, nói, “Tôi đang suy tính hũ tương đậu bỏ vỏ kia phải làm thế nào, thế nên hỏi anh tôi.”

Bác sĩ Mạch ngạc nhiên, “Người anh trai nông nổi thiếu suy nghĩ của cậu còn biết nấu ăn?”

Mễ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch, “Tôi chính là học nấu ăn từ anh ấy.”

Bác sĩ Mạch sờ cằm, “Thật nhìn đoán không ra.”

Mễ Hi Huy nhẹ giọng hỏi, “Út cứng đâu?”

Bác sĩ Mạch đáp, “Ngủ rồi. Bé con ăn no liền buồn ngủ.”

Mễ Hi Huy ngẩng đầu nhìn đồng hồ lớn hình tròn treo tường, mười hai giờ rưỡi trưa. Dưới đồng hồ vốn dĩ có quả lắc, tích tắc qua lại vang vang, Mễ Hi Huy bực mình vì âm thanh kia bèn hủy nó đi.

“Tôi đi chiên tương đậu, sáng hôm sau làm bánh mì ăn.” Mễ Hi Huy đeo tạp dề, cầm kéo vào gian bếp. Bác sĩ Mạch tò mò theo sát phía sau, “Tương không phải ăn trực tiếp sao Còn chiên làm gì?”

Mễ Hi Huy dùng kéo mở ra hũ tương đậu cà, lộ ra một chiếc hũ nhựa lớn. Bác sĩ Mạch cũng vào phòng bếp. Từ sau khi Mễ Hi Huy đến đây, cửa sổ phòng bếp của nhà bác sĩ Mạch chưa bao giờ đóng. Luôn hơi hé mở, lạnh vô cùng. Hế khu của bác sĩ Mạch nấu gì đó trong bếp, độ ẩm trong phòng sẽ tăng lên rất cao, Mễ Hi

Huy cố ý hạ nhiệt độ gian bếp xuống. Cửa sổ ngoài phòng bếp là cửa lưới chống trộm vô cùng rắn chắc, có những ốc vít nổi với nhau. Vì tiết kiệm điện tủ lạnh, Mễ Hi Huy sẽ đặt đồ ăn còn tươi ngoài cửa sổ, có lưới phòng trộm ngăn lại nên cũng không rơi xuống. Gió thổi qua, tiếng bao nilon kêu sà sạt ngoài cửa sổ.

“Đừng vào, phòng bếp lạnh.” Mễ Hi Huy nói.

Bác sĩ Mạch dựa vào cửa nơi giữa gian bếp và nhà ăn, nhìn Mễ Hi Huy lấy thịt từ trong tủ lạnh ra, cẩn thận tỉ mỉ cắt thành miếng, làm nóng chảo, đập tỏi, bỏ vô khử dầu. Lách tách lách tách vang. Xào thịt, sau đó bỏ tương đậu vào. Một lúc sau liền bay ra mùi thơm tuyệt vời. Bác sĩ Mạch vốn không thích ăn tương, lần này lại nhào đến, “Chờ cậu làm xong tôi muốn ăn thử trước.”

Mễ Hi Huy đảo liên tục, tương đậu rất dễ dính vào nồi, “Để tối đi, bánh mì lạnh hết rồi.”

Làm tương xong, Mễ Hi Huy chia làm ba phần. Toàn bộ đại sảnh đều là hương thơm của tương đậu, vô cùng thơm, khiến người khác có cảm giác muốn ăn.

“Trước kia hay chế giễu, nói ẩm thực Sơn Đông chỉ là hành tây[1]. Món gì cũng chấm tương ăn, ngay cả hành cũng chấm không phải không có đạo lý. Thì ra tương ăn ngon như vậy.” Bác sĩ Mạch dùng đầu ngón tay quét một ít, đưa lên miệng mút. Vị mặn, có tinh khiết và tươi ngon của đậu. Trong nháy mắt kích thích từ đầu lưỡi truyền lên đầu.

“Tôi đói nữa rồi.” Bác sĩ Mạch cười bảo.

Kêu Út cứng thức dậy đến trường. Nhóc con kia chẳng vui mừng lắm, bất mãn. Sau giờ trưa vào mùa đông có hơi ẩm thoảng qua, như thể ngay cả ông mặt trời cũng lười biếng. Những vật dụng trong nhà nơi đại sảnh ngấm mình tắm trong ánh mặt trời. Bác sĩ Mạch dẫn Út cứng đi ra ngoài, đóng cửa lại. Cái náo nhiệt của giữa trưa đã qua, trong nhà không còn người, trở nên yên tĩnh. Đồng hồ trên tường một giây một giây tích tích tắc tắc, bình tĩnh, an nhiên.

“Anh tôi bảo xế chiều hôm nay đến thăm ba, anh hãy mang món tương này cho anh ấy.” Mễ Hi Huy nói. Út cứng nghiêng lên người bác sĩ Mạch, hít hít mũi.

“Nhóc con bị cảm rồi.” Bác sĩ Mạch sờ gương mặt bầu bĩnh nhỏ tròn của Út cứng, “Trong nhà còn thuốc cảm mạo không?”

Mễ Hi Huy xoay tay lái về phía ngược lại, “Không có, tan ca anh mang một ít trở về đi.”

Út cứng cầm lấy áo khoác bác sĩ Mạch mà cọ cọ, biểu tình vẫn không vui mừng lắm, “Chẳng có sức gì hết... Nặng nề quá~”

Bác sĩ Mạch nói, “Thật sự là cảm lạnh.”

Mễ Hi Huy lái xe hỏi, “Buổi chiều học môn gì?”

Út cứng bĩu môi, “Con không xin phép nghỉ đâu.”

Bác sĩ Mạch cười nói, “Chăm chỉ quá nhỉ.”

Út cứng nằm trên đùi bác sĩ Mạch, bàn tay nhỏ chơi với nút áo kim loại trên áo bác sĩ Mạch.

Mễ Hi Huy đột nhiên hỏi, “Út cứng, di động chú số mấy?”

Út cứng đọc một lần.

Mễ Hi Huy gật đầu, “Còn của Mạch Mạch?”

Út cứng suy nghĩ, cũng đọc một lèo số của bác sĩ.

“Còn của ba?”

Út cứng bĩu môi suy nghĩ nửa ngày, “Con không nhớ ~”

Mễ Hi Huy thở dài. Bác sĩ Mạch lấy di động của mình ra, lại tìm được trong cặp da của Mễ Hi Huy cây bút máy, lấy giấy ra hí hoáy viết vào số di động của ba người, “Út cứng, nhất định nhớ kỹ ba số di động này, có

việc gì thì gọi điện thoại.” sau đó đem tờ giấy nhét vào trước túi Út cứng. Út cứng vỗ vỗ túi, “Con biết rồi ~” Bác sĩ Mạch ngẫm nghĩ, lại nói, “Khó chịu thì tìm cô giáo, để cô giúp gọi điện thoại.”

Út cứng gật đầu.

Tối trường rồi, Út cứng nhảy xuống xe, bác sĩ Mạch vỗ mông bé, “Mau vào đi.”

Mế Hi Huy lại không sốt ruột, dừng xe đợi. Nhìn dáng Út cứng liêu xiêu leo vẹo đi vào cổng trường, khoe môi mỉm cười. Bác sĩ Mạch cười nói, “Tính mạng bản thân và gia đình cậu đều ở cả trên người bé con mà.”

Mế Hi Huy đáp, “Có thể nói như vậy.”

Cạnh bên có một cô nhóc con đi tới, ăn mặc đồ mùa đông thành tròn vo, cơ thể ú na ú nần. Cô nhóc gọi Út cứng, Út cứng vẫy vẫy tay, sau đó hai bé con cùng nhau bước đi.

“Ranh con.” Mế Hi Huy nhẹ giọng.

Buổi chiều Hình Long Nhược đi thăm ba mẹ. Có bác sĩ Mạch trong bệnh viện giúp đỡ, ông Hình bà Hình tiện hơn rất nhiều. Bệnh tình ông Hình đã ổn định, bà Hình ở cạnh giường ông, đôi lúc sẽ điều chỉnh máy hô hấp. Lần này tính mạng ông Hình như chỉ mảnh treo chuông, mở một đường ngay yết hầu để trực tiếp ống thở vào. Thuận tiện hơn so với máy hô hấp bình thường, kiểm soát được tình hình phức tạp, nhưng thanh âm lại trầm nặng buồn bã hơn.

“Có bác sĩ vừa mới đến điều chỉnh lượng oxi.” Bà Hình đi rửa quýt trở lại, “Ăn quýt đi, ngọt lắm.”

Hình Long Nhược cầm quýt, trên mặt là bột nước lạnh lẽo. Mùa đông nước lạnh, bàn tay thô ráp của bà Hình lạnh đến đỏ lên. Hình Long Nhược thở dài bảo, “Mẹ, còn gì cần rửa nữa không Vừa lúc con cũng cần đi.”

Bà Hình trả lời, “Con cứ lo nghỉ ngơi, trúng đạn rồi ra gió được không”

Hình Long Nhược biết mẹ anh còn tức giận việc này. Cũng là do đau lòng vì anh bị thương quá nặng, thế là anh cười nói, “Đã tốt lâu rồi.”

Bà Hình bảo, “Ra giường bệnh viện được đổi định kỳ. Phần lớn quần áo em con đưa cho cửa hàng giặt ủi rồi, không còn việc gì đâu.”

Hình Long Nhược lột vỏ quýt, “Chú hai đưa tới”

Bà Hình cười, “Không phải, quýt của người trong bệnh viện đưa. Bác sĩ Hứa trong phòng cấp cứu con còn nhớ không Tặng cho chúng ta.”

Hình Long Nhược nhai quýt, cười tủm tỉm, “Dạ vâng, quýt ngọt lắm.”

Ông Hình không phải rất vừa lòng đối với đứa con lớn nhất. Không thích con trai ăn nói vụng về, mặc dù cậu con trai thứ còn ít nói ít lời hơn. Mang máy hô hấp nên không nói được, nhưng ý thức thì thanh tỉnh. Liếc nhìn Hình Long Nhược một cái liền nhắm nghỉ ngơi. Hình Long Nhược ngồi bên giường ba mình, lại nhìn bình nước tiểu của ông. Chiếc bình như mới vừa đổi qua. Anh liền ngồi lại nơi cuối giường. Chiếc ghế xếp màu trắng nơi bệnh viện mới vừa rời đi ngồi lại thì đã lạnh. Trong hành lang có tiếng bước chân y tá qua lại. Vị sát trùng ở lâu trong không khí cứ như biến mất, chẳng thể nào ngửi được.

Bác sĩ Mạch gõ nhẹ cửa, nhẹ nhàng đi tới. Ông Hình đang ngủ, Hình Long Nhược để ngón trỏ bên môi suyt một cái. Bác sĩ Mạch gật đầu, đặt tương đậu trong tay xuống, hạ giọng bảo, “Mế Hi Huy đã chiêm rồi, kêu tôi mang tới giúp.”

Hình Long Nhược cũng thấp giọng cười, “Món này ăn với cơm ngon lắm.”

Bác sĩ Mạch lại lấy ra một chiếc bình thủy tinh nhỏ, nói với bà Hình, “Bác gái, đây là tương đậu Mế Hi Huy làm riêng cho bác. Bác ăn món cậu ấy làm lần đầu thử xem. Ăn hết rồi để cậu ấy làm nữa cháu mang đến cho.”

Bà Hình đặt chiếc bình thủy tinh trên cửa sổ, bên cạnh còn có gà mên đã rửa sạch. Thức ăn trong bệnh viện không tốt – hoặc thì cũng chẳng ăn đến trăm trổ khen ngợi. Người sinh bệnh luôn hy vọng ăn cơm

canh nhà mình, việc ấy chứng tỏ rằng không lâu nữa đâu sẽ được về nhà rồi đấy. Còn vấn ăn thức ăn của bệnh viện sẽ khó tránh khỏi làm con người ta tuyệt vọng.

Bác sĩ Mạch lấy gà mên, buổi tối mang về nhà, ngày mai đưa cơm Mễ Hi Huy còn phải dùng. Bà Hình cảm thấy thật không tốt lắm, phiền đến bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch thì lại không cảm thấy gì, chỉ cười. Hình Long Nhược ngồi trên ghế xếp mà khó chịu, chân anh quá dài, ghế lại thấp, ngồi mà cứ phải lùi về sau. Anh khẽ cười bảo, “Út cưng có bướng bỉnh không Không gây phiền gì cho bác sĩ đó chứ”

Bác sĩ Mạch đáp, “Đừng nói vậy, bé con rất đáng yêu.”

Hình Long Nhược gật đầu, không hề nói thêm gì nữa.

Từ nơi ông Hình đi ra, bác sĩ Mạch quay về văn phòng. Hình Long Nhược hai tay đút túi, chậm rãi đi dạo trong bệnh viện. Khắp nơi đều là màu trắng khiến con người có phần khủng hoảng và muộn phiền.

Chậm chậm bước, xuống lầu, đi ra gần khu bên cạnh. Khu nơi ấy xa hoa đẹp đẽ, giữa bên nằm viện và bên khám bệnh có một khoảng đất trống. Bãi cỏ vườn hoa, còn có cả hòn non bộ. Phong cảnh phía sau khu nằm viện cũng rất đẹp. Đáng tiếc vừa đến mùa đông, ngoại trừ cây sồi và cây tùng vẫn còn xanh tươi, tất cả đều là cảnh khô. Đúng là mùa hè náo nhiệt bao nhiêu thì mùa đông tịch liêu bấy nhiêu. Hình Long Nhược băng qua khoảng sân trống, đi vào khu khám bệnh. Kỳ thật có cửa để ra ngoài, nhưng anh chỉ là muốn vào nhìn thử xem. Lầu một của khu khám bệnh, phòng cấp cứu.

Bác sĩ Hứa vẻ mặt lặng buồn bóc vỏ quýt. Không có việc gì để làm, chỉ có thể ăn quýt mà thôi. Trong phòng trực ban chỉ có mình mình, hôm nay bác sĩ Hứa không có ca trực, không muốn về nhà, lại chẳng còn nơi nào khác để đi. Thế là đành phải quay về phòng trực ban, dù gì náo nhiệt trong phòng trực ban cũng là náo nhiệt. Hình Long Nhược nhìn biểu tình kia của bác sĩ Hứa, phá ra cười.

“Để tôi mời cơm. Dù sao cả hai cũng không có việc gì làm. Lần này để tôi nấu”

Hình Long Nhược vừa đến nhà liền đi tới phòng bếp, rửa đồ ăn thái thịt, động tác vô cùng thành thạo. Bác sĩ Hứa rất giật mình mà nhìn, “Cứ tưởng không biết nấu cơm.”

Hình Long Nhược thấp giọng cười nói, “Tài nấu cơm của chú hai nhà tôi đều là theo tôi học.”

Bác sĩ Hứa gật đầu.

Làm một bàn đồ ăn, còn có bia. Hình Long Nhược thật biết nấu cơm, từ sắc tới hương đều hấp dẫn người. Bác sĩ Hứa cũng không phải người miệng mồm, nhưng vẫn phải thừa nhận tài nấu ăn của Hình Long Nhược rất tốt.

Ăn đến cuối cùng, hai người ôm lon bia ngồi trên ban công. Ban công bật kín, ngồi xuống chỉ nhìn thấy mỗi bức tường.

“Chỉ cần không khí này là được.” Hình Long Nhược cười bảo.

Tửu lượng bác sĩ Hứa không tốt lắm. Ánh mắt có hơi mê man. Ngồi xếp bằng, tay cầm bia nhẹ hươ qua hươ lại, “Hiện ở Mỹ là giờ nào”

Hình Long Nhược cũng ngồi dưới đất, cười bảo, “Không biết. Bác sĩ hỏi việc này làm chi.”

Bác sĩ Hứa nói, “Chắc là ban ngày. Ừ.” Rồi ngửa ra, dựa vào tường, “Vì sao lại ly hôn”

Hình Long Nhược cười khỏ, “Tôi đã nói rồi. Là lỗi của tôi. Bác sĩ thì sao”

Bác sĩ Hứa nheo mắt, nhìn không trung tối tăm, “Vợ trước của tôi... đi Mỹ.”

Hình Long Nhược ừm một tiếng.

“Lúc đầu còn có tình yêu. Đến khi hai mươi mấy tuổi thì kết hôn, sau đó ngày càng giống như những người bạn. Cô ấy là bác sĩ ngoại khoa, kỹ thuật tinh xảo. Nhưng không hài lòng chỉ ở trong nước, cảm thấy ở đây thì không gian phát triển nhỏ hẹp quá. Hai chúng tôi ai cũng rất ít khi về nhà, nơi đó thấy thế nào cũng hết như một ký ức xa. Kết hôn đã nhiều năm, nhưng chúng tôi ngày càng xa lạ. Năm trước rốt cuộc cô ấy cũng làm thủ tục xong, buổi sáng ly hôn, buổi chiều liền bay đi Mỹ.”

Hình Long Nhược ở cạnh bên trầm mặc.

“Hai chúng tôi chắc đều có sai. Nhưng sau đó thì, tình cảm gì cũng chẳng còn nữa. Từ cục dân chính đi ra cô ấy khóc, tôi lại chẳng biết nói gì... Nói thật, tôi bỗng cảm thấy toàn thân thoải mái. Cô ấy nói ly hôn cũng là việc tất nhiên. Tất cả mọi người đều là kẻ trưởng thành, biết mình muốn gì, không muốn gì. Cách cả đại dương làm ngư lang chúc nữ cũng chẳng hợp với tình hình khách quan. Tình cảm không được bồi dưỡng trong sớm tối chiều hôm căn bản chẳng thể dài lâu, những chuyện cổ tích chỉ có gạt trẻ con mà thôi. Đừng làm lỡ thời gian của đôi phương mới là việc đúng. Tôi cảm thấy như vậy. Cô ấy có lẽ cũng còn tình cảm với tôi, hãy còn có thể kéo dài một hai năm nữa. Tôi thì hết rồi, chỉ cảm thấy rằng mọi việc sẽ tốt đẹp với cô ấy.” Bác sĩ Hứa duỗi chân, “Xem đó, tình cảm mà cũng tin không được. Nếu vậy thì, phải chăng căn bản tôi và cô ấy là tự rước lấy phiền phức vào thân. Nếu ly hôn thì còn cần kết hôn làm gì. Cô ấy đi rồi tôi mới kịp nhận ra, còn cô ấy đã quyết định phải xuất ngoại, cho nên kiên quyết không muốn có con, mặc kệ cha mẹ hai bên ép buộc thế cũng không muốn” Bác sĩ Hứa buông lon bia, có hơi khoa tay múa chân, “Kỳ thật tôi có con đấy chứ. Nhưng không biết là con trai hay con gái. Chỉ mới là phôi thai thôi. Cô ấy không cho tôi biết, tự đi phẫu thuật, lúc bác sĩ phụ khoa nói với tôi, tôi cũng choáng váng mà.”

Tử lượng Hình Long Nhược rất tốt, tối nay lại dễ say hơn bình thường. Anh cẩn thận nhìn tư thế của bác sĩ Hứa – đó là động tác đang ôm lấy một đứa trẻ vào lòng.

Hình Long Nhược một hơi uống cạn lon bia, “Còn tôi, cũng tương tự bác sĩ thôi. Sau khi ly hôn thì cảm thấy thật có lỗi với con trai... Ranh con đáng yêu kia căn bản lại chẳng cần sự áy náy của tôi. Bác sĩ biết rồi đó, con tôi là do em trai nuôi lớn. Hiện tại giấu lại tôi cũng chẳng biết là mình bận bịu vì điều gì. Suốt ngày bận rộn, một lòng muốn làm cảnh sát tốt... Chờ đến lúc kịp nhận ra thì nhóc con kia đã chẳng gần gũi với ba nó nữa. Cảm thấy có lỗi với em trai, muốn đón con về nhà. Chú ấy cho rằng tôi nhìn đoán không ra sao, chú ấy đã coi Út cứng như con ruột mình... Tôi chính là kẻ ác ôn đi tranh con của người khác...” Hình Long Nhược bật cười vài tiếng, đầu bác sĩ Hứa càng ngày càng nặng, chậm rãi tựa lên vai Hình Long Nhược. Đang lúc nửa tỉnh nửa mê, Hình Long Nhược mông lung nhẹ giọng nói, “Báo ứng...”

Nhiệt độ nơi ban công rất thấp. Hai người ngồi dưới đất, dựa vào nhau, say ngủ.

[1] Ẩm thực Trung Quốc được phân thành 8 trường phái lớn, gồm: Sơn Đông, Quảng Đông, Tứ Xuyên, Hồ Nam, Phúc Kiến, Chiết Giang, Giang Tô và An Huy. Đứng đầu trong các trường phái ẩm thực của thức ăn Trung Hoa là những món ăn Sơn Đông. Đặc trưng của các món ăn Sơn Đông là hương vị nồng đậm, nhiều hành tỏi.

36. Chương 36

Ngủ cả đêm ở ban công. Hình Long Nhược vẫn ngồi như vậy, bác sĩ Hứa ngủ cạnh bên cũng không phải im lặng như lúc tỉnh, cuối cùng còn rõ ràng đề lên người anh. Sáng hôm sau Hình Long Nhược tỉnh lại, vùng thắt lưng đau đớn. Bác sĩ Hứa đứng lên đưa anh đến giường, Hình Long Nhược kêu than một tiếng.

“Nhẹ thôi nào... Gì mà như dờ hàng vậy.” Hình Long Nhược nằm sấp trên giường, tay chân không thể động đậy. Thức dậy say rượu đau đầu, miệng khô lưỡi khô. Bác sĩ Hứa lão đảo chuệnh choạng đi nhà ăn tìm nước, cho anh uống ngay. Bản thân bác sĩ Hứa cũng có chút buồn ói, đầu nặng chân tay nhẹ tênh. Khi đi ngang qua phòng khách nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường, vừa mới năm giờ. Trời còn chưa sáng, mở đèn đại sảnh lên, mờ mờ ảo ảo. Sáng sớm ngoài ban công nhiệt độ thấp và lạnh, ẩm ướt trên mặt đất hết sương mù buổi sáng thấm cả vào xương cốt, cả người đau nhức.

Hình Long Nhược vạch áo ngoài ra, xoa xoa dầu hoa hồng từ lưng tới eo, một bên hít hà thở. Mỗi một đoạn xương cốt trên lưng cứ như rỉ sét, không được bôi trơn, thô ráp. Bác sĩ Hứa đặt ly nước trên tủ đầu giường, cầm lấy chai dầu hoa hồng, thấm lên tay, rồi bắt đầu ấn xoa trên lưng Hình Long Nhược. Hình Long Nhược cười bảo, “Cám ơn. Lực tay bác sĩ lớn như vậy Nhìn đoán không ra.”

Bác sĩ Hứa dùng ngón cái ấn xoa lưng Hình Long Nhược. Người Hình Long Nhược vô cùng cứng rắn, màu da ngăm đen bao lấy toàn bộ cơ thể, cũng không khoa trương, có những đường cong rõ ràng. Dầu hoa hồng bị bác sĩ Hứa xoa ra hơi nóng, hương thơm nhẹ nhàng tỏa ra.

“Tôi vốn dĩ dự định theo ngành pháp y.”

“Ừ”

“Làm pháp y sức phải lớn.”

“Vì sao”

“Không thi thể.”

...

Trên lưng có một vết sẹo hình tròn. Ba phát súng, có một súng trực tiếp xuyên qua cơ thể. Uy lực của súng lực tự chế cũng không vừa, mặt ngoài vết thương tạo thành lại nhỏ như vậy.

“Sao lại phải đi đỡ đạn.”

“Lúc ấy quá nhanh, không kịp suy nghĩ cẩn thận.”

“Nếu chết rồi thì sao.”

“Cho nên sau này nghĩ lại thì sợ hãi.”

“Cảm giác bị súng bắn trúng là cảm giác gì”

“Chấn động một chút, bùm một tiếng, cảm thấy nóng, sau đó là đau.”

Bỗng chốc hai người nói chuyện với nhau. Thanh âm không cao, nói liên miên. Trong phòng không bật đèn, ngọn đèn nơi đại sảnh chiếu qua, biến thành trong phòng mờ ảo. Ngoài cửa sổ sắc trời dần sáng.

“Chẳng qua cảm thấy Diêm vương gia nhất định không muốn tôi.”

“Ừ”

“Thần ghét quỷ khí mà. Tôi chính là kẻ không ai muốn nhận.”

“Sao lại thế, không ít đồng nghiệp trong bệnh viện nói thật dọa người.”

“VẬY bác sĩ cảm thấy tôi thế nào”

“... Thấy ngu ngốc.”

“Bác sĩ là người nơi nào”

“Phúc Kiến Chương Châu.”

“Tổ tiên nhà tôi ở An Huy. Mới biết đây – bác sĩ nói mấy câu địa phương của Chương Châu nghe thử.”

“Mả cha mi, đồ mi là đồ mi phá[1].”

“Như chim hót hoa khoe sắc hương, chẳng qua có nghĩa gì”

“Đang mắng chửi đấy.”

“... Chà.”

Bác sĩ Hứa kìm tiết tấu lại. Hình Long Nhược nằm sấp trên giường thích ý, há miệng ngây ngô cười. Bác sĩ Hứa đột nhiên hỏi, “Trong mấy bậc tổ phụ có ai mắc bệnh phổi không”

Hình Long Nhược ngẫm nghĩ, “Ông nội tôi còn rất trẻ đã qua đời, nghe nói là bệnh lao phổi.”

Bác sĩ Hứa nói, “VẬY nhớ cũng phải chú ý phổi mình.”

Hình Long Nhược cười bảo, “Ai.”

~*

~Buổi sáng bác sĩ Mạch rời giường, lách lư đến phòng bếp, ôm Mễ Hi Huy nũng nịu kêu lên, “Quan nhân ~”

Mễ Hi Huy liếc tên kia một cái, “Phòng bếp rất lạnh, đừng để bị cảm.”

Bác sĩ Mạch cũng biết lạnh, ngồi ở nhà ăn xoa xoa mũi, “Buổi sáng ăn gì”

“Chiên bánh mì khô. Út cưng nói muốn ăn. Vừa lúc còn thừa bánh mì lại.”

Bác sĩ Mạch nằm sấp trên bàn cơm, nhìn Mễ Hi Huy đem bánh mì cắt thành từng khoanh từng khoanh, một bên khuấy trộn đường và trứng gà. Út cưng thích ăn mềm một chút, cho nên bỏ thêm chút nước. Sau đó đem bánh mì đã cắt nhúng vào hỗn hợp trứng gà, để vào chảo chiên.

Cơn buồn ngủ của bác sĩ Mạch lại ập tới, ngáp lấy ngáp để. Út cưng mặc quần áo tử tế, vui vẻ xuống lầu đánh răng rửa mặt. Út cưng vừa tỉnh mèo con cũng tỉnh theo, đi sau Út cưng meo meo kêu. Tại gian bếp Mễ Hi Huy chiên thứ gì đó, lách tách rồi lèo xèo vang. Bác sĩ Mạch chống đầu cười, thật là một buổi sáng náo nhiệt đáng yêu.

“Ngày hôm qua tôi lật xem một quyển tạp chí mới, cảm thấy cậu nên có thêm mấy bộ quần áo.” Bác sĩ Mạch nghiêng người trong ghế dựa, “Không bằng dành thời gian đi mua sắm với tôi, đừng suốt ngày ăn mặc như người già thế.”

Mễ Hi Huy vội vàng nấu cơm, “Mua quần áo gì”

Bác sĩ Mạch nhìn Út cưng đi tới, dang tay ôm cơ thể mũm mĩm của bé vào, cọ rồi cọ, “Đi xem nói sau. Ít nhất hãy đổi màu của mấy bộ tây trang đi.”

Út cưng ngồi trên đùi bác sĩ Mạch, mèo nhỏ nhảy lên ngồi trên đùi Út cưng. Thành bộ ba. Út cưng xoa xoa lỗ tai mèo nhỏ, Mễ Hi Huy bưng bữa sáng ra, nhìn thấy mèo nhỏ, khẽ nhíu mày. Mèo nhỏ chỉ sợ mỗi Mễ Hi Huy, lập tức nhảy xuống đất. Mễ Hi Huy cũng không phải chán ghét mèo, nhưng khi ăn cơm nó tốt nhất vẫn không nên lên bàn ăn. Mễ Hi Huy ôm Út cưng ôm xuống, “Rửa tay đi, về sau trước khi ăn cơm không được ôm mèo con.”

Út cưng chu miệng làm theo.

Mễ Hi Huy chuẩn bị tốt bữa sáng, bỏ chút đồ ăn cho mèo vào khay thức ăn của nó. Mèo con lui về sau tránh đi, đôi môi ngóng trông nhìn nhìn Mễ Hi Huy. Mễ Hi Huy thở dài, thẳng người dậy tránh ra, mèo con mới thật cẩn thận đi tới ăn.

“Cậu không được chào đón.” Bác sĩ Mạch ăn bánh mì, vừa ngọt vừa mềm, “Không thể thay đổi biểu tình như diêm vương kia sao, hung hung dữ dữ.”

Mễ Hi Huy rửa tay, giúp Út cưng xé bánh mì thành từng miếng ngâm vào ly sữa đậu nành. Út cưng rất không cao hứng nói, “Không có đâu ~ Chú con không có dữ ~”

Bác sĩ Mạch cốc đầu Út cưng, “Hừ đồ tiểu vô lại!” Mễ Hi Huy khẽ mấp máy môi, Út cưng duỗi tay ôm lấy cổ Mễ Hi Huy, đôi môi nhỏ dính mỡ hôn lên, “Chú con là tốt nhất ~”

Bác sĩ Mạch nhìn Mễ Hi Huy vẻ mặt hưởng thụ, hừ một tiếng.

Buổi sáng bệnh viện hãy còn vắng vẻ. Đôi lúc có vài người bệnh bị người khiêng qua. Bác sĩ Mạch ngâm nga một bài hát đi vào trong, vừa quay đầu lại thấy bác sĩ Hứa từ bên ngoài đi vào.

“Ngạc nhiên quá nha. Hôm nay sao đến trễ vậy”

Bác sĩ Hứa nhẹ nhàng đầm thắt lưng, ngủ cả đêm trên mặt đất ai mà chẳng khó chịu. Bác sĩ Mạch ôm vai bác sĩ Hứa cười nói, “Làm kịch liệt đến mức đó hử Kiểm chế chút đi nha ông chú, coi chừng tinh thần nhân vong...”

Bác sĩ Hứa lườm bác sĩ Mạch một cái, “Đêm qua ngủ trên đất, toàn thân khó chịu.”

Bác sĩ Mạch cười bảo, “Cậu mà còn có ham mê này sao.”

Bác sĩ Hứa nói, “Muốn nói gì thì nói mau đi.”

Bác sĩ Mạch tự hỏi, “Đới Minh gửi mail cho tôi. Hỏi cậu thể nào, nói đồ ăn nước ngoài không quen, những món ăn Trung Quốc bên ấy đều là do người Việt Nam mở, ăn toàn bột ngọt.”

Bác sĩ Hứa bình thản, “Ừ.”

Bác sĩ Mạch tiếp, “Kỳ thật hai người...”

Bác sĩ Hứa một đường đi thẳng đến phòng trực ban, mở tủ đổi áo blouse trắng, thuận tiện đeo ống nghe bệnh trên cổ. Bác sĩ Mạch tựa cửa, “Không có cảm tưởng gì sao”

Bác sĩ Hứa đóng cửa tủ lại, một bên cài nút, một bên chậm chạp rằng, “Ly hôn rồi, tự nhiên cũng không còn gì đáng nói.”

Bác sĩ Mạch nhếch miệng, “Vô tình như vậy”

Bác sĩ Hứa đột nhiên hỏi, “Lúa mạch, tôi hỏi cậu một vấn đề.”

Bác sĩ Mạch nguẩy nguẩy tai, “Chuyện gì”

Bác sĩ Hứa nói, “Cậu và vị luật sư kia là quan hệ thế nào.”

Bác sĩ Mạch sững sốt, nhìn bác sĩ Hứa nói không ra lời. Bác sĩ Hứa hơi ngáp ngừng. Rồi vỗ vai bác sĩ Mạch, lại không nói chuyện. Bước chân đi ra ngoài. Bác sĩ Mạch yên lặng đứng thẳng dậy, đóng lại cửa phòng trực.

Bác sĩ Hứa bắt chợt xoay người bảo, “Lúa mạch, hạnh phúc là được rồi. Những cái khác đừng nghĩ.”

Bác sĩ Mạch bỗng nhiên cười đáp, “Trời hỡi, biết rồi.”

Hình Long Nhược buổi chiều phải đón Út cưng tới nhà mình ăn cơm chiều. Mễ Hi Huy không cần đi đón bé, bác sĩ Mạch cười bảo, “Chúng ta đi dạo phố đi.”

Trời nhanh chóng tối sầm, khu buôn bán đèn đuốc sáng trưng. Mễ Hi Huy đi theo phía sau bác sĩ Mạch, dạo hết cửa tiệm này đến cửa tiệm khác. Trang phục của cánh đàn ông trưởng thành mãi vẫn không theo kịp sự phong phú hoa mỹ của phục trang phụ nữ, màu sắc của những bộ trang phục cho đàn ông thì cứ màu đen, rồi xám, đảo tới đảo lui. Thật ra tây trang có màu trắng hoặc những màu nhạt, Mễ luật sư tuyệt đối không chịu mặc, cho rằng thật tùy tiện. Vì thế chỉ có thể chọn hai màu đen xám, hoặc màu tím đậm gần như màu đen, có lẽ là do đèn vào buổi tối khiến ánh sáng chiếu vào làm màu sắc tối đi. Bác sĩ Mạch nhìn vừa ý một bộ màu xám đậm, Mễ Hi Huy mặc vào, hơi hẹp phần vai khiến cậu khó chịu. Bác sĩ Mạch lấy tay đo bả vai Mễ Hi Huy, rồi lại nhìn thất lưng Mễ Hi Huy. Người này đúng là dáng người thích hợp mặc đồ tây rất ít gặp trong giới châu Á. Cao lớn, khô ngô, bả vai rộng, thất lưng mảnh khảnh.

“Dáng hóa ra thật đẹp.” Bác sĩ Mạch sờ cằm nói.

Tây trang phù hợp với dáng người châu Âu không phải dễ tìm. Hơn nữa càng tìm càng đắt. Mễ Hi Huy vẽ mặt bình tĩnh theo sát sau bác sĩ Mạch nhìn người kia chọn đông lựa tây, “Tôi đi làm thì mặc gì cũng vậy thôi, đều bị blouse trắng che hết không phải phí sao. Hy vọng liền ký thác hết trên người Mễ đại luật sư đây, cứ để tôi làm đi.”

Bác sĩ Mạch vốn nhìn trúng một bộ Zegna màu thẫm. Mễ Hi Huy vừa thấy bảng giá thì lời bác sĩ Mạch đi, không để người kia nhiều lời thêm câu nào. Cuối cùng mới chọn được một bộ giá cả khiến Mễ luật sư miễn cưỡng nhận, màu xám bạc, hai hàng nút, thất lưng thu lại, cổ áo bẻ cao, vạt sau áo mở ra. Bác sĩ Mạch kêu Mễ Hi Huy thử, Mễ luật sư thay thử cũng vừa khít.

Có một loại người có thể mặc tây trang vào một cách vô cùng nam tính. Toàn thân cao thấp không một chỗ nào không ổn, chính tề đến oai nghiêm. Đường vai thẳng, bờ ngực rộng mà bằng phẳng. Cảm giác khiến bộ tây trang cũng mạnh mẽ lên, ‘đứng phẳng’. Nghiêm cẩn, sạch sẽ, cấm dục.

Lại trêu chọc thần kinh người nhất.

Hiện tại thật muốn xé trang phục của kẻ trước mặt ra mà đặt người đó dưới đất. Bác sĩ Mạch cười hì hì nhìn Mễ luật sư, tưởng tượng cơ thể Mễ luật sư cởi quần áo.

Kỳ thật cũng không mới, mỗi tối đều nhìn đó thôi.

Chẳng qua, hôm nay hơi thở của Mễ Hi Huy như thể thúc giục nhiều hơn bình thường. Mễ Hi Huy liếc nhìn bác sĩ Mạch, thừa dịp nhân viên hướng dẫn mua hàng không chú ý, nhéo một cái lên mông kẻ kia. Mỗi bác sĩ Mạch giật gật, Mễ luật sư bẽn lẽn cười.

“Bộ này chứ, Mẽ luật sư”

“Bộ này đi, bác sĩ Mạch.”

[1] Nguyên văn câu nói là từ địa phương ‘ , ’, mình lấy một câu chữ nghe có vần có điệu và cũng có chất địa phương

37. Chương 37

Bác sĩ Mạch còn vừa ý một bộ áo bằng lông cừu. Màu vàng nhạt, nho nhỏ, mềm mềm. Theo lý thuyết trẻ nhỏ mặc áo lông là lãng phí nhất, trẻ con lớn nhanh, chưa đến một hai năm thì hàng đồng quần áo đã không còn mặc nữa. Nhưng các bậc cha mẹ ngày nay không tiếc tiền cho con, thương gia bèn ăn ở điểm ấy, thời trang trẻ em thứ gì cũng có. Bác sĩ Mạch cần nhẫn, “Bác gái ngày hôm qua gọi điện cho tôi, nói đi động cậu thể nào cũng gọi không được, có thể đang họp. Trước khi đại hàn[1] đến nhất định phải uống một bát canh thịt dê đuổi hàn, cái gốc tốt rồi thì mùa đông mùa xuân không dễ dàng cảm mạo. Tôi mới nghĩ, Út cũng nên có quần áo bông, dễ chịu và thoải mái.”

Mẽ luật sư mang theo túi đựng tây trang, đi theo phía sau bác sĩ Mạch. Cậu thật ra chưa từng nghĩ qua.

“Con nít... mặc quần áo đắt tiền như vậy không tốt lắm thì phải.”

Bác sĩ Mạch lườm Mẽ Hi Huy một cái, “Cái gì không được, Út cũng thoải mái quan trọng hơn.”

Áo vải lông không nhuộm màu, màu của áo đều là màu gốc. Bác sĩ Mạch cầm vài bộ so tới so lui, đưa ra sáng nhìn, đáng vẻ chẳng vừa lòng lắm, “Sao cứ thấy hơi bẩn Màu vàng nhạt chỉ có bộ này sao”

Nhân viên hướng dẫn mua hàng một mặt lạnh lẽo đánh giá bác sĩ Mạch cùng Mẽ Hi Huy, một mặt nói, “Bộ này cũng là màu vàng nhạt, nhưng có hơi nhỏ hơn.”

Trong tay bác sĩ Mạch thật ra còn một bộ vàng nhạt nữa, nhưng quá nhỏ. Bác sĩ Mạch lấy tay hình dung ra cơ thể lớn hơn một chút, “Bé con mặc cái này khẳng định là nhỏ. Ít nhất phải lớn hơn hai số, có thể mặc thêm vài năm.”

Nhân viên gọi điện thoại hỏi, rồi quay đầu lại cười bảo, “Ở thành đông của chúng tôi có chi nhánh khác, bên ấy có bộ lớn hơn hai số, hai vị đi xem thử không?”

Bác sĩ Mạch nghĩ cũng thấy hợp lý. Vì thế bỏ quần áo xuống, theo Mẽ Hi Huy đi tìm xe. Đi ngược về phía thành đông mất khoảng nửa tiếng, trời cũng hoàn toàn tối. Bác sĩ Mạch nhìn đồng hồ, bảy giờ. Đạo của hàng mua sắm là việc tốn thời gian nhất, dạo mua chẳng được thứ thỏa mãn mà còn mệt đến chết thôi.

“Đói không” Mẽ Hi Huy hỏi.

Bác sĩ Mạch ngồi nơi vị trí phó lái nhìn Mẽ Hi Huy lái xe, cười đáp, “Có hơi đói. Mua quần áo cho Út cũng xong chúng ta đi ăn bữa tối có nên nhé”

Mẽ Hi Huy mấp máy môi, “Về nhà ăn không phải cũng giống nhau sao, tôi đặt hai cây nến lên bàn, cũng chỉ có chùng ấy tiền. Lờn hơn so với đi khách sạn.”

Bác sĩ Mạch hừ một tiếng, “Tôi với cậu khác biệt, trao đổi gặp trở ngại rồi.”

Mẽ Hi Huy không thêm nói nữa. Bác sĩ Mạch giận dữ, “Út cũng ở nhà anh cậu không biết ăn gì mà. Mới vài giờ không gặp đã nhớ rồi.”

Mẽ Hi Huy liếc nhìn bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch hỏi, “Chùng nào đón nó về”

Mẽ Hi Huy đáp, “Khi anh tôi gọi điện thoại.”

Hình Long Nhược ở nhà tận tâm làm một bàn đầy thức ăn. Út cũng ăn rất vui vẻ. Hương vị món ăn của Hình Long Nhược và Mẽ Hi Huy làm có sự khác biệt, Út cũng vẫn có thể ăn. Bé con tinh ranh lắm, lúc ở chung với chú nó thì vừa kiên cường vừa làm nũng, ăn cơm phải dúm ngủ phải dỗ đi đường mệt mỏi phải bế lên. Đến nhà ba rồi, biết bộ dạng kia chẳng ăn thua, vì thế cũng không nói, cầm chiếc đĩa nhỏ mà gấp thức

ăn. Phương pháp cầm đũa đúng là để ngón áp út ngay giữa đũa, tay út cứng nhỏ không dùng lực được, cho nên ngón giữa chỉ để gần giữa đũa mà thôi. Hình Long Nhược ngồi đối diện út cứng, cười tùm tùm nhìn út cứng phồng miệng nhai gì đó, vừa ngắm con trai vừa uống một ngụm rượu đế. Anh dùng chiếc cốc nhỏ, mỗi lần chỉ nhấp một chút để sinh ra vị. Nhấp một chút rồi mím môi, dư vị như lan ra, trên má xuất hiện lúm đồng tiền. Hình Long Nhược cũng có lúm đồng tiền, chẳng qua chỉ có một bên, hơn nữa không sâu như Mễ Hi Huy. út cứng hiếu kỳ hỏi, “Ba, ba uống rượu sao”

Hình Long Nhược cười, “Út cứng muốn uống hay không”

Út cứng nghiêm túc suy nghĩ, “Chú không cho uống ~”

Hình Long Nhược cười bảo, “Chú con bận rộn. Ba không để ý đến chú.” Nói xong lấy đũa chấm rượu, đưa út cứng thử. Gương mặt út cứng nhăn lại, “Cay quá ~”

Hình Long Nhược càng cười nhiều hơn, “Thế mới nói út cứng còn nhỏ. Chờ đến khi con lớn lên thành một người đàn ông rồi thì không thể không uống rượu.”

Út cứng chu môi, “Chú chưa bao giờ uống.”

Hình Long Nhược cốc nhẹ đầu con trai, “Lúc chú con buồn khổ uống rượu có thể để con thấy sao.”

Tối thành đông đã gần tám giờ. Đặc điểm của Thiên Tân là những con đường rất rộng. Đó thật ra là ưu điểm, lái xe thuận tiện. Tốc độ quá nhanh nên thứ ánh sáng màu cam của những ngọn đèn hai bên đường trở thành thẳng tắp, nhanh chóng tuột lại phía sau.

“Mấy giờ đóng cửa”

“Vừa mới hỏi, chín giờ.”

Tối chỉ nhánh thành đông rồi, thật ra lại không cách nhà bác sĩ Mạch quá xa. Người của cửa hàng còn nói bộ áo lông để ở trong kho, người phụ trách không ở đây, kêu họ đợi một lát. Bác sĩ Mạch có phần tức giận, nhưng nhìn vẻ mặt tươi cười của nhân viên cửa hàng thì không nói gì được. Mễ Hi Huy lắc đầu, bác sĩ Mạch liền không nói gì nữa. Không kiên nhẫn ở lại cửa tiệm, bác sĩ Mạch đứng nơi cửa ngoài nhìn xem. Nơi đây như lấy một khu siêu thị lớn làm trung tâm phát triển, suốt ngày vô cùng náo nhiệt. Tám giờ tối, đèn đuốc sáng trưng. Ngoài cửa tiệm có vài thiết bị công cộng của chung, bác sĩ Mạch nhìn chiếc xích đu dễ thương kia cười bảo, “Không bằng chúng ta ra đó đợi”

Mễ Hi Huy cầm theo đồ đứng lên. Bác sĩ Mạch quay đầu lại nói, “Chờ người phụ trách đến thì gọi chúng tôi.”

Nhân viên cửa hàng liên tục đồng ý.

Bác sĩ Mạch sửa sang lại một chút cổ áo, ngồi xuống. Xích đu không lớn, ngồi có hơi thấp. Mễ Hi Huy hỏi, “Trong xe có quýt, ăn không”

Vừa lúc bác sĩ Mạch có hơi đói, liền gật đầu. Mễ Hi Huy vào xe cầm một túi lưới nhỏ đựng quýt ra, ngồi xuống cạnh chiếc xích đu của bác sĩ Mạch.

Không khí thật trầm tĩnh. Bác sĩ Mạch chậm rãi dong đưa chiếc xích đu, nghe âm thanh ma xát cọ vào nhau của dây xích và thanh cột. Thở ra một hơi khói trắng. Cũng không phải quá lạnh. Bác sĩ Mạch quay đầu nhìn Mễ Hi Huy. Ánh đèn neon xung quanh ánh vào mắt cậu, sáng lên một cách đặc biệt.

“Này, trong mắt cậu có sao trời.” Bác sĩ Mạch nhẹ giọng bảo.

Mễ Hi Huy mím môi, “Ừ”

Bác sĩ Mạch mê muội, “Rất... đẹp. Thật rất đẹp.”

Trên gương mặt Mễ Hi Huy hiện ý cười, “Vậy ư.”

Bác sĩ Mạch cười mà nói, “Muốn lấy tay chạm vào quá.”

Mễ Hi Huy thấp giọng, “Về nhà rồi hãy chạm vào.”

Bác sĩ Mạch chỉ cười.

Buổi tối luôn chẳng thể nhìn rõ một người. Trong mông lung biết người đó đang cười, mà bản thân mình cũng đang cười đó thôi.

Bạn thấy không, thế giới lớn như vậy, nhiều người đến thế.

Tôi bắt gặp bạn, bạn cũng trông thấy tôi.

Tốt lắm sao.

“Trẻ em hiện tại đứa nào cũng có áo bông. Trước đây cậu mặc gì” Bác sĩ Mạch nhẹ giọng hỏi.

Mế Hi Huy nghiêm túc bóc vỏ quýt, thật cẩn thận không đụng vào phần thịt. Chỉ lột vỏ một nửa, còn lại một nửa đưa bác sĩ Mạch cầm, dặn dò, “Đừng đụng vào phần thịt quýt.” một mặt lại nói, “Khi đó mẹ tôi đan áo lông cho tôi.” Bác sĩ Mạch nhận quýt, cắn một hơi, chua chua ngọt ngọt.

“Nhà có anh em như nhà cậu, có phải cậu toàn mặc quần áo để lại của anh trai”

Mế Hi Huy lại cầm lấy một quả quýt, bóc vỏ ra, “Không, anh tôi mặc quần áo cũ của ba. Còn tôi thật ra vẫn có quần áo mới.”

Bác sĩ Mạch cười mà nói, “Anh trai cậu nhất định nín nhịn uất ức chết được, cả một nhà đều vây quanh bảo bọc cậu.”

Mế Hi Huy mỉm cười, “Anh ấy lớn hơn tôi mười tuổi, không đến mức chấp nhận cùng tôi.”

Bác sĩ Mạch nhai quýt cảm khái, “Bác gái đan áo len cho cậu Ấm áp thật mà.”

Mế Hi Huy ừ một tiếng.

Hai năm nay mắt bà Hình đã mờ, ngoại trừ đan những bộ đồ nhỏ nhỏ cho Út cưng thì rất ít khi dùng kim đan nữa. Lúc còn trẻ kỹ thuật của bà rất tốt, áo len cả một nhà đều là do bà đan. Mế Hi Huy đến nay vẫn còn nhớ lúc bà Hình dẫn mình đi cửa hàng mua len. Thời điểm ấy cửa tiệm rất trống trải, sát tường là những quầy hàng bằng gỗ, tấm kiếng thủy tinh thì chất lượng lại kém. Trên quầy dán những chữ ‘Không được sờ vào’. Người bán hàng đứng phía sau, sau lưng là chiếc giá cao lớn thông đến trần nhà, trên đó chất đầy các loại hàng hóa. Hàng ăn, hàng mặc, phục trang, đương nhiên, còn có những cuộn len tròn, một tầng rồi một tầng hết như những mì sợi. Khi đó Mế Hi Huy còn nhỏ, be bé thế này thôi, ngẩng đầu nhìn xem chiếc giá gỗ ấy, cảm thấy thật thần kỳ. Mặt trong của chiếc giá nhất định là nơi rất kỳ lạ, tự động sinh ra rất nhiều đồ vật, bằng không sao nó cứ mãi đầy ắp đồ thế kia. Bà Hình cùng người bán hàng thảo luận dựa theo vóc người Mế Hi Huy, cần bao nhiêu len sợi. Người bán hàng lấy ra một cái cây thật dài, trên đỉnh còn mang theo móc sắt, móc vào một hàng len sợi, đưa tới cho bà Hình xem.

Cửa hàng tổng hợp thời điểm đó trong không khí luôn thoảng nhẹ hương vị diệu kỳ. Chẳng thể nói rõ đó là hương vị gì nữa. Nhưng hương vị đó lại lưu ấn tượng khắc sâu trong Mế Hi Huy, sau khi loại cửa hàng cũ xưa ấy tuyệt tích, cậu chưa từng nghĩ được lần nữa.

Mua len sợi cần hai người hợp tác, một người cầm vòng len, một người khác quấn len lại. Quấn thành mấy vòng lớn, mềm mềm, co giãn. Cuối cùng bà Hình lấy những cây kim đan màu vàng nhạt với đầu nhọn lóe sáng đan đan dệt dệt. Nhưng kim đan giao nhau, thường đếm những mũi khâu tiếp theo, sau đó những ngón tay dệt càng nhanh hơn. Ban ngày do bận bịu, đến tối bà Hình mới đan. Luyến tiếc tiền điện, vì thế bà tắt đèn đi mà xài chung ánh sáng mỏng manh bên ngoài, cẩn thận đan áo. Mế Hi Huy ngủ thiếp đi trong tiếng đan áo kéo dài rất lâu một cách khê khàng.

Đan từng chút từng chút một, áo len đan càng dài theo giấc mộng của Mế Hi Huy, càng đan càng dài. Dài đến tưởng như chẳng thấy bến bờ. Tỉnh giấc, đó đã không còn là cảnh tượng trong mộng nữa rồi, chẳng còn ngọn đèn ảo mờ dùng chung, chẳng còn căn phòng đơn sơ cũ kỹ, cũng không còn tiếng mũi đan sần sần như vô cùng vô tận. Cảnh tượng xa xưa cũ, chỉ còn lại trong mộng mà thôi.

Thời gian đều qua đi rồi, cũng không trở về được nữa.

Hai người ngồi xích đu, chậm rãi ăn quýt. Ăn đến cuối cùng trên ngón tay bác sĩ Mạch đều là nước quýt, Mế Hi Huy lấy khăn giấy ra, để bác sĩ Mạch lau tay. Mùa đông Út cưng dễ chảy nước mũi, thế nên Mế Hi

Huy luôn mang theo khăn bên mình. Bác sĩ Mạch lau xong, nhẹ giọng cười nói, “Tôi cảm thấy lãng mạn quá.”

Người phụ trách rốt cuộc cũng tới. Mua được chiếc áo nhung da cừu, Mễ Hi Huy bảo, “Đi đón Út cưng trước, sau đó cùng nhau về nhà.”

Bác sĩ Mạch cẩn thận kiểm tra áo có vấn đề gì không, sau đó mới lên xe. Lúc đón Út cưng, dáng vẻ Hình Long Nhược rất luyến tiếc, nhưng không nhiều lời. Mễ Hi Huy ở trên xe hỏi Út cưng, “Bài tập viết xong chưa”

Út cưng ngoan ngoãn đáp, “Dạ con viết rồi ~”

Bác sĩ Mạch ôm Út cưng mà hôn, “Mua cho Út cưng một bộ áo lông cừu này, về nhà mặc thử.”

Mễ Hi Huy nói, “Để tôi giặt trước đã.”

Út cưng ợ một cái như đã ăn no. Bác sĩ Mạch hỏi, “Ăn nhiều lắm sao”

Út cưng gật đầu, “Cũng hơi nhiều~”

Bác sĩ Mạch đuổi tay nhẹ nhàng xoa bụng Út cưng, “Buổi tối không nên ăn nhiều như vậy.”

Út cưng mệt mỏi, cọ cọ trên người bác sĩ Mạch.

Tới nhà rồi, Mễ Hi Huy nấu miến mì, hai người ăn qua loa một chút. Giặt quần áo lông có hơi phiền phức. Bác sĩ Mạch ăn phần mình, nhìn Mễ Hi Huy ở buồng vệ sinh nhẹ nhàng chà xát giặt bộ quần áo bằng lông của Út cưng. Út cưng rửa mặt xong, lên giường ngủ. Ăn xong mì, bác sĩ Mạch ngồi ở phòng khách ngâm chân. Xắn ống quần lên, trên bàn chân đắp chiếc khăn. Giặt sạch quần nhỏ Út cưng đã thay ra xong, Mễ Hi Huy cầm ra phơi nơi ban công. Bộ đồ lông được cất vào túi lưới đông nước, để tránh việc bị thay đổi hình dạng. Bác sĩ Mạch chống cằm nhìn Mễ Hi Huy bận rộn, đột nhiên nói, “Mặc bộ tây trang mới vào đi.”

Mễ Hi Huy nhướn một bên mày, “Tại sao”

Bác sĩ Mạch cười hì hì, “Tôi muốn tự tay cởi ra.”

Mễ Hi Huy mím môi, “Được.”

Không còn cảm giác gì so với cảm giác cấm dục khiến con người hứng thú lên. Bác sĩ Mạch cởi từng nút từng nút một trên bộ tây trang của Mễ Hi Huy. Rồi cởi cả vạt, bác sĩ Mạch nhẹ hôn nhẹ liếm lên hầu kết người nọ. Mễ Hi Huy khẽ nuốt khan, bác sĩ Mạch nhoài người tới, tay cởi ra những quần áo bên trong. Rồi là dây lưng. Và quần.

Mễ Hi Huy cản bác sĩ Mạch, ấn bác sĩ Mạch lên giường. Bác sĩ Mạch cười đến thật cao hứng, để mặc Mễ Hi Huy cản loạn. Hai người quay cuồng, bác sĩ Mạch ôm lưng Mễ Hi Huy, ghé vào lỗ tai người trên mà nói, “Dùng sức cái coi, người trẻ tuổi, hầu hạ tôi cho tốt nào.” Nói xong, nhẹ nhàng mà liếm.

[1] Đại hàn, một trong 24 tiết, khoảng vào 20-21 tháng Giêng, là thời gian lạnh nhất ở Trung Quốc

38. Chương 38

Việc ấy mới tuyệt vời và tươi đẹp làm sao.

Những kẻ yêu nhau đang cùng nhau. Ngửi hương vị nhau, biết nhau phát cuồng.

Ngọn nguồn của kích thích cơ thể có lẽ chỉ là thể thôi... Người bình thường đương bình tĩnh trầm mặc bỗng hóa thân thành một kẻ dễ bùng nổ, chịu chẳng thấu sự trêu chọc nhẹ nhàng.

Cảm giác thật thành tựu quá.

Đối với việc này, ngay từ đầu bác sĩ Mạch là phản cảm. Người kia không nói rõ, nên Mễ luật sư vờ như không biết. Đến lần hai, cũng khó mà không thích được. Sung sướng nguyên thủy nhất thường chính là sung sướng lớn nhất. Chẳng hạn như ước muốn được ăn, chẳng hạn như, ân ái.

Cuối cùng trong nháy mắt cơ thể bay lên, lập tức liền chìm vào hư vô. Hư vô của hắc ám, của vô tận vĩnh hằng.

Bác sĩ Mạch cảm thấy toàn thân đau nhức. Bên người có thêm một thứ gì nho nhỏ, mềm mềm, nóng nóng. Trong nửa tỉnh nửa mê bèn ôm lấy đám mây ấy vào lòng, đám mây lại bất chợt vươn tay nhỏ chạm vào bác sĩ Mạch, cười hì hì nói, “Mạch Mạch ~”

Bác sĩ Mạch khẽ mở mắt ra, thấy Út cưng đang cựa quậy trong lòng mình, bàn tay nắm vạt áo ngủ của bác sĩ Mạch, ngẩng gương mặt bầu bĩnh lên nhìn.

“Út cưng sao lại ở đây Chú đâu”

Út cưng nhỏ nhẹ rằng, “Chú đang làm điểm tâm ~ hôm nay là thứ bảy, chú nói có thể ngủ thêm một lát mà ~”

Bác sĩ Mạch lấy tay vỗ vỗ mặt Út cưng. Trên người nhóc con kia mặc bộ áo ngủ nhỏ với hình chiếc nấm và chú vịt. Quần áo bằng vải sợi tinh khiết khi giặt nhiều sẽ thay đổi hình dạng, giãn ra lớn hơn, bờ vai phồng lên. Bác sĩ Mạch vội vàng kéo cổ bé xuống hôn, Út cưng ngửa ngửa nên cựa quậy trong lòng bác sĩ Mạch, cười đùa. Bác sĩ Mạch ôm Út cưng, lấy cảm nhẹ vuốt và mái tóc lù xù của bé. Vừa nãy cười nhiều quá, hiện ***g ngực Út cưng cứ phập phồng hỗn hển thở. Bác sĩ Mạch sắp xếp lại chăn xong, cả hai một lớn một nhỏ chui vào chăn nhìn nhau cười. Bác sĩ Mạch lấy tay chọt chọt má Út cưng, còn Út cưng dùng tay mân mê tai bác sĩ Mạch.

“Mèo nhỏ đâu”

“Mèo nhỏ còn đang ngủ đó ~” Tay Út cưng nắm chăn bông, hơn phân nửa khuôn mặt chôn dưới chăn, đôi mắt to vụt sáng.

Bác sĩ Mạch ử Út cưng lại trước người mình, ôm chặt hơn. Út cưng dùng bàn tay nhỏ đâm đâm bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch ôm thoải mái quá~”

Bác sĩ Mạch cười hỏi, “Thế chú ôm không thoải mái à”

Út cưng nhíu đôi mày nhỏ, “Chú cưng, Mạch Mạch mềm ~”

Bác sĩ Mạch đánh yêu đầu bé con. Bé con đây là nói không vừa lòng cơ thể rắn chắc của Mễ Hi Huy, còn bác sĩ Mạch thì lại béo tốt.

Bác sĩ Mạch ôm Út cưng, Mễ Hi Huy chậm rãi lên lầu, “Bên ngoài tuyết lại rơi. Chẳng qua không lớn.”

Út cưng không lộ vẻ rất hưng phấn, nhắm mắt lại ngủ gà ngủ gật. Ngày hôm qua ngủ hơi trễ, buổi sáng dậy không nổi. Mễ Hi Huy lấy tay đưa vào chăn vỗ vỗ mông Út cưng, Út cưng vẫn nhắm mắt như trước, cựa người, vì tay Mễ Hi Huy lạnh. Mễ Hi Huy vỗ vỗ bé, như đã xác định được rằng bảo bối của mình vẫn mạnh khỏe như trước, chẳng thất lạc đi được, mỹ mãn rút tay lại. Bác sĩ Mạch kê đầu Út cưng lên tay mình, điều chỉnh tư thế cho thoải mái.

Mễ Hi Huy đang muốn nói gì, điện thoại dưới lầu nơi đại sảnh bất chợt vang lên. Động tĩnh ấy đánh tan toàn bộ không khí ấm áp, bay ra khỏi kẽ răng. Mễ Hi Huy đi xuống nghe máy, đề thấp giọng nói hai câu liền trở về, nói với bác sĩ Mạch, “Hình như là người của bệnh viện... Nói muốn tìm anh.”

Bác sĩ Mạch đặt Út cưng xuống, dùng chăn bao bé kỹ lại, bản thân mình thì khoác bộ áo ngủ ban sớm vào đứng lên nghe máy. Tiếng lộc cộc trầm đục khi bước xuống những bậc thang bằng gỗ khiến con người bất an.

Điện thoại là viện trưởng Ngô gọi tới. Sau một lúc lâu trầm mặc, đầu dây bên kia nói, “Mẹ cháu không ổn rồi. Cháu tới nhìn mẹ lần cuối đi.”

Bác sĩ Mạch cầm ống nghe im lặng đến một lúc lâu. Mãi đến khi tiếng tí tí vang lâu đến mức ngay cả Mễ Hi Huy cũng nghe được, rốt cuộc bác sĩ Mạch mới cúp điện thoại.

“Tôi vẫn nghĩ rằng bà ấy mãi chẳng chết được mà.” Bác sĩ Mạch bất chợt cười bảo, “Ấy vậy mà hiện tại bà sắp đi rồi.”

Mẽ Hi Huy lên lầu dặn dò vài câu với Út cứng, không biết nói thắm những gì. Sau đó xuống lầu bắt đầu thay quần áo, “Tôi đi làm nóng động cơ, anh hãy rửa mặt đánh răng sau đó thay quần áo. Chúng ta đi bệnh viện.”

Cả một đường không nói chuyện. Bác sĩ Mạch không biết nói gì, Mẽ luật sư cũng chẳng biết gì để nói. Tất cả đều trầm mặc một cảnh giản đơn. Vào bệnh viện, Mẽ Hi Huy đi theo bác sĩ Mạch, càng bước càng nhanh, cuối cùng thành chạy.

Chạy về trước.

Đến thời khắc cuối cùng, thần trí Tô Tâm Chiêu vẫn rõ ràng. Bà cự tuyệt gặp bác sĩ Mạch, hoặc là nói, bà cự tuyệt gặp bất luận kẻ nào. Bà là một người rất tài giỏi. Lưu Đình thất bác, Tô Kính Văn xấu xa, bà luôn có bản lĩnh kéo mình ra, tất cả đều không can hệ đến bà. Bà vẫn đứng trên tòa tháp cao cao nhìn xuống. Tòa tháp ấy chính là do bà kiến tạo nên, và cũng cản trở chính bà. Cuối cùng còn chút tiền dư thừa, một đồng bà cũng chẳng để lại cho bác sĩ Mạch. Cả đời này, bà sinh ra bác sĩ Mạch, tuy rằng chưa từng dưỡng nuôi, nhưng đó vẫn là con bà. Tính lại thì, dù thế nào con trai vẫn thiếu nợ mẹ mà thôi.

Bà khôn khéo thế đấy.

Loại thời điểm này bệnh viện luôn hướng về phía người bệnh. Bị vây trong hấp hối nhưng bà vẫn hết sức quyết liệt, y tá đành phải ngăn bác sĩ Mạch lại.

Bác sĩ Mạch vốn dĩ cũng không dự định vào. Lần đầu tiên bác sĩ Mạch không mặc áo blouse trắng mà đứng trong bệnh viện, cứ như bất chợt bỏ đi một lớp màng bảo vệ. Mặc vào chiếc áo blouse trắng rồi thì sẽ chỉ là kẻ đứng ngoài cuộc mà nhìn thôi, dù như thế nào cũng chỉ là sinh lý tử biệt của người khác. Không mặc blouse trắng thì, bản thân mình liền biến thành nhân vật chính.

Những khung cảnh ấy bác sĩ Mạch cũng không thấy được nhiều lắm. Thăng hoặc gặp qua trong phòng cấp cứu, bác sĩ Mạch sẽ tự hỏi, dựa theo chương trình của những gia đình bình thường khác, khi con cái mất đi người mẹ phải có phản ứng gì đây Đã từng gặp qua những kẻ ở bên ngoài phòng cấp cứu hoặc vì tiền thuốc men hoặc vì tranh giành di sản mà cãi nhau loạn cả lên, cũng từng gặp qua có người con lặng lẽ khóc thâm nơi góc tường nào đó. Như vậy bản thân mình phải vận dụng loại hình thức nào

Vì tranh di sản mà kiện tụng tranh chấp ư Bác sĩ Mạch ngay cả người để tranh cũng chẳng có. Tô Tâm Chiêu rốt cuộc có bao nhiêu tiền bác sĩ Mạch cũng không biết, căn bản cũng chẳng quan tâm. Hơn ba mươi năm, những gì được mẹ cho căn bản chỉ là người xa lạ, bình thường nào có thể nhớ, ngay cả hận thì cũng chẳng cần lãng phí nỗi hận cho người lạ mà làm gì. Đoán rằng số tiền còn lại của bà cũng không ít, hẳn đều để dành lại cho các tình nhân.

Hoặc là, khóc ư

Bác sĩ Mạch căn bản không khóc được. Thấy ánh mắt Mẽ Hi Huy nhìn mình mang theo thấu hiểu, bác sĩ Mạch rất muốn giải thích, kỳ thật bản thân mình nào có chút khổ sở đâu. Người bên trong kia là người dẫn bác sĩ Mạch bước vào thế giới này, thế nên thời điểm cuối cùng của người đó, bác sĩ Mạch đến đưa tiễn, chỉ có vậy mà thôi.

Thi thể Tô Tâm Chiêu được đẩy ra. Che vải trắng, dưới lớp vải ấy nhấp nhô lên xuống khiến con người cảm thấy đáng sợ. Các bác sĩ giải thích với bác sĩ Mạch, mẹ bác sĩ Mạch là do nhiều chỗ bị biến chứng đột phát mới tạ thế, bác sĩ Mạch khoát tay chặn lại, “Cũng tốt, ít chịu tội thêm vài ngày. Là ông trời thương đó mà.”

Bác sĩ Mạch nhìn mẹ mình càng lúc bị người đẩy đi càng xa. Thoáng chốc nhớ lại lúc bản thân còn bé.

Được ba dẫn đi đến trạm xe đường dài để tiễn mẹ đi Bắc Kinh. Khi đó là đêm khuya, bác sĩ Mạch sợ bóng đêm, lủi phía sau ba mình. Ba bác sĩ Mạch kêu con trai hãy tạm biệt mẹ, nhưng cậu nhóc kia cứ bướng bỉnh đứng đó. Tô Tâm Chiêu không thích con trai, vì cậu bé nặng lắm, thế rồi còn bị đáng về này của cậu bé khiến cho chẳng còn kiên nhẫn, kéo vali lên xe, rất nhanh gọn lưu loát. Bác sĩ Mạch ôm chân ba mình mà nhìn chuyến xe đồ đường dài, cảm thấy chiếc xe đó hết như một con quái thú trùng đôi mắt to tròn lóe sáng chuyên ăn thịt người, mẹ đã bị quái thú ăn luôn rồi, vì thế khóc lớn lên. Người đưa tiễn không nhiều lắm, thanh âm gào khóc của trẻ con bị bóng đêm phủ lấy, thê lương mà xót cay. Ba bác sĩ Mạch vỗ lưng con trai, nhẹ nhàng thở dài.

Năm ấy, thiếu một câu sau chót như vậy đó.

Mẹ ơi, tạm biệt mẹ.

Mẹ ơi, vĩnh biệt người.

Về nhà bác sĩ Mạch sốt cao. Mễ Hi Huy cấm không cho Út cưng quấy rầy Mạch Mạch. Bác sĩ Mạch ngủ một ngày, ngày hôm sau thức dậy, tinh thần thể nhưng vô cùng tốt. Luật sư trong nước của Tô Tâm Chiêu biết số di động bác sĩ Mạch. Chắc hẳn là được Tô Tâm Chiêu cho biết. Luật sư hẹn gặp mặt ở quán cà phê, bác sĩ Mạch yêu cầu Mễ luật sư đi cùng.

“Tôi đi theo... không tốt lắm thì phải.” Mễ Hi Huy có phần băn khoăn. Rốt cuộc thì là việc nhà người ta, mà còn phức tạp như thế.

“Sợ cái gì, cậu chính là luật sư tư nhân của tôi. Đi theo đi, phòng ngừa tôi bị hãm hại.”

Luật sư đối phương trẻ tuổi đến mức làm người khác kinh ngạc. Trẻ tuổi đẹp trai, cùng một loại như Mễ luật sư. Nhìn giống người châu Á, chẳng qua khẳng định không phải quốc tịch Trung Quốc. Tô Tâm Chiêu từ trước đến nay luôn xem thường người Trung Quốc, nhất là sau khi sửa lại quốc tịch. Từ tự ti thành kiêu ngạo đến mù quáng, những tháng xưa cũ đã ảnh hưởng đến tính cách của bà. Bà xem thường Mạch Tuấn Lâm, cũng xem thường bác sĩ Mạch. Đến chết vẫn xem thường.

Quả nhiên, trên danh thiếp là tên nước ngoài thêm vào phần dịch âm ra tiếng Trung Quốc. Bác sĩ Mạch lật qua lật lại nhìn xong liền buông xuống. Vị luật sư kia đưa ra di chúc của Tô Tâm Chiêu, những tờ giấy với nét chữ tiếng Pháp hoa lệ. Thứ chữ ấy đối với bác sĩ Mạch mà nói chữ nào cũng giống hệt nhau, thế là bèn xoay người, dùng cánh tay huyếch Mễ luật sư, “Hiểu tiếng Pháp không?”

Mễ luật sư khô khốc lắc đầu.

Bác sĩ Mạch dẫn đo, “Ừm thì... hiểu tiếng Trung chứ.”

Đối phương gật đầu.

Bác sĩ Mạch phẩy phẩy tờ di chúc, “Sao không phiên dịch?”

Anh chàng luật sư kia nghi hoặc nhìn bác sĩ Mạch, bác sĩ Mạch buông tay xuống, “Tôi không hiểu tiếng Pháp. Tiếng Anh thì còn chấp vá được, có tiếng Trung vẫn tốt hơn.”

Luật sư đối phương ngẫm nghĩ, có phần khinh thường rằng, “Tô phu nhân để lại mọi di sản cho người yêu.”

Bác sĩ Mạch hỏi, “Nói cách khác là không có phần của tôi?”

Luật sư kia gật đầu, vẻ mặt đề phòng, cứ như đang chờ bác sĩ Mạch phát tác. Bác sĩ Mạch gật đầu một cái, “Ừ.”

Đối phương sững sốt.

“Hậu sự của mẹ tôi là ai lo liệu” Bác sĩ Mạch hỏi.

Đối phương trả lời, “Do người được lợi từ di sản mang tro cốt về Pháp.”

Bác sĩ Mạch nói, “Ý là người được di sản toàn quyền xử lý?”

Đối phương gật đầu.

Bác sĩ Mạch cười bảo, “Nếu không phiền gì đến tôi, tôi thật vui mừng. Thế vào ngày nghỉ mà gọi tôi đến thế này, rốt cuộc là muốn gì?”

Luật sư kia đáp, “Dựa theo yêu cầu của Tô phu nhân rằng phải báo cho con trai.”

Bác sĩ Mạch gật đầu, “Ừ tôi biết rồi.” Dừng một lúc lại nói, “Người được lợi từ di sản... là luật sư đây?”

Đối phương trầm mặc nửa ngày, gật đầu.

Bác sĩ Mạch cười, dẫn Mễ luật sư cùng nhau rời đi.

Ra quán cà phê, Mễ luật sư suy nghĩ bác sĩ Mạch rốt cuộc có khó chịu không. Đây dầu gì cũng là nỗi đau mất người thân... Nhưng thần sắc bác sĩ Mạch vẫn như thường.

Bác sĩ Mạch liếc Mễ Hi Huy một cái, thấp giọng nói, “Tôi đang khổ sở đấy. Vì tôi phát hiện mình căn bản không quá mức khổ sở... Cậu nghe hiểu không?”

Mễ luật sư ngẫm nghĩ, đại để là hiểu.

Trước khi lên xe bác sĩ Mạch nói, “Đêm qua lúc rời giường uống nước, tôi nghe thấy bé con nói mơ, nhắc tới muốn uống canh sườn lợn. Nhân lúc này đi mua một phần sườn lợn mới không?”

Mễ luật sư bằng lòng. Bác sĩ Mạch cười bảo, “Gần đây mới mở một siêu thị. Vì để chào đón khách hàng, lúc nhập hàng họ luôn cẩn thận, không bằng chúng ta tới đó mua.”

Mễ luật sư giúp bác sĩ Mạch thắt dây an toàn, dịu dàng mà bảo, “Được, chúng ta đi tới đó.”

39. Chương 39

Lúc ở siêu thị chọn đồ ăn, Mễ Hi Huy cầm lấy một cây bắp cải, lật qua lại xem. Sau một lúc lâu, thấp giọng nói, “Kỳ thật... di chúc chính thức thì luật sư phải cho anh xem bằng tiếng Trung hoặc phiên dịch từ ra tiếng Anh, cùng với giấy chứng nhận bản phiên dịch đã được công chứng của ngành tư pháp địa phương. Dù sao theo lý thuyết anh mới là người thừa kế ở vị trí thứ nhất...”

Bác sĩ Mạch lấy bắp cải từ tay Mễ Hi Huy, cười bảo, “Định coi xem cậu nhìn đến khi nào. Đó là cười nhạo tôi mà. Tiếng Pháp tôi không hiểu, nhưng chữ số kiểu Ả rập nhìn thì hiểu. Tiền mẹ tôi để lại đúng là không hề ít, tôi vốn tưởng bà cùng đường rồi mới trở về tìm tôi. Trước khi chết bà còn muốn chơi với tôi mà. Tôi cũng có thể coi là ham của, nhưng lại chẳng thiếu tiền bà. Chiếc bánh nướng kia chính là ẩn ý để dò xét tôi, nhưng đứa con một của bà là tôi đây cũng không muốn. Cứ để cho những tình nhân của bà tranh giành đi thôi, số tiền kia đủ để mấy người họ biến thành bầy vịt ầm ỉ.”

Mễ luật sư có phần kinh ngạc. Bác sĩ Mạch hãy còn mỉm cười với bắp cải, “Không thể không nói ánh mắt mà ấy thật khá. Cậu thấy không, những kẻ mẹ con tôi yêu thích đều cùng một loại hình.”

Mễ luật sư tự hỏi bác sĩ Mạch đây là đang khen bản thân cậu điều kiện rất tốt hay là chỉ bầy vịt khó coi là cậu đây. Bác sĩ Mạch buông bắp cải xuống, “Còn nghĩ gì nữa, sườn lợn ở bên kia, đúng rồi chúng ta còn phải mua nấm hương.”

Mễ Hi Huy cầm lấy móc sắt nơi quầy thủy tinh bên cạnh mà móc lấy một miếng sườn lợn, kéo lên nhìn xem có tươi hay không. Phía sau quầy hàng thủy tinh là nhân viên siêu thị trùm kín mít từ đầu đến chân đang vội vàng xử lý các loại thịt. Mắt bác sĩ Mạch khẽ lay động, đảo một vòng quanh ánh sáng phản chiếu vào đôi bàn tay trắng như tuyết. Siêu thị không biết bật đèn gì, vàng sáng nghiêng nghiêng hắt bóng xuống.

Bác sĩ Mạch chớp mắt mấy cái, cười nói, “Biết ngay mà, nhất định là cậu. Cậu thì ngoài trắng ra chẳng còn gì khác.”

Bác sĩ Hứa dùng móc đâm qua một miếng sườn lợn một cách đầy hung tợn rồi kéo lên, xương sườn bác sĩ Mạch bèn đau đớn theo, “Câu nó hay câu tôi vậy?”

Gương mặt bác sĩ Hứa thật kỳ diệu. Trắng thì cũng bình thường thôi, tuy rằng đó là màu trắng ít thấy. Nhưng vào lúc ánh sáng rất sáng hoặc ảo mờ, quả thật sẽ biến thành hình ảnh hoặc cực tối hoặc cực sáng như bị kéo ra từ ống kính, sáng lấp lánh, khiến người chói mắt. Cứ như ngay cả máu thịt đều là một màu trắng.

Trước kia bệnh viện từng cứu qua một người Mỹ ngu ngốc, nghe nói tới nơi đây khảo sát phong cảnh Trung Quốc, kết quả lại rơi xuống mương. Bác sĩ Mạch âm thầm so sánh, với người da trắng, bác sĩ Hứa thể mà vẫn toàn trắng.

Mễ Hi Huy vừa quay đầu lại, có hơi kinh ngạc, “Anh?”

Hình Long Nhược đi theo phía sau bác sĩ Hứa, cười bảo, “Trùng hợp vậy, gặp nhau rồi.”

Bác sĩ Mạch đổi giọng hô một câu, “Xin hỏi có phải vừa câu được món tươi ngon gì không?”

Bác sĩ Hứa phồng chừng muốn xách theo miếng sườn lợn kia mà đi tới đi lui, Hình Long Nhựt nhếch miệng hỏi, “Không buông được sao?”

Bác sĩ Hứa buồn bực không lên tiếng, một tay duỗi ra về phía quây thịt ướp lạnh, màu hồng hồng đỏ đỏ của thịt lại càng tôn lên đôi bàn tay trắng trắng vô ngần. Hình Long Nhựt bị sự đối lập sắc thái mãnh liệt này kích thích. Bác sĩ Hứa hết sức chuyên chú chọn thịt, bên kia bác sĩ Mạch cầm lấy một bao sườn lợn đã được máy cắt tốt đưa cho Mễ Hi Huy, để Mễ Hi Huy mang theo. Bác sĩ Hứa vẫn cúi đầu bất động, Hình Long Nhựt cũng cúi đầu, giống đang nhìn bác sĩ Hứa lại giống suy nghĩ điều gì đó. Mễ Hi Huy nói, “Khó có dịp chủ nhật, qua nhà em ăn một bữa đi. Vừa lúc mua nhiều sườn lợn.”

“Sườn lợn là của Út cưng!” Bác sĩ Mạch lập tức bảo vệ ích lợi của Út cưng.

Hình Long Nhựt đáp, “Vậy thật đúng lúc, đã lâu chưa ăn qua cơm chú hai làm. Thế... Hứa... Bác sĩ Hứa, không bằng bác sĩ hãy cùng đi”

Bác sĩ Hứa rút cuộc chịu buông móc, biểu tình dờ ra liếc nhìn Hình Long Nhựt. Bác sĩ Mạch như khoe ra điều hay mà lôi kéo tay bác sĩ Hứa, “Vừa đúng lúc để cậu thấy bé ngoan của tôi, đặc biệt đáng yêu!” Nói xong lại cảm thấy được không ổn lắm, dù sao ba ruột bé con cũng đang đứng ở chỗ này mà. Hình Long Nhựt thật ra không để bụng, nói chuyện cùng Mễ Hi Huy, nói liên miên không biết nói gì.

Đây là lần đầu tiên bác sĩ Hứa tới nhà bác sĩ Mạch. Hai người họ giao tình đều tốt đẹp, nhưng tính tình thì hững hờ như nhau. Tựa như gió thoảng mây trôi, khoác vào vẻ tự cao tự đại. Trữu nặng trên vai, lại càng chẳng thể bỏ xuống. Bác sĩ Mạch thì khỏi nói rồi, còn bác sĩ Hứa thì hết như Tiểu Long Nữ. Tiểu Long Nữ uống mật hoa, còn bác sĩ Hứa yêu nhất ăn chocolate.

Mễ Hi Huy đặt thức ăn mới mua nơi huyền quan, đổi giày. Bác sĩ Mạch lấy ra hai đôi dép lê dùng một lần, ném cho bác sĩ Hứa và Hình Long Nhựt. Mễ Hi Huy xoay người đang muốn nhắc tới đồ ăn, bỗng nhiên bị bác sĩ Mạch giữ chặt.

Bốn người lặng yên, quần quanh đầu đây nghe thấy tiếng ca non nớt bay xuống... Út cưng đang ca hát.

Không phải chữ nào cũng được đọc nhấn rõ ràng, âm cao âm thấp. Có lẽ là trong trường học dạy bài hát nào đó, Út cưng rất nghiêm túc hát lên, thỉnh thoảng còn có tiếng mèo nhỏ meo meo xen vào.

Bác sĩ Mạch rón ra rón rén đi qua phòng khách, lên lầu hai, một đoàn người đi theo phía sau. Bốn người lặng lẽ nhìn vào trong, thấy bóng dáng nhỏ bé của Út cưng. Ngồi xếp bằng trên tấm thảm dày, bàn tay nhỏ chống lên chân, khuôn mặt vô cùng nghiêm túc. Mèo nhỏ ngồi đối diện bé, cũng ngửa đầu nghiêm mặt nhìn bé luôn, chiếc đuôi mướt như nhung ngoe ngoe nguẩy nguẩy. Út cưng vươn tay xoa xoa đầu mèo nhỏ, mèo nhỏ meo meo kêu, trong thanh âm lộ ra thoải mái.

Cửa sổ trong phòng rất lớn. Ánh mặt trời sau giờ trưa nhẹ len vào, mềm mại quần quanh. Trên người Út cưng và mèo nhỏ phủ một tầng ánh sáng mướt mà, hai chiếc bóng trải dài trên đất. Không khí ấm áp dạt dào.

Út cưng rất nghiêm túc mà hát, giọng vừa rõ ràng vừa non nớt. Mèo nhỏ cũng rất nghiêm túc, luôn dùng chân nhịp nhịp lên mặt đất, tựa như đang vỗ tay.

Vài người lặng lẽ rời đi.

Tâm tình Mễ Hi Huy hiển nhiên rất tốt, đeo tạp dề, xắn tay áo, vào nhà bếp làm thức ăn. Hình Long Nhựt đi theo giúp em trai. Còn lại hai kẻ ít biết nấu nướng thì an nhàn ngồi phòng khách.

“Định chờ ăn chực đó hả Không đi giúp đi!” Bác sĩ Mạch trừng bác sĩ Hứa.

“Ở nhà bếp có họ Hình mà, chứ không phải cũng đang ăn chực đó sao” Bác sĩ Hứa trừng bác sĩ Mạch.

Bác sĩ Mạch nhìn bác sĩ Hứa nửa ngày, đột nhiên bật ra một câu, “Này nếu trong long phượng trình tường[1], long là con đực, phượng là con trống, nếu vậy thì làm sao trình tường”

Khóe môi bác sĩ Hứa run rẩy hai cái, “Tưởng cậu biết hai con đực làm sao mà trình tường chứ.”

Bác sĩ Mạch vỗ đùi, “Đúng vậy, tôi và người kia của nhà chúng tôi là trình tường, tôi sai người ta là do người ta cam tâm tình nguyện, còn kẻ như cậu mắc gì lại nhàn nhã trong này”

Mí mắt Bác sĩ Hứa run rẩy, mới vừa há mồm, Hình Long Nhược từ bên trong đi ra, “Ồn ào cái gì đó. Tiểu Hứa lại giúp xăn một bên tay áo nào.” Hai tay Hình Long Nhược ướt đầm, đều là nước. Bác sĩ Hứa đi qua giúp xăn một bên tay áo lên, Hình Long Nhược cười bảo, “Đợi một lát nữa thôi, thức ăn sắp xong rồi.” Dứt lời bèn về lại nhà bếp, để lại bác sĩ Mạch và bác sĩ Hứa mắt to trừng mắt nhỏ.

May mắn Út cũng ôm mèo nhỏ đi xuống, ngọt ngào mà gọi to, “Mạch Mạch đã về rồi ~”

Bác sĩ Mạch được tắm ngọt từ đầu đến chân, thoải mái. Thế là bèn ngồi xổm xuống, ôm Út cũng nhẹ hôn, khiến Út cũng nhột đến mức cười không ngừng, một mặt bé mở to mắt ngắm bác sĩ Hứa. Trẻ em luôn có một loại cảnh giác tự nhiên với người xa lạ. Bác sĩ Mạch cầm tay Út cũng nói với bé, “Bé cũng à, đây là bạn cùng học với Mạch Mạch, họ Hứa, Út cũng không nhớ cũng chẳng sao.”

Bác sĩ Hứa bước tới đá văng tên kia đi, ngồi xổm xuống trước mặt Út cũng. Út cũng núp trong lòng bàn tay nhỏ mà nhìn bác sĩ Hứa, có hơi khấn trương. Bác sĩ Hứa nhìn bé cười, Út cũng vươn tay chạm vào gương mặt người trước mắt, “Người nước ngoài ~”

Xúc cảm mềm mại, ấm áp, mang theo hương sữa.

Bác sĩ Hứa bắt được tay Út cũng, đặt bên miệng hôn, “Không, chú không phải người nước ngoài. Bé con mấy tuổi rồi”

Út cũng rất nghiêm túc nói, “Con bảy tuổi rồi ~”

Bác sĩ Hứa xoa xoa gương mặt phúng phính của bé, “Ừ, thật tốt.”

Mèo con đi theo phía sau Út cũng, dấn quanh nơi chân bé. Một lớn một nhỏ đồng loạt ngẩng đầu nhìn bác sĩ Hứa, bác sĩ Hứa ôm Út cũng vào lòng xoa tới xoa lui, “Ừ, thật tốt.”

Bác sĩ Mạch túm bác sĩ Hứa kéo đến một bên, “Cút xa chút coi, dư thừa tình thương của cha hử”

Út cũng cười hì hì nhìn bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch ~ Mạch Mạch vì sao lại giận nha”

Bác sĩ Mạch ôm Út cũng, lấy môi nhẹ cọ gương mặt bầu bĩnh của bé, “Mạch Mạch kêu chú Út cũng nấu canh sườn lợn mà.”

Út cũng vô cùng kinh ngạc, “Mạch Mạch ~ sao Mạch Mạch biết con muốn uống canh sườn lợn nha ~”

Bác sĩ Mạch cười nói, “Bởi vì Mạch Mạch hiểu Út cũng nhất nha ~”

Út cũng vỗ vỗ lưng bác sĩ Mạch, “Dạ vâng ~”

Bác sĩ Hứa nhìn bàn tay mũm mĩm của Út cũng, thịt thịt này, nho nhỏ này, trên mu bàn tay còn có bốn vết hõm vào. Mắt bất giác nóng lên, quay đầu nhìn phía khác.

Mễ Hi Huy bưng một tô canh lớn đi ra, thấy bác sĩ Mạch ôm Út cũng ngồi trên ghế sofa trò chuyện. Trong lòng ngực Út cũng lại ôm mèo nhỏ, tạo thành bộ ba xếp chồng. Bác sĩ Hứa khoanh tay đứng ngoài ban công ngắm cảnh, sắc trời dần tối, trong bóng chiều dần xé đi, màu cổ trắng nổi bật.

“Đừng đùa giỡn, ăn cơm. Út cũng không được cười nữa, bằng không ăn cơm sẽ không tốt cho dạ dày.”

Bác sĩ Mạch nhếch môi với Mễ Hi Huy, rồi dẫn Út cũng đi buồng vệ sinh rửa tay. Bác sĩ Hứa không nhúc nhích. Mễ Hi Huy nhìn bác sĩ Hứa, sau đó xoay người vào phòng bếp. Bác sĩ Mạch rửa tay xong đi ra, thấy bác sĩ Hứa hãy còn đứng ở ban công, miệng chặc chặc hai tiếng, “Làm gì vậy hả Rửa tay ăn cơm!”

Bác sĩ Hứa đi ra, bác sĩ Mạch cười lạnh, “Muốn học Lâm Đại Ngọc táng hoa, tôi còn sợ cậu đào bới ban công nhà chúng tôi mà.”

Bác sĩ Hứa không chấp lời tên kia, vào buồng vệ sinh rửa tay.

Hình Long Nhược là người cuối cùng đi ra. Bưng đồ ăn, đeo tạp dề, hai tay áo xăn lên rất cao, trên người có mùi dầu mỡ nơi nhà bếp.

Con người này thú vị đến vô cùng. Ai cũng nói người này thần ghét quỷ khí, bác sĩ Hứa lại cố tình nhìn không ra người này có gì đặc biệt. Người khác nói ánh mắt đầu tiên của người này khiến người ta phải sinh hãi sợ, bác sĩ Hứa lại cảm thấy người này có phần ngốc nghếch. Hình Long Nhược khác với Mễ Hi Huy, lúc nào cũng cười. Cười mỉm, cười to, cười ngây ngô. Như thế lúc nào cũng cười được. Lúc Hình Long Nhược nằm viện, bác sĩ Hứa trong lúc vô ý nghe được những anh chàng cảnh sát tới thăm bệnh trò chuyện với nhau. Rằng sợ rằng thấy Hình Long Nhược cười thì diêm vương cũng phải lộ diện. Bác sĩ Hứa ngắm con người này đến nửa ngày, lại chẳng thấy được hiệu quả kinh khủng như thế.

“Lại đây lại đây mau ăn mau ăn. Đây chính là hải sâm[2], khác với loại hải sâm bán ở chợ đó.” Bác sĩ Mạch hưng phấn nói, “Đồ tốt đấy, thực phẩm tươi sống từ bán đảo phía đông đưa tới.” vừa nói vừa lấy đũa gắp thêm cho Út cứng, “Bé con mau ăn đi, nếm thử coi ngon không”

Đây là lần đầu tiên Út cứng ăn hải sâm, rất ngạc nhiên. Mễ Hi Huy dùng muỗng múc, đút cho Út cứng, “Chỉ có hơi lớn chút thôi, cắn cái nào.”

Hình Long Nhược bảo, “Hãy cứ để nó tự ăn.”

Mễ Hi Huy thật ra không để ý đến anh trai. Bác sĩ Mạch lạnh tay lệ mắt, gắp bớt hải sâm trong chén Út cứng. Bị bác sĩ Hứa và Hình Long Nhược nhìn nhưng cũng không phát giác. Mễ Hi Huy ho khan một tiếng, “Loại đồ ăn nhiều protein quá, trẻ nhỏ ăn nhiều không tốt.”

“Thứ này tăng cường hệ miễn dịch, tôi phải nói với Thanh Hòa tên nhà quê kia rằng thứ này có thể trị bệnh ngoài da của Kỳ Vân nên mới lừa được một hộp đấy, cũng có dễ đâu.”

Mễ Hi Huy cái gì cũng chưa nói, bác sĩ Hứa xen vào một tiếng, “Sửa thành họ Cát luôn đi, gọi là Uy Cát Lãng Thai[3], vừa phong cách vừa điểm tô bản chất.”

Bác sĩ Mạch hắc một tiếng, “VẬY thì đừng ăn, nhìn chén mình đi kìa, một bàn đồ ăn đều bị chén ai đó hao đi phân nửa!”

Hình Long Nhược vẫn vội vàng gắp thức ăn cho bác sĩ Hứa, nghe một câu của bác sĩ Mạch, chiếc đũa đang gắp thức ăn treo giữa không trung, tiến thoái lưỡng nan. Mễ Hi Huy hết sức chuyên chú đút Út cứng, Út cứng muốn ăn dầm chua trộn cải trắng. Bác sĩ Mạch chống cằm nhìn Hình Long Nhược, Hình Long Nhược giờ chiếc đũa mỉm cười, bác sĩ Hứa hừ giận dữ, “Nước canh dính vào tay áo tôi!”

[1] Long phượng trình tường, thành ngữ chỉ sự may mắn. Trình tường ở đây nghĩa là hiện ra những điều may mắn, cát tường.

[2] Hải sâm có tên khoa học là Stichopus japonicus selenka, là một loại động vật không xương sống, sống ở biển, trên đáy cát hoặc san hô chết, tập trung nhiều nhất ở độ sâu 2-5m, hay gặp ở vùng vịnh và những nơi có nhiều đá ngầm. Theo kết quả nghiên cứu của dinh dưỡng học hiện đại, hải sâm là một trong những loại thực phẩm có giá trị dinh dưỡng hết sức phong phú. Các nhà khoa học Trung Quốc ước tính cứ 100g hải sâm khô có chứa 75.6g protein, cao gấp 5 lần so với thịt lợn nạc và 3.5 lần so với thịt bò, chỉ số này ở hải sâm Việt Nam là 63.23-67.22g. Trong hải sâm còn có hàm lượng cao các acid amin quý.

[3] Cát Lãng Thai, phiên âm tiếng Trung của tên Grandet. Nhân vật được nhắc đến ở đây là lão Grandet, cha của Eugénie trong tác phẩm Eugénie Grandet của Honoré de Balzac. Lão Grandet là một tư sản nổi tiếng vì nhiều lẽ: Sự giàu có, khôn ngoan và đặc biệt vô cùng keo kiệt.

40. Chương 40

Rốt cuộc là chủ nhật, cơm trưa ăn tan trễ. Sau khi ăn xong thì đã là ba giờ chiều. Trời tối. Bác sĩ Mạch đứng dậy mở đèn, Út cứng lún người vào ghế dựa, ủ rũ. Mễ Hi Huy ôm lấy bé, bé con ăn no liền buồn ngủ.

“Hiện tại mà ngủ thì tối sẽ không ngủ được.” Bác sĩ Hứa nhẹ giọng.

Mễ Hi Huy để bác sĩ Mạch đi mở tấm lót điện tử ra, “Chỉ ngủ một lúc thôi. Bé con ngủ dậy thì sức lớn, không cho ngủ nó lại đùa giỡn linh tinh.”

Nhìn Mễ Hi Huy ôm Út cứng thật cẩn thận đi lên lầu, vào phòng, bác sĩ Hứa đột nhiên bật ra một câu với Hình Long Nhược, “Thật là con ruột”

Hình Long Nhược cúi gầm mặt, biểu tình xấu hổ.

Bác sĩ Mạch xốc chăn lên, Mễ Hi Huy đặt Út cứng vào giường, nhẹ nhàng cởi áo khoác. Mèo con lặng lẽ theo phía sau, nhảy vào trong rổ, chỉ lộ ra một cái đầu nhỏ, nhìn mấy người Mễ Hi Huy. Cởi áo khoác, đắp chăn lên. Út cứng im lặng mà ngủ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn ửng một màu hồng nhẹ.

Mễ Hi Huy và bác sĩ Mạch nhìn một lát rồi lui ra ngoài, đóng cửa lại. Mèo nhỏ chờ mọi người đi rồi liền nhảy lên giường, cuộn người lại bên chiếc gối cạnh Út cứng, cùng Út cứng đi vào giấc ngủ.

Hình Long Nhược rửa chén nơi nhà bếp, bác sĩ Hứa chấp tay sau hông nhìn Hình Long Nhược bận bịu. Bác sĩ Mạch xuống lầu nhìn thấy, ái chà một tiếng, “Còn đứng đó mà nhìn sao, đã ăn không trả tiền chẳng lẽ còn trơ mắt nhìn người ta rửa chén mà không giúp”

Bác sĩ Hứa liếc bác sĩ Mạch, “Được rồi, vậy để tôi nhắm mắt lại.”

Hình Long Nhược quay đầu lại cười bảo, “Làm bác sĩ đôi tay là quan trọng nhất. Cứu người là việc lớn, bác sĩ chính là người làm việc lớn. Rửa chén cứ để tôi làm là được rồi.”

Mễ Hi Huy xắn tay áo lên vào phòng bếp, cùng Hình Long Nhược rửa chén chung. Trong bồn là một đồng chén bát dính đồ ăn thức uống. Hai anh em đứng cạnh nhau, một hàng chân dài eo nhỏ rộng bờ vai. Bác sĩ Mạch vuốt cằm tỏ vẻ vô cùng cảnh đẹp ý vui. Bát đĩa đồ sứ nhẹ nhàng va chạm, lách cách vang. Bác sĩ Mạch lấy khủy tay huých bác sĩ Hứa, “Chẳng biết thưởng thức gì hết.”

Bác sĩ Hứa ngại phòng bếp lạnh, xoay người quay về nhà ăn ngồi, “Thưởng thức cái gì.”

Bác sĩ Mạch ngồi đối diện bác sĩ Hứa, “Thất lưng đó. Sức lực nơi phần eo. Sự mềm dẻo, hơn nữa còn hữu lực, tư thế gì đều được, rất biết hầu hạ người...”

Bác sĩ Hứa giận dữ, “Lúa mạch, sao có thể không mặt mũi không da đến mức này.”

Rửa chén xong, Hình Long Nhược khởi động chiếc xe cũ kỹ kia đưa bác sĩ Hứa trở về. Mễ Hi Huy khoác áo vào, “Vừa mới phát hiện đã hết thức ăn cho mèo. Bên ngoài có siêu thị tiện lợi, tôi đi mua một chút.”

Bác sĩ Mạch nói, “Để tôi đi đi, giữa trưa ăn nhiều, vừa lúc tôi muốn đi hoạt động. Cậu hãy xem máy giặt bị gì, hôm qua lúc tôi giặt quần áo tạp âm rất lớn.”

Mễ Hi Huy đồng ý.

Bác sĩ Mạch mặc áo khoác vào. Út cứng đang ngủ, nên tất cả động tác cũng theo bản năng mà khê khàng đi. Không khí mùa đông mỏng và giòn tan, thanh âm truyền qua cũng nghe sao đơn điệu. Bác sĩ Mạch lấy ví từ áo khóa Mễ Hi Huy ra mà nhìn, “Đầu tuần đã đưa thêm ba trăm đồng, sao còn dư nhiều vậy.”

Mễ Hi Huy đang ở nhà bếp chỉnh sửa hộp đồ nghề, nhẹ giọng trả lời, “Ngoại trừ mua thức ăn tôi không tiêu tiền nhiều vào việc khác.”

Bác sĩ Mạch lấy ra hai trăm đồng nhét vào ví Mễ Hi Huy, “Một lần không thể thêm nhiều, mất sẽ đau lòng. Xài hết thì nói với tôi.”

Mễ Hi Huy ừ một tiếng.

Bác sĩ Mạch một đường đi bộ ra khỏi khu. Sắc trời càng ngày càng tối, hệt như bị một chiếc ***g bằng sắt màu xám phủ lấy. Như thể tuyết ở khắp nơi. Đối diện khu nhà là một khu phố buôn bán, không được xem là quá lớn nhưng cũng coi như phồn hoa.

Bác sĩ Mạch băng qua đường, thông thoáng thả thả mà đi. Siêu thị nằm sâu bên trong, dù sao cũng chẳng sốt ruột. Bước tới bước tới, vô tình gặp được một người.

Tôn Mẫn.

Cô trông vẫn đẹp lắm, ăn mặc khéo léo, tóc chải tỉ mỉ cẩn thận đến từng sợi. Bên cạnh cô là một người đàn ông, gương mặt có hơi bình thường, nhưng vẻ ôn hòa. Bác sĩ Mạch sững sốt, Tôn Mẫn nói, “Trong này thế mà gặp anh.”

Bác sĩ Mạch cười lên tiếng chào hỏi. Không phải rất muốn bắt chuyện, chủ yếu là do chẳng biết nói gì cho phải.

Tôn Mẫn hỏi, “Mế Hi Huy hiện tại... còn thuê phòng của anh”

Bác sĩ Mạch dứt tay vào túi, “À, còn thuê.”

Tôn Mẫn trầm mặc một thoáng, “Chúng ta có thể tâm sự riêng không”

Bác sĩ Mạch sững sốt, “Rêng” Ánh mắt theo bản năng lướt qua người đàn ông bên cạnh cô. Người kia khoan dung cười bảo, “Vậy anh về trước.”

Tôn Mẫn hỏi, “Bác sĩ Mạch, bác sĩ bạn sao”

Bác sĩ Mạch đáp, “À ừ không bạn không bạn.”

Phổ bên cạnh là một quán cà phê. Bình thường bác sĩ Mạch không uống những thứ này, một ly mấy chục đồng và một ly dùng gói cà phê một đồng, hai ly ấy bác sĩ Mạch uống chẳng thấy có gì khác biệt. Hiện nay cầm một tách trong tay, khuấy khuấy.

“Hình Ngôn Ninh... có khỏe không.” Tôn Mẫn rũ mắt xuống.

Mất một lúc lâu bác sĩ Mạch mới nhớ ra tên của Út cưng là Hình Ngôn Ninh, vội vàng đáp, “Tốt, tốt lắm, chú nó không để nó chịu dù một chút uất ức nào.”

Tôn Mẫn mỉm cười, “Ngài Mạch đây có vẻ rất không thích tôi. Tôi biết, Mế Hi Huy không đánh giá tôi cao.”

Bác sĩ Mạch cũng cười, “Không, Mế Hi Huy chưa từng nhắc đến cô.”

Tôn Mẫn bị ghen một chút. Bác sĩ Mạch càng khuấy càng cảm thấy cà phê trong tách thật chán ghét, đen tuyền một mảnh.

Tôn Mẫn nhỏ giọng rằng, “Kỳ thật tôi cũng nhìn ra, bác sĩ đây không muốn theo tôi trò chuyện nhiều. Lần trước số điện thoại tôi đưa bác sĩ, bác sĩ có đưa cho Mế Hi Huy không”

Bác sĩ Mạch đáp, “Đưa. Cậu ấy chưa gọi cho cô à”

Tôn Mẫn không nói lời nào. Bác sĩ Mạch thử nhìn, cà phê đã hoàn toàn nguội lạnh. Lại càng không muốn uống.

Tôn Mẫn chống cằm, nhìn bác sĩ Mạch, nở nụ cười.

Bác sĩ Mạch thiếu chút nữa quăng tách cà phê. Hai người này, trước đây là vợ chồng thật đúng mà, thật sự là... ngay cả cười mà cũng có công dụng như nhau.

“Tôi biết, trên má trái anh viết chữ ‘ác’, trên má phải viết chữ ‘nữ’, trên trán viết chữ ‘nhân.’” Tôn Mẫn cười nói, “Biểu hiện rõ ràng lắm đấy, bác sĩ à.”

Bác sĩ Mạch vội ho một tiếng, “Đó... đó là do cô hiểu lầm. Thưa quý bà. Tôi cũng... cô xem, chúng ta cũng chẳng biết nhau.”

Tôn Mẫn vươn một bàn tay, nhịp nhịp ngón tay mảnh khảnh dài, nhẹ giọng thì thầm, “Người mẹ xấu xa không nuôi nấng con nhỏ, đưa con dâu độc ác chẳng quan tâm tới ba mẹ chồng, người vợ xấu xa bỏ mặc chồng mình, có phải vậy không”

Trong khoảng thời gian ngắn bác sĩ Mạch không có câu trả lời.

Tôn Mẫn uống một hớp cà phê đã lạnh. Rồi cười nói, “Bác sĩ ở chung lâu với Mế Hi Huy, chắc hẳn cũng biết nhà họ là thế nào. Bác sĩ khẳng định chẳng thể nào hiểu được cảm giác của một người phụ nữ khi làm vợ đầu, cảm giác của một người phụ nữ mà chồng mình nói mất tích thì mất tích ngay, một năm ở nhà chẳng

được mấy ngày.” Thanh âm của Tôn Mẫn dần thấp đi, “Khi anh ấy điều tra một vụ án sát thủ liên hoàn, gần cả tháng tôi chưa từng yên giấc. Mỗi ngày đều luôn chuẩn bị tâm lý rằng anh ấy sẽ chết, hoặc là tôi cũng sẽ chết thôi.”

Biểu tình bác sĩ Mạch dần mềm lại. Tôn Mẫn nói, “Tôi đã chẳng thể chịu nổi nữa rồi.”

Bác sĩ Mạch bảo, “Ừ. Tôi hiểu.”

Tôn Mẫn cười khỏ, “Anh hiểu gì.”

Bác sĩ Mạch nhìn tách cà phê, chậm rãi vuốt lấy thành tách, “Chính Hình Long Nhược nói. Nói rằng mình là người chồng khốn nạn đưa con khốn nạn người cha khốn nạn. Cuộc đời là một thất bại thảm hại.”

Trầm tĩnh một lúc lâu.

Trong quán cà phê người không nhiều lắm. Có người nói chuyện phiếm, nhưng thanh âm đều ép tới rất thấp. Tưởng như có thể nghe rõ họ đang nói gì, nhưng cẩn thận mà nghe, lại nghe chẳng rõ. Bốn phương tám hướng.

“Anh ấy... thật ra là một người tốt.” Giọng Tôn Mẫn trở nên yếu ớt, “Tôi cũng chẳng cần làm người tốt làm gì. Lúc ấy ba mẹ mình mà anh ấy còn chẳng lo được. Thế thì sao tôi phải lo”

Bác sĩ Mạch khẽ nhú mày, cảm thấy cách nói này cũng không thỏa đáng.

Tôn Mẫn đột nhiên hỏi, “Người phụ nữ tốt theo định nghĩa của đàn ông các anh là thế nào”

Bác sĩ Mạch trầm mặc.

Tôn Mẫn tiếp tục nói, “Có thể giặt quần áo nấu cơm ở nhà giữ con hầu hạ chồng và cha mẹ chồng, đúng không”

Bác sĩ Mạch không còn lời nào để trả lời.

Giọng Tôn Mẫn bắt chợt tăng cao, “Họ Hình kia không quan tâm gì đến gia đình thì có thể nói là do theo đuổi sự nghiệp, thật ra có bị ai nói nặng nói nhẹ gì đâu. Còn tôi sao phải chịu người đời trách mắng Tôi cũng theo đuổi sự nghiệp, sai ư”

Bác sĩ Mạch vẫn không nói lời nào.

“Nào có người mẹ không thương con. Chỉ là cách biểu đạt không giống nhau mà thôi.” Giọng Tôn Mẫn lại thấp xuống. Bác sĩ Mạch bị những lời ấy tác động vào, trong lòng bất giác như có mồi lửa, đốt lên mãnh liệt. Thế là thở ra một hơi, gượng cười nói, “Quý cô à, tôi biết cô kỳ thật cũng không dễ dàng gì. Nhưng mà... tìm tôi kể khổ thật sự là tìm sai đối tượng rồi. Cô thấy đó, tôi hoàn toàn không hiểu cô, nghe những lời ấy có ích gì chứ.”

Tôn Mẫn nhìn dáng vẻ của bác sĩ Mạch, cười bảo, “Không, có ích. Tôi tìm Mễ Hi Huy, chú ấy nhất định sẽ không gạt tôi. Nhưng bác sĩ thì có.”

Bác sĩ Mạch ngạc nhiên hỏi, “Tìm tôi làm gì”

Tôn Mẫn trầm ngâm một lúc, “Bác sĩ cũng thấy đấy. Tôi sắp kết hôn. Trước khi tái hôn, tôi muốn đón Út cưng về ở chung một thời gian ngắn.”

Bác sĩ Mạch nghe lời này thì thấy kỳ lạ, bèn khó hiểu hỏi, “Trước khi... tái hôn”

Tôn Mẫn nói, “Chính là anh ấy. Anh ấy là một người rất tốt và ôn hòa. Nhưng mà... anh ấy không thích Hình Ngôn Ninh. Hoặc là nói, anh ấy không thích tôi dẫn theo con nhỏ. Sau khi kết hôn rồi, Út cưng sẽ không còn cơ hội theo tôi nữa.”

Bác sĩ Mạch cũng cười, “Tôi chỉ là chủ thuê nhà của Mễ Hi Huy, quý cô đây vì chuyện này tìm tôi thật là nâng tôi lên cao quá. Tôi làm gì có mặt mũi lớn như vậy cùng cậu ấy nói chuyện Út cưng chứ.”

Tôn Mẫn khum lấy mặt, vai rung lên. Bác sĩ Mạch cảm thấy được người phụ nữ ấy đang cười. Ngoài cửa sổ bầu trời tối đen đến gần như toàn bộ, đèn đường sáng lên.

Tôn Mẫn buông tay, có lẽ là ảo giác, bác sĩ Mạch cảm thấy đôi mắt cô đỏ hồng.

“Bác sĩ xem, bác sĩ bận như vậy. Đàn ông luôn hy vọng phụ nữ lúc nào cũng có thể vì gia đình vì con cái mà hy sinh hết thảy. Ha. Tôi muốn một gia đình yên ổn vững vàng, bằng không bác sĩ Mạch đây chỉ cho tôi lối thoát được không?”

Bác sĩ Mạch thở dài, “Xin lỗi.”

Tôn Mẫn cũng khuấy cà phê, “Lúc trước khi ly hôn và tranh con, thủ đoạn gì Mễ Hi Huy đều sử dụng. Tôi cũng biết mình cần bản tranh không được với chú ấy. Hiện tại tôi chỉ muốn ở cùng con trai mình một thời gian ngắn.”

Kế tiếp lại là sự trầm mặc khiến người muộn phiền.

Bác sĩ Mạch cảm thấy hoàn toàn không cần phải nói tiếp, “Con người mà, dù gì cũng phải sống. Cô chỉ cần sống vui vẻ là được, miệng lưỡi người đời thật ra được bao nhiêu. Còn về... chuyện Út cứng, tôi sẽ giúp cô hỏi Mễ Hi Huy, về phần kết quả ra sao tôi cũng không biết.” Bác sĩ Mạch đứng lên, thấp giọng nói, “Chúng ta đều là người trưởng thành, dùng chính phương pháp của mình mà sinh tồn, thì cũng phải tự nhận lấy hậu quả của phương pháp đó. Cô nói đúng, xã hội hiện tại không công bằng với nữ giới, mà cô lại là một người phụ nữ có lòng tham với sự nghiệp. Nhưng cô phải nhận hậu quả thôi – con trai không thân thiết với cô. Mặc kệ nói thế nào, hy vọng sau này cô sẽ hạnh phúc, lập ra được gia đình hạnh phúc của mình. Đừng gây sức ép cho người khác, cũng đừng tạo sức ép cho bản thân mình.”

Tôn Mẫn không nói gì.

Bác sĩ Mạch thanh toán tiền cà phê cho hai người, tự cho là mời người phụ nữ ấy một lần. Và rồi cảm thấy thật kỳ lạ, đôi vợ chồng cũ này không phải là cùng đến đó chứ. Trước đây gặp nhau thật đúng là hợp mà.

Về đến nhà, Út cứng đã thức giấc, đang ngồi trên ghế salon nơi phòng khách chơi với mèo nhỏ. Mễ Hi Huy còn đang sửa máy giặt, từ ống thoát nước lấy ra không ít vật bẩn. Bác sĩ Mạch thay quần áo, Mễ Hi Huy đi tìm cờ lê, vừa đứng lúc thấy bác sĩ Mạch.

“Sao về trễ vậy?”

Bác sĩ Mạch vào buồng vệ sinh rửa tay, rửa xong cũng không đi, yên lặng nhìn Mễ Hi Huy ngồi xổm nơi cửa sửa máy giặt. Mễ Hi Huy cũng không vội, chờ bác sĩ Mạch nói chuyện.

Bác sĩ Mạch ngẫm nghĩ, nhỏ giọng nói chuyện gặp Tôn Mẫn cho Mễ Hi Huy. Vì không muốn để Út cứng nghe thấy.

“Không được.” Động tác trên tay Mễ Hi Huy vẫn không ngừng, “Dù nói gì cũng không được.”

Bác sĩ Mạch thở dài, “Nói thế nào thì đó vẫn là mẹ ruột của Út cứng, như vậy không tốt lắm.”

Giọng Mễ Hi Huy cứng rắn, “Chẳng có gì là tốt hay không tốt. Không được là không được. Không thương lượng nữa. Hơn nữa chị ấy cũng phải tái hôn, việc cần chuẩn bị khẳng định sẽ rất nhiều, làm gì có sức đi chăm sóc con nhỏ.”

Bác sĩ Mạch nhìn sức trên tay Mễ Hi Huy càng ngày càng mạnh, bất đắc dĩ mà rằng, “Cậu đây là đang làm gì. Sợ cô ấy đến tranh Út cứng với cậu sao?”

Mễ Hi Huy không lên tiếng.

Cậu rốt cuộc chỉ là một người chú mà thôi. Cho dù nuôi nấng Út cứng từ nhỏ đến lớn, cũng chẳng thể nào hơn được một câu ‘Huyết mạch thân tình.’ Bé con có ba có mẹ, chú thì tính là gì chứ. Về sau Út cứng chọn ra đi theo ba hoặc mẹ, Mễ Hi Huy một câu cũng nào có thể nói gì.

Bác sĩ Mạch đi đến phòng khách, thấy Út cứng đang ôm mèo nhỏ nghiên cứu một chậu hoa. Mèo nhỏ dùng móng vuốt cào cào lá cây, Út cứng dùng bàn tay mũm mĩm vuốt lưng mèo nhỏ.

Bác sĩ Mạch ngồi xuống cạnh bé, xoa cổ bé. Út cứng rút cổ, lấy tay đẩy bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch ôm lấy Út cứng, cầm bàn tay bé, “Út cứng, Út cứng yêu ai nhất?”

Út cứng trả lời một cách rõ ràng, “Là chú ~”

Bác sĩ Mạch ôm bé, hôn nhẹ lên khuôn mặt bầu bĩnh, “Sau này vẫn phải đi theo chú sao”

Út cứng nghi hoặc nhìn bác sĩ Mạch, “Tất nhiên rồi ~”

Giọng bác sĩ Mạch càng mềm nhẹ hơn, “Cho dù... ba hoặc mẹ muốn đón Út cứng sao”

Đột ngột, Út cứng ngừng hết mọi động tác, nắm bàn tay nhỏ lại, cắn đôi môi nhỏ, nhìn chăm chăm bác sĩ Mạch. Chớp chớp đôi mắt to, dần phủ một tầng nước. Bác sĩ Mạch hoảng sợ, khiến bé con khóc mất rồi. Út cứng mang theo tiếng khóc nức nở hỏi một câu, “Có phải chú không cần con nữa không”

Bác sĩ Mạch chưa kịp trả lời, Út cứng lập tức tuột xuống khỏi chân bác sĩ Mạch, chạy về phía buồng vệ sinh, bổ nhào vào lưng Mẹ Hi Huy mà oa oa khóc lớn. Mẹ Hi Huy cũng bị bé con làm giật mình, vội vàng xoay người lại. Trên tay bẩn, chỉ có thể dùng cánh tay ôm lấy Út cứng. Út cứng ôm cổ Mẹ Hi Huy, vùi khuôn mặt nhỏ vào hõm vai chú, khóc òa, “Chú đừng không cần con mà... Con sẽ ngoan, sẽ không bướng bỉnh, chú đừng không cần con...”

Mẹ Hi Huy ôm Út cứng kinh ngạc, “Ai nói chú không cần Út cứng Út cứng sao vậy”

Út cứng bèn khóc thảm hại hơn, trong phòng tất cả đều tiếng khóc của trẻ nhỏ. Mẹ Hi Huy ngồi chồm hổm không được, bé con ôm cổ cậu sống chết không buông. Cậu đành phải nửa quỳ xuống, nghiêng qua, hôn lên gương mặt và cổ bé, “Út cứng ngoan, đừng khóc đừng khóc nữa, sao chú lại không cần Út cứng Chú đang sửa máy giặt thôi mà. Đừng khóc đừng khóc nào...”

Bác sĩ Mạch từ phía sau cũng lại đây, trên mặt tất cả đều là xấu hổ, “Chuyện là... Tôi chỉ hỏi một câu...”

Mẹ Hi Huy thở dài, “Út cứng, Út cứng buông tay ra trước, chú rửa tay rồi ôm chịu không”

Út cứng một bên khóc, một bên dùng sức ôm lấy Mẹ Hi Huy, nhất quyết không buông.

Mẹ Hi Huy nhẹ giọng rằng, “Bé Út cứng đi, tôi rửa tay.”

Bác sĩ Mạch khó khăn lắm mới gỡ Út cứng ra được, bế lấy bé. Bé con thật nặng. Mẹ Hi Huy rửa tay, quay lại bế Út cứng, bế bé đi qua đi lại, nhẹ nhàng dỗ bé. Sau khi khóc lớn rồi khóc thút thít, mắt Út cứng sưng đỏ.

Bé con kia vẫn bị vây trong hoảng sợ. Sợ hãi bị vứt bỏ, sợ hãi chú bé ngày nào đó sẽ chẳng còn là của mình. Mẹ Hi Huy liên tục an ủi Út cứng, Út cứng đá chân vùng vằng, tỏ vẻ mình đang tức giận. Mẹ Hi Huy vừa đi qua đi lại, vừa đu đưa bé con trong lòng mình.

Bác sĩ Mạch ở một bên cười khổ nói, “Tôi... bị biến thành kẻ tiểu nhân mà. Tôi chỉ hỏi một câu mà thôi. Trong lòng nhóc con kia, chắc hẳn ý nghĩa của từ ‘chú’ và ‘ba’ kỳ thật cũng đều như nhau.”

41. Chương 41

Buổi tối trước khi ngủ, Mẹ Hi Huy kiểm tra bài tập của Út cứng, làm xong rất tốt. Út cứng thì lại chẳng nói thêm câu nào với bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch cảm thấy ý đối địch rõ ràng từ bé. Mẹ Hi Huy cũng không nói gì, chuẩn bị cho Út cứng lên giường ngủ. Bác sĩ Mạch vẫn trầm mặc.

Mẹ Hi Huy tắt đèn. Trong phòng lập tức tối đen, nơi bức màn màu trắng hắt ra ánh sáng màu xanh nhàn nhạt.

Bác sĩ Mạch thay áo ngủ, nằm xuống. Buổi đêm trở nên yên tĩnh, chẳng có tiếng vang.

Mẹ Hi Huy thay quần áo, những động tĩnh khẽ khàng rơi. Bác sĩ Mạch nghiêng người nhìn ngoài cửa sổ. Mẹ Hi Huy nằm xuống phía sau bác sĩ Mạch, nhẹ nhàng kéo người kia lại. Bác sĩ Mạch vùi mặt vào ngực Mẹ Hi Huy. Vẫn luôn cảm thấy thoảng trên người cậu có hương thơm, thứ hương mát lạnh mà thoải mái. Có lẽ do hàng năm sử dụng một loại nước tạo râu, hương vị ấy thâm căn cố đế.

Vẫn trầm tĩnh.

Không khí thăm sâu đến tựa một mảnh biển sâu, hai người chìm trong mặt nước màu lam nặng nề chuyển chuyển động động.

Bác sĩ Mạch duỗi tay chạm vào gương mặt người kia. Dưới ánh trăng nhìn cũng không rõ ràng. Nhưng góc cạnh rõ rệt, thế nên giữa mờ ảo vẫn rõ lắm. Động tác này là học từ cậu. Thi thoảng buổi tối Út cũng sẽ nằm ác mộng, cậu chỉ gần lấy tay chạm vào vuốt nhẹ gương mặt bầu bĩnh kia, Út cũng sẽ khôi phục về điềm tĩnh.

Động tác sao mà thần kỳ.

“Nói gì đi.” Bác sĩ Mạch nhẹ giọng.

“Nói gì.” Mễ Hi Huy cũng nhẹ giọng.

Bác sĩ Mạch ôm cổ người kia, vùi mặt vào bờ ngực ấy, “Về tất cả của cậu. Tôi không hỏi, tới bây giờ cậu cũng không nói.”

Mễ Hi Huy xoa tóc bác sĩ Mạch, “Bởi vì nào có gì hay để nói đâu.”

Bác sĩ Mạch bảo, “... Vậy hãy nói chuyện cậu và Út cũng. Tôi không thể dễ dàng tha thứ lần nữa cho bản thân việc mình hoàn toàn chẳng biết gì về cậu.”

Mễ Hi Huy đáp, “Ừm... nhóc con kia sao... Tôi là người nhóc con ấy thấy đầu tiên khi vừa mở mắt.” Trong giọng cậu dần lẫn ý cười, “Nhóc con khi ấy thật khó coi. Trên mặt nhiều nếp nhăn, cả người tím mui máu.”

Bác sĩ Mạch nhẹ nhàng gật đầu.

Mễ Hi Huy tiếp tục nhẹ giọng kể chuyện. Người kể chuyện vào lúc nửa đêm sẽ luôn theo bản năng mà kể với nhịp điệu từ tốn, giữa những con chữ là tiết tấu khe khẽ kéo dài. Mềm mại, lại khàn khàn.

“Chị dâu tôi... thời điểm ấy lúc sinh Út cũng là sinh khó. Sau khi sinh xong rồi thì cơ thể rất yếu, không thể cho sữa. Chờ đến khi chị ấy khỏe rồi, thì lại không có sữa. Nhóc con ấy không có sữa thì khóc, mà uống sữa cũng khóc. Nhỏ như vậy thôi, nhắm mắt lại, khóc cũng chẳng đủ sức, ê a bi bô. Mẹ tôi bế bé con đang khóc, tôi ở một bên nhìn. Tôi nào cũng phải thức dậy hâm sữa cho nó, lúc ấy tôi còn học đại học. Không trọ ở trường, bởi phải về nhà lo cho nhóc ấy. Bản thân tôi cũng hiểu thật rất ngượng ngùng.”

Bác sĩ Mạch ôm lấy thắt lưng cậu, vòng eo nhỏ, cường tráng, rắn chắc. Có thể chạm đến cả những tĩnh mạch của cơ thể.

“Lúc ấy bệnh tình ba tôi còn chưa nghiêm trọng như bây giờ. Mẹ còn có thể giúp trông coi nhóc con. Út cũng vừa khóc trong nhà liên rối loạn... Thật lạ kỳ.” Mễ Hi Huy dừng một lúc, “Sau đó chờ đến khi tôi đi làm thì Út cũng cuối cùng cũng lớn hơn một chút. Cứ nghĩ đã được giải thoát, nào ngờ Út cũng bất ngờ trở nên rất suy nhược. Giống hệt tôi trước đây, khả năng đề kháng vô cùng thấp, thậm chí còn nghiêm trọng hơn cả tôi. Cảm lạnh nhẹ thôi thì sẽ sốt cao. Anh có biết mỗi lần đi làm về chuyện đầu tiên tôi làm là gì không?”

Bác sĩ Mạch nhẹ nhàng đáp, “Không biết.”

Mễ Hi Huy bình tĩnh, “... Là đo thân nhiệt cho Út cũng.”

Bác sĩ Mạch giạt mình sững sốt.

“Không thể tưởng được sao. Chỉ cần giữa trưa quá ba mươi bảy độ, buổi tối nhất định sẽ sốt. Thế là tôi mỗi ngày cứ như chim sợ cành cong.” Mễ Hi Huy như thể cũng cười, “Tôi nào có kinh nghiệm chăm trẻ nhỏ. Lần đầu Út cũng phát sốt tới mức giật kinh phong, anh biết không, chính là biểu hiện bệnh trợn trắng mắt. Tôi đã nghĩ... bé con này sẽ không còn nữa. Anh trai chị dâu cũng không có nhà, hơn nửa đêm tôi ôm một đứa bé chạy đến bệnh viện. Kỳ thật tôi là ngơ ngác, đạp xe cũng nhanh hơn. Đụng phải xe cảnh sát đi tuần, chiếc xe ấy bèn đưa chúng tôi đến bệnh viện. Út cũng ở trong lòng tôi lấy chân đạp. Tôi lúc ấy... hoàn toàn chẳng nghĩ được gì. Một đứa trẻ đang yên đang lành chết trước mắt mình, cảm giác đó, cảm giác đó...”

Bác sĩ Mạch nhẹ xoa lưng cậu, “Đừng lo, đừng lo.” Rồi thấp giọng mà rằng, hãy nhớ kỹ, đừng lo.

“Đến bệnh viện chạy về phía phòng cấp cứu, thiếu chút nữa đã quỳ xuống khi gặp bác sĩ. Đời này đó là chuyện dọa người nhất. Khiến vị bác sĩ kia sợ tới mức chết khiếp, nói với tôi trẻ em phát sốt giật kinh phong là hiện tượng thông thường, đừng hoảng hốt. Tôi nào biết nhiều chuyện như vậy. Sau mới biết lúc ấy mẹ muốn nói cho tôi, nhưng mà tôi đã ôm Út cũng chạy mất rồi. Bà không đi xe đạp, lại đuổi chẳng kịp tôi.”

Mẽ Hi Huy bật cười. Mắt bác sĩ Mạch quen với bóng đêm, nhìn ra cậu thật sự đang cười. Đôi má lúm đồng tiền rất sâu, rất đẹp.

“Vị bác sĩ kia không phải bác sĩ Hứa đó chứ.” Bác sĩ Mạch cũng cười.

“Chắc là không phải. Chỉ nhớ sót ruột đến nỗi điên, vị bác sĩ kia là nam hay nữ tôi cũng đã quên mất.”

Bác sĩ Mạch nhẹ nhàng hôn lên cằm người nọ.

“Cứ cách vài ngày là sẽ sốt. Mỗi tháng đều phải vào bệnh viện. Ba tôi nằm viện, Út cũng nằm viện, có đoạn thời gian đồng nghiệp đều nói trên người tôi có mùi tử vong. Trong cục của anh tôi đổi lãnh đạo. Anh ấy đặc tội tiểu nhân, lúc ấy việc gì cũng phải nín nhịn. Chị dâu sức khỏe không tốt, công việc cũng không thuận lợi, hai vợ chồng mỗi ngày cãi nhau. Đều ở tại nhà ba mẹ tôi, trong nhà thật sự là... suốt ngày bụi đất ngập trời. Tính chị dâu tôi nóng nảy, một chút việc nhỏ cũng tức lên. Út cũng sợ tới mức khóc, càng khóc chị ấy càng phiền. Càng phiền thì càng cãi cọ, cãi đến mức bệnh tình ba tôi chuyển xấu, nằm viện, mẹ tôi càng không rảnh để chăm lo cho Út cưng, chị dâu vì thế càng mệt, càng mệt lại càng hay sinh sự để giải tỏa... Tôi cảm thấy bản thân mình rơi vào một vòng lốc xoáy, cứ xoay một vòng rồi lại một vòng, những tuần hoàn vô hạn, hết ngày này đến ngày khác tất cả mọi người trong nhà đều giẫm lên vết xe đổ. Tôi cũng sắp tuyệt vọng rồi.”

Thanh âm Mẽ Hi Huy thấp lại. Lúc trước mang theo Út cưng cũng là bất đắc dĩ. Không còn cách nào khác. Cũng chẳng phải ai đều có thể lựa chọn cách sống của riêng mình, có kẻ chẳng có phần may mắn ấy.

“Vừa lúc đó, Út cưng đột nhiên... gọi tôi một tiếng. Bé con nằm lòng lòng tôi mà cười, dùng bàn tay nhỏ đập đập tôi, gọi tôi ‘hô hô’. Tôi kêu lại một tiếng, Út cưng cũng rất vui mừng. Bé con gọi tôi ‘hô hô’. Tôi cảm thấy... rất đáng giá. Vô cùng đáng giá.”

Bác sĩ Mạch cũng thấp giọng mà cười lên. Mũi cay cay. Trước mắt bỗng xuất hiện một Mẽ Hi Huy hãy còn trẻ trai, tay chân dài khăng khiu, ôm đứa bé nho nhỏ, chân tay luống cuống.

Mẽ Hi Huy không nói nữa. Cậu trầm mặc. Bác sĩ Mạch hôn môi cậu, lấy tay đặt nơi con tim cậu mà rằng, “Lần đầu nói với tôi nhiều như vậy. Nói ra rồi thì trong lòng sẽ thoải mái hơn. Dù là chuyện gì cũng đừng giữ trong lòng, phải nói với tôi... Năng lực thừa nhận của con người đều có hạn, tự cho mình là siêu nhân sao...”

Mẽ Hi Huy cầm lấy tay bác sĩ Mạch, đặt tại nơi ngực mình. Bác sĩ Mạch cảm thấy con tim cậu đang nảy lên, cảm thấy hơi nóng từ người cậu truyền đến.

“Nhóc con kia giận tôi rồi. Không phải là cảm thấy tôi muốn đuổi nó đấy chứ”

“Ngày mai sẽ quên ngay thôi. Nói chuyện trước mặt nhóc con ấy phải cẩn thận, nó rất ghét những loại thử này.” Mẽ Hi Huy hôn nhẹ bác sĩ Mạch, “Biết anh lo lắng cho tôi. Đừng lo.”

Út cưng ai cũng tranh không được.

Sáng hôm sau, bé con quả nhiên đã chẳng còn nhớ. Bác sĩ Mạch xoa xoa gương mặt phúng phính, Út cưng đang thay răng, cười thì những chiếc răng nhỏ so le không đồng đều. Bác sĩ Mạch phát hiện lúc ăn điểm tâm bé con luôn muốn đưa tay vào miệng, thế là bèn hỏi, “Út cưng, chuyện gì vậy”

Út cưng nhú đôi mày nhỏ, “Răng đau ~”

Bác sĩ Mạch nắm má Út cưng làm bé há miệng, nhìn nhìn. Một chiếc răng hàm đã lung lay, dưới nướu sưng lên, răng vĩnh viễn chuẩn bị đi ra, nhưng răng sữa thì vẫn còn đó. Bác sĩ Mạch cười nói với Mẽ Hi Huy, “Nhìn xem, cậu nuôi Út cưng tốt quá mà, răng sữa mà còn dài còn chắc như vậy.”

Mẽ Hi Huy rửa sạch tay, rồi luồn vào sở miệng Út cưng. Quả nhiên, răng hàm dưới đã ra rồi, nhưng răng sữa vẫn lung lay, không có dấu hiệu rụng xuống.

Bác sĩ Mạch nói, “Phải nhanh nhổ răng sữa đi, bằng không răng sẽ mọc lệch.”

Mẽ Hi Huy gật đầu, “Mấy ngày nữa xin cho Út cưng nghỉ, đi nhổ răng.”

Trước khi ra cửa phía, Mễ Hi Huy ngồi xổm xuống, mặc áo khoác vào cho Út cưng, thắt chiếc khăn quàng cổ, đội mũ lên cho bé. Bác sĩ Mạch khoanh tay đứng một bên nhìn. Chỉ cần như vậy thôi, cả một ngày đều đủ cảm thấy ấm áp.

Bác sĩ Mạch nắm đôi bàn tay mũm mĩm của Út cưng, “Gần đây trời có chút lạnh, đừng để bị cảm.”

Út cưng hít hít chiếc mũi nhỏ, “Dạ vâng ~”

Bác sĩ Mạch ngồi xổm xuống, kéo Út cưng vào lòng, xoa tới xoa lui. Mùa đông ăn mặc nhiều, bé ú na ú nần phồng lên hết quả bóng nhỏ.

Vào bệnh viện, vẫn chưa có bao người. Phải lo nghĩ đến việc đưa Út cưng đến trường, bác sĩ Mạch mỗi ngày đều đi làm sớm hơn một tiếng so với thời gian làm việc. Bình thường sau đó bác sĩ Hứa đều ở phòng trực ban. Hôm nay lúc đi ngang qua, bác sĩ Mạch cố ý nhìn vào trong, thế nhưng không có ai. Một bác sĩ thường hay đi theo bác sĩ Hứa thấy bác sĩ Mạch, lại đây chào hỏi, “Tối sớm như thế”

Bác sĩ Mạch nói, “Bác sĩ Hứa còn chưa tới”

Người bác sĩ kia cào tóc, “Sư phụ hôm nay xin phép, sốt rồi.”

Bác sĩ Mạch gật đầu, “Khó có dịp tên đó cũng sốt.”

~*

~Bác sĩ Hứa mơ mơ màng màng gọi điện thoại cho Hình Long Nhược, “Họ Hình phải không”

Hình Long Nhược mới vừa hoàn thành công việc đi ra, tháo mũ cảnh sát xuống đặt bên bàn, cầm di động cười nói, “À tôi đây.”

Bác sĩ Hứa phả ra hơi thở nóng hổi, cảm thấy mình đang phun lửa, “Bạn không”

Hình Long Nhược cười một tiếng, “Không bạn không bạn.”

Bác sĩ Hứa uể oải rầu rĩ hỏi, “Giúp tôi mua hai cân táo được không”

Hình Long Nhược sững sốt, “Sao”

Bác sĩ Hứa thở dài một hơi, “Tôi đang sốt... bất chợt đặc biệt muốn ăn táo. Bạn bè đồng nghiệp đều là bác sĩ, không cần hỏi cũng biết bạn rồi...”

Hình Long Nhược bảo, “Không ngờ cảnh sát thế mà lại là chức vụ nhàn rồi đấy”

Bác sĩ Hứa hừ khí vô lực trả lời, “Dù sao nhân dịp rảnh giữa lúc bắt trộm hãy giúp tôi mua hai cân táo đưa tới.”

Hình Long Nhược cười một tiếng, “Không ai quan tâm sao”

Bác sĩ Hứa uống qua thuốc cảm, buồn ngủ. Bèn hít mũi, mang theo giọng khàn khàn mà rằng, “... Hãy coi như cảnh sát đến cứu người lúc nguy nan giúp kẻ nghèo khó.”

Vào giờ nghỉ trưa, Hình Long Nhược chạy đến siêu thị sát đường mua ba ký táo. Mở chiếc xe hư hại chạy về phía nhà bác sĩ Hứa, ấn chuông cửa. Bác sĩ Hứa đi ra mở, Hình Long Nhược vừa thấy đã giật mình. Hai má nóng đến đỏ bừng, gương mặt vốn trắng bệch giờ có chút ửng hồng, thế nên đặc biệt trẻ ra. Đôi mắt vì sốt mà sáng lên quá, đứng trong tối thì thấy, lấp lấp lánh lánh. Trên người là chiếc áo len màu nhạt xanh, càng tôn thêm vẻ mặt mới thật hấp dẫn.

“... Sốt thật à” Hình Long Nhược cầm theo táo đứng đơ ra tại cửa, “Sao mắt giống hệt của tên trộm hay kẻ bất lương thế kia.”

Bác sĩ Hứa nhúu mày, huyết áp hơi thấp, giọng không đủ cao, tiếng rất yếu, “Vào mau đi, rất lạnh.”

Hình Long Nhược cầm táo đến phòng bếp rửa sạch. Bác sĩ Hứa quần chăn nằm trên ghế salon xem tivi, hình như là tiết mục văn nghệ, thanh âm ồn ào. Hình Long Nhược đặt những quả táo đã rửa xong lên bàn, “Tôi phải nhanh quay về đội, mới vừa nhận nhiệm vụ. Ừm thì... không có việc gì chứ Thật ra sốt thì cứ ngủ nhiều vào là tốt.”

Bác sĩ Hứa liếc Hình Long Nhược. Do sốt cao, con người làm gì cũng đều có vẻ nhu nhược vô lực. Vốn dĩ chỉ là liếc nhìn như bình thường thôi, vậy mà do góc độ thấp, đôi mắt chậm đưa, thế là biến thành một loại phong tình.

Hôm nay Hình Long Nhược mặc đồng phục cảnh sát tới. Quân trang chính là loại trang phục tôn dáng người nhất, mặc vào rồi thì liền có dáng vẻ thật oai nghiêm.

Thật ra đây lần đầu thấy người này mặc cảnh phục mà.

Cũng coi như là... đẹp trai.

Bác sĩ Hứa gật đầu, “Hôm nay thật cảm ơn.”

Hình Long Nhược buồn cười bảo, “Ừ, là tôi tới giúp người lúc nguy khốn cứu kẻ khó nghèo.”

Bác sĩ Hứa nghiêng người qua trên ghế salon, mí mắt càng thêm nặng. Hình Long Nhược nhẹ nhàng khe khẽ rời đi, đóng cửa lại.

Bác sĩ Hứa ngủ xong thức dậy, tinh thần có khá hơn, đang gặm táo thì bác sĩ Mạch gọi điện thoại đến an ủi, “Chết vì nóng chưa”

Bác sĩ Hứa thành thật trả lời, “Chưa.”

Bác sĩ Mạch hỏi, “Không tới đến thăm nhé Buổi tối ở đâu ăn cơm”

Bác sĩ Hứa cười rằng, “Thời gian dài như vậy tự sinh tự diệt không ai lo, sao gần đây đột nhiên thành bảo bối.”

Bác sĩ Mạch nói, “Hử còn có người lo cho sao”

Bác sĩ Hứa đáp, “Không có.”

Bác sĩ Mạch bảo, “Vậy nghỉ ngơi đi. Muốn ăn gì gọi điện thoại cho tôi, tôi đưa qua.”

Bác sĩ Hứa ừ lại, cúp điện thoại, gặm táo xong, lại ngủ.

42. Chương 42

Mẽ Hi Huy ở tại phòng bếp nấu cơm. Làm một phần cho ông Hình, cất trong bình giữ ấm. Ông Hình đã rút máy hô hấp, tinh thần đã khá nhiều, kịch liệt phê bình con trai thứ nấu ăn quá lạt, phải cho thêm nhiều muối nhiều nước tương.

“Ba tôi trên cơ bản đã không còn nếm được vị.” Mẽ Hi Huy cắt bắp cải, một nhát rồi lại một nhát, những bắp rau từng lớp từng lớp bong ra.

Bác sĩ Mạch khoanh tay đứng nơi cửa nhà bếp. Ông Hình đúng là không ổn lắm. Bà Hình vẫn phải ở cạnh bên, đôi lúc cần về nhà tắm rửa thay quần áo, ông Hình bèn nhím chăm chăm vào bà. Liếc mắt một cái rồi lại liếc mắt một cái. Cái liếc mắt của giầy tiếp theo chẳng biết là trong bao lâu. Mọi người trong lòng đều biết rõ ràng, bà Hình dù thế nào cũng chẳng thể rời đi bệnh viện.

Bác sĩ Mạch đi đưa cơm, mỗi lần trước khi đi vào đều phải chuẩn bị một phen.

Bà Hình lưng đã còng. Lúc sinh Mẽ Hi Huy tuổi đã lớn, gây hại cho cơ thể. Và rồi lại thêm mười năm gần đây hầu hạ chồng một tác không rời, chính bản thân bà cũng hao mòn cả.

Bà Hình trông coi chồng. Bởi do thiếu chất mà ông Hình luôn mê man, hoặc là nói, hôn mê trong thời gian ngắn. Bà vẫn luôn nhìn ông, chỉ nhìn thôi, đôi mắt hoe đỏ.

Bác sĩ Mạch cầm theo bình giữ ấm, đứng ngoài cửa, làm sao cũng chẳng mở được cửa ra.

Ai nói họ không hạnh phúc chứ.

Bình thường ông Hình đều gọi vợ mình bằng tên. Còn bà thì gọi ông là ‘Mình à’. Mình à, mình uống nước không. Mình à, hôm nay quần áo mặc đủ ấm chứ. Mình à, mình ăn ít dưa muối nhé.

Trước khi ông Hình nằm viện, có một lần tất cả ăn cơm trưa chung với nhau. Ăn xong bác sĩ Mạch cứ luôn cười. Mãi đến khi lên xe, bác sĩ Mạch đột nhiên nhẹ giọng nói, mình à, mình lái xe chậm thôi.

Mế Hi Huy liếc bác sĩ Mạch, một cách chậm rãi, trên mặt phủ lên ý cười dịu dàng.

“Mỗi lần đi đều rất khó chịu.” Bác sĩ Mạch nhẹ giọng cười bảo, “Bác trai bác gái...”

Mế Hi Huy hỏi, “Không tốt sao?”

Bác sĩ Mạch khề khàng rằng, “Không, tốt lắm.”

Đưa cơm, đáng vẻ ông Hình vẫn chẳng vừa lòng lắm. Ống dây trên yết hầu vẫn chưa lấy ra, thậm chí còn có cả mấy trợt thở. Nói chuyện hoặc nuốt gì đó đối với ông là chuyện khó khăn, ông van hệt như thứ sắc bén lên xuống nơi yết hầu.

“Nhặt quá. Không dói mà.” Đợi ông Hình cần nhai xong, bà Hình bèn mở gà mên ra, phân chia cơm và thức ăn, “Còn chưa ăn mà! Lại xấu tính gì nữa đó!”

Ông Hình tựa vào giường. Toàn bộ cơ thể héo hon gầy mòn, các đốt ngón tay, xương chân gầy gộc lờm chờm lòi ra, lộ cả tầng da thâm đen. Dưới những mạch máu thô to, những khớp xương như thể rất giòn. Trên làn da là những đốm đồi mồi, và có lẽ do nằm trên giường nhiều năm, bộ vị tiếp xúc nhiều với giường chiếu nên thậm chí có cả một lớp chai mỏng. Bụng phồng lên, vì thiếu dinh dưỡng, mọi khí quan đều có hiện tượng tích nước.

Ông Hình bất chợt không nói gì.

Ông nhếch môi, giọng khàn khàn bảo, “Bà xem, vô dụng thể này, vậy mà mãi không chết, còn liên lụy bà và chú hai...”

Bà Hình cả giận nói, “Xùy xùy xùy, nói bậy gì đó!” nói xong nhìn về phía bên cạnh, “Bác sĩ Mạch còn ở đây mà, để người ta chê cười!”

Bác sĩ Mạch cười rằng, “Bác trai suy nghĩ nhiều quá. Khỏe lên là tốt liền thôi.”

Trở lại đại sảnh phòng khám bệnh, cố ý đi tới phòng cấp cứu ngó nghiêng. Bác sĩ Hứa vẫn chưa đi làm, bác sĩ Mạch cảm thấy chẳng thú vị. Một vị bác sĩ lại đi tới đây trò chuyện, “Sư phụ hôm nay đã tới sớm truyền dịch và về nhà rồi, sốt đến mức môi cũng phồng rộp lên như bị bỏng.”

Bác sĩ Mạch bảo, “Ừm, bạn thì cứ làm việc đi, tôi quay về văn phòng.”

Thang máy vừa lúc vang lên một tiếng, đã tới lầu một.

~*

~Bác sĩ Hứa tiêm xong một mũi ngồi taxi về nhà. Đầu rất nặng, căn bản chẳng thể nào nâng dậy nổi. Miễn cưỡng tới nhà, trả tiền, liêu xiêu liên xiên lên lầu. Trong nhà chẳng còn gì để ăn, ngay cả nước cũng nguội ngắt. Bác sĩ Hứa rửa sạch tay, cởi áo khoác, rúc vào chăn. Trong chăn cũng lạnh, đầu đầu cũng đều là hơi lạnh mà thôi. Bác sĩ Hứa co ro người. Sốt thì bên ngoài cơ thể nóng, mắt mũi cứ như muốn phun lửa, vậy nhưng bên trong lại lạnh, trong cơ thể là cả hầm băng.

Run rẩy nửa ngày, rốt cuộc có hơi ấm lên. Mới vừa định ngủ, mơ mơ màng màng nghe tiếng di động vang. Bác sĩ Hứa nhúu lại mày, không kiên nhẫn tặc lưỡi một tiếng. Vốn dĩ chẳng muốn quan tâm, di động kia lại cứ chẳng chịu yên mà réo mãi. Bác sĩ Hứa cắn răng đứng lên, vịn tường đi vào phòng khác, mò mẫm lấy di động nơi túi áo khoác. Bắt máy, cả người dựa vào sofa.

“Bác sĩ ở nhà sao” Hình Long Nhượng dường như đang ở ngoài, trong di động có tiếng gió xào xạc.

Bác sĩ Hứa vừa nghe được chất giọng tùy tiện của Hình Long Nhượng bên kia đầu dây thì trong lòng tức lên, hờn giận hỏi, “Chuyện gì”

Hình Long Nhượng cười bảo, “Còn không phải là mang quà Tết đến sao Ở nhà phải không Hôm nay không đi làm”

Bác sĩ Hứa vắt tay lên trán, đợi một lúc, rồi vịn tường đi về phía phòng ngủ. Bước chân lảo đảo, cứ như đi trên con đường đầy nước.

“Tôi ở nhà. Có chuyện gì không?”

“Trong cục phân chia đồ Tết. Đem tới vài món thôi. Xuống mở cửa giúp tôi nhé.”

Bác sĩ Hứa thở dài, “Tôi có thể không mở được chứ...”

Hình Long Nhược nói, “Như vậy sao được. Cứ như vậy đi, tôi đang ở trước cửa nhà bác sĩ này, bác sĩ tới liền đi. Mở cửa giúp tôi. Nhiều đồ lắm.”

Bác sĩ Hứa cúp điện thoại, lấy gối đè lên đầu, lúi vào trong chăn. Yên tĩnh trong chốc lát, đột nhiên động âm âm vài cái vào chăn, vờ như đang đánh Hình Long Nhược để trút giận nổi lòng.

Một chiếc thùng lớn vào cửa trước. Phía sau mới là Hình Long Nhược. Bác sĩ Hứa bắt mắt đứng cạnh bên, Hình Long Nhược khiêng một thùng các-tông màu sắc sặc sỡ cực lớn, trông hết như kẻ hủy diệt đứng trong phòng khách hết nhìn đông tới nhìn tây, “Để đâu thì được Chủ yếu là bánh các loại thôi.”

Bác sĩ Hứa đóng cửa, chỉnh sửa áo trên người, “Để xuống đất là được... Khụ khụ...”

Hình Long Nhược đặt thùng các-tông lên đất. Một mặt đánh giá bác sĩ Hứa đang hết như nhành liễu mảnh dễ lay động trước gió, “Mảnh mai Có câu rằng – người so với hoa cúc gầy hay hoa cúc so với người gầy”

Bác sĩ Hứa chẳng còn sức đâu mà phân cao thấp cùng tên kia, “... Dồn ép tôi nửa ngày rồi khiêng một thùng bánh đến”

Hình Long Nhược tìm được một con dao gọt hoa quả, cắt băng dán dọc theo thùng, sau đó xốc thùng giấy lên, lấy ra ngoài, “Xem đi, đều là đồ tốt cả, tôi thấy hình dáng vô cùng đáng yêu hợp với bác sĩ nên mới đưa tới.”

Bác sĩ Hứa rầu rĩ không vui nhìn đồng bánh được so sánh với mình. Hình Long Nhược luôn là tăng bóc người ta mà cũng có thể đụng đến chỗ cấm kỵ.

Đã vậy anh còn chẳng cảm nhận được gì, hưng phấn lấy ra hết thứ này đến thứ khác. Các loại bánh kẹo với đủ loại hình dáng khác nhau, đã làm qua, rồi cất tủ lạnh. Muốn ăn chỉ cần hâm lại là được. Những phần bánh dẻo ú nắn hình cá chép mang màu sắc sỡ, còn có cả hình cây hoa tường vy, trái táo đỏ. Bánh mặt đương nhiên không thể thiếu, hình dạng càng phong phú hơn. Các loại bánh nhỏ nhỏ đáng yêu đến vô cùng bày đầy cả ra bàn, bác sĩ Hứa bắt giác mỉm cười.

“Sao không kêu em trai đưa qua.”

Hình Long Nhược thẳng người dậy, “Ừm, em tôi tự làm đẹp hơn thế này nhiều.”

Bác sĩ Hứa trầm mặt.

Hình Long Nhược cắt từng cái từng cái đã triển lãm qua cho bác sĩ Hứa đi. Thuận miệng hỏi một câu, “Không phải ở Chương Châu sao Tết sao không về nhà”

Bác sĩ Hứa bước lại ghế sofa rồi dựa vào, “Vé xe lửa rất khó mua. Hơn nữa bệnh viện chỉ nghỉ được vài ngày.”

Hình Long Nhược gật đầu. Sau đó mở nắp bình thủy ra tưởng rằng có nước, ai ngờ lại trống không. Nước trong ly cũng đã lạnh. Cũng chẳng có gì ăn. Hình Long Nhược lúc này mới chú ý tới bác sĩ Hứa dựa vào ghế sofa mắt mở không ra, môi cùng gương mặt đều là màu đỏ bừng.

“... Sốt nặng thật đó hử”

Bác sĩ Hứa không thềm phản ứng.

Hình Long Nhược cởi áo khoác nói, “Vừa lúc tôi có thời gian, chờ một lúc.”

Đôi mắt phượng hẹp dài của bác sĩ Hứa hơi nheo lại, khe mở, thấy Hình Long Nhược đang đeo tạp dề.

“Làm gì vậy” Bác sĩ Hứa rút cuộc không thể nhịn được nữa, Hình Long Nhược liếc kẻ đang nằm kia một cái, “Nấu cơm. Chộp mắt trước đi.”

Bác sĩ Hứa run rẩy đứng lên, vịn tường đi vào phòng ngủ, đóng cửa cái sầm.

“Cơn tức của người bệnh thật lớn.” Hình Long Nhược lầm bầm lầu bầu, “Tuy rằng bình thường cũng rất kỳ cục.”

Trường tiểu học của Út cũng đã bắt đầu cho nghỉ đông. Thành tích thi cuối kỳ của bé khá tốt, Mẹ Hi Huy rất vừa lòng. Không cần đón đưa Út cũng đến trường, thời gian liền vô cùng co giãn. Nhân lúc rảnh rỗi bác sĩ Mạch bèn chơi đùa cùng Út cũng, Út cũng bày đồ chơi ra, còn bác sĩ Mạch ngắm bé con chơi.

Năm trước bác sĩ Mạch vì Út cũng mua thêm không ít món đồ chơi. Có thứ vô cùng đắt. Mẹ Hi Huy vốn dĩ phản đối, còn bác sĩ Mạch lại cố ý mua. Còn cười bảo, “Khó có dịp mua như thế, mua một hai món thật tốt thì có sao. Hơn nữa đối với những nhóc tì như thế, ý nghĩa của việc mua đồ chơi không chỉ có mỗi một món đồ chơi, đây là để nói cho trẻ nhỏ cậu quan tâm tới chúng, để tâm tới chúng. Cậu cũng thật ngốc, Út cũng nói không cần cậu cũng không biết nói cậu muốn mua sao.

Mẹ Hi Huy đáp, “Tôi... chưa từng nghĩ tới.”

Bác sĩ Mạch và Út cũng đang chơi lắp ráp, từ những linh kiện rời rạc xếp thành một chiếc xe ô tô chạy bằng điện. Vô cùng đắt tiền, nhưng cô bán hàng nói rằng, ý nghĩa của món đồ chơi này là chơi cùng với trẻ nhỏ, gia tăng tình cảm thân tình. Bác sĩ Mạch cùng Út cũng ngồi xếp bằng trên thảm, mở hộp đồ chơi ra, Mẹ Hi Huy ở dưới lầu quét tước vệ sinh, tiếng nước chảy vẫn không gián đoạn. Mèo nhỏ đi tới đi lui quanh hai người, rất ngạc nhiên nhìn họ.

Dựa theo sách hướng dẫn, bác sĩ Mạch và Út cũng lắp ráp từng chút từng chút một. Bàn tay ú nắn của bé vận chiếc đinh ốc nhỏ, bác sĩ Mạch nhìn thấy thì muốn cắn một cái thôi. Thế là bèn yêu thương sờ cổ bé, “Thích không”

Út cũng rất hưng phấn mà rằng, “Mạch Mạch tốt nhất ~ con thích lắm!”

Bác sĩ Mạch đáp, “Trước kia không có đồ chơi, sao lại không nói với chú”

Út cũng nhẹ giọng, “Đắt mà.”

Bác sĩ Mạch cười bảo, “Cũng có món không mắc mà.”

Út cũng cúi đầu siết siết ốc, vận vận siết siết một hồi thì bất chợt nho nhỏ rằng, “Con không thể không hiểu chuyện. Nếu chú chán ghét con rồi sẽ chẳng nuôi con nữa.”

Bác sĩ Mạch cả kinh, “Ai nói thế!”

Út cũng nghĩ rằng bác sĩ Mạch đang hỏi bé là ai nói, liền nhẹ giọng trả lời, “Là bà nội đó.”

Mèo nhỏ đi tới nằm sấp lên đùi Út cũng. Út cũng lấy tay vỗ về nó, “Ba không thích con. Mẹ cũng không thích con.”

Bác sĩ Mạch đau lòng, “Sao lại như vậy.”

Út cũng lắc đầu, chất giọng be bé có hơi khàn khàn, “Mẹ mắng ba mà.”

Chỉ là trước khi ly hôn có vài lần cãi nhau. Người lớn trong lúc nóng nảy âm ỉ thì nói xằng nói bậy, trẻ con nghe qua, lại hiểu theo một ý nghĩa khác.

Út cũng ôm mèo nhỏ đã co ro lại càng nhỏ hơn, “Mèo con cũng giống vậy. Ba và mẹ mèo con đều không thích nó.”

Trong lòng bác sĩ Mạch chua xót, “Lời này mà để chú Út cũng nghe thấy thì thế nào chú Út cũng cũng sẽ rất khó chịu đó. Bé con à, nhóc không biết chú nhóc thương nhóc đến mức nào đâu.”

Út cũng ngẩng đầu nhìn bác sĩ Mạch, bác sĩ Mạch ôm Út cũng vào lòng xoa xoa, “Chơi tiếp chơi tiếp đi, hôm nay trước khi ăn cơm chiều chúng ta nhất định phải lắp ráp xong chiếc xe này.”

Út cứng lại vui vẻ lên, cầm lấy chiếc tua vít nhỏ, hết sức chuyên chú mà làm. Bác sĩ Mạch xoa mái đầu nhỏ ấy, nhẹ nhàng thở dài.

43. Chương 43

Tết đến tất nhiên là phải mua sắm đồ tết. Do còn mang lại phúc lợi cho công ty, hàng năm Mễ Hi Huy được công ty phụ viện rất nhiều. Lúc gần tan ca Mễ Hi Huy đem xe chạy đến sân sau bệnh viện, bác sĩ Mạch đứng nơi đó, xắn tay áo lên, xoa thắt lưng. Nhân viên chịu trách nhiệm nơi sân sau cầm một xấp giấy tài liệu, trên mặt đất là một đồng gói nhỏ to. Mùa đông nơi Thiên Tân gió lớn, túi nylon xào xào xạc xạc bị gió thổi qua.

Mễ Hi Huy ngừng xe, bước xuống mở cốp sau. Bác sĩ Mạch đá đá những thùng dưới chân, “Nhiều đồ lắm, cốp xe có vẻ không để đủ.”

Mễ Hi Huy đánh giá một phen, “Không để đủ thì để trên ghế sau.”

Rau dưa, đủ loại cá ướp lạnh, còn có các loại bánh trái.

Mễ Hi Huy khiêng từng thùng từng thùng vào cốp sau, bác sĩ Mạch ở một bên cùng người bác sĩ không biết đang thương lượng gì. Gió mùa đông thổi qua, thanh âm gì cũng bị cuốn đi. Cốp xe quả nhiên không đủ, có vài thùng rất chiếm chỗ. Mễ Hi Huy mở cửa sau, khiêng những thùng còn lại vào.

“Thương lượng gì đó.” Mễ Hi Huy kéo tay áo xuống, phúi phúi tay. Bác sĩ Mạch đi tới cười đáp, “Tôi thương lượng cùng họ đồ tết phải làm sao. Chia nhiều thì ăn không hết, dư rồi thì phiền. Không đưa bớt cho anh cậu”

Mễ Hi Huy nói, “Anh ấy còn một đồng không biết làm sao mà.”

Bác sĩ Hứa nhìn qua cũng không khá lắm, xanh xao. Mới nhìn thấy từ phía xa xa, bác sĩ Mạch vội đi tới vỗ bôm bốp, “Sao vậy Thứ gì đi không trở về”

Bác sĩ Hứa không nói chuyện. Bác sĩ Mạch bảo, “Bằng không bọn tôi đưa cậu về”

Bác sĩ Hứa miễn cưỡng cười, “Vậy thật sự làm phiền cậu.”

Mễ Hi Huy đi tới khiêng đồ của bác sĩ Hứa lên xe. Chỗ ngồi phía sau có hơi chật, bác sĩ Hứa cuối cùng cũng ngồi xuống. Mễ Hi Huy đóng cửa xe, bác sĩ Mạch ôm một hộp cua ngâm rượu[1] ngồi vào vị trí phó lái, “Năm nay nhiều hơn năm trước nhỉ.”

Bác sĩ Hứa ừ một tiếng.

Mễ Hi Huy đặt tay nơi chỗ ngồi, quay đầu lại nhìn, một mặt xoay vô lăng. Kỹ thuật thành thạo, tư thái xinh đẹp. Bác sĩ Hứa cười hỏi, “Tôi gây cản trở sao”

Mễ Hi Huy ôn hòa đáp, “Không.”

Lái xe ra bệnh viện, đưa bác sĩ Hứa về nhà trước. Trên đường không nói chuyện, bác sĩ Hứa chống trán ngủ gật. Bác sĩ Mạch nhẹ giọng hỏi Mễ Hi Huy, “Lẽ chừng năm mới bác trai bác gái phải làm sao”

Mễ Hi Huy trả lời, “Trải qua ở bệnh viện.”

Bác sĩ Mạch thở dài.

Mấy ngày nay vẫn luôn cần có người ở cùng, Hình Long Nhược và Mễ Hi Huy luân phiên nhau đến. Ngày hôm qua Hình Long Nhược ở lại cả đêm. Mễ Hi Huy vốn không sẵn lòng lắm để Hình Long Nhược thức đêm, dù sao cảnh sát là một nghề nguy hiểm cần tập trung tinh thần. Bệnh tình của ông Hình cứ lặp đi lặp lại, khi tốt lên khi xấu đi. Bác sĩ chịu trách nhiệm cũng chỉ nói được hai câu như thế. Ông lo lắng cho hai đứa con trai, cả hai đứa đều chưa yên ổn. Hình Long Nhược trời sinh tính cách phóng khoáng, cô đơn lẻ bóng tới lui nơi cuộc đời. Còn Mễ Hi Huy thì cả ngày không lên tiếng, nghiêm túc đến chán nản.

Ba con mất rồi cũng chẳng nhắm mắt được. Bà Hình nói với Hình Long Nhược.

Lần trước sau khi được cứu về, ông Hình tỉnh lại, trên cổ đeo máy hô hấp không thể nói chuyện, hươ tay nói cần bút viết. Bác sĩ Mạch vội vàng rút cây bút máy đeo trước ngực ra, tìm một tờ giấy đặt vào tay ông. Ông Hình nằm ngửa mặt, cầm bút, viết lên giấy. Bác sĩ Mạch bước lên nhìn, sống mũi cay cay. Ông Hình viết chữ ‘Ninh’.

Hình Long Nhược và Mễ Hi Huy quỳ gối bên giường, bác sĩ Mạch cuống quýt ra ngoài. Đóng cửa lại, tựa vào trên hành lang.

Mễ Hi Huy lái xe vững vàng. Cùng là một chiếc xe, nhưng với những người lái khác nhau sẽ có những cảm giác khác biệt. Bác sĩ Mạch có phần hơi bị say xe, nhưng ngồi xe Mễ Hi Huy lái chưa bao giờ chúi choáng. Có lẽ tính tình con người cũng san sẻ cho đồ vật, người tính tình nóng nảy khi lái xe tất nhiên cũng chông chênh theo. “Tính tình Mễ luật sư chính là một quả cân đấy.” Bác sĩ Mạch cười bảo. Bác sĩ Hứa ngồi phía sau nhẹ giọng phụ họa. Sốt vài ngày cứ như toàn bộ năng lượng trong cơ thể bị thiêu đốt hết, sau khi hạ sốt thì cả người chỉ còn lớp da, suy suy sụp sụp. Biết bác sĩ Hứa không thoải mái, bác sĩ Mạch cũng không nói lời nào. Đi đến nửa đường, bác sĩ Hứa đột nhiên nhẹ giọng hỏi, “Hình Long Nhược năm nay mừng năm mới ở đâu”

Mễ Hi Huy nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, “Anh tôi năm nay có ca trực vào đêm ba mươi.”

Bác sĩ Hứa yên lặng gật đầu.

Bác sĩ Mạch vẫn ôm hộp cua ngâm rượu, bên trong bình thủy tinh là cua đồng dùng rượu mà ngâm. Ôm lâu, mang đến hơi ẩm. Bác sĩ Mạch đặt chiếc bình lên chân, chà chà tay. Rồi ôm lấy chiếc bình lần nữa, quay đầu nói với bác sĩ Hứa, “Lễ mừng năm mới năm nay, tới nhà bọn tôi được không. Cùng nhau trải qua. À mà phải rồi, năm nay có ca trực chứ”

Bác sĩ Hứa lắc đầu, “Không cần đâu, một mình được rồi. Tự tại hơn.”

Tiền bác sĩ Hứa rồi, bác sĩ Mạch rốt cuộc có thể đặt chiếc bình cua ngâm rượu kia ra chỗ ngồi phía sau. Khi trở lại chỗ của mình, bác sĩ Mạch một mặt nhìn Mễ Hi Huy khởi động ô tô, một mặt nói, “Không biết Út cưng ở nhà làm gì mà. Cậu cũng thật là.”

Bình thường ít ra ngoài, Út cưng nghỉ đông rồi thì Mễ Hi Huy liền để bé ở nhà. Dặn Út cưng ai tới cũng không được mở cửa, chú và Mạch Mạch đều có chìa khóa. Người lớn bận rộn, Út cưng buổi sáng viết một phần bài tập được cho vào lúc nghỉ đông, buổi chiều có thể chơi đùa. Không được nghịch lửa đùa nước, không được leo trèo nơi chỗ cao, không được qua nhà người khác, không được làm việc gì nguy hiểm. Về phương diện ấy, Mễ Hi Huy luôn quá mức nghiêm khắc. Bác sĩ Mạch đã phát hiện Út cưng có tật xấu nói lảm bảm lẫu bẫu, đó cũng không phải là điều tốt đối với trẻ nhỏ.

Mễ Hi Huy chỉ lái xe, cũng không nói tiếp.

“Cậu nên để Út cưng ra ngoài vui đùa chút. Mỗi ngày đều ở riết trong nhà, sẽ cô độc lắm.” Bác sĩ Mạch nhẹ giọng, “Út cưng mà còn được nuôi thành tính tình giống cậu nữa thì sẽ phiền đấy.”

Mễ Hi Huy liếc bác sĩ Mạch một cái. Xung quanh khu nhà bác sĩ Mạch ở thật ra cũng có con nít, những cũng chẳng hiểu rõ, không biết đối phương trong nhà đang làm gì. Út cưng học tiểu học, những bạn bè rồi ba mẹ của bạn bè quen thể nào, Mễ Hi Huy đều rõ như lòng bàn tay. Bác sĩ Mạch tuy rằng cũng không đồng ý, cũng hiểu được không nên can thiệp. Mễ Hi Huy trước kia một người nuôi một đứa bé gian nan đến nhường nào, bác sĩ Mạch đại để có thể tưởng tượng được.

“Từ khi có Út cưng... Tôi nhìn ai cũng thấy như buôn bán trẻ em.” Mễ Hi Huy đột nhiên nói.

Lúc học đại học, thấy giáo giảng về những vụ án, có một bộ phận là án tử thương trẻ nhỏ. Đánh đập, cưỡng gian, Mễ Hi Huy nghe mà run rẩy. Mấy năm trước Thiên Thân còn có những lời đồn đãi về người tàn tật buôn bán khí quan của trẻ nhỏ. Dù là thật hay giả, điều đó đã đẩy thân kinh Mễ Hi Huy tới cực hạn.

Cậu chỉ muốn Út cưng bình an lớn lên. Lỡ như có chuyện không tốt phát sinh, thì cho dù có trừng trị tên đầu sỏ, tổn thương cả đời nơi trẻ nhỏ sẽ mãi chẳng phai mờ.

Thế nên cậu thà rằng khóa Út cưng ở nhà.

Bác sĩ Mạch nhìn vẻ mặt Mễ Hi Huy, giận dữ bảo, “Được rồi được rồi tôi biết. Tôi dẫn Út cưng ra ngoài chơi, có tôi đi theo là được chứ gì.”

Mễ Hi Huy im lặng.

Về nhà đem hàng tết tháo xuống, phân loại đưa vào tầng hầm ngầm. Có một bộ phận thực phẩm đã nấu chín, lỗ tai heo, chân gà, đều là thứ bác sĩ Mạch thích ăn, phải khiêng lên. Cửa nhà để xe đóng xuống, che lại ánh sáng. Bác sĩ Mạch mở đèn tầng hầm, vẫn không sáng lắm. Mễ Hi Huy dọn một thùng rồi lại một thùng, bác sĩ Mạch hỗ trợ. Hai người đang dọn, đột nhiên nghe thấy động tĩnh gì đó. Bác sĩ Mạch thính tai, ngẩng ra nhìn Mễ Hi Huy, “Nghe thấy không”

Mễ Hi Huy đảo vòng quanh tầng hầm. Nơi tầng hầm nhiều đồ vật lắm, một chiếc bóng nhỏ đèn huyền mờ ảo vọt qua, bóng soi nơi đất.

Lại một tiếng kêu khê khàng vang.

Mềm nhẹ, âm thanh của vật sống. Cũng không giống tiếng chuột, không biết là thứ gì. Bác sĩ Mạch vội vàng mở cửa chớp ra. Cánh cửa lên xuống chậm rãi mở, ánh sáng rạng ngời lập tức ủa vào. Mễ Hi Huy cong người tìm tới tìm lui, rốt cuộc phát hiện phía sau một chiếc hộp một chú mèo mun nho nhỏ.

Không kéo cửa lên thật sự là nhìn không thấy.

Cơ thể bần như vậy lui trong góc, như một chiếc khăn lau be bé. Đôi mắt xanh màu ngọc bích bỗng mở, bắn ra hai tia sáng nhìn chằm chằm Mễ Hi Huy. Bác sĩ Mạch nói, “Trời ơi thấy mèo đen là xui lắm đấy!”

Mễ Hi Huy ngồi xổm xuống, nhìn mèo mun nho nhỏ mà mỉm cười. Trên người mèo mun hình như có vết thương, ánh mắt rất cảnh giác.

“Huyền miêu trần trạch, che chở con cháu.” Mễ Hi Huy nhẹ giọng nói. Bác sĩ Mạch nghi hoặc ừm một tiếng, Mễ Hi Huy duỗi tay về phía mèo con. Mèo nhỏ cuối cùng cũng động, liếm liếm ngón tay Mễ Hi Huy.

Trong phong tục truyền thống ở Trung Quốc, mèo đen có thể trấn giữ nhà cửa đuổi tai ương.

Mễ Hi Huy dùng tờ báo nhẹ nhàng bọc mèo mun nhỏ lại, mấp máy môi với bác sĩ Mạch, “Vận xui của chúng ta sẽ rất nhanh qua đi.”

Út cưng ôm mèo nhỏ xuống lầu tới đón Mễ Hi Huy và bác sĩ Mạch. Trẻ nhỏ ở nhà thì cô đơn.

Mèo nhỏ nhảy ra khỏi lòng ngực Út cưng, chậm rãi đi đến trước mặt Mễ Hi Huy. Mễ Hi Huy thả mèo mun nhỏ và cả giấy báo xuống đất, mèo nhỏ nhảy dựng về phía sau. Mèo mun ta còn nhỏ hơn cả mèo nhỏ nữa, nằm trên tờ báo, vẫn không nhúc nhích. Trên bụng bị thương, đóng vảy và bunn, từng đường từng đường một. Mèo nhỏ ngửi ngửi mèo mun, đi vòng vòng xung quanh.

“Không biết xử lý thế nào, đợi lát nữa đưa đến bác sĩ thú y gần đó khám thử xem.” Mễ Hi Huy nhìn mèo mun nằm sấp trên báo nhẹ giọng nói.

“Tôi thấy cũng không nặng lắm.” Bác sĩ Mạch cũng ngồi xổm xuống. Út cưng đè mèo nhỏ lại, người một nhà vây quanh mèo mun xem. Mèo mun ta vẫn nằm sấp như trước, nhắm mắt nghỉ ngơi. Trên người mèo ta rất bẩn, có lẽ có cả rận. Út cưng khê khàng bảo, “Chú ơi ~ mèo nhỏ hình như rất không thoải mái ~”

Mễ Hi Huy đứng lên, lấy báo cuộn mèo mun lại, “Tôi đi đưa nó đến bác sĩ thú y trước. Hãy ở nhà chờ.”

Út cưng dạ một tiếng. Mễ Hi Huy cầm chìa khóa ôm mèo mun nhỏ xuống lầu, bác sĩ Mạch mở ra những thùng hàng quà tết được phân, hỏi Út cưng muốn ăn bánh trái gì. Út cưng chọn một chiếc bánh mình có hình cá chép, một chiếc bánh ngọt hình hoa sen. Bác sĩ Mạch bèn lấy bánh trái ra..

~*

~Hình Long Nhược ở bên giường cả đêm, may mà hôm nay cũng coi như thiên hạ thái bình. Đội cảnh sát hình sự và đội phòng cháy chữa cháy, thậm chí cả đội cảnh sát giao thông cùng nhau luyện tập biện pháp quản lý trị an trước lễ tết. Giống hết năm trước thôi, chỉ có một câu đề hình dung: Phòng ngừa những gì chưa xảy ra. Đội cảnh sát giao thông mấy ngày nay tối nào cũng phải luôn tuần tra, dùng máy đo đứng dưới chân cầu xem những chiếc xe vận tải có quá tải hay không. Hình Long Nhược nhân lúc luyện tập tranh

thủ ngủ bù, chống cằm, làm như đang suy nghĩ sâu xa. Chờ lãnh đạo nói đến say sưa, Hình Long Nhược đã ngủ được kha khá.

Anh cầm bài ghi chép đi ra phòng họp, cân nhắc xem Mễ Hi Huy đang bận bịu gì ở nhà, hôm nay đến phiên anh đưa cơm. Đưa cơm cũng tránh không được bị mắng, ngại đồ ăn nhạt miệng. Thế là anh bèn lấy di động ra, gọi cho Mễ Hi Huy, nói hôm nay cơm chiều do anh đưa. Trong điện thoại không biết tại sao lại nghe thấy tiếng mèo kêu, meo meo meo meo. Mễ Hi Huy đồng ý, dặn lúc anh đưa cơm phải nhớ cẩn thận. Cúp điện thoại rồi Hình Long Nhược nghĩ, lại gọi cho bác sĩ Hứa. Bác sĩ Hứa chắc là đang nằm trên giường, giọng có phần buồn bã, khàn khàn, lười biếng.

“Tôi phải đưa cơm cho ba mẹ tôi. Nhân tiện đưa cho bác sĩ một phần nhé”

“...Vâng cảm ơn.”

“Ừm... Hộp giữ ấm không đủ, bằng không như vậy đi, tôi tới nhà bác sĩ làm.”

“...Ừ.”

[1] (Trung Trang Túy Giải []) Đây là một trong những món ăn bình dân của vùng An Huy. Tương truyền là do lúc ấy ở vùng Thiệu Hưng, hai bên bờ sông Hoài đầy là cua, dân chúng lại không biết rằng ăn được, hoa màu năm đó lại thất thu, vô cùng lo sợ. Có vị sư gia liền đề nghị với quan của châu huyện, cổ vũ trăm họ bắt giữ cua, nộp lên quan phủ, rồi chuẩn bị rất nhiều vị cùng muối ăn, rượu Thiệu Hưng, sau đó chế biến cua, và rồi lưu truyền khắp nơi. Vậy nên ở Thiệu Hưng món này còn có tên là ‘cua Hoài’.

44. Chương 44

Khi Hình Long Nhược đến nhà bác sĩ Hứa, trong tay mang theo không ít đồ vật này nọ. Lá rồi cọng rau cần mỏng manh lia chia ra khỏi rễ. Bác sĩ Hứa nhẹ nhàng thở dài, nhích cửa qua. Hình Long Nhược mang theo đồ ăn bước vào, đi thẳng đến phòng bếp, một mặt còn nói, “Tôi làm có hơi chậm, bác sĩ bận gì cứ làm đi, xong tôi sẽ gọi.”

Bác sĩ Hứa quay về phòng ngủ nằm. Nơi gian bếp náo nhiệt hẳn lên, tiếng dao lách cách va vào thớt gỗ. Bác sĩ Hứa có thể tưởng tượng ra những phần thức ăn được đều đều xắt.

Màn trong phòng ngủ được kéo lại. Ánh mặt trời vào không được, ánh sáng rất ảo mờ. Bác sĩ Hứa nửa mê nửa tỉnh mà nghe tiếng vang nơi gian bếp. Có lẽ là xào rau, xon xao vang. Xen lẫn còn mang theo cả tiếng ùng ục của nấu nước, xèo xèo loạn kêu. Chắc hẳn có cả loại người như thế đó, ngay cả nấu bữa cơm thôi cũng quá đổi náo nhiệt mà.

Khi không quan tâm đến một người, thì người đó sẽ chẳng khác nào không tồn tại. Thế mà chỉ cần thoáng chú ý đến một người thôi, tất cả những tin tức về người đó, những tin tốt hoặc xấu, dù thật hay giả lại đột nhiên nhiều hơn, có sự phát triển mạnh mẽ hết loài cỏ dại. Bề ngoài, những thứ giúp Hình Long Nhược nổi danh ở Thiên Tân này chủ yếu là trong những câu chuyện quý xưa cũ. Chuyện kể rằng năm đó nơi vùng ngoại ô có một nhà xưởng với vài khu mộ phần hoang vu bị đào bới, vì thế hay gặp chuyện không may. Vùng trộm mộ thầy lại xem cũng vô dụng. Nói là oán khí quá lớn. Sau khi một người ở lại gác đêm bị dọa đến xảy ra vấn đề, rốt cuộc kinh động tới cục cảnh sát. Hình Long Nhược châm một điếu thuốc ngồi ở phòng trực ban nhà xưởng cười to nói, chưa từng thấy qua, có giỏi thì cứ ra đây tôi nhìn thử. Cứ thế mà một người ngồi suốt cả đêm, sáng hôm sau quay về trong cục than thở rằng, có cái quái gì đâu, ngồi ngủ đến chết tiệt nó cổ đau.

Nhưng thật ra nhà xưởng kia, từ nay về sau yên tĩnh.

Bác sĩ Hứa ôm chăn, thích ý dùng mặt cọ cọ gối đầu. Tại nhà bếp rốt cuộc truyền ra tiếng bát đĩa leng keng va vào nhau, bác sĩ Hứa xoay người, ngủ tiếp.

Hình Long Nhược làm cơm xong, lấy vào miệng mình hai miếng nhai nhai, mặt khác cắt thức ăn vào bình giữ ấm. Sắp xếp vào bình giữ ấm xong, anh rửa tay, cởi tạp dề xuống lau, nhân tiện gấp tạp dề lại. Nổi tò mò, Hình Long Nhược rón ra rón rén đi vào phòng. Bác sĩ Hứa lúc này đây sau vài ngày phát sốt, kỳ thật

bệnh thật sự nặng. Người trưởng thành hồi lâu không bệnh, đến khi bệnh rồi thì chẳng hề nhẹ đâu. Rón rén đi xuyên qua hành lang, Hình Long Nhược đẩy cửa phòng ngủ bác sĩ Hứa.

Trong phòng có hơi tối, trong khoảng thời gian ngắn Hình Long Nhược chưa thể quen. Chỉ có một cái giường, một cái móc treo quần áo. Áo khoác được mắc trên móc vô cùng quý cũ, giường có chút hỗn độn. Bác sĩ Hứa đưa lưng về phía anh, quần chắn. Trong phòng có thứ hương vị gì đó chẳng thể nào nói rõ. Lớn vồn vòng quanh. Không giống mùi nước hoa, Hình Long Nhược trước kia chưa từng ngửi thấy. Ho khan một tiếng, anh sải bước về trước khom người nhìn.

Bác sĩ Hứa nằm trên giường, không để ý đến người nọ. Cảm giác được sau lưng một dáng người với khí thế áp đảo tiến đến, mang theo hơi nóng. Hình Long Nhược vươn một ngón tay chọt chọt bả vai bác sĩ Hứa, “Gi vậy...”

Bác sĩ Hứa mở to mắt. Lông mi vụt sáng một chút cong lên, trong lòng Hình Long Nhược cũng bừng sáng theo. Thế là bèn nhếch miệng, hơi rướn giọng lên, “Tôi làm cơm xong rồi. Hiện tại ăn hay để tôi để trong nồi, khi nào ăn thì hâm nóng”

Bác sĩ Hứa mở miệng. Hồi lâu không nói chuyện, thanh âm nghẹn lại nơi cổ họng nên khàn khàn, “Ừm... Tôi dậy ngay.”

Hình Long Nhược cười bảo, “Vậy tôi đi trước.”

Bác sĩ Hứa ngồi xuống, “Hãy khoan đã. Định ăn ở đâu”

Hình Long Nhược gãi đầu, “Tôi... không đói bụng.”

Bụng kêu òng ọc vang.

Bác sĩ Hứa khoác áo rời giường, trên người mang theo làn hơi nóng mỏng manh, “Cùng ăn đi. Ăn cơm rồi nói sau. Mất mười phút chứ mấy.”

Hình Long Nhược xoa xoa mũi, “Vậy... thế đi.”

~*

~Bác sĩ Mạch mang theo Út cưng nằm sắp vênh móng trên tấm thảm nghiên cứu sách hướng dẫn lắp ráp đồ chơi. Tổng cộng lắp ráp hai chiếc xe, có một chiếc xe lại chẳng thêm động.

Út cưng ngồi lên trước, dùng bàn tay nhỏ bé vỗ vỗ lưng bác sĩ Mạch, “Mạch Mạch không sao đâu ~ giúp nhau xếp cũng được mà ~”

Bác sĩ Mạch tức giận đến đấm tay dậm chân, “Ông đây năm ấy thi vật lý đứng thứ nhất trong tỉnh đó! Chết tiệt nó mấy thứ chết dẫm này, ông không tin một chiếc xe ông đây xếp không được!”

Út cưng cười hì hì ngồi xếp bằng. Mèo nhỏ nhảy vào lòng bé. Mèo mun nhỏ chính thức được bác sĩ Mạch mệnh danh là ‘Tiểu ô’, đã được tắm rửa sạch sẽ, vết thương trên bụng đã được băng bó kỹ càng, đang nằm ngủ gật cách đó không xa. Mèo mun ta khác với mèo nhỏ, nhìn ai cũng chẳng thêm giương mắt. Bộ lông đen tuyền lấp lánh nước tỏa sáng trong nắng sớm.

Bác sĩ Mạch ngắm nghía chiếc xe đã tháo ra lắp lại lần nữa, vẫn thất bại. Bác sĩ Mạch bèn lẩn lẩn trên tấm thảm, Út cưng khanh khách cười, cũng bắt chước lẩn theo. Một lớn một nhỏ lẩn tới lẩn lui cùng nhau, bác sĩ Mạch ôm Út cưng vừa lòng mừng rỡ.

Mế Hi Huy mang theo máy hút bụi ở ngoài cửa đợi nửa ngày, thở dài, “Anh đổi pin thử xem”

Bác sĩ Mạch ôm Út cưng chơi đủ rồi, gương mặt nho nhỏ của bé đỏ bừng lên, hồng hồng hỏ hỏ. Bác sĩ Mạch ôm Út cưng ngồi xuống, ho khan hai tiếng rồi tiếp tục hít vào, “Trời ơi đứng đó sạch sẽ áp ứng làm gì. Cũng lại đây lẩn lẩn đi!”

Mế Hi Huy mang theo máy hút bụi đi tới, rồi buông chiếc máy ra. Đầu tiên nhấc mèo mun sang một bên, sau đó trở về bế Út cưng và mèo nhỏ ra ngoài. Bác sĩ Mạch nằm trên đất chết sống không chịu động. Mế Hi Huy chống nạnh nhìn tên kia, ai đó bèn nhắm mắt lại. Út cưng ôm mèo nhỏ đứng ở cửa hờn hờ, mèo mun nằm sắp nơi phòng khách giật giật lỗ tai.

“Đứng lên.”

“Không dậy nổi.”

“Đứng lên.”

“Không dậy nổi.”

“Không chịu đứng dậy”

“Sẽ không đứng lên.”

Bác sĩ Mạch nằm trên mặt đất. Mễ Hi Huy đột nhiên duỗi tay ôm lấy eo người kia hất lên vai, khiêng lên. Bác sĩ Mạch tức giận đến đấm thùm thụp vào lưng kẻ nọ, “Định thực tập việc ném người sao! Thả tôi xuống!” Mễ Hi Huy khiêng bác sĩ Mạch một đường bước nhanh đến phòng khách, Út cứng theo phía sau cười ồn ào, “Khiêng lên khiêng nào ~ khiêng lên khiêng nào ~”

Mễ Hi Huy thả bác sĩ Mạch vào sofa, bác sĩ Mạch hươ tay hươ chân nửa ngày không dậy. Mễ Hi Huy quay lại lau hai dùng máy hút bụi tiếp tục quét dọn. Bác sĩ Mạch rốt cuộc bật dậy khỏi sofa, xông xông lên lầu hai, bổ nhào vào Mễ Hi Huy hất người ta ngã xuống. Mễ Hi Huy xoay người đè lấy thắt lưng bác sĩ Mạch, siết lấy, càng siết càng chặt. Bác sĩ Mạch sốt ruột, bị Mễ Hi Huy đặt dưới thân mình.

“Út cứng ở đây...”

“Ừ.”

Mễ Hi Huy nói lỏng tay, hai người nằm trên thảm cỏ.

Út cứng vui vẻ chạy vào, nằm giữa cả hai. Bác sĩ Mạch ôm Út cứng lắc tới lắc lui, Út cứng nằm ở trong lòng bác sĩ Mạch.

Người một nhà yên tĩnh trở lại. Bác sĩ Mạch mở vòng tay Mễ Hi Huy ra, nằm vào đấy.

~*

~Bữa cơm chiều. Hình Long Nhược bưng bát ngồi đối diện vùi đầu ăn. Bác sĩ Hứa phát hiện tên kia ăn gì cũng giống như chẳng thèm nhai, trực tiếp nuốt. Hình Long Nhược ngậm một miếng thức ăn chợt phát hiện bác sĩ Hứa đang nhìn mình, vì thế qua loa nuốt thức ăn xuống, cười bảo, “Tôi ăn khó coi lắm phải không, không nhai. Trước kia luôn chẳng có thời gian, ăn riết như thế thành tật xấu, sửa không được.”

Bác sĩ Hứa để đĩa xuống, “Ăn như vậy, dạ dày không đau à.”

Hình Long Nhược đáp, “Cũng tạm.”

Bác sĩ Hứa lôi ra miếng khăn giấy đưa Hình Long Nhược lau miệng, “Sửa đi. Để lâu thành bệnh bao tử thì trị không dứt đâu.”

Hình Long Nhược than thở một tiếng. Sau đó lại lùa một hơi cơm vào miệng, vừa định nuốt xuống ừng phó, nhớ tới bác sĩ Hứa đang nhìn mình chăm chăm, vội vàng nhai vài cái.

Bác sĩ Hứa mỉm cười.

Hình Long Nhược ăn sạch sẽ cơm trong bát, “Trường cảnh sát lúc ấy được quản lý theo quân sự hóa, giống hệt quân nhân. Huấn luyện một ngày xong thấy cần tin là ai cũng như sói đói mà. Người ăn cơm có kinh nghiệm thì phải ăn thế nào Trước tiên chỉ lấy khoảng lưng chén cơm thôi, nguội lạnh gì đó cứ ăn luôn. Những người mới tới không biết, tranh một chén lớn, nguội ngắt ăn không hết, cuống lên. Đợi ăn hết chén đầu rồi thì nhanh chém giết chén thứ hai, lúc này là có thể chất đầy một chén lớn mà từ từ ăn. Đường nhiên muốn ăn chậm cũng chậm không được, có đôi khi đang ăn mà phải tập hợp khẩn cấp. Cho nên còn còn chần chừ gì nữa, thứ ăn vào mới có nghĩa. Tật xấu này là bắt đầu từ lúc ấy, sau đó bị không ít người mắng, nhưng mà... thật khó sửa.”

Bác sĩ Hứa chậm rãi ăn. Hình Long Nhược nấu ăn rất chú ý, tất cả đều chín tới ngon miệng. Hình Long Nhược ngồi đối diện ngây ngô cười. Bác sĩ Hứa vừa muốn nói gì, chuông điện thoại vang lên. Đặt chén cơm

xuống, bác sĩ Hứa đi nghe điện thoại. Alô một tiếng, sau đó dùng một loại giọng nói ngọt như đường phèn mà thấp giọng chuyện trò.

Hình Long Nhược đương nhiên nghe không hiểu. Tổ tiên nhà anh là ở vùng phía nam, nhưng đến thế hệ của anh thì những gì của phương bắc đã xâm nhập cốt tủy. Anh đặt hai tay lên đầu gối, hươ hươ chân. Bác sĩ Hứa vẫn tiếp tục nói. Âm sắc phát ra có hơi khàn khàn, thứ âm thanh vòng qua đảo lại nơi đầu lưỡi. Cứ như trong miệng đang ngậm một miếng đường, thế nên lời nói mới ngọt làm sao, ngay cả từ bật thốt ra cũng lịm đường, cả người cũng tỏa hương ngọt.

Nghe thật êm tai. Hình Long Nhược vỗ vỗ mặt.

Cơm nước xong, Hình Long Nhược mang theo bình giữ ấm rời đi. Bác sĩ Hứa tiếp tục trở về phòng nghỉ ngơi. Hình Long Nhược bước ra một bước, sau đó nghiêng người xoay lại, lớn tiếng nói, “Nhớ chú ý giữ ấm. Gần đây trái gió trở trời, đừng để cảm nặng.”

Bác sĩ Hứa trong phòng yên tĩnh nửa ngày, cuối cùng đáp, “...Đã biết.”

Hình Long Nhược đóng cửa lại, thật vui mừng rời đi.

Vì sao lại vui mừng, anh cũng không rõ.

~*

~Mễ Hi Huy vác bác sĩ Mạch trên lưng đi tới đi lui trong phòng khách. Bác sĩ Mạch sợ tới mức liên tục thét lên. Út cứng vây quanh hai người họ đảo tới đảo lui. Bác sĩ Mạch hiện tại rất ít khi lên mạng, vì chột phát hiện hóa ra trong cuộc sống còn có nhiều sự tình đáng giá lắm chứ. Phải chăm sóc Út cứng này, mỗi ngày phải dành chút thời gian dẫn Út cứng ra ngoài chơi này. Những việc nho nhỏ be bé mỗi ngày bận làm cùng Mễ Hi Huy, rồi đôi lúc thỉnh thoảng khi Mễ luật sư phát hiện muối hoặc nước tương không đủ, phải khoác thêm áo ra ngoài giúp Mễ luật sư mua.

Mễ Hi Huy hỏi, sao gần đây không thấy anh ngồi máy tính.

Bác sĩ Mạch dẫn Út cứng đứng nơi huyền quan đổi giày, hai người họ phải tới công viên tản bộ. Bác sĩ Mạch cười nói, mặt mã của những tài khoản QQ ấy, đã quên hết rồi.

Mễ Hi Huy lúc ấy đang đứng trên ban công phơi chăn trước nắng. Dùng một cây vợt tennis cũ dùng sức đập vào chắn bông, để chiếc chắn ấy phồng lên. Mễ Hi Huy gõ hai cái, xoay đầu lại nói về phía bác sĩ Mạch mà rằng, quên rồi thì tốt.

Và rồi mỉm cười.

45. Chương 45

Hai mươi tám Tết, ông Hình nói gì cũng muốn xuất viện.

Bà Hình khuyên không được. Ông Hình ngồi trên giường, thở dài, “Cái tết cuối cùng, tôi muốn trải qua ở nhà.”

Bác sĩ Mạch chạy tới hỏi bác sĩ phụ trách. Bác sĩ kia nhìn trái phải không thấy ai, vỗ vỗ vai bác sĩ Mạch, “Lúa mạch này, những lời tôi nói câu nghe đừng nói với người khác. Bệnh của ông Hình chỉ đốt tiền thôi. Toàn bộ hệ hô hấp đã suy kiệt rồi, làm sao trị dứt được Kỳ thật ngày đó cũng sắp đến rồi. Ông ấy muốn về nhà thì cứ để về đi, ít nhất... có một lễ mừng năm mới như ý nguyện.”

Bác sĩ Mạch không nói cho Mễ Hi Huy, chỉ bảo rằng bệnh tình ông Hình trước mắt đã ổn định, tạm thời có thể xuất viện.

Mễ Hi Huy đang ở tháo rèm cửa. Mỗi năm cậu sẽ tháo rèm mà giặt một lần. Cậu đứng trên chiếc thang mà tháo rèm xuống, trầm mặc.

Nửa ngày, mới nhẹ giọng nói, “Anh... thật ra có thể nói thật với tôi.”

Bác sĩ Mạch không tiếp lời.

Út cứng chạy tới, duỗi bàn tay nhỏ ra ra vui vẻ bảo, “Chú ơi ~ Con giúp chú ôm màn cửa nha ~”

Bác sĩ Mạch ngồi xuống vuốt ve Út cứng.

Bác sĩ Mạch chưa bao giờ biết trước lễ mừng năm mới lại phải náo nhiệt như thế. Bác sĩ Mạch và Mễ Hi Huy đều được nghỉ, hai người quét dọn vệ sinh, ngoài ra Mễ Hi Huy còn muốn suốt đêm chiên món gì đó. Dùng ngô sen, gạo nếp trộn lại chung với nhau, còn dùng cả củ cải sống và bột mì nhào trộn thành nộm. Bác sĩ Mạch luống cuống tay chân mà ở cạnh bên Mễ Hi Huy luật sư hỗ trợ. Còn có một loại bánh quai chèo tự chế hết sức giản dị, ba mặt mỏng quấn lại với nhau, ở giữa xắt một cái, nhồi những phần nhân còn lại vào, liền làm thành. Bên kia chảo đã nóng, Mễ Hi Huy thả một miếng rồi lại một miếng vào. Bánh quai chèo màu trắng thả vào nổi, nổi lên, biến thành sắc vàng rộm. Xung quanh là bọt khí, bôm bốp vang. Mễ Hi Huy sợ nước sôi bắn vào bác sĩ Mạch, đẩy bác sĩ Mạch qua một bên. Bác sĩ Mạch nhìn những ngón tay mảnh dẻ dài thoăn thoắt nhào nặn các loại điểm tâm, bất chợt cười bảo, “Cậu đều là từ đâu học được nhỉ.”

Thời gian gần rạng sáng. Út cứng đã ngủ, hai người ở tại nhà bếp đều theo bản năng nói nhẹ giọng lại. Mễ Hi Huy một mặt xoa xoa củ cải, một mặt thấp giọng nói, “Anh tôi dạy.”

Trước đây cậu ở khu đại viện nơi xí nghiệp. Có gian bếp dùng chung. Mỗi năm vào lúc tết đến, Hình Long Nhược liền theo bà Hình suốt đêm không ngủ làm đủ loại thức ăn. Có một ngày tuyết rơi vào dịp tết, Mễ Hi Huy buổi tối ngủ không được, ngồi trước cửa sổ chờ anh trai về nhà. Hình Long Nhược liêu lĩnh trong cơn tuyết lớn mà ôm một nồi đào mừng thọ mới vừa nấu xong đi xuyên qua khu nhà trệt trong nhà máy vào đại viện, khiến Mễ Hi Huy nho nhỏ giật mình. Hình Long Nhược từ trong lòng ngực lấy ra phần hầy còn đọng lại hơi ẩm đưa cho Mễ Hi Huy, nhẹ giọng hỏi, sao lại không ngủ được Đói bụng không

Mễ Hi Huy dùng hai bàn tay nhỏ bé ôm lấy phần thức ăn thật lớn, cắn từng miếng từng miếng một. Tay anh trai rất lạnh, nhưng lại không để ý thấy.

Cho nên lễ mừng năm mới vì sao phải làm nhiều món ăn thế này, Mễ Hi Huy cũng chẳng rõ. Cậu chỉ là học từ anh trai, làm thức ăn cho người trong nhà mình.

Cuộc tổng vệ sinh loạn lạc của năm trước khiến bác sĩ Mạch cảm thấy chơi vui vô cùng. Bác sĩ Mạch chưa từng trải qua náo nhiệt như thế. Út cứng cầm theo một chiếc xô đồ chơi nhỏ cũng muốn tới giúp, bác sĩ Mạch phun nước về phía bé. Út cứng hét lên một tiếng, đem nước từ chiếc xô nhựa đổ lên đầu bác sĩ Mạch. Một lớn một nhỏ rượt nhau trong phòng khách, Mễ Hi Huy đứng trên ban công nghiêm túc lau cửa sổ.

Cậu hít một hơi.

Sau đó, nhẹ nhàng khẽ cười.

Mèo nhỏ nằm trên ban công phơi nắng. Hai vợ chồng La Tĩnh Hòa đã trở về, vốn muốn đón mèo nhỏ về nhà. Út cứng bé con này không tranh cãi chẳng ầm ĩ, chỉ ôm mèo nhỏ rưng rưng rơi nước mắt, khóc đến mức Kỳ Vân cảm thấy tội ác quá chừng, chuyện mèo nhỏ thế là không nhắc đến nữa. Kỳ thật bác sĩ Mạch rất thích nhìn dáng vẻ Út cứng ôm mèo nhỏ và mèo mun nằm trên thảm phơi nắng. Một bé nho nhỏ và hai bé nho nhỏ khác. Hình ảnh ấy khiến bác sĩ Mạch cảm thấy hạnh phúc.

Út cứng là nơi mềm mại nhất trong lòng bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch cảm thấy rằng, thứ quan trọng nhất đối với trẻ nhỏ là hãy thật tốt mà lớn lên, đây cũng là hy vọng duy nhất của bác sĩ Mạch. Thế là một phen ôm lấy Út cứng đặt vào lòng mà hôn khắp nơi, Út cứng đập đập chân vào quần áo bác sĩ Mạch cười to. Việc bác sĩ Mạch giúp đỡ cũng chẳng được gì, cuối cùng đều là chơi đùa cùng một chỗ với Út cứng. Thật lòng cũng rất thương bé con ấy.

Lau cửa sổ xong, trong nhà liền có vẻ sáng lên. Bác sĩ Mạch mua rất nhiều câu đối, từng xấp từng xấp đều là màu đỏ thắm. Đợi kiếng khô, bác sĩ Mạch dẫn Út cứng đi đến cửa sổ dán câu đối đỏ, trên mỗi một mặt kính đều là những vòng giấy hoa cắt dán phức tạp. Ở giữa cắt theo chữ cát tường, bên ngoài là những hoa văn như mây bay tràn ra, như thể những làn nước lưu động, lại bị giam cầm trong một hình thoi. Bác sĩ Mạch một mặt dán một mặt cho Út cứng nhận mặt chữ, mỗi năm dư dả, phú quý cát tường, chúc năm mới hạnh phúc. Có giấy hoa ra màu, trên bàn tay nhỏ của Út cứng nhiễm một màu đỏ nhạt. Còn có vài chiếc đèn ***g nhỏ, Út cứng đứng trên chiếc thang, bác sĩ Mạch giúp bé, nhìn bé cố gắng mà treo đèn ***g trên cửa sổ.

“Chậm thôi chậm thôi, nhớ phải cẩn thận.” Bác sĩ Mạch cười bảo, rồi vỗ vỗ mông Út cưng, “Treo xong chưa”
Út cưng chớp chớp đôi mắt to sáng ngời, thật cao hứng nói, “Treo xong rồi ~ Mạch Mạch xem thử hai bên bằng nhau chưa ~”

Bác sĩ Mạch giúp Út cưng xuống khỏi thang. Út cưng run rẩy đi xuống dưới, cùng bác sĩ Mạch ôm nhau thường thức căn nhà đã được bày biện xong. Mẹ Hi Huy treo màn trong phòng ngủ tốt rồi, xuống lầu thì thấy trên ban công đều là giấy dán hoa. Trong phòng khách đều ngập màu đỏ hồng.

Mẹ Hi Huy nhìn bác sĩ Mạch ôm Út cưng chơi đùa, bất chợt nói, “Tết năm nay chúng ta tới nhà ba mẹ tôi.”
Bác sĩ Mạch nhìn cậu. Cậu thở dài, “Càng náo nhiệt càng tốt. Anh tôi cũng đã đổi ca trực với người khác.”
Út cưng không rõ lắm nên nhìn hai người họ. Bác sĩ Mạch nâng bàn tay của bé lên mà hôn.

Buổi tối, một nhà ba người ở phòng tắm trong phòng Út cưng cùng nhau tắm. Buồng vệ sinh này đã được bác sĩ Mạch sửa qua, chỉ có một bồn rửa tay và một chiếc bồn tắm vô cùng vô cùng lớn.

Bác sĩ Mạch tựa vào bên cạnh bồn, một luồng rồi lại một luồng hơi nóng lượn lờ tỏa ra xung quanh, mênh mênh mông mông. Làn nước ấm thoải mái bao xung quanh người, khiến ngay cả suy nghĩ của bác sĩ Mạch cũng trở nên chậm chạp. Mẹ Hi Huy ở bên ngoài bồn tắm chà lưng cho Út cưng, chà xong dùng vôi hoa sen rửa sơ, sau đó ôm Út cưng vào bồn tắm. Bác sĩ Mạch cười hì hì nhìn Mẹ Hi Huy trần trụi ôm lấy Út cưng bước vào.

Đường cong trên người Mẹ Hi Huy thật rất săn chắc. Tuy không có những múi cơ khoa trương trên cơ thể, nhưng vô cùng rắn chắc. Tạo nên xúc cảm cứng rắn, hơn nữa còn cứng cỏi. Cơ thể một người đàn ông trưởng thành trần trụi, ôm một bé con mông tròn tròn đáng yêu. Những mạnh mẽ và mềm mại cùng nhau hiện ra, thật kỳ diệu... Nhìn qua mới thanh khiết làm sao.

Nhóc con kia sau khi vào bồn thì bơi đến chỗ bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch mềm mại hơn chú bé, ôm lấy càng thoải mái hơn. Bác sĩ Mạch đặt Út cưng bên cạnh mình, nhẹ nhàng mát xa tay chân cho bé. Trong căn phòng ấm áp ấy, tiếng nước tiếng đùa giỡn trở nên dịu dàng hơn.

Mẹ Hi Huy sải bước vào bồn. Ngồi đối diện bác sĩ Mạch, mở vòng tay ra, dựa vào tường, cả người tựa vào sau, nhắm mắt nghỉ ngơi. Cầm nâng lên, đường cong mảnh khảnh dài nơi cổ.

Bác sĩ Mạch chơi đùa với Út cưng, lấy tay chỉ chấm nho nhỏ trước ngực bé, “Út cưng biết đây là gì không”
Út cưng rất nghi hoặc xoa xoa hồng đầu trước ngực mình, thành thành thật thật lắc đầu.

Bác sĩ Mạch cười hì hì nói, “Đây kêu là meo meo nha ~ của nữ sinh thì lớn hơn mềm mại hơn nữa, hai chấm tròn tròn vậy quanh...”

Mẹ Hi Huy ho khan một tiếng.

Bác sĩ Mạch không để ý đến người kia, “Út cưng biết meo meo dùng để làm gì không”

Út cưng nhìn bác sĩ Mạch.

Bác sĩ Mạch tiếp tục cười hì hì, “Meo meo chỉ dùng để nuôi nấng trẻ nhỏ thôi ~ chỉ cần cắn như thế này rồi lại hút thế này ~ Út cưng có biết vì sao đàn ông phải có meo meo không”

Út cưng chớp mắt.

Bác sĩ Mạch cười khà khà vui sướng, “Bởi vì đàn ông cũng phải sinh em bé nha ~ con gái là do mẹ sinh, còn con trai là do ba sinh đó nha ~”

Mẹ Hi Huy mở to mắt nhìn bác sĩ Mạch, trong đôi mắt nhỏ của Út cưng tất cả đều là khinh bỉ, “Làm gì có ~ Mạch Mạch thật khờ quá ~ điều đó mà cũng tin ~ con trai và con gái đều do mẹ sinh ra hết ~”

Bác sĩ Mạch nhất thời tỉnh táo hẳn, “Khà khà ~ bé con biết em bé từ đâu tới sao”

Út cưng vẽ mặt đương nhiên, “Thì là sinh ra thôi.”

Bác sĩ Mạch trưng vẻ mặt đáng khinh đáp, “Phải cụ thể! Phải cụ thể hơn! Út cưng, để Mạch Mạch nói Út cưng nghe nha ~”

Mẽ Hi Huy ôm Út cưng qua, “Đừng nói vậy.”

Bác sĩ Mạch cười ha hả hai tiếng, “Tôi đang giáo dục cho Út cưng, chẳng hạn như cách dùng JJ, hiểu P là gì mà.”

Mẽ Hi Huy thở dài, “Về vấn đề này, hôm nay sau khi lên giường tôi với anh tham khảo.”

Ngày hôm sau là đêm ba mươi. Mẽ Hi Huy lái xe mang theo bác sĩ Mạch và Út cưng tới nhà ông bà Hình. Ông Hình ra viện với bình dưỡng khí, trước tiên chỉ có thể nằm trên giường, nhưng tinh thần rất tốt. Trong phòng ngủ vận tivi, truyền đến tiết mục như thường lệ trước lễ mừng năm mới. Lúc Mẽ Hi Huy đến, hình như đang là phỏng vấn hậu trường tiệc tết âm lịch. Bà Hình dọn đồ ăn, hai tay nhúng nước đến đỏ ửng lên. Mẽ Hi Huy đặt thứ mang theo xuống rồi vào phòng bếp, bác sĩ Mạch cũng giúp đỡ dọn dẹp. Út cưng chạy đến phòng ngủ ở cùng với ông bà Hình, bé con rất vui vẻ. Bên ngoài thi thoảng lại có tiếng pháo vang lên, vọng lại nơi khu phố.

“Anh ban ngày chưa về, có thể tối sẽ về thôi.” Mẽ Hi Huy rửa đồ ăn, đột nhiên bật ra một câu như thế.

Bà Hình ừ một tiếng.

Bác sĩ Mạch điểm tâm ăn không đủ ăn no, lại đói bụng. Trong bụng kêu òng ọc vang lên, bà Hình nghe xong hỏi, “Đói bụng à Chỗ bác có thức ăn đấy, lót bụng trước đi. Giữa trưa không thể ăn quá nhiều, dành bụng để tối ăn.”

Bác sĩ Mạch rửa sạch tay, đứng trong hành lang cao giọng hỏi, “Bé con đói bụng không?”

Út cưng vui vẻ chạy đến, “Có hơi đói ~”

Bác sĩ Mạch cho bé đi rửa tay, sau đó lột vỏ táo đưa cho bé, “Ăn cẩn thận, đừng làm rách.”

Út cưng ôm thức ăn vui vẻ lại chạy đi.

Bác sĩ Mạch chỉ một loáng là giải quyết xong món ăn ngày tết, rồi giúp Mẽ Hi Huy lột vỏ khoai tây. Bữa cơm tất niên có vài món phải làm hơi mất thời gian, chẳng hạn như món thịt. Phải ninh trước, trong nhà đã ngập tràn hương vị.

Hình Long Nhược ở trong cục vội vàng. Phần lớn cảnh sát đều nghỉ, chỉ còn vài người có ca trực. Người đồng nghiệp thay ca cho anh buổi chiều mới đến. Bước ngang qua đại sảnh lâu một, ngoài cửa sổ lớn, tuyết đã bắt đầu bay bay.

Bầu không khí một năm nữa lại tối. Anh nghĩ thầm.

Bận rộn từ trưa đến chiều, cơ bản mọi thứ đã chuẩn bị tốt. Mẽ Hi Huy đeo tạp dề nơi nhà bếp xào rau, bà Hình cầm chiếc chìa khóa nhỏ ra ngoài. Bác sĩ Mạch đi theo bà xuống tầng hầm ngầm, lấy hai củ cải trắng lên. Tuyết rơi, thế nên sắc trời u ám. Đến năm giờ, trời đã hoàn toàn tối đen. Trên tấm thủy tinh nơi cửa sổ nổi lên một tầng sương mù. Út cưng nằm sấp trên ghế sofa xoa hai tay vào nhau ra bên ngoài nhìn thử, bông tuyết bay lả tả, kết thành một tấm màn mỏng. Bên tấm màn kia, là đèn đuốc sáng trưng của hàng vạn ngôi nhà.

Mẽ Hi Huy bắt điện thoại, quay đầu nói với bà Hình, “Anh sắp về rồi.”

Bác sĩ Hứa miễn cưỡng co ro trong sofa. Năm nay khó lắm mới không trực ca, ở nhà lại chẳng có việc gì làm. Nơi đại sảnh đèn không mở, trong tivi tiết mục ồn ào, bác sĩ Hứa cũng chẳng để vào đâu.

Chỉ là cần một chút ánh sáng để sưởi ấm lòng mà thôi.

Nhìn một hồi, bác sĩ Hứa có hơi gà gât. Không biết qua bao lâu, đột nhiên một trận chuông cửa khiến người bình tĩnh. Bác sĩ Hứa đẩy gối ôm ra, xỏ dép lê đi đến huyền quan. Nhìn vào lỗ mắt mèo trên cửa thì nhận ra dáng người trầm mặc của Hình Long Nhược. Bác sĩ Hứa mở cửa, Hình Long Nhược có hơi giật mình. Bác sĩ Hứa chờ người kia nói chuyện, người kia lại ho khan một tiếng. Vừa mới mở cửa, tất cả đều là hơi lạnh nơi hàng hiên. Hình Long Nhược trên người cũng thật lạnh, không biết đã đứng nơi này bao lâu. Tivi

trong nhà bác sĩ Hứa vẫn náo nhiệt như trước, trong phòng không bật đèn, từ huyền quan có thể nhìn thấy ánh sáng lơ mơ trên vách tường. Bác sĩ Hứa không có ý cho người kia vào, cũng không sốt ruột.

Hình Long Nhược trầm mặc sau một lúc lâu, mới nhẹ giọng nói, “Chuyện là... Mẹ tôi bảo... mời bác sĩ cùng nhau ăn lễ đón mừng năm mới... Mẹ tôi nói bác sĩ đã cứu chồng và con mẹ, mẹ kêu tôi lại đây mời bác sĩ, mẹ tôi bảo rằng...”

Lại là nửa ngày trầm mặc. Bác sĩ Hứa vẫn là không nôn nóng. Khuôn mặt tuyết trắng chìm nơi bóng tối, hình dáng càng thêm rõ ràng.

Hình Long Nhược nhắm mắt đất nửa ngày. Tiếng đèn nơi hành lang tắt đi. Trong nháy mắt quanh cả hai hoàn toàn là màn đêm. Tiếng pháo dứt quãng bên ngoài ngày càng nhiều, lớp lớp vang.

Bất chợt Hình Long Nhược mỉm cười. Và rồi ngẩng đầu nhìn bác sĩ Hứa, ánh mắt dần quen với bóng đêm. Sau đó nhẹ giọng mà rằng, “Tóm lại... Hãy tới nhà tôi đi. Cùng nhau mừng năm mới.”

Hình Long Nhược vươn tay.

Bác sĩ Hứa nhìn bàn tay vươn tới kia, trong tivi chiếu trống vang trời. Trong bóng đêm an toàn, người nọ đứng trước mặt mình.

Bác sĩ Hứa nhẹ nhàng cười khẽ.

Hoàn chính văn.

Tình hình là do Thứ Hồng bảo đợi khi xuất bản sẽ có thêm phiên ngoại nên, ừ, tạm thời kết ở đây đó, buổi tiệc mừng năm mới có nhau.”> Còn cặp đôi Chày Gõ và Tiểu Long Nữ thì, hãy cứ mong sau khi lo cho việc xuất bản Đại Mễ Tiểu Mạch và Bình Đạm Như Thủy rồi, Thứ Hồng sẽ viết một câu chuyện riêng cho hai người họ.”> Khi nào xong bản word mình sẽ up lên nhé

Một bonus nho nhỏ:”> Trích từ Bình Đạm Như Thủy, hãy qua nhà Yura đọc tiếp nào:”> Sự tích ‘Anh hùng cứu mỹ nhân’ của Thanh Hòa =))

La Tĩnh Hòa phủ tay, đứng lên, xoay người giúp Mạch Uy cạnh bên. Mạch Uy tự đứng dậy, nói lầm bầm rồi cười lạnh ba tiếng, ai mượn xen vào việc của người khác. Cao Húc Phi có phần kinh ngạc, Mạch Uy ôm lấy một đồng tử liệu tham khảo, “Đừng hy vọng tôi trả ơn. Đây chỉ là anh dừng làm việc nghĩa đúng không Anh dừng thì phải miễn phí.”

La Tĩnh Hòa xấu hổ cười, “A, đây là lần đầu tiên nghe được anh dừng làm việc nghĩa là miễn phí.”

Mạch Uy ôm một đồng tử liệu tham khảo, nghênh ngang mà đi. Lúc này giáo viên chủ nhiệm rút cuộc hùng dũng vọt tới, phần nộ chê bai hành vi đánh nhau trong trường, phải nghiêm túc xử phạt. Lúc đó trên cổ giáo viên chủ nhiệm còn dán thuốc dán, mới vừa bị người chụp bao bố đánh, một bụng tức trong lòng không chỗ phát. Cao Húc Phi yên lặng vào phòng học. La Tĩnh Hòa cứ xem sách như không có việc gì, Cao Húc Phi cũng không lên tiếng.

Phụ Lục

46. Chương 46: Thanh Tâm Tĩnh Khí Bí Lục

La Tĩnh Hòa có người bạn từ thời trung học là bác sĩ bệnh ngoài da của bệnh viện nổi danh nơi Thiên Tân, vì thế La Tĩnh Hòa hẹn với người bạn đó để đặc biệt kiểm tra cho Kỳ Vân.

Lúc Kỳ Vân đi theo La Tĩnh Hòa đến khoa da liễu, mắt trợn trắng. Có trời mới biết bệnh viện loại này phải xếp hàng đăng ký một hàng dài, La Tĩnh Hòa trực tiếp dẫn cậu đi về phía phòng khám chuyên gia. Người này rất cuộc thần thông quảng đại tới cỡ nào Hừ.

Vào cửa là một màu trắng. Trong phòng khám chuyên gia mùi thuốc khử trùng nhiều hơn, Kỳ Vân nhìn biển hiệu nơi phòng ngoài, khoa da liễu và khoa bệnh lây qua đường sinh dục chung nhau, lập tức khiến Kỳ Vân nổi da gà. Cảm thấy tay chân không biết để đâu, muốn lập tức chạy lấy người. La Tĩnh Hòa cười lắc

đầu, trán an cựa. Người bác sĩ mang kính ngồi chống cằm sau chiếc bàn, nhìn Kỳ Vân về mặt lúng túng, cười to lên.

“Bị bệnh Giang mai Mụn cóc nơi sinh dục”

Mặt Kỳ Vân đỏ bừng, tức giận đến muốn đi.

Bác sĩ kia cũng chẳng thèm sốt ruột, “Hừ hừ, đi cửa sau đến khám bệnh mà còn bày đặt. Chắc chắc.”

La Tĩnh Hòa hắc tuyến, một mặt lôi Kỳ Vân, một mặt quay đầu bắt đắc dĩ nói, “Được rồi được rồi Tiểu Mạch, xem bệnh cho người ta đi, chỉ là da chẳng hiểu sao mà ngứa thôi.”

Bác sĩ Mạch dùng bút đâm đâm lên toa thuốc, “Nói bao nhiêu lần rồi, không được gọi tôi như vậy! Tiểu Mạch cái gì, lúa mì lớn hơn gạo mà! Bác sĩ Mạch, phải kêu bác sĩ Mạch!”

Kỳ Vân cảm thấy vô vọng với người này, nhưng lại không muốn để La Tĩnh Hòa khó xử. Vì thế bèn đơn giản ngồi xuống, xụ mặt để bác sĩ Mạch xem. Bác sĩ Mạch lại xì ra một tiếng vui mừng, “Cho xem này.” Nói xong, đẩy một quyển vở lớn đến. Mặt ngoài dùng bút lông viết ‘Thanh tâm tĩnh khí bí lục’. Chữ viết rất đẹp. Kỳ Vân tò mò mở ra, La Tĩnh Hòa giật mình, muốn ngăn lại cũng tới không kịp.

Trang thứ nhất của vở dán đầy ảnh chụp, tất cả đều là những JJ[1] lớn đã thối rữa mà rụng ra.

Mặt Kỳ Vân soạt một tiếng trở nên trắng nhách, bờ vai run lên run xuống đến mức thiếu chút nữa muốn ói ra. Bác sĩ Mạch cười đến nghiêng ngả, không cách nào thở được. Kỳ Vân trấn tĩnh khép vở lại, gân xanh nổi lên, muốn ném vào bác sĩ Mạch. La Tĩnh Hòa từ phía sau đi tới, quăng quyển vở lên bàn, cũng có hơi tức giận, “Được rồi bác sĩ Mạch, không phải nên khám bệnh rồi sao”

Bác sĩ Mạch ngoảnh mặt làm ngơ, về mặt thần bí nhìn Kỳ Vân nói, “Cậu là do tên kia mang tới, chắc hẳn cũng quen biết với tên đó. Tên ấy bình thường nhìn qua có phải đều là vẻ cấm dục một cách đặc biệt, giữ mình trong sạch A ha ha đó là do tôi dạy dỗ tốt đấy!”

Cái này ngay cả La Tĩnh Hòa cũng mặt mũi trắng bệch. Trước kia Mạch Uy thường cầm đủ loại ca bệnh lây qua đường sinh dục hù dọa anh, thiếu chút nữa việc đó khiến anh bị ám ảnh.

“Sợ tới mức bị liệt dương không phải hoàn toàn là ‘Thanh tâm tĩnh khí’ sao.” Mạch Uy nói.

Kỳ Vân đang muốn lật bàn, bác sĩ Mạch đột nhiên thay đổi sắc mặt, nghiêm trang cầm bút, mở bệnh án của Kỳ Vân ra, nghiêm túc hỏi, “Nói biểu hiện bệnh đi.”

Kỳ Vân chẳng biết làm sao với gã bác sĩ này. La Tĩnh Hòa ho khan một tiếng, “Ngứa toàn thân, không có biểu hiện bệnh rõ ràng.”

Bác sĩ Mạch liếc nhìn bạn, “Hỏi cậu sao”

La Tĩnh Hòa tức giận đến phải nhìn ngoài cửa sổ.

Kỳ Vân đành phải kiên trì rõ nói bệnh trạng.

“Vậy thôi” Bác sĩ Mạch nhướn một bên mày.

Kỳ Vân mặt không chút thay đổi nhìn gã bác sĩ.

“Kiểm tra cũng không dùng được. Nói tóm lại, muốn trị tận gốc thì cuộc sống của cậu sẽ có nhiều phiền phức thêm thôi.” Bác sĩ Mạch dùng bút nhíp nhíp lên đơn thuốc, “Tôi muốn đào tiền của cậu, nên sẽ kê cho cậu một đồng thuốc nhập khẩu, vừa nhập về từ Mỹ xong, chẳng qua rất kích thích hóc môn, tiện hơn so với việc trung tiện. Nhưng mà hiện tại hãy coi như tôi phúc hậu, chỉ có thể thật đáng tiếc nói cho cậu biết: chịu đựng đi.”

Cơ mặt Kỳ Vân run rẩy.

“Đề cử một phương thuốc dân gian độc nhất vô nhị. Thừa dịp rảnh chưa ngủ đông mau đi mua một con rắn hoang dã còn sống, uống canh thịt rắn có lẽ trị được. Nhưng dễ dàng nhiễm trùng biến thành bệnh đau đầu. Tức là nói, vùng thịt dưới da rắn bám vào hàng vạn ký sinh trùng, còn con người thì ký sinh trùng lại

dễ bám vào mắt, vào bề mặt khoang miệng, dưới da, não cùng với nội tạng, từ những nơi ấy lấy được một bọc ký sinh trùng lớn ấy chứ. Trong bao chính là ấu trùng đang lớn dần... Muốn xem ảnh chụp không”

Kỳ Vân rút cuộc chịu không nổi, cậu vốn còn có chút ghê tởm rần, lại bị bác sĩ Mạch kích thích đến mức dịch dạ dày mãnh liệt đòi chạy lên trên.

La Tĩnh Hòa kéo cậu ra ngoài, một mình đập cửa bước vào, nổi giận đùng đùng trừng mắt với bác sĩ Mạch. Bác sĩ Mạch biếng nhác chống cằm, ha hả cười, “Thật hiếm thấy mà, cậu thế mà cũng biết tức giận.”

“Cậu cố ý!”

“Ừ. Cố ý đó.”

“Vì sao”

“Bởi vì nhìn biểu tình cậu biến hóa rất phần khích, cho nên nhịn không được.”

“Cậu...”

“Thôi thôi thôi. Đừng nóng giận nữa. Tôi nói thật thôi mà, bệnh của cậu chàng trẻ tuổi đó quả thật cần trị bằng cây nhựa thơm[2], muốn trị cũng cần chút kích thích gì đó. Ăn hết đương nhiên có hiệu quả, nhưng sẽ tổn hại đến hệ thống miễn dịch và hệ thống nội tiết. Tôi ăn ngay nói thật mà, còn không biết cảm ơn”

La Tĩnh Hòa nhìn trần nhà đến một phút đồng hồ, xoay người bước đi.

Bác sĩ Mạch gửi cái hôn gió, “Bye bye ~ darling~”

La Tĩnh Hòa không quay đầu lại, “Xéo.”

Trên đường về nhà, La Tĩnh Hòa thường xuyên ngắm Kỳ Vân trong gương chiếu hậu. Lúc đầu Kỳ Vân còn xụ mặt, đột nhiên lạnh lùng không được nữa mà cười phá lên, càng cười càng lợi hại, ngã xuống chỗ ngồi phía sau mà dậy không nổi. La Tĩnh Hòa nghi hoặc, “Cười cái gì”

Kỳ Vân đập tay vào ghế, “Bác sĩ Mạch này thật là một người tuyệt vời! Nhìn anh bình thường nề nếp thế mà còn có người bạn như vậy! Ha ha ha, nhất định phải làm quen mới được, nhất định phải làm quen! Em thích!”

Khóe mắt La Tĩnh Hòa giật giật, “Này này... Đây là đang tức giận sao Tên biến thái kia còn thành ‘người tuyệt vời’ ”

Kỳ Vân ngồi thẳng dậy, “Phải. Một ngày nào đó phải cảm ơn người ta đã dạy anh thành... chính nhân quân tử.” Nói xong, lại bắt đầu cười ha hả.

Luôn luôn vững vàng trấn định La Tĩnh Hòa đột nhiên có xúc động muốn bóp trán.

Trích Bình Dạm Như Thủy |

[1] JJ, Từ viết tắt chỉ ‘cái ấy ấy’ của các bé trai. Đây, có mỗi anh Gạo nhà ta là trấn tĩnh được khi xem bí kíp của Lúa Mì thôi =))

[2] Cây nhựa thơm

47. Chương 47: Một Góc Nhìn Khác

Hai người cứ như vậy nói liên miên, không khí êm dịu mờ ám. La Tĩnh Hòa nhào người tới muốn hôn Kỳ Vân, Kỳ Vân sợ động đến vết thương của anh, kêu anh cẩn thận. Nhưng đang vuốt ve an ủi, tiếng chuông cửa nơi đại sảnh lầu một đột nhiên vang lên. Kỳ Vân thở dài, leo xuống giường, chạy xuống dưới lầu. Trong màn hình bất ngờ hiện ra một gương mặt phóng lớn, ở giữa lồi ra, hai bên biến nhon, Kỳ Vân nhảy dựng. Bác sĩ Mạch tiếp tục lấy tay sửa tóc, “Nhìn tôi trong kính thể nào”

Kỳ Vân nói, “Bác sĩ... Mạch” Dí sát mặt vào gần như vậy làm chi để mặt bị biến dạng.

“Chắc chắc, rốt cuộc camera ở đâu vậy nhỉ, tìm không ra...” Bác sĩ Mạch lăm lăm lầu bầu. Kỳ Vân ấn nút tự động mở cửa, bác sĩ Mạch vẫn còn không chịu buông tha. Bên cạnh bác sĩ Mạch có một anh chàng trẻ tuổi mặt không chút thay đổi dùng ngón tay chỉ, bác sĩ Mạch bưng tỉnh đại ngộ, “Chà ở trong này.” Kỳ Vân nhìn về camera phía trước, người này... sao giống quỷ trăm mắt thế này

Vào cửa bác sĩ Mạch vui vẻ nói, “Nghe nói Thanh Hòa bị cha cậu ấy đánh. Tôi lại đây thăm. Thanh Hòa đâu”

Kỳ Vân cười gượng, “Anh ấy đang nằm trên lầu.”

La Tĩnh Hòa khoác áo vào, chậm rãi đi đến lan can lầu hai đi xuống phòng khách bên dưới, “Đến rồi à. Tôi còn đang suy nghĩ sao tôi gặp chuyện không may mà cậu vẫn chưa đến xem.”

Bác sĩ Mạch nhìn trái xem phải, thất vọng nói, “Nghe người ta nói có kẻ té ở ven đường tôi mới lại đây coi, vậy sao sắc mặt vẫn hồng hào như thế”

La Tĩnh Hòa dở khóc dở cười, “Nhờ phúc nhờ phúc thôi.”

‘Quỷ trăm mắt’ bên kia rất khách sáo chào hỏi Kỳ Vân, tự giới thiệu là Mễ Hi Huy, là chú của người bệnh của bác sĩ Mạch. Kỳ Vân đến phòng bếp pha trà, mang trà ra phòng khách chào hỏi khách khứa. Bác sĩ Mạch đi dạo xung quanh, chắc chắn nói, “Không hổ là nhà tư bản, ở căn nhà hủ bại như vậy. Đây là đã bóc lột biết bao mồ hôi và máu của người dân mà.”

La Tĩnh Hòa xoay người xuống lầu, bác sĩ Mạch nhiệt tình nói, “Đừng xuống, vừa lúc tôi muốn tham quan phòng ngủ thế nào.”

Mễ Hi Huy ngồi nghiêm chỉnh bưng chén trà uống thật sự nghiêm túc. Sau đó cứng nhắc nói với Kỳ Vân, “Vũ Di Nham trà[1]. Đa tạ.”

Kỳ Vân ha ha hai tiếng, nói thật ra cậu cũng không biết kia là trà gì. Trước kia La Tĩnh Hòa thích uống, thường xuyên lấy một ít túi trà giấy vàng từ nhà, trà nén[2] trà bánh tròn[3] lá trà thậm chí trà bao đều có. La Tĩnh Hòa nói là do bạn bè làm ăn buôn bán đưa tới, hái trực tiếp ở vườn trà để hàng mới nguyên, cho nên không đóng gói. Sau đó số lần La Tĩnh Hòa suy nhược thần kinh tăng lên, Kỳ Vân liền cấm anh uống trà, chỉ chuyên dùng để đãi khách khứa. Không ít khách uống qua trà nhà La Tĩnh Hòa rồi thì lúc sau đều khen không dứt miệng, nói là trên chợ không mua được hàng tốt. Không nghĩ tới Mễ Hi Huy này cũng là người am hiểu trà. Bác sĩ Mạch ở lâu hai không biết làm gì, Kỳ Vân muốn đi lên nhìn xem, lại sợ tiếp đón không được chu đáo với Mễ Hi Huy, đành phải cùng Mễ Hi Huy uống một ly trà. Mễ Hi Huy phỏng chừng cũng không có chuyện gì phá rối việc uống trà, uống đến nghiêm trang nghiêm túc. Uống đến cuối cùng Kỳ Vân cảm thấy bản thân mình chính là cái thùng đầy ứ, nhẹ cử động là nước trong bụng liền ọc ạch vang.

Không lâu sau, bác sĩ Mạch vô cùng cao hứng từ trên lầu đi xuống, La Tĩnh Hòa cười khổ theo phía sau. Kỳ Vân đứng lên, hình dáng của miệng khi phát âm làm ra tiếng ‘Cẩn thận’. La Tĩnh Hòa gật đầu. Bác sĩ Mạch xuống lầu, La Tĩnh Hòa vịn lan can đứng nơi lầu hai không nhúc nhích.

Bác sĩ Mạch hưng trí không giảm, Kỳ Vân nhớ ra La Tĩnh Hòa thật sự là không thể đứng lâu, phải nằm trong chốc lát. Vậy mà người trước mắt này còn chẳng chịu đi, thế là Kỳ Vân vừa tức vừa cười. La Tĩnh Hòa cười lắc đầu, làm ra hình dáng của miệng khi phát âm ‘Là cố ý’ với Kỳ Vân.

Bắt đầu từ thời trung học, chỉ cần La Tĩnh Hòa gặp rủi ro, bác sĩ Mạch liền hận không thể đốt pháo treo cờ chúc mừng.

Bên cạnh Mễ Hi Huy đứng lên, ho khan một tiếng, chậm rãi nói, “Cũng đã đến lúc rồi, không quá rầy nữa.”

Hình tượng của Mễ Hi Huy trong nháy mắt cao lớn không ít. Mễ Hi Huy nhìn Kỳ Vân rồi lại nhìn La Tĩnh Hòa, nghiêm túc nói, “Đa tạ chiêu đãi. Tôi phải đón cháu tôi tan học.” Bác sĩ Mạch ngồi trên ghế salon không nhúc nhích, Mễ Hi Huy mặt không chút thay đổi nhìn bác sĩ Mạch một cái, đột nhiên hỏi Kỳ Vân, “Xin hỏi cậu biết lái xe không”

Kỳ Vân có phần theo không kịp suy nghĩ của người này, “Chuyện đó... Không biết.”

Mễ Hi Huy gật đầu, ánh mắt nhìn như lơ đãng quét qua bác sĩ Mạch, “Không ngồi xe của tôi, có người phải tự trở về trung tâm thành phố.”

Bác sĩ Mạch nhứt chí, than than thở thở đứng lên, than than thở thở đi tới cửa, than than thở thở đổi giày, than than thở thở ra khỏi cửa. Mễ Hi Huy vẫn nghiêm mặt như khúc gỗ, trước khi rời khỏi nhìn lướt qua lầu hai.

La Tĩnh Hòa cười với Mễ Hi Huy, Mễ Hi Huy cũng gật đầu với La Tĩnh Hòa.

Tiến hai người họ rời đi, Kỳ Vân đột nhiên vỗ tay một cái, “Vì sao em lại có cảm giác vui sướng”

“Bởi vì cuối cùng đã nhìn thấy bác sĩ Mạch kinh ngạc.” La Tĩnh Hòa nhẹ giọng nói, “Thật sự là vô quýt dày có móng tay nhọn, núi này cao còn có núi cao hơn.”

Kỳ Vân ngẩng đầu nhìn La Tĩnh Hòa cười, “Anh cũng có loại cảm giác này”

La Tĩnh Hòa mỉm cười, “Lại nói tiếp, em có biết Mễ Hi Huy là đang làm gì không”

Kỳ Vân đi lên lầu hai, “Người kia Cứ như khúc gỗ điêu khắc, đang làm gì”

La Tĩnh Hòa thở dài, “Đó là luật sư công ty nổi danh, nói ngắn gọn chính là nhận án về công ty, luật sư chuyên giúp các công ty xí nghiệp lên tòa án. Nghe nói từ khi xuất đạo tới nay không đánh thua qua quan tòa nào, hiệp ước rồi hiệp nghị chỉ cần là người đó muốn thì đều bị chiếm lấy hết. Ai cũng nói đó là ‘Con muỗi nhắm vào thịt trên đùi’ mà.”

Kỳ Vân ngạc nhiên, “Dáng vẻ trầm lặng kia thật không giống người lấy việc tranh cãi làm kế mưu sinh – chẳng qua sao anh lại quen cậu ấy”

La Tĩnh Hòa cười khổ, “Có thể không quen sao. Đoạn thời gian trước công ty chúng ta mới vừa nếm qua việc bị người đó cho ăn thiệt.”

Kỳ Vân thiếu chút nữa cười ra tiếng.

Lúc này chuông cửa lại vang. Gần đây Kỳ Vân rất hận âm thanh tiếng chuông cửa, chỉ cần vừa vang lên là Kỳ Vân liền run run, cuối cùng cũng cảm nhận được cảm giác của chị Lâm khi Lý Húc Phi mới vừa bị thương, những dò hỏi đầy nhiệt tình không dứt, cho dù trong lòng hận đến mức không thể lấy chổi quét đối phương ra ngoài, trên mặt còn phải biểu hiện vô cùng cảm kích.

Kỳ Vân có phần giận, “Anh về phòng nằm trước đi, mặc kệ ai tới em cũng sẽ nói anh đi bệnh viện rồi không ở nhà, em chỉ là người quản lý gia đình anh cái gì cũng không biết!” Một bên hãy còn xuống lầu, bước đi kéo lê đến lệch xà lệch xệch. Tức giận nhận điện thoại chuông cửa, trong màn hình bất chợt hiện ra gương mặt Mễ Hi Huy, Kỳ Vân có hơi sững sốt, “Quý trăm... Ngài Mễ, ngài có việc”

Mễ Hi Huy nghiêm trang nói, “À, tôi chỉ sợ không thể nhin đến khu nội thành, vừa rồi uống trà nhiều quá, có thể đi nhờ nhà vệ sinh hay không”

Kỳ Vân nói, “Có thể có thể, ngài hãy chờ.”

Trích Bình Đạm Như Thủy |

[1] Vũ Di Nham trà, một loại trà Ô Long, được trồng ở phía bắc tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc, sinh trưởng bên trong những kẽ hở của đá nham thạch, là cực phẩm trà Ô Long ở Trung Quốc.

[2] Trà gạch (hay còn gọi là trà nén, Thực Trà Chuyên []) là một khối trà được nghiền mịn hoặc lá trà sau khi lên men đã được đóng gói trong các khuôn và ép lại thành dạng khối. Đây là hình thức đóng gói và sử dụng trà thông thường nhất của trà cổ đại Trung Quốc trước thời nhà Minh. Trà gạch có thể được dùng làm đồ uống hoặc ăn như thức ăn, và cũng được sử dụng trong quá khứ như một hình thức tiền tệ.

[3] Trà bánh tròn

48. Chương 48: Thế Giới Động Vật

Nhà Mễ Hi Huy.

Tiết mục thể giới động vật. Bác sĩ Mạch tay cầm điều khiển từ xa, tà ác cười với Út cũng hỏi, “Út cũng nhìn đi, một con sư tử, vì sao phải cười lên một con sư tử khác”

Út cũng ôm đồ chơi nhồi bông, suy nghĩ nửa ngày, “Chúng nó đánh nhau.”

Bác sĩ Mạch lắc lắc ngón tay, “Bây bây bây, chúng nó không phải đang đánh nhau một cách đơn giản, chúng nó đang đánh đấm để quyến rũ nhau, đây là đánh vì yêu, bình thường là vì cùng người yêu tiến hành thâm thủng cơ thể, linh hồn trao đổi vào nơi sâu nhất...”

Đang lúc bác sĩ Mạch nói đến mặt mày hớn hở, Mễ Hi Huy bên cạnh đang xem báo đột nhiên phán ra một câu, “Anh sai rồi.”

Bác sĩ Mạch thở phì phì, “Sao mà sai!”

Mễ Hi Huy nhìn thoáng qua Út cũng, Út cũng hoang mang chỉ vào màn hình, “Đúng thật là hai con sư tử đang đánh nhau mà. Tư thế đánh nhau và *** có giống nhau đâu.”

Bác sĩ Mạch hóa đá.

Mễ Hi Huy gật đầu, tiếp tục xem báo.

Trích Bình Đàm Như Thủy |

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/dai-me-tieu-mach>